Jason Matthews

VRABIA ROȘIE

JASON MATTHEWS

Seria: Red Sparrow #1

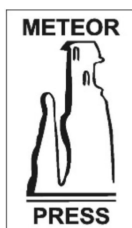
VRABIA ROȘIE

Original: *Red Sparrow* (2011)

Traducere din limba engleză:
MIHAELA ADINA EROS

virtual-project.eu

2018

1.

După 12 ore petrecute în misiune, Nathaniel Nash era amorțit de la mijloc în jos. Călcând pe pavajul lăturalnicei străduțe moscovite, își simțea picioarele ca de lemn. Se întunecase de mult de când străbătea traseul pentru detectarea filajului, pentru a-i scoate la iveală pe urmăritori, pentru a-i ademeni și a-i întărâta suficient de mult încât să se dea de gol. Dar nu exista nimic, niciun fel de indiciu de unități în acțiune care să se învârtă, să sară, să facă zgomot pe la colț de stradă în spatele lui, nicio reacție la mișcările lui. Era oare invizibil? Sau urmărit de o echipă numeroasă? În spiritul Jocului, a nu detecta niciun fel de filaj era mai rău decât a te trezi „acoperit de căpușe".

Era început de septembrie, dar ninsese în primele trei ore ale misiunii lui, așa că urmele mașinii sale se pierduseră. Târziu în cursul acelei dimineți, Nate sărise dintr-o Lada Combi în mers, condusă de Leavitt de la Stație care, calculând decalajul, îi făcuse semn ținând trei degete ridicate în sus în vreme ce coteau pe o străduță lăturalnică industrială, apoi îl bătuse pe braț. Echipa de supraveghere a FSB-ului – Serviciul Federal de Securitate – nu a surprins fuga lui în intervalul de trei secunde și a trecut pe lângă Nate, ascuns după un nămete, Leavitt îndrumând-o în altă direcție. Nate își lăsase celularul activ de la secția economică a ambasadei în mașina lui Leavitt, așa că agenții FSB nu aveau decât să detecteze telefonul în următoarele trei ore între turnurile moscovite dotate cu antene. Nate se lovise de trotuar când se rostogolise și, în primele ore, a simțit cum îi înțepenește genunchiul, dar acum îi era la fel de amorțit ca întreg corpul. O luă la pas, în vreme ce se însera, alunecă, escaladă și străbătu jumătate de oraș fără să dea de urma vreunui filaj. Părea să fie în siguranță.

Nate făcea parte dintr-un mic grup de ofițeri de „operațiuni interne" ai CIA, antrenați să acționeze sub urmărire pe terenul inamicului. Atunci când se afla în teren lucrând împotriva lor nu avea dubii, nici introspecții. Teama obișnuită de a rata, de a nu excela, dispărea. În seara aceea, alergase ca un nebun, făcându-și treaba bine. *Ignoră frigul care îți învăluie pieptul, presându-l puternic. Stai în balonul senzorial, lasă-l să se umfle de la stres.* Vederea lui era ageră. *Concentrează-te asupra distanței de mijloc, uită-te după trecătorii și vehiculele care reapar. Observă culorile și formele. Pălării, haine, vehicule.* Fără a se gândi mult la asta, Nate înregistra sunetele pe care le scotea în jurul lui orașul ce se cufunda în noapte. Huruitul troleibuzelor gonind pe firele electrice de deasupra, șuieratul anvelopelor de automobil pe pavajul ud, trosnetul de praf de cărbune sub picioare. Adulmecă în aer fumul toxic de diesel și de cărbuni arși și aroma

argiloasă de ciorbă de sfeclă dintr-o ventilație de evacuare nevăzută. Era ca un diapazon ce rezona în aerul înghețat, încordat tot, dar ciudat de calm. După 12 ore, era cât se poate de convins că devenise cu totul invizibil.

Reper de timp 22:17. Tânărul Nate, în vârstă de 27 de ani, mai avea două minute până să se întâlnească cu legenda, cu giuvaierul de pe coroană, cu cea mai valoroasă achiziție din ocolul CIA. Doar 300 m distanță de strada liniștită unde urma să-l întâlnească pe MARBLE: un tip sofisticat, rafinat, în jur de 60 de ani, general-maior în SVR, succesoarea celei mai importante direcții a KGB-ului, Serviciul de Informații Externe al Federației Ruse, spionii din străinătate ai Kremlinului. MARBLE era în slujba lor de 14 ani, o performanță având în vedere că sursele rusești ale Războiului Rece supraviețuiseră în jur de 18 luni. În timp ce cerceta strada, lui Nate i se perindară prin minte pozele agenților pierduți în trecut: Penkovski, Motorin, Tolkaciov, Poliakov și toți ceilalți care dispăruseră.

Dar nu și acesta, nu cât timp sunt eu aici. El n-avea s-o dea-n bară.

MARBLE era acum șef al Departamentului pentru cele două Americi în SVR, o poziție extrem de favorabilă, însă era un KGB-ist de școală veche, își câștigase faima (și steaua de general) pe parcursul unei spectaculoase cariere în străinătate, nu doar datorită victoriilor lui operaționale, dar și pentru că supraviețuise epurărilor, reformelor și luptelor interne pentru putere. Nu se amăgea în privința naturii sistemului pe care-l slujea și ajunsese să urască mascarada, dar era un profesionist și încă unul loial. Pe când avea 40 de ani, fiind deja colonel și lucrând la New York, cei de la Centru nu-i îngăduiseră să-și ducă soția la un oncolog american, o dovadă absurdă a intransigenței sovietice; ca urmare, soția lui a murit pe o targă, pe un coridor de spital din Moscova. Lui MARBLE i-au trebuit opt ani pentru a se hotărî, pentru a se pregăti să-i abordeze pe americani și să le ofere serviciile sale.

Devenind spion străin – un agent, în vocabularul folosit în spionaj – MARBLE le vorbise calm și plin de eleganță ofițerilor de caz din cadrul CIA care se ocupau de el, cerându-și scuze cu mare modestie pentru informațiile sărace pe care le oferea. Cei de la Langley erau surprinși. Aveau de-a face cu informații de o valoare inestimabilă, despre operațiuni ale KGB-ului și SVR-ului, despre infiltrările lor în cadrul unor guverne străine și, uneori, atunci când putea, și nestematele de pe coroană: numele americanilor care spionau pentru Rusia. Era o valoare ieșită din comun, de mare preț.

Ora 22:18. Nate a cotit și a început să străbată străduța îngustă, cu blocuri de locuințe pe ambele părți, trotuarul neregulat fiind străjuit de copaci acum goi și acoperiți cu zăpadă. La capătul opus al străzii, și-a făcut apariția o siluetă familiară, proiectată de lumina de la

intersecția din spate, care a cotit și s-a îndreptat spre el. Bătrânul era un profesionist: se încadrase în fereastra de patru minute.

Lui Nate îi trecuse oboseala și simțea cum își revine. În timp ce se apropia MARBLE, Nate a cercetat automat strada pustie pentru a repera vreo anomalie. *Nicio mașină. Privește în sus. Nicio fereastră deschisă, apartamentele aflate în întuneric. Uită-te înapoi. Străzile laterale erau liniștite. Scrutează întunericul. Niciun măturător, niciun pierde-vară.* O greșeală, în ciuda tuturor orelor de detectare a filajului, de manevre de provocare, de așteptare și pândă în zăpadă și frig, o singură greșeală ar fi avut un rezultat inevitabil – moartea lui MARBLE. Pentru Nate asta nu însemna atât pierderea unei surse de informații sau începutul unui conflict diplomatic, ci moartea acestui om. N-avea să dea greș.

MARBLE înainta agale. Se mai întâlniseră de două ori. De el se ocupaseră mai mulți ofițeri CIA – și el îi formase pe toți. Unii dintre ei se realizaseră. Pe unii MARBLE îi suspecta de prostie galopantă. Iar unul sau doi dintre ei afișaseră o îngrozitoare *langoare, un* dezinteres potențial fatal față de profesionalism. Nate era diferit, era interesant. Avea el ceva, o agerime, o agresivitate în încercarea de a nu greși. Un pic cam crud, cam neliniștit, era MARBLE de părere – dar nu toți aveau același entuziasm, iar el îl acceptă.

Ochii i s-au îngustat de plăcere văzându-l pe tânărul american. Nate era de înălțime medie și cu o constituție delicată, cu păr negru, drept, care-i cădea peste nasul drept și ochii căprui ce-i jucau în cap, privind peste umăr în timp ce se apropia, mai degrabă vigilent decât nervos.

— Bună seara, Nathaniel, a spus MARBLE.

Un ușor accent britanic de pe vremea șederii lui la Londra, schimbat de timpul petrecut la New York. Folosirea limbii engleze era un capriciu, pentru a se simți mai apropiat de ofițerul lui de caz, cu toate că Nate vorbea rusa fluent. MARBLE era scund și îndesat, cu ochii adânci, căprui, separați de un nas cărnos. Avea sprâncene albe, stufoase, care erau în același ton cu părul său alb, ondulat, făcându-l să pară un bulevardist spilcuit.

Ar fi trebuit să folosească nume false, dar era ridicol. MARBLE avea acces la dosarul SVR cu diplomați străini și îi știa foarte bine numele lui Nate.

— Ce bine-mi pare să te văd. Te simți bine? MARBLE s-a uitat cu atenție la chipul lui Nate. Ești obosit? Câte ore ai pierdut în seara asta?

Întrebările lui MARBLE erau cât se poate de politicoase, însă ținea totuși să afle. Nu lua niciodată nimic drept bun.

— *Dobrîi vecer, deadea,* a răspuns Nate.

Începuse să folosească apelativul familiar „unchiule”, în parte

pentru a-i arăta respect și în parte pentru a-și exprima o reală afecțiune. S-a uitat la ceas.

— Au trecut 12 ore. Strada pare liberă.

Un mod de a vorbi pe care îl înțelegeau amândoi și Nate știa că MARBLE voia să audă cât de amănunțit fusese raidul lui.

MARBLE n-a comentat. Cei doi au început să meargă printre umbrele conturate de copaci de-a lungul trotuarului. Aerul era înghețat, nu bătea nicio pală de vânt. Aveau în jur de șapte minute pentru întâlnire.

Nate l-a lăsat mai mult pe MARBLE să vorbească, iar el îl asculta cu atenție. Acesta vorbea repede, dar fără a se grăbi, amestecând bârfa cu politica din departamentul lui MARBLE, cine avansase, cine decăzuse. O prezentare pe scurt a unei noi operațiuni, o racolare reușită de SVR într-o altă țară. Detaliile erau pe discuri. Aceasta era atât o discuție între doi oameni, cât și un raport de activitate. Sunetul vocilor lor, contactul vizual, chicotitul ușor al lui MARBLE. Acesta era și scopul.

În timp ce mergeau, și-au reprimat amândoi un impuls firesc de a se îmbrățișa, ca tată și fiu. Știau amândoi că nu putea să existe niciun fel de contact, era un imperativ amar, de teama contaminării cu *metka*, praful spionilor. Chiar MARBLE raportase despre programul secret de „polenizare” a ofițerilor CIA suspecți de la ambasada SUA din Moscova. O pulbere galbenă, fină, un compus chimic numit nitrofenilpentadienal, NPPD. Tehnicienii ruși spărgeau baloanele de cauciuc și pulverizau praful pe haine, covoare, volanele mașinilor. NPPD fusese proiectat să se răspândească precum polenul lipicios al unei narcise, de la o strângere de mână la o coală de hârtie sau reverul unei haine. Se impregna în chip invizibil pe orice atingea un ofițer american CIA. Așa că, dacă erai un oficial rus suspect și mâinile, hainele sau sugativa de birou străluceau de NPPD, erai ars. MARBLE îi traumatizase pe cei de la Langley raportând ulterior că diferite pachete de *metka* erau etichetate cu niște componente distinctive de marcaj care puteau să identifice cu precizie americanul vizat.

În vreme ce mergeau și discutau, Nate și-a băgat mâna în buzunar și a scos o pungă de plastic sigilată. Baterii de schimb pentru echipamentul de comunicații secrete al lui MARBLE: trei pachete de țigări de un cenușiu metalic, excesiv de grele. Foloseau comunicațiile secrete pentru transmiterea de știri importante rapide și pentru a menține contactul amical în pauzele dintre întâlnirile personale. Dar aceste scurte întâlniri, extrem de riscante, erau cu mult mai productive. În cadrul acestora, MARBLE le furnizase cantități uriașe de informații pe discuri sau drivere, iar el era reaprovizionat cu echipamente și ruble. Mai exista și contact uman, ocazia de a schimba câteva cuvinte, momentul de a reînnoi parteneriatul aproape religios.

Nate a desfăcut cu grijă punga de plastic și i-a întins-o lui MARBLE,

care a scos bateriile ambalate, ce fuseseră împachetate într-un laborator steril din Virginia. Apoi MARBLE a strecurat în pungă două discuri.

— Cred că sunt cam cinci metri lineari de fișiere pe discurile alea, a spus el. Cu complimentele mele.

Nate a observat că bătrânul spion încă mai gândea în termeni de metri lineari de fișiere chiar și când fura secrete digitale.

— Mulțumesc. Ai inclus și rezumatul?

Hackerii agenției îl rugaseră pe Nate să-i reamintească lui MARBLE să includă un rezumat al informațiilor, pentru prioritizarea traducerii și procesării rapoartelor lui brute.

— Da, de data asta mi-am amintit. Am inclus și un nou director de birou pe cel de-al doilea disc. Câteva schimbări de personal, nimic șocant. Și un program al planurilor mele de călătorie în străinătate pentru anul viitor. O să caut să călătoresc din motive operaționale, am inclus detalii, l-a asigurat el, arătând cu capul spre discul din pungă.

— Sunt nerăbdător să te văd în afara Moscovei, când ai timp, a spus Nate. Timpul se apropia de sfârșit și cei doi ajunseseră la capătul străzii, se întorseseră și mergeau încet spre celălalt capăt.

MARBLE a devenit melancolic.

— Știi, m-am gândit la cariera mea, la relația cu prietenii mei americani, la viața ce-mi stă înainte, a spus el. Probabil că mai am câțiva ani până la pensie. Politica, bătrânețea, greșeala de neconceput. Poate trei sau patru ani, poate doi. Uneori mă gândesc că ar fi plăcut să mă retrag în New York. Ce crezi despre asta, Nathaniel?

Nate s-a oprit și s-a întors pe jumătate spre el. Ce mai era și asta? Zgomotul de pe stradă s-a stins. Agentul lui avea probleme? MARBLE și-a ridicat mâna pentru a-l strânge pe Nate de braț, dar și-a oprit-o în aer.

— Nu te alarma, te rog, gândeam doar cu voce tare.

Nate l-a privit pe MARBLE pieziș: bătrânul era sigur pe sine, calm. Era firesc pentru un agent să se gândească să se retragă, să viseze la sfârșitul primejdiei și al vieții duble, să înceteze să mai stea cu urechile ciulite la orice bătaie în ușă. Viața, în cele din urmă, te epuizează și asta duce la greșeli. Era oare oboseală în vocea lui MARBLE? Nate trebuia să raporteze cu grijă nuanțele acestei conversații în telegrama sa confidențială de a doua zi. În mod inexorabil, problemele aferente unui caz cădeau întotdeauna pe capul ofițerului de caz, iar el n-avea nevoie de așa ceva.

— Este ceva în neregulă, vreo problemă de securitate? l-a întrebat Nate. Contul tău bancar te așteaptă, știi doar. Poți să te retragi oriunde dorești. Te sprijinim în toate felurile.

— Nu, sunt bine. Mai avem încă treabă de făcut. Apoi putem și să ne odihnim, l-a liniștit MARBLE.

— E o onoare să lucrez cu tine, a spus Nate, și era sincer. Contribuția ta este inestimabilă.

Bătrânul se uită în jos la trotuar în vreme ce mergeau de-a lungul străzii întunecoase. Întâlnirea lor se întinsese acum la șase minute. Era vremea să plece.

— Ai nevoie de ceva? întrebă Nate. Închise ochii și se concentră. Îi dăduse bateriile, primise discurile, având incluse rezumatul și programul de deplasări externe. Singurul lucru care mai rămăsese era să fixeze următoarea întâlnire personală peste trei luni. Ne vedem iar peste trei luni? întrebă Nate. Atunci o să fie în plină iarnă, în decembrie. La noul loc, EAGLE, lângă râu?

— Da, bineînțeles, a spus MARBLE. *Orel.* O să confirm printr-un mesaj cu o săptămână înainte.

Se apropiau iar de capătul străzii, îndreptându-se agale spre luminile mai puternice de la intersecție. Un semn de neon de peste drum marca o intrare la o stație de metrou. Nate a simțit brusc un fior de neliniște pe șira spinării.

O limuzină Lada veche a traversat încet intersecția, cu doi oameni în față. Nate și MARBLE s-au lipit de zidul unei clădiri, învăluiți cu totul de întuneric. MARBLE văzuse și el mașina, bătrânul era un profesionist în materie de urmărire stradală ca și tânărul lui ofițer de caz. O altă mașină, un Opel mai nou, a traversat în direcția opusă. Cei doi bărbați din interior se uitau în cealaltă parte. Privind în spate, Nate a văzut o a treia mașină intrând încet pe stradă. Mergea doar cu luminile de parcare aprinse.

— E o patrulare de măturare, șuieră MARBLE. N-ai parcat nicio mașină prin preajmă, nu?

Nate dădu din cap în semn că nu. Nu, nu, la naiba, nu. Inima îi bătea nebunește. Totul era să scape. Se uită la MARBLE după un semn, apoi se mișcară amândoi în același timp. Uitând de praful pentru spioni, uitând de orice altceva, Nate îl ajută pe MARBLE să-și dea jos paltonul închis, întorcându-l pe dos în vreme ce-l trăgea de pe el, acesta transformându-se într-o haină deschisă la culoare, de o cu totul altă croială, pătată și tocită la mâneci și la poale. L-a ajutat pe MARBLE să și-o pună pe el. Căutând într-un buzunar interior al hainei, a scos o căciulă de blană mâncată de molii – parte din propria sa deghizare – și i-a îndesat-o lui MARBLE pe capul descoperit. Acesta și-a scos din buzunarul din față niște ochelari cu ramă groasă și cu un braț legat cu scotch alb și i-a pus. Nate a căutat în alt buzunar și a scos un băț scurt pe care l-a scuturat ușor în jos. Un șnur elastic din interiorul acestuia l-a făcut să se întindă până la dimensiunile unui baston pe care i l-a pus lui MARBLE în mână.

Moscovitul între două vârste dispăruse, fiind înlocuit în opt secunde de un pensionar bătrân demodat, îmbrăcat într-o haină ieftină

din pânză și mergând șontâc sprijinit de un baston. Nate îl împinse ușor înspre intersecție și stația de metrou. Acțiunea asta încălca regulamentele, era periculos să folosească metroul, să se blocheze în subteran, dar dacă MARBLE putea să scape din zonă, riscul merita efortul. Travestiul lui trebuia să fie suficient pentru numeroasele camere de supraveghere de pe peroane.

— O să-i duc eu de aici, a spus Nate în vreme ce MARBLE s-a îndoit de spate și a început să traverseze târșâit intersecția. Bătrânul spion îl privi o dată grav, dar calm, și îi făcu semn cu ochiul. *Tipul ăsta e o legendă vie,* se gândi Nate. Dar acum singura sa prioritate era să distragă mașinile de patrulare și să le facă să se concentreze asupra lui, și nu asupra lui MARBLE. Totuși nu trebuia să fie prins. Discurile lui MARBLE din buzunarul său l-ar fi omorât pe bătrân la fel de sigur ca și în cazul în care echipa de urmărire l-ar fi arestat.

Nu și cât timp se afla el acolo. Capul și gâtul i-au fost cuprinse de fiori de gheață. Își ridicase gulerul hainei, își luă inima-n dinți și traversă repede prin fața mașinii care îl urmărea parcurgând încet strada înspre el, până la o jumătate de stradă distanță. Tipii erau probabil de la FSB, bătăușii care lucrau în spionajul intern din cadrul Federației Ruse. Era pe teritoriul lor.

Motorul Ladei 1200 a scrâșnit și l-au reperat în lumina reflectată a farurilor mari pe strada scânteindă, iar el a fugit spre blocul următor și a intrat în casa scărilor unui subsol ce duhnea a urină și votcă. În spatele lui se auzea scrâșnetul anvelopelor, așa că și-a zis *Așteaptă, așteaptă, acum mișcă-te iar*, a luat-o la fugă printre alei, alunecând ușor de-a lungul pasajelor pietonale, coborând în goană scările spre râu. *Folosește barierele, traversează șinele de cale ferată, schimbă-ți vectorul și direcția odată ce ai ieșit din raza vizuală, indu-i în eroare, strecoară-te dincolo de linia lor de siguranță.* Verificare timp: aproape două ore.

Tremura de oboseală și a luat-o la fugă, apoi a mers la pas, pe urmă s-a chircit în spatele unor mașini parcate, auzind zgomote de motor peste tot în jurul lui în timp ce se apropiau, apoi se îndepărtau, pe urmă se apropiau din nou, încercând să-l trântească la pământ și să-și bage mâinile în buzunarele lui. Putea auzi frânele care scrâșneau, îi auzea zbierând în stațiile radio, ajunseseră să-și iasă din minți.

Primul lui instructor de filaj îi spusese: *O să simți strada, domnule Nash, nu contează dacă e Wisconsin Avenue sau Tverskaya, o s-o simți oricum,* și Nate o simțea al naibii de bine, dar erau o mulțime, chiar dacă nu știau exact unde se afla el. Cauciucurile de automobil scrâșneau pe pavajul umed în timp ce accelerau înainte sau înapoi; vestea bună era că nu reușiseră să-l localizeze așa de bine încât să îl urmărească pe jos, iar cea proastă era că timpul lucra de partea lor. Slavă Domnului că-l urmăreau pe el, ceea ce însemna că nu-i dăduseră nicio atenție lui MARBLE. Nate se rugă ca bătrânul să nu fi fost

observat în timp ce se îndreptase șchiopătând spre metrou și ca acest filaj să nu fi fost îndreptat împotriva lui din start, pentru că altminteri însemna că un al doilea echipaj îl urmărea acum pe el. N-aveau să pună ei mâna pe agentul lui, *agentul lui*, și nici pe pachetul cu discurile lui MARBLE, volatile precum nitrogenul în buzunarul lui. Nu s-a mai auzit scrâșnet de cauciucuri și pe străzi se așternuse liniștea.

Reper de timp: două ore în plus, picioarele și coloana îl dureau, avea vederea un pic încețoșată. A mers pe o alee îngustă, ținându-se de zid pe întuneric, sperând că plecaseră, imaginându-și mașinile lor cu bara îndoită întoarse la garaj, cu caroseria încinsă și murdară de noroi, în vreme ce șeful lor zbiera la ei în camera de instructaj. Nu mai văzuse nicio mașină de câteva minute și s-a gândit că ieșise din perimetrul lor de căutare. Începuse să ningă din nou.

În față, un vehicul a frânat la stop, apoi s-a întors și a intrat pe alee, iluminând zăpada cu farurile. Nate s-a întors cu fața la zid, încercând să treacă neobservat, dar știa că pesemne îl văzuseră și, în timp ce luminile au zăbovit puțin asupra lui, mașina s-a îndreptat în viteză spre el, strecurându-se pe partea unde se afla. Privea de-a dreptul uluit cum mașina venea înspre el, portiera laterală dreaptă aflându-se la doar câțiva centimetri de zid, cele două fețe încordate uitându-se fix înainte, ștergătoarele la viteză maximă. Aceste bestii FSB-iste nu-l văzuseră? Apoi și-a dat seama că-l văzuseră cât se poate de bine, încercând să-l strivească cu mașina de zid. *E o lege nescrisă, potrivit căreia echipajele de urmărire care filează un diplomat străin nu manifestă niciodată violență față de o țintă,* spuseseră instructorii și, serios, ce naiba făceau tipii ăia? S-a uitat în spate și a văzut că intrarea în alee era prea departe.

Simte strada, domnule Nash. Și cea de a doua alternativă bună era să se prindă de țeava de scurgere din fontă ce cobora de-a lungul clădirii, la câțiva zeci de centimetri de el, cu clemele metalice ruginite fixate în zidul de cărămidă, și în timp ce mașina înainta, el sări și înșfacă țeava de scurgere, folosindu-se de clemele metalice pentru a se cățăra pe zid, iar mașina s-a izbit de perete, despicând țeava, capota mașinii fiind chiar sub picioarele lui cocoțate. Scoțând un scrâșnet puternic, mașina s-a hârșâit bine de zid și s-a blocat. Opriseră motorul și el nu mai avea de ce să se țină, așa că s-a lăsat să cadă pe capotă și apoi pe pavaj. Portiera șoferului s-a deschis și o matahală cu căciulă de blană se pregătea să iasă de acolo, dar ei nu tratează niciodată cu violență o țintă, așa că Nate împinse cu umărul portiera înapoi peste capul și gâtul asasinului, auzi un strigăt, văzu o față contorsionată de durere. Îi mai trânti de două ori portiera în cap, foarte iute, și omul căzu la loc în mașină. Portiera cealaltă era închisă și lipită de zid și a putut să-l vadă pe celălalt bătăuș încercând să se cațăre de pe scaunul din față ca să ajungă la portiera din spate, așa că era timpul s-o ia iar la picior și

Nate a rupt-o la fugă în întuneric, pe la colțul aleii.

Trei uși mai încolo era o crâșmă soioasă, deschisă la ora aceea târzie, luminile revărsându-se pe trotuarul acoperit de zăpadă. Nate putea auzi mașina din alee demarând iar, cu motorul huruind. Se strecură în micuța crâșmă pustie și închise ușa. O singură încăpere, nimic altceva decât o tejghea într-un capăt, câteva mese de lemn și banchete uzate, un tapet pătat și niște perdele de dantelă murdare la ferestre. O bătrână cu doi dinți, buni de desfăcut conserve, stătea în spatele tejghelei ascultând zbârnâitul unui radio și citind un ziar. Două oale uzate de aluminiu cu supă fierbeau pe cuptorul electric din spatele ei. Mirosul de ceapă gătită umplea încăperea.

Străduindu-se să-și stăpânească tremurul mâinilor, Nate s-a îndreptat spre tejghea și a comandat în rusă o farfurie cu supă de sfeclă femeii care se holba la el cu o privire goală. S-a așezat cu spatele la fereastra cu perdea și a ascultat. O mașină a vuit prin preajmă, apoi încă una și apoi nimic. La radio, un comic spunea o glumă:

Hrușciov a vizitat o fermă de porci și a fost fotografiat acolo. La redacția ziarului din sat era o discuție aprinsă despre legenda fotografiei. „Tovarășul Hrușciov printre porci?" „Tovarășul Hrușciov și porcii?" „Porcii în jurul tovarășului Hrușciov?" Niciuna nu era potrivită. Redactorul ia în cele din urmă o hotărâre: „Al treilea de la stânga – tovarășul Hrușciov".

Bătrâna din spatele tejghelei chicoti.

Nate nu mai mâncase și nu mai băuse nimic de mai bine de 12 ore și se apucă să înfulece supa groasă cu lingura tremurându-i în mână. Bătrâna se zgâi la el, se ridică și ocoli tejgheaua îndreptându-se spre ușa de la intrare. Nate o privi cu coada ochiului. Ea deschise ușa, lăsând să intre o rafală de aer rece de afară. Bătrâna privi în stradă, în fața și în spatele blocului, apoi trânti ușa la loc. Se întoarse la taburetul ei din spatele tejghelei și își luă ziarul. Când Nate își termină supa și pâinea, se îndreptă spre tejghea și numără câteva copeici. Cotoroanța adună monezile și le strecură într-un sertar. Trânti sertarul la loc și se uită la Nate.

— E liber, i-a spus ea. Du-te cu Dumnezeu.

Nate evită s-o privească și plecă.

După încă o oră, ud leoarcă de sudoare și tremurând de oboseală, Nate trecu împleticindu-se de ghereta milițianului de la intrarea principală a complexului de locuințe al ambasadei. Discurile lui MARBLE se aflau în sfârșit în siguranță. Nu acesta era modul regulamentar de a încheia o misiune nocturnă, dar ratase de ore bune mașina Stației care trebuia să-l ridice. Intrarea sa a fost observată și, într-o jumătate de ceas, FSB și imediat după aceea și SVR au aflat că tânărul domn Nash de la secțiunea economică a ambasadei fusese cel care le scăpase printre degete în cea mai mare parte a serii. Și credeau

că știau și de ce.

SUPA PE SFECLĂ A BĂTRÂNEI

Topiți unt într-o oală, adăugați ceapă tocată și căliți-o până devine sticloasă. Adăugați trei sfecle rase și o roșie tăiată în bucăți. Turnați supă concentrată de vită, puneți oțet, zahăr, sare și piper. Supa trebuie să fie dulce-acrișoară. După ce a dat în clocot, fierbeți-o la foc mic timp de un ceas. Serviți-o fierbinte, cu o lingură de smântână acră și mărar tocat.

2.

În dimineața următoare, la celălalt capăt al Moscovei, în două birouri separate domnea o atmosferă tensionată. La sediul SVR din Iasenovo, directorul adjunct Ivan (Vania) Dimitrievici Egorov citea rapoartele de urmărire ale FSB-ului din noaptea precedentă. Razele palide ale soarelui se strecurau prin ferestrele de sticlă masive ce dădeau spre pădurea întunecoasă de pini care înconjura clădirea. Alexei Ziuganov, șeful Direcției KR de contrainformații din subordinea lui Egorov, nu fusese invitat să ia loc și stătea în fața biroului său. Prietenii apropiați ai lui Ziuganov, sau poate doar mama lui, îi spuneau piticului veninos „Lioșa”, dar nu și-n dimineața aceea.

Vania Egorov avea 65 de ani și era un general-maior cu vechime. Avea un cap mare, cu niște smocuri de păr cărunt deasupra urechilor, altminteri era chel. Ochii săi mari, căprui, buzele cărnoase, umerii lați, burta mare și mâinile mari și musculoase îi dădeau aerul unui luptător de circ. Purta un costum de iarnă frumos croit, închis la culoare, un Augusto Caraceni de la Milano, cu o cravată sobră bleumarin. Pantofii săi negri strălucitori erau marca Edward Green of London, pentru cei cu dare de mână.

Egorov fusese un ofițer KGB de teren mediocru la începutul carierei sale. Câteva tururi călduțe prin Asia l-au convins că viața în teren nu era deloc pe placul lui. Odată reîntors la Moscova, a excelat în politica sângeroasă a organizației. A deținut un șir de funcții interne de mare răspundere, mai întâi în poziții de planificare, apoi în administrație și în cele din urmă în postul nou creat de inspector general. Fusese activ și s-a distins în schimbarea KGB-ului în SVR în 1991, s-a plasat de partea cui trebuia în timpul loviturii KGB eșuate a lui Kriucikov îndreptate în 1992 împotriva lui Gorbaciov, iar în 1999 a fost remarcat de flegmaticul prim-viceprim-ministru Vladimir Vladimirovici Putin, un scorpion blond cu ochi albaștri și reci. În anul următor, Elțîn era îndepărtat, iar Putin se instala în mod remarcabil și incredibil la Kremlin, iar Vania Egorov aștepta telefonul care știa că trebuia să sune.

— Vreau să te ocupi tu de treburi, îi spusese atunci Putin într-o întrevedere de cinci minute în biroul său elegant din Kremlin, lambriurile bogate din lemn reflectându-se în mod ciudat în ochii președintelui. Știau amândoi la ce se referea el și Vania s-a întors la Iasenovo, mai întâi ca al treilea director adjunct, apoi ca al doilea, până când, cu un an în urmă, se mutase în biroul primului director adjunct, pe holul mochetat unde se afla și biroul directorului general.

Fusese o atmosferă cam tensionată înainte de alegerile din martie

din urmă cu un an, blestemații de ziariști și partidele din opoziție se dezlănțuiseră mai tare ca niciodată. SVR avusese grijă de anumiți disidenți, acționase discret la locurile de votare și făcuse rapoarte despre parlamentarii de marcă din opoziție. Un oligarh cooperant a fost pus să formeze un partid independent pentru a sifona voturile și a fisura terenul.

Apoi Vania însuși riscase totul, și-a încercat într-adevăr norocul atunci când i-a sugerat lui Putin să condamne amestecul Occidentului – mai ales al SUA – în demonstrațiile care au prefațat alegerile. Candidatului i-a plăcut sugestia, nici n-a clipit măcar din ochi în timp ce contempla revenirea Rusiei pe scena internațională. Îl bătuse pe Vania pe umăr. Poate pentru că avuseseră cariere atât de asemănătoare, poate pentru că niciunul dintre ei nu se putea lăuda cu cine știe ce realizări ca ofițeri de spionaj în timpul scurtelor lor misiuni în străinătate, sau poate că un informator recunoscuse în celălalt un tovarăș *nașnik*. Indiferent care era motivul, Putin îl simpatiza, și Vania Egorov știa că avea să fie răsplătit. Ajunsese aproape de vârf. Avea și timpul și puterea pentru a continua să avanseze. Asta era ceea ce-și dorea.

Dar îngrijitorul de la o fermă de șerpi este inevitabil mușcat dacă nu manifestă o precauție sporită. Kremlinul de acum era plin de tipi la patru ace, secretari de presă, întruniri la vârf cu zâmbete formale, dar oricine fusese prin preajmă o vreme știa că nu se schimbase cu adevărat nimic de pe vremea lui Stalin. Prietenie? Loialitate? Protecție? Un pas greșit, un eșec operațional ori diplomatic sau, cel mai rău, punerea președintelui într-o lumină proastă, aducea furtuna, *burea,* de care nu te apăra nimic. Vania dădu din cap. *Ciort vozmi.* La naiba! Episodul ăsta cu Nash era exact ce-i lipsea lui.

— Se putea ca filajul ăsta să se desfășoare mai prost de atât? a zbierat Egorov.

De regulă îi plăcea să joace un pic de teatru în fața subordonaților săi.

— E limpede că ticălosul ăsta mic de Nash s-a întâlnit cu o sursă azi-noapte. Cum de-a putut să scape de sub observație vreme de mai bine de 12 ore? Înainte de toate, ce făcea echipa de supraveghere în zona aia?

— Se pare că erau în căutarea unor ceceni care făceau trafic cu droguri. Dumnezeu știe ce face FSB-ul zilele astea, a răspuns Ziuganov. Districtul ăla e o mahala împuțită.

— Dar cu ciocnirea din alee ce-a fost?

— Nu e clar. Ei pretind că echipajul a crezut că încolțise un cecen și că era înarmat. Eu mă îndoiesc. E posibil să fi fost luați de val în timpul urmăririi.

— Colhoznici. Niște țărani ar face-o mai bine. O să-i cer

directorului să îi menționeze asta președintelui lunea viitoare. Nu se poate să avem diplomați străini răniți pe străzi, chiar dacă se întâlnesc cu trădători ruși, a spus Egorov pufnind. FBI o să înceapă să îi atace pe ofițerii noștri din Georgetown dacă se mai întâmplă așa ceva.

— O să dau și eu de știre, generale, la nivelul meu. Echipele de filaj vor primi mesajul, mai ales dacă, îmi e permis să sugerez, s-ar putea aranja să stea un timp la *katorga*.

Egorov îi aruncă o privire inexpresivă șefului de la contrainformații, observând că folosise numele țarist al gulagului cu nespusă plăcere. Dumnezeule! Alexei Ziuganov era scund și brunet, cu o față plată ca o tigaie și urechi proeminente. Niște dinți ca niște țăruși de cort și un rânjet permanent completa aspectul de Lubianka. Totuși, Ziuganov era conștiincios, o creatură plină de răutate care-și avea el cu siguranță rostul lui.

— Putem să criticăm FSB-ul, dar îți spun că americanul ăsta se întâlnește cu cineva important. Și idioții ăștia tocmai l-au scăpat printre degete, sunt sigur de asta. Egorov a aruncat raportul pe biroul său. Așa că-ți poți da seama care o să fie treaba ta de acum încolo? Făcu o pauză. Află cine este. Fiecare cuvânt a fost marcat de câte o lovitură ușoară făcută cu arătătorul lui gros pe birou. Vreau capul trădătorului ăla într-un coș de răchită.

— O să fac din asta o prioritate, a răspuns Ziuganov, știind că, dacă nu obțineau mai multe informații sau dacă nu primeau vreun indiciu specific de la vreo „cârtiță”[1] de-a lor din interiorul CIA, sau fără vreo descindere în stradă, nu aveau de ales decât să aștepte. Între timp, el putea începe câteva investigații, conduce un interogatoriu, doar de amorul artei.

Egorov s-a uitat din nou la raportul de urmărire, o lucrare inutilă. Singurul fapt confirmat era identificarea lui Nathaniel Nash la poarta ambasadei. Nu fusese văzută sau descrisă nicio altă persoană. Șoferul uneia dintre mașinile de urmărire (o poză cu el cu un plasture pe ochiul stâng fusese inclusă în raport pentru a justifica incidentul din alee) îl identificase în mod clar pe Nash, așa cum a făcut-o și milițianul de la intrarea în complexul rezidențial de la ambasada americană.

Asta se poate transforma într-o reușită sau un eșec, s-a gândit Egorov. Un caz răsunător de spionaj rezolvat de el, umilindu-i pe americani, sau un eșec jenant care să nemulțumească Kremlinul și pe șeful lui hipercoleric ce ar fi dus la un sfârșit brusc al carierei sale. În funcție de mânia președintelui, asta putea însemna un prici lângă cel al oligarhului ruinat Hodorkovski în închisoarea Segheja, colonia numărul nouă.

Reflectând pesimist asupra perspectivelor în timp ce-și dădea seama de consecințele politice, Egorov a cerut în dimineața aceea și a citit

dosarul operațional al lui Nate, *liternoie delo*: *tânăr, activ, disciplinat, bun vorbitor de rusă. Este rezervat în ce privește femeile și alcoolul. Nu consumă droguri. Plin de zel în postul de acoperire de la secțiunea economică a ambasadei. Eficace pe stradă, nu-și trădează intențiile operaționale.* Egorov mârâi. *Molokosos.* Un mucos plin de el. Se uită în sus la șeful Direcției KR.

Firele de păr ce-i creșteau lui Ziuganov în cap au început să-l furnice și i-a picat fisa că trebuia să arate mai mult entuziasm. Poate că primul director adjunct Egorov nu era un agent de teren, dar era o specie bine cunoscută din grădina zoologică a SVR-ului, birocratul cu ambiții politice.

— Domnule director adjunct, esențial în găsirea bastardului care ne vinde secretele este să ne concentrăm asupra acestui tânăr erou yankeu. Puneți trei echipaje pe urmele lui. Înfășurați-l în foi de ceapă. Douăzeci și patru de ore pe zi. Ordonați – sau mai bine solicitați – FSB-ului să intensifice urmărirea, lăsați-i să se țină scai după el, apoi puneți echipajele noastre pe margini. Observați-l, apoi lăsați-l. Vedeți dacă o să caute alte locuri de întâlnire. O să mai fie o întâlnire în vreo trei-șase luni, asta-i sigur.

Lui Egorov îi plăcuse partea cu foile de ceapă, avea de gând să i-o repete directorului general mai târziu în ziua aceea.

— Bine, apucă-te de treabă. Anunță-mă ce planuri ai, astfel încât să-l informez pe director în privința strategiei noastre, a spus Egorov, concediindu-l pe Ziuganov printr-un semn cu mâna.

Să-l informeze pe director în privința strategiei noastre, se gândea Ziuganov în timp ce ieșea din birou.

•••

Complexul ambasadei americane din Moscova este situat la nord-vest de Iasenovo, în districtul Presnenski, lângă Kremlin și o ramificație a râului Moscova. Târziu în după-amiaza aceea, o altă conversație neplăcută ajunse la urechile șefului Stației CIA, Gordon Gondorf. La fel ca și Ziuganov, care nu fusese invitat să stea jos, Nate stătea în fața biroului lui Gondorf. Genunchiul îi zvâcnea din ziua precedentă.

Dacă pe Egorov masivitatea lui îl făcea să pară un luptător de circ, constituția delicată a lui Gondorf și trăsăturile palide îl făceau să semene cu un ogar de curse la un spectacol de dresaj de circ. Înalt doar de vreun metru șaizeci, Gondorf avea părul rar, ochi de porc, așezați prea aproape unul de altul, și picioare mici. Ce-i lipsea în înălțime compensa mult prin răutate. Nu avea încredere în nimeni și nici nu-și dădea seama de ironia faptului că el însuși insuflase această neîncredere totală. Gondorf („Gondork” pe la spate) trăia într-un iad ascuns, cunoscut doar unui anume tip de ofițer superior de informații, unde jocul era prea complex și greu de controlat.

— Am citit raportul tău de activitate de azi-noapte, l-a informat Gondorf. Bazându-mă pe ceea ce scrii, presupun că ai impresia că rezultatul a fost satisfăcător? Vocea lui Gondorf era monotonă și vorbea încet, șovăitor. Instinctul lui Nate anticipă confruntarea iminentă. *Rămâi pe poziții.*

— Dacă vă referiți la faptul că, după părerea mea, agentul e în siguranță, da, a replicat Nate.

Știa încotro bătea Gondorf, dar îl lăsă să ajungă singur la asta.

— Din cauza ta, cel mai prolific și mai important informator era cât p-aci să fie arestat aseară. Întrevederea voastră a fost surprinsă de urmăritori, pentru numele lui Dumnezeu.

Nate își reprimă mânia crescândă.

— Am avut o misiune de detectare a filajului de 12 ore ieri. Exact cea aprobată de dumneavoastră. Mi-am confirmat situația. Eram invizibil când am ajuns la locul întâlnirii, și la fel era și MARBLE, a precizat Nate.

— Atunci cum îți explici filajul? l-a întrebat Gondorf. Doar nu-ți închipui că era doar o operațiune întâmplătoare de urmărire în zonă. Spune-mi că nu crezi așa ceva.

Vocea lui Gondorf era plină de sarcasm.

— Dar exact asta a fost. E exclus să mă fi căutat pe mine, toată porcăria aia din alee, nu mă urmăreau pe mine din start, în niciun caz. A fost o întâmplare și ei au reacționat, nu au încercat deloc să fie discreți. MARBLE a scăpat basma curată.

Nate observă că Gondorf nici măcar nu era preocupat de încercarea de a-l zdrobi de perete. Un alt șef s-ar fi dus la ambasador în birou și ar fi făcut mare caz, cerând ca ambasada să înainteze un protest.

Schimbând tonul, Gondorf îi reproșă:

— Prostii. Întreaga afacere a fost un dezastru. Cum ai putut să-l îndemni să coboare la metrou? Asta e o cursă. Ai ignorat regulamentul atunci când l-ai ajutat să-și schimbe haina. Trebuia să facă asta singur. Doar știi acest lucru! Dacă o fi devenit fluorescent acum sub o baghetă luminoasă?

— Eu am luat decizia. M-am gândit că schimbarea înfățișării și scoaterea lui în afara zonei era o prioritate. MARBLE e un profesionist, o să știe el cum să se descotorosească de haină și de baston. Putem să-i trimitem un mesaj. O să verific asta cu el la următoarea noastră întâlnire, s-a apărat Nate.

Era cumplit să se contrazică în felul acela, mai ales cu un șef care nu știa ce însemna urmărirea pe stradă.

— N-o să mai fie nicio întâlnire următoare. Cel puțin nu cu tine. Acum ești prea expus. Te-au identificat de o mie de ori azi-noapte, acoperirea ta de angajat la departamentul consular economic s-a dus pe apa sâmbetei. De acum încolo o să ai jumătate din direcția de

urmărire din Moscova pe urmele tale, i-a tăiat-o Gondorf. Savura ostentativ momentul.

— Ei au știut întotdeauna de postul acesta de acoperire. Am avut întotdeauna o acoperire, doar știi asta. Mă mai pot încă întâlni cu agenți, a replicat Nate, sprijinindu-se de un scaun.

Gondorf avea o grenadă falsă de mână montată pe un suport de lemn pe biroul său. Pe plăcuța de pe ea scria: DEPARTAMENTUL DE RECLAMAȚII. TRAGEȚI DE CUI PENTRU SERVICIU MAI PROMPT.

— Nu, nu cred că poți să te întâlnești cu agenți. Acum ești un magnet care atragi numai belele, a spus Gondorf.

— Dacă o să pună atâția oameni să mă urmărească îi putem ruina, argumentă Nate. Pot să le secătuiesc resursele plimbându-i prin tot orașul în următoarele șase luni. Și, cu cât mai multă acoperire primesc, cu atât mai bine vom putea să-i manevrăm. *Rămâi pe poziții.*

Gondorf nu era impresionat și nici convins. Acest ofițer de caz tânăr și neexperimentat reprezenta un mare pericol pentru el personal. Gondorf avea în vedere un post important la Cartierul General al CIA în anul următor, când avea să se întoarcă la Washington. Nu merita riscul.

— Nash, îți recomand s-o scurtezi cu plimbările prin Moscova. Ești prea expus și inamicul o să încerce să găsească o cale să te jumulească, să-ți prindă agenții. Se uită în sus. Nu-ți face griji. O să mă asigur că o să obții un post bun în continuare.

Nate era șocat. Chiar și un ofițer novice știa că o expulzare bruscă înaintată de un șef de birou – indiferent din ce motiv – putea deturna o carieră. Era de asemenea convins că Gondorf avea să se folosească de surse neoficiale pentru a sugera că Nate eșuase lamentabil. Reputația sa neoficială, „dosarul lui neoficial" aveau să fie afectate, urmau să-i fie afectate promovările și viitoarele angajări. Îi reveni vechiul sentiment că stătea pe niște nisipuri mișcătoare întunecate.

Nate știa adevărul: îl salvase pe MARBLE în noaptea precedentă printr-o acțiune rapidă și corectă. Se uită în jos la figura impasibilă a lui Gondorf. Știau amândoi ce se întâmpla și de ce. Așa că lui Nate i se părea că n-avea niciun rost să nu termine conversația apoteotic.

— Gondorf, ești o femeiușcă fricoasă, care e îngrozită să dea piept cu strada. Mă ataci pe mine ca să eviți să-ți asumi responsabilitatea. Am învățat multe lucrând sub conducerea ta.

În timp ce ieșea din birou, Nate observă că absența unei tirade pe un ton ridicat din partea șefului său reprezenta într-adevăr măsura acelui om.

•••

Dat afară de la Stația din Moscova fără drept de apel. Nu era la fel de rău ca uciderea unui agent, sustragerea de fonduri oficiale sau fabricarea de rapoarte, dar era totuși un dezastru. Nate nu putea

spune cum urma să-i afecteze viitoarele angajări, promovări, dar veștile aveau să circule imediat ce telegrama de la Gondorf ajungea la Cartierul General. Unii dintre colegii lui de instrucție erau deja la cea de-a doua lor misiune, rodându-se bine, construindu-și un renume. Circula zvonul că unuia dintre ei îi fusese deja oferit un post de conducere la o stație mică a CIA. Lunile suplimentare de pregătire pentru Moscova îl lăsaseră pe el de căruță și acum mai intervenise și povestea asta.

Chiar dacă își spunea să nu se lase măcinat de gânduri, Nate era neliniștit. I se spusese mereu să țină pasul, că era extrem de important să nu rămână în urmă, să câștige. A fost educat în echivalentul elegant din sud al luptelor în cușcă, unde generații întregi de Nash fuseseră crescuți în conacul în stil paladin al familiei de pe faleza sudică a râului James. Bunicul lui și apoi și tatăl lui, respectiv fondatorul și conducătorul afacerilor firmei Nash, Waryng and Royall din Richmond, își făcuseră veacul în birourile lor cu storuri verzi sugându-și dinții și trăgându-și manșetele. Fuseseră îngăduitori atunci când frații lui, unul neverosimil, cu bucle à la Iulius Cezar, și celălalt transpirat tot și scandalos cu freza lui de golan, se încăierau în costume pe covor, și atunci când studiaseră Dreptul atât cât era necesar și se căsătoriseră cu niște frumuseți cu pieptul mare care amuțeau atunci când intrau bărbații în cameră, căutând cu ochii lor albaștri încuviințarea acestora.

Dar ce să facem în privința tânărului Nate? se întrebaseră ei. Absolvent al Universității John's Hopkins cu o specializare în literatura rusă, Nate și-a căutat refugiul în lumea spirituală, ascetică, a lui Gogol, Cehov, Turgheniev, o lume pe care Richmondul pavat cu cărămidă n-o putea invada. Frații săi au vociferat, iar tatăl său credea că era o pierdere de vreme. Se așteptaseră ca el să urmeze o facultate de Drept – fusese propus spre acceptare la Richmond – și eventual să ocupe o funcție la firmă. Specializarea în rusă de la îndepărtatul Middlebury constituia deci o problemă, iar ulterioara sa cerere de angajare la CIA a declanșat chiar o criză de familie.

— Cred că vei descoperi că viața de funcționar civil n-o să-ți aducă prea multe satisfacții, îi spusese tatăl lui. Sincer, nu te văd fericit în birocrația aia.

Tatăl lui Nate îi cunoscuse pe foștii directori. Frații lui au fost mai puțin circumspecți în criticile lor. În timpul unei zgomotoase mese de sărbătoare au inițiat un sondaj de opinie în familie pentru a prezice cât timp avea să reziste Nate în CIA. Cel mai bun pronostic a fost de trei ani sau chiar mai puțin.

Cererea sa de angajare la CIA nu avea nimic de-a face cu fuga de bretele și butoni de manșete, de absolutismul zdrobitor de la Richmond sau conacul cu coloane ce dădea spre râu. Nu avea nimic

de-a face nici cu patriotismul, deși Nate era la fel de patriot ca oricine altcineva. Avea legătură doar cu acele bătăi ale inimii de pe vremea când avea zece ani și s-a încumetat să escaladeze trei etaje pe marginea conacului până acolo unde zburau vulturii deasupra râului, pentru a-și birui groaza, pentru a se confrunta cu păsările răpitoare ale spaimei și eșecului. Avea legătură cu tensiunea dintre el și tatăl lui și bunicul lui și frații lui omnivori, care-i cereau cu asprime să se conformeze în vreme ce ei înșiși refuzau s-o facă.

Erau aceleași bătăi ale inimii din timpul interviurilor de angajare la CIA, emoția pe care trebuia să și-o stăpânească în timp ce se prefăcea și afirma vesel cât de mult îi plăcea să vorbească cu oamenii și să se confrunte cu provocări și cu ambiguitatea. Dar în vreme ce bătăile inimii încetineau și vocea i se calma, a avut remarcabila revelație că putea avea într-adevăr sânge rece și putea să se confrunte cu lucruri pe care nu le controla. A lucra în CIA era ceva de care avea nevoie.

Dar s-a alarmat cu adevărat atunci când un recrutor CIA l-a informat că era puțin probabil să-i fie acceptată cererea de angajare, mai ales pentru că nu avea niciun fel de „experiență de viață" după absolvirea facultății. Un alt intervievator, mai optimist decât primul, i-a spus în mod confidențial că rezultatele sale excelente la testele de rusă îl plasau printre candidații cu mari șanse. CIA a avut nevoie de trei luni pentru a se decide, timp în care frații lui au revizuit cu mult tărăboi sondajul de familie prezicând data *plecării* lui din CIA. Au făcut la fel de mult tărăboi și atunci când a sosit plicul. Fusese admis.

Au urmat intrarea în serviciu, semnarea unor interminabile formulare, prezența la o serie de cursuri, lunile la Cartierul General, cabinetele și sălile de conferințe cu instructori plictisiți și nesfârșitele proiecții de prezentare. Apoi, în cele din urmă, Ferma, cu drumurile pietruite ce treceau drept prin pădurile de pini, și dormitoarele cu linoleum, și clasele prăfuite, și sălile de curs cu mochete cenușii și locurile numerotate ale cursanților, care aparținuseră înainte eroilor din anul precedent și eroilor din urmă cu 40 de ani, recruților anonimi, spionilor de elită sau celor de duzină, unii care au dat-o-n bară, trădătorii, alții care erau morți de mult și își aduceau aminte de ei doar cei care îi cunoscuseră.

Plănuiau întâlniri clandestine și participau la niște simulacre de recepții diplomatice, amestecându-se printre instructori gălăgioși și roșii la față ce purtau uniforme militare sovietice și costume tip Mao. Mărșăluiau uzi până la genunchi prin pădurile de pini, uitându-se printr-un binoclu de noapte și numărând pașii până ajungeau la bușteanul gol și la cărămida înfășurată în pânză de sac, bufnițele din copaci felicitându-i că găsiseră ascunzătoarea. Erau întinși pe capotele încinse ale vehiculelor lor la pretinse bariere în vreme ce instructorii pe post de polițiști de frontieră le scuturau pe sub nas teancuri de

hârtii și le cereau explicații. Stăteau în ferme gotice americane dărăpănate de-a lungul unor drumuri de țară pustii, beau votcă și convingeau niște actori de circumstanță care vorbeau nedeslușit să comită acte de trădare. Printre pini, râul negru ca de ardezie era brăzdat de vulturii ieșiți după pradă în amurg.

Ce instinct îl făcea pe Nate să exceleze la exercițiile practice? Habar n-avea, dar lăsase în urmă opoziția familiei și Richmondul și alerga fără efort pe stradă, sub urmărire, dând piept calm cu agenții instructori încotoșmănați și purtând pălării neverosimile. Ei spuneau că avea ochiul format. Începuse s-o creadă și el, dar provocările rău prevestitoare ale fraților lui atârnau deasupra capului său ca o sabie a lui Damocles. Coșmarul său era s-o dea în bară, să fie dat afară, să își facă iar apariția la Richmond. Dădeau afară oameni de la antrenamente fără avertisment.

— Dorim integritate din partea cursanților noștri, a declarat un instructor de specialitate clasei. Trimitem oameni acasă pentru încercarea de a militariza scenariile pentru problemele viitoare. Fie și numai pentru a maximiza exercițiile, a spus el tare. Dacă sunteți prinși cu caietul unui instructor sau cu un alt material de curs interzis, sunteți dați afară, oameni buni.

Ceea ce, sincer vorbind, se gândea Nate, însemna *Încercați voi.*

Formau o clasă, dar compusă din individualități, toți visând la o primă misiune, la o primă deplasare la Caracas, Delhi, Atena sau Tokyo. Dorința de a câștiga reputație și șansa de a-și alege misiunile era arzătoare și culmina în recepții chinuitoare la centrul pentru cursanți, găzduite de diferite departamente ale Agenției, o săptămână nebună, bizară, pentru frăția tinerilor spioni gata să-și ia zborul.

La una dintre aceste petreceri de sfârșit de instructaj un bărbat și o femeie de la Russia House l-au luat deoparte și i-au spus că fusese propus și acceptat în Departamentul pentru Rusia, așa că nu mai era nevoie să solicite vreo misiune în altă parte. Nate a întrebat timid dacă nu-și putea folosi cunoștințele de limba rusă pentru a-i vâna pe ruși, să zicem, în cadrul Departamentului pentru Orientul Mijlociu sau Africa, dar ei i-au zâmbit și i-au spus că abia așteptau să-l reîntâlnească la Cartierul General la sfârșitul lunii.

Fusese acceptat, și încuviință temporar. Făcea parte din elită.

Au urmat apoi cursurile despre Rusia modernă. Au discutat despre politica damoclețiană a Moscovei în privința gazelor naturale, a poluării Europei și despre înclinația cronică a Kremlinului de a finanța state criminale în numele dreptății, dar doar pentru a semăna discordie și pentru a dovedi că Rusia era în continuare în cărți. Bărbați îmblăniți țineau ore despre promisiunea Rusiei post-sovietice, despre alegeri și reforme în sănătate și despre crize demografice și despre suferința de a vedea cum cade din nou cortina, și în spatele acesteia,

ochii albaștri de gheață, cărora nu le scăpa nimic. Rodina, țarina neagră a patriei sacre și cerul nesfârșit trebuiau să mai îndure încă puțin, în vreme ce cadavrul ținut în lanțuri al Rusiei sovietice era exhumat, tras afară din mlaștină și inima sa resuscitată, iar vechile închisori erau iar ticsite cu oameni care nu erau de acord cu ei.

Și o femeie austeră și inflexibilă a ținut un curs despre un nou Război Rece, despre tainicele negocieri de dezarmare și despre noile avioane de luptă supersonice, care puteau zbura pieziș, dar care încă mai aveau Steaua Roșie pe aripi, și despre furia Moscovei în privința scutului occidental de apărare antirachetă din Europa Centrală – oh, cât de mult îi irita pierderea elegantelor lor state aservite! – și spadele târșâite în tecile ruginite, muzica atât de familiară din zilele lui Brejnev și Cernenko. Și rostul tuturor acelor lucruri, spuneau ei, al Russia House, era necesitatea permanentă de a afla planurile și intențiile din spatele privirii albastre și al sprâncenelor blonde, diversele secrete de azi, dar aceleași ca întotdeauna, secrete ce trebuiau furate.

Apoi a venit la Russia House și un ofițer de operațiuni în rezervă – ce semăna cu un comerciant ambulant de pe Drumul Mătăsii, dar cu ochi verzi și o gură strâmbă – pentru o prezentare neoficială.

— Energia, declinul populației, resursele naturale, statele clientelare. Uitați de toate astea. Rusia este în continuare singura țară care poate lansa o armă balistică intercontinentală în piața Lafayette trecând peste Casa Albă. Singura, și au mii de bombe nucleare. A făcut o pauză, s-a frecat la nas, vocea fiindu-i cât se poate de guturală. Rușii, îi urăsc pe străini doar un pic mai mult decât se urăsc pe ei înșiși și sunt niște conspiraționiști înnăscuți. Oh, știu prea bine că sunt superiori, dar rusul nostru este nesigur, vrea să fie respectat, temut, ca fosta Uniune Sovietică. Au nevoie de recunoaștere și își urăsc statutul de țară aflată pe locul al doilea în raporturile dintre supraputeri. De aceea Putin reface Uniunea Sovietică și n-o să-i stea nimeni în cale. Copilul care trage fața de masă și sparge vesela pentru a atrage atenția – asta e Moscova. Nu vor să fie ignorați și vor sparge vesela pentru a fi siguri că asta n-o să se întâmple. Vând arme chimice în Siria, îi dau Iranului componente pentru arme nucleare, învață Indonezia să proiecteze centrifuge, construiesc un reactor de apă ușoară în Birmania, oh, da, oameni buni, nimic nu e imposibil. Dar adevăratul pericol este instabilitatea creată de toate astea, imboldul pe care îl dă generației viitoare de nebuni care să distrugă lumea. Oameni buni, al doilea Război Rece are legătură directă cu renașterea imperiului rus și să nu vă amăgiți că Moscova o să stea să se uite cum se descurcă marina chineză atunci când – nu dacă – încep focurile de armă în strâmtoarea Taiwan. Își puse pe umeri o haină de costum strălucitoare. De data asta nu mai e așa simplu. Voi, oameni buni, va

trebui să vă dați seama de asta. Vă invidiez. Își ridică mâna. Vânătoare bună, a mai spus el și a plecat. În sală era liniște și toată lumea rămăsese pe scaune.

Nate se afla acum în vestitul gazoduct moscovit, adâncit în pregătire specializată, în antrenament pentru operațiuni interne speciale, și, pentru că se întrezărea o misiune la Moscova, studia vocabularul operațional în rusă și i se îngăduise să treacă în revistă „cărțile”, dosarele agenților, să le citească numele și să studieze pozele de pașaport cu fețe plate ale surselor rusești pe care avea să le întâlnească în stradă, sub nasul urmăritorilor. Viață și moarte în zăpadă, un vârf de lance, indiferent ce-ar fi. Clasa sa de la Fermă s-a dispersat și a fost în mare măsură uitată. Acum erau alte vieți în joc. Nu avea cum s-o dea în bară și nici n-avea s-o facă.

•••

La trei zile după discuția cu Gondorf, Nate stătea într-un mic restaurant din aeroportul Șeremetievo din Moscova, așteptând să fie anunțată cursa lui. Comandă un sandvici cubanez și o bere din meniul soios.

Ambasada se oferise să trimită un funcționar cu el care să-l ajute la controlul biletelor și al pașaportului, dar el refuzase politicos. În noaptea precedentă, Leavitt adusese niște beri la sfârșitul zilei de lucru și au stat la taclale în surdină, evitând subiectele bătătoare la ochi, omițând, evident, ceea ce gândeau ceilalți ofițeri, și anume că atât cariera, cât și reputația lui Nate vor avea de suferit. Despărțirea a fost tensionată.

Singura parte bună era că, în urmă cu două zile, drept răspuns la notificarea lui Gondorf de încetare a activității, Cartierul General menționase că se eliberase pe neașteptate un post de ofițer de caz în învecinatul Helsinki. Având în vedere rusa aproape fluentă a lui Nate, mulțimea de ruși din Finlanda, mobilitatea sa imediată ca ofițer necăsătorit și neașteptata sa disponibilitate, Cartierul General întreba dacă Nate era interesat de un transfer pe un post mai modest la Helsinki, începând chiar de a doua zi. Nate a acceptat, în vreme ce Gondorf s-a simțit deranjat de această „grațiere”, dar a fost cooperant. Telegrama oficială de angajare de la Stația din Helsinki a sosit, urmată de o notă neoficială de la Tom Forsyth, viitorul său șef din Helsinki, în care menționa doar că era bucuros să-i ureze bun venit lui Nate.

Cursa Finnair a lui Nate a fost anunțată și el a ieșit îndreptându-se împreună cu ceilalți pasageri spre avion. Deasupra lui, dintr-o cameră de observație din sticlă din turnul de control al aeroportului, un echipaj format din doi oameni fixa cadrul unui teleobiectiv. Echipa de supraveghere a FSB-ului venise la aeroport să-și ia rămas-bun. FSB, SVR, și mai ales Vania Egorov, erau siguri că plecarea neașteptată a lui Nate era importantă. În timp ce Nate urca scările avionului și

aparatele de fotografiat țăcăneau, Egorov stătea în biroul său adâncit în gânduri. O rușine. Cea mai bună șansă a sa de a-l prinde pe spionul pe care îl folosea CIA se spulberase. Ar fi nevoie de luni, poate chiar ani, pentru a găsi o pistă mai bună în acest caz – dacă va fi posibil.

Nash constituia în continuare cheia, se gândea Egorov. Poate că urma să se ocupe în continuare de sursa lui, din afara Rusiei. Se hotărî să nu renunțe la Nash și postul din Finlanda era o deschidere. *Hai să-l aranjăm noi un pic în Helsinki*, se gândea el. SVR putea acționa practic în Finlanda după bunul său plac, mai mult, dețineau întâietate pe teritoriul străin. Nu mai era cazul să coordoneze niște FSB-iști ageamii. *Vom vedea*, și-a zis Vania. Lumea era prea mică pentru a se ascunde cineva.

SANDVICIUL CUBANEZ PE LA AEROPORTUL DIN MOSCOVA

Feliați niște pâine cubaneză groasă de câtiva centimetri pe lungime și rulați-le. Stropiți cu ulei de măsline pe deasupra și ungeți cu muștar galben în interior. Puneți un strat de șuncă rumenită, friptură de porc, cașcaval și castraveți murați tăiați mărunt. Închideți și presați timp de zece minute pe un grătar cu capac sau între două cărămizi fierbinți învelite în folie. Încălziți cărămizile timp de o oră în cuptor la 260°. Tăiați pe diagonală.

3.

Dominika Egorova stătea pe o banchetă dintr-un separeu privat în opulența de cristal și marmură din Baccara, cel mai elegant dintre noile restaurante ale Moscovei, situat la câțiva pași de piața Lubianka. Pe fața de masă de un alb orbitor era o bogăție de cristaluri și argintărie cum nu mai văzuse în viața ei. Se simțea bine și, în ciuda naturii operaționale a serii, era hotărâtă să se bucure de cina indecent de scumpă.

Dimitri Ustinov stătea în fața ei, excitat la maxim. Înalt, masiv, cu o claie de păr negru și obraji scofâlciți, Ustinov era un membru proeminent al clicii gangsterilor ruși, oligarhi ai petrolului și mineritului, care își făuriseră imperii de miliarde de dolari în perioada de avânt de după Războiul Rece. Debutase ca o autoritate locală a crimei organizate, dar ajunsese departe.

Era îmbrăcat într-un smoching impecabil cu guler șal pus peste o cămașă albă striată, cu butoni cu diamante albastre. Purta un ceas Tourbillon Corum, unul din cele zece fabricate anual. Labele sale de urs se odihneau pe o tabacheră Fabergé emailată de culoare albastră, realizată în 1908 pentru țar. A luat o țigară din tabacheră și a aprins-o cu o brichetă din aur masiv, Ligne Deux, închizând-o cu nota aceea muzicală distinctivă a tuturor brichetelor Dupont.

Ustinov se afla pe locul trei în topul celor mai bogați oameni din Rusia, dar în ciuda averii sale, nu strălucea de deșteptăciune. Avusese dispute publice cu guvernul, mai ales cu prim-ministrul Vladimir Putin, și refuzase să recunoască sau să accepte controlul guvernamental al întreprinderilor sale. Cu trei luni în urmă, în punctul culminant al conflictului, Ustinov făcuse fără rușine niște remarci publice defăimătoare la adresa lui Putin la un talk-show de la o televiziune moscovită. Oamenii care erau la curent se mirau că Ustinov mai era încă în viață.

În seara aceea, Ustinov nu se gândea la nimic altceva decât la Dominika. O văzuse la televiziune la o lună după interviul lui. Frumusețea și sexualitatea ei rudimentară îi tăiaseră respirația. Era dispus să cumpere postul acela de televiziune pe loc doar pentru a o reîntâlni pe ea, dar nu a fost nevoie. Ea acceptase încântată invitația lui la cină. În timp ce se uita la ea peste masă, Ustinov voia să o atingă peste tot.

Dominika avea 25 de ani, păr castaniu închis ridicat în sus și strâns cu o panglică neagră. Ochii ei albaștri de culoarea cobaltului se asortau cu tabachera lui și el i-a spus asta, apoi în mod impulsiv i-a împins peste masă flecuștețul acela neprețuit.

— Asta e pentru tine.

Femeia avea buze pline și brațe subțiri, grațioase, care în seara aceea erau dezgolite. Purta o rochie neagră simplă, cu o răscroială adâncă, ce dezvăluia un decolteu spectaculos. Lumina difuză a lumânărilor îi reliefa vag o vinișoară albastră de pe piept, de sub pielea fără cusur. S-a întins și a apucat minunata tabacheră cu niște mâini lungi și fine. Unghiile erau tăiate scurt, stil franțuzesc, dar fără ojă. Îl privi cu ochi mari, iar el a simțit cum îl străbate un fior pe undeva între pântec și vintre.

Dominika era suficient de versată încât să-și urmeze instinctele și să-și înghită nodul de dezgust din gât. Îi zâmbi șopârlei aceleia primitive.

— Dimitri, e ceva magnific, pur și simplu nu pot să accept așa un cadou, a spus ea. Ești prea generos.

— Ba poți, a îndemnat-o Ustinov, încercând să fie șarmant. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată și prezența ta aici este cel mai minunat dar pe care l-aș fi putut primi vreodată. A sorbit puțină șampanie și și-a imaginat rochița aceea neagră aruncată grămadă într-un colț al dormitorului său. Sunt deja îndrăgostit de tine, i-a mărturisit Ustinov.

Dominika s-a abținut să nu râdă de el, deși simțea cum fiori plăcuți de gheață îi străbăteau spatele și brațele. Acest *derevenșcina,* acest țopârlan era tot atât de sofisticat precum o brută agresivă de la țară, ceea ce și fusese cu ani în urmă. Dar, Doamne, acum era bogat. În timpul săptămânii pregătitoare, Dominika aflase câteva lucruri despre Ustinov: iahturi, vile, apartamente de lux, companii petroliere și mineraliere în toată lumea, o armată de gărzi personale alcătuită din mercenari bine plătiți, trei avioane private.

•••

Dominika era singurul copil al Ninei și al lui Vasili Egorov. Nina fusese concertmaistru al orchestrei simfonice de stat din Moscova, o artistă în plină ascensiune, care studiase cu Klimov și al cărei potențial era uriaș, încât Muzeul Central de Stat al Muzicii și Culturii, Glinka, îi încredințase magnifica vioară Kochanski del Gesú a lui Guarneri din 1741. Cu 15 ani în urmă, așteptata promovare în Orchestra Simfonică Națională a Rusiei îi fusese refuzată atunci când Prohor Belenko, un violonist mult mai puțin talentat și lipsit de caracter, dar căsătorit cu fiica unui membru al Politburo, ceruse același post și i se oferise pe loc. Toată lumea știa ce se întâmplase, dar nimeni nu spusese nimic.

Pe lângă talentul ei remarcabil de a cânta la celebra vioară lăcuită cu roșu, Nina Egorova era cunoscută și pentru firea ei aprigă, inclusiv pentru temperamentul său vulcanic, ce exploda de fiecare dată când ajungea să i se umple paharul. În fața privirilor amuzate a 80 de colegi, membri ai orchestrei, Nina îl pocnise pe Belenko peste urechea

dreaptă cu propriul lui stativ muzical în timpul ultimei lui repetiții cu orchestra de stat. Nina nu a avut nicio remușcare. Dar trăia în Uniunea Sovietică. Așa că, i-au luat vioara Guarneri. Ea a refuzat să cânte la un instrument de calitate inferioară. Au mutat-o de pe rândul întâi pe cel de-al treilea. Ea i-a trimis la naiba. Concediul de odihnă s-a transformat în concediere atunci când Ministerul Culturii l-a convocat pe directorul orchestrei simfonice și cariera ei s-a încheiat. Acum, după atâția ani, gâtul elegant i se îndoise, mâinile puternice i se încrețiseră, iar părul întunecat încărunțise și era strâns într-un coc.

Tatăl Dominikăi era faimosul academician Vasili Egorov, profesor de istorie la Universitatea din Moscova. Era una dintre cele mai respectate și mai influente figuri din cultura rusă, cu rangul de profesor emerit. Ordinul albastru-auriu al Sfântului Andrei atârna înrămat pe perete; funda roșie pe care o purta în fiecare zi la rever era medalia Pușkin pentru realizări în literatură și educație. În mod ironic, Vasia Egorov nu avea un aspect distins sau impunător. Era scund și slab, cu păr rar, pieptănat cu grijă peste cap.

Spre deosebire de soția sa, Vasili Egorov supraviețuise perioadei sovietice evitând politica, disputele și controversele. Cuibărit în sânul universității reușise mai ales datorită faptului că-și cultivase cu grijă o personalitate studioasă imparțială, discretă și loială. Ceea ce nu știa nimeni era că merituosul tovarăș profesor Vasili Egorov avea un suflet aparte, tainic, conștiința unei ființe total diferite, în care sălășluia o repulsie de gânditor moral față de soviete. Ca toți rușii, își pierduse familia în anii 1930-1940 din cauza lui Stalin, opunând rezistență nemților, epurărilor și gulagului, *katorga*. Dar chiar mai mult de atât. Respingea dezechilibrul și lipsa de logică a sistemului sovietic, disprețuia favoritismul apăsător al *celoveki*-lor, indolența și autoîngăduința celor din interiorul sistemului, care zdrobeau spiritul uman și care le furaseră rușilor propriile lor vieți, țara și patrimoniul lor. Era o apostazie pe care o împărtășea doar Ninei.

Toți rușii au gânduri ascunse, sunt obișnuiți cu asta. Așa se întâmpla și cu Vasili și cu Nina, care își ascundeau repulsia față de faptul că Rusia modernă nu se schimbase. Chiar și atunci când Dominika a crescut și a putut începe să înțeleagă, Vasili nu îndrăznea să-i vorbească despre sentimentele lor. Ambii ei părinți își doreau să-i ofere o viziune clară asupra lumii, să o lase să vadă adevărul ea însăși. Dacă nu-i puteau explica evoluția diabolică a Rusiei – de la furia bolșevică la putregaiul sovietic și acum, chiar și după glasnost, la lăcomia parazitară a Federației –, Vasili reușise cel puțin să-i inculce Dominikăi adevărata măreție a Rusiei.

Spațiosul apartament cu trei camere (după concedierea Ninei li se îngăduise să-l păstreze numai grație poziției și prestigiului lui Vasili) era plin de cărți, muzică, artă și conversații în trei limbi diferite. Când

Dominika a împlinit cinci ani, părinții ei au observat că fetița avea o memorie prodigioasă. Putea recita versuri întregi din Pușkin sau recunoaște concertele lui Ceaikovski. Și atunci când auzea muzică, Dominika dansa desculță în jurul covorului persan din sufragerie în ritmul notelor, învârtindu-se și sărind într-un echilibru perfect, cu ochii strălucitori și mâinile fluturându-i. Vasili și Nina s-au uitat unul la altul și mama a întrebat-o pe Dominika cum de învățase ea toate acele lucruri.

— Urmăresc culorile, a spus fetița.

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat-o mama ei.

Dominika le-a explicat grav că, atunci când se cânta muzică sau atunci când tatăl ei îi citea, încăperea se umplea de culori de tot felul, unele luminoase, altele întunecoase, uneori „săltând prin aer", și tot ce avea Dominika de făcut era să se țină după ele. De aceea era în stare să-și amintească atâtea. Atunci când dansa, sărea peste linii albastre strălucitoare, urmărind puncte strălucitoare roșii pe podea. Părinții s-au privit din nou unul pe celălalt.

— Mie îmi plac roșul, albastrul și movul, a spus Dominika. Când tati citește sau când mami cântă, sunt așa frumoase.

— Și când mama e supărată pe tine? a întrebat Vasili.

— Atunci e galben și mie nu-mi place galbenul, a replicat fetița, întorcând filele unei cărți. Și norul negru. Nici ăsta nu-mi place.

Vasili l-a întrebat pe un coleg de la Facultatea de Psihologie despre culori.

— Am citit despre o situație asemănătoare, a spus colegul. Despre perceperea literelor ca pe culori. E interesant. De ce n-o aduci pe aici într-o după-amiază?

Vasili a așteptat în biroul său în timp ce prietenul său profesorul a stat cu Dominika într-o sală de curs învecinată. De la o oră s-a ajuns la trei. S-au întors, Dominika fericită și absentă, iar profesorul dus pe gânduri.

— Ce e? a întrebat Vasili privindu-și fiica cu atenție.

— Aș fi putut sta cu ea zile-n șir, a răspuns profesorul umplându-și pipa. Fetița ta dă dovadă de calități sinestezice. Cineva care asociază sunetele sau literele, numerele cu culorile. Fascinant.

Vasili s-a uitat iar la Dominika. Ea colora fericită la biroul tatălui său.

— Doamne, a exclamat Vasili. E vreo boală, vreun soi de nebunie?

— Boală, povară, blestem, cine știe? Și-a umplut pipa. Pe de altă parte, Vasia, poate că e *odarionnaia*, dotată.

Vasili, strălucitul om de litere, nu pricepea nimic.

— Mai e ceva, a adăugat profesorul, uitându-se spre fată, care era cu capul aplecat deasupra desenului său. Sinestezia ei pare să afecteze și reacțiile umane. Ea nu percepe cromatic numai cuvintele sau

sunetele, ci și emoțiile. Mi-a vorbit despre niște halouri luminoase din jurul capetelor și umerilor oamenilor. Vasili s-a uitat cu ochi mari la prietenul său. Poate că o să ajungă un soi de expertă în materie de trăiri umane. Bineînțeles că mai e și memoria ei prodigioasă. Mi-a repetat fără greșeală 25 de cifre de vreo câteva ori. În cazurile astea nu e ceva neobișnuit, a continuat profesorul. Dar ai văzut asta deja.

Vasili a încuviințat din cap.

— Și încă un lucru mai neobișnuit. Fetița ta e înclinată spre *buistvo*, spune-i cum vrei, acces trecător de furie, fire poznașă. Mi-a trântit hârtiile pe jos când n-a putut să rezolve o ghicitoare. Ceva ce-mi închipui că va trebui să țină în frâu mai târziu în viață.

— *Boje,* a îngăimat Vasili și s-a grăbit spre casă să-i povestească soției sale.

— Asta vine de la tine din familie, i-a spus Vasili sec Ninei, în timp ce Dominika, roșie la față, se încruntă atunci când muzica a fost oprită, teribil de nemulțumită, cu ochii în flăcări. Dacă era așa la cinci ani, cum avea să fie mai târziu?

Atunci când Dominika a avut o audiție la vârsta de zece ani la Școala Academică de Coregrafie din Moscova de pe strada Frunzenskaya, a impresionat comisia de admitere. Nu avea niciun fel de tehnică, de disciplină, dar chiar la vârsta aceea fragedă au văzut în ea intensitatea, talentul înnăscut, instinctele unei mari dansatoare. Au întrebat-o de ce dorea să danseze și au râs de răspunsul ei:

— Pentru că pot vedea muzica.

În încăpere s-a așternut liniștea în timp ce chipul ei deja uluitor de frumos s-a întunecat și ea s-a uitat la comisie cu ochii mijiți, ca și cum și-ar fi imaginat că-i chinuie fizic pe toți.

Dominika și-a croit cu dârzenie drumul triumfător prin academie, care era marea furnizoare de balerini pentru Teatrul Bolșoi. A înflorit în ciuda rigorilor metodei clasice Vaganova. Deja se obișnuise să trăiască cu culorile ei. Capacitatea ei de a le vedea, fie în timp ce asculta muzică sau când dansa ori atunci când pur și simplu stătea de vorbă cu oamenii, se rafinase, controlându-și-o parcă mai bine. Și începuse chiar să descifreze culorile, asociindu-le cu stări și emoții. Nu era o povară. Pentru ea era pur și simplu ceva cu care trăia.

A continuat să exceleze, dar nu numai în privința dansului. A obținut cele mai mari note la gimnaziu și liceu, abilitatea sa de a-și aminti tot ce era învățată fiindu-i de mare folos. Era ceva nou, ceva diferit. Dominika asculta lecțiile de politică, de ideologie, de istorie a comunismului, pe cele despre ascensiunea și prăbușirea statului socialist, despre istoria baletului sovietic. Bineînțeles că fuseseră și excese, și existaseră și corecții. Și acum Rusia modernă urma să se dezvolte în continuare, întregul fiind mai mare decât părțile componente. Mintea ei tânără a făcut acel salt, a acceptat ipocrizia.

La vârsta de 18 ani, Dominika a fost promovată în prima trupă de elevi a școlii și s-a remarcat în clasa ei de studiu la realizări politice. În fiecare noapte se întorcea acasă să-i povestească tatălui său îngrozit în sinea lui ceea ce învățase ea. El încerca să-i domolească entuziasmul debordant cu lecții de literatură și istorie. Dar Dominika era în plin zbor al adolescenței, în plină ascensiune a tinerei sale cariere. Nu dădea niciun semn că sesiza natura mesajelor lui disperate, sau că distingea culorile de deasupra capului lui. Vasili nu avea cum să fie mai clar de atât. Nu îndrăznea să vorbească deschis împotriva sistemului.

Bineînțeles că Nina era încântată că fata ei progresa așa de rapid în compania de balet de juniori. Era minunat, îi era asigurat un viitor promițător. Dar și ea privea uimită cum fetița ei devenise o rusoaică modernă model, o ultranaționalistă, o frumusețe castanie înaltă, care mergea cu grația unei balerine și care se purta precum *apparatciki* din zilele de odinioară.

Dominika stătea pe covor în sufragerie, mama sa pieptănându-i părul castaniu domol, ritmic, cu peria cu mâner lung care îi aparținuse străbunicii sale. Peria în formă de carapace de broască țestoasă cu mâner ușor curbat, împreună cu o fotografie înrămată și un samovar de argint erau singurele bunuri de familie salvate din casa elegantă din Petersburgul prebolșevic. Firele de păr de porc scoteau un sunet strident în aer, de un roșu intens. Părul îi strălucea. Întinzându-se după o lungă zi de balet, Dominika întrerupse relatarea în surdină a tatălui său, povestindu-i ce auzise la școală.

— Tată, îți dai seama că *influențe externe* ne amenință țara? Îți dai seama de numărul mare de disidenți care *răspândesc haosul*? Ai citit articolul lui V.V. Putin despre *sioniștii* care acționează împotriva statului?

Cu o durere surdă, părinții s-a uitat în jos la fiica lor. *Gospodi pomilui*! Doamne ferește! *Statul, V.V. Putin, disidenții.* Pe podea, Dominika se întindea de zor, picioarele ei lungi și silueta ei suplă fiind deja instrumentul lor, mintea ei inteligentă fiind încet adusă în serviciul lor. Nina își privi soțul. A vrut să-i spună fiicei sale adevărul, să o prevină în privința capcanelor sistemului care îi distruseseră cariera, ale sistemului care îl obligase pe Vasili să-și anestezieze mintea sa excepțională și să nu scoată o vorbă întreaga lui viață. Vasili a dat din cap.

— Nu acum, niciodată, a spus el.

La 20 de ani, Dominika a fost aleasă primă balerină a trupei de elită. Evaluările ei erau cu totul remarcabile și abilitatea sa atletică l-a făcut pe maestrul său de balet s-o compare cu „o tânără Galina Ulianova”, *prima ballerina assoluta* a Teatrului Bolșoi de după război. Acum când dansa, culorile pe care le vedea nu mai erau forme și

nuanțe elementare, ci valuri sofisticate de lumini multicolore, rotindu-se, pulsând și înălțând-o. Tonurile sepia ce-i înconjurau pe partenerii ei de dans o făceau să se armonizeze și mai bine cu ei. Era incendiară, precisă, cu spate și picioare puternice, rafinată și zveltă pe poante. Maestrul său de balet a insistat că sosise vremea să înceapă pregătirile pentru audiția anuală de angajare în trupa Bolșoi.

În vreme ce devenea mai puternică și mai suplă, mai era ceva ce se deștepta la viață în trupul Dominikăi, o prelungire a rigorilor dansului, o conștientizare a propriului ei corp. Nu era vorba de lascivitate, pentru că avea o sexualitate înnăscută. Era o trezire latentă, iar ea își testa limitele trupești fără niciun fel de rușine. Din câte-și dădea seama, niciunul dintre părinții ei nu era astfel, așa că poate vreo rudă de mult uitată fusese libertină.

În dormitorul său întunecos, atunci când corpul i-o cerea, își explora senzațiile cu aceeași intensitate cu care exersa și la bară, respirând adânc, cu ochii închiși, tremurând și descoperind cât de tensionată era. Nu era un fetiș, nicio dependență, ci o identitate ascunsă ce deveni mai conștientă pe măsură ce crescu. Îi plăcea eul său tainic. Totuși, nu era vorba doar de inocență fizică copilărească. Uneori simțea nevoia de ceva ascuțit, interzis, și își închidea ochii strâns noaptea în vreme ce afară la fereastra ei era dezlănțuită o furtună cumplită, uimită de ea însăși în timp ce ținea mânerul în formă de gât de lebădă al periei străbunicii ei între degetele sale lungi, reglându-și propriul ritm după cel al fulgerelor. Dorind tot mai mult și mai mult, încă uluită, ducându-se tot mai jos, unde era umed și ținându-și respirația și simțind impulsul năvalnic și din ce în ce mai dulce al mânerului străpungând-o ca un gândac dintr-un insectar. Slavă Domnului că acum se apucase să-și pieptene singură părul în serile de după școala de balet.

Deși avea prieteni ocazionali, Dominika nu era prietenoasă cu colegii săi de clasă. Cu toate acestea, era șefă de clasă, preocupată numai și numai de progresul trupei, de nivelul de excelență, de triumfurile din cadrul competițiilor cu alte școli, mai ales cu cele din Sankt Petersburg, centrul spiritual al baletului rus în stil imperial. Dominika le ținea predici colegilor săi obosiți despre puritatea școlii moscovite, despre natura sa fundamental rusească. Ei toți o numeau pe la spate *klikușa*, îndrăcită, Rusoaica de Tip Nou, gladiatoarea, starul, devotata, pravoslavnica. *Oh, mai taci odată,* își ziceau ei.

La 22 de ani, Sonia Moroieva mai avea probabil încă un an până să treacă de la academie la Bolșoi, dar cu Egorova în cursă în acel an, nu prea avea șanse. Dansase toată viața, era fiica unui membru al Dumei și o tânără răsfățată și vanitoasă. De fapt, era disperată. Se culcase nepăsătoare cu un băiat din trupă, cu blondul Constantin cu ochi de râs, o faptă incredibil de riscantă care, dacă era descoperită de

instructori, le-ar fi asigurat exmatricularea imediată din școală. Dar după 15 ani în academie, ea știa când era liniște, când sala de saună era pustie și cât timp aveau la dispoziție pentru partidele lor înfierbântate, cu picioarele sale suple curbate deasupra capului, și i-a tot șoptit lui Constantin la ureche vreme de o săptămână că-l iubea, sprijinindu-și șoldurile de el, lingându-i sudoarea de pe față și rugându-l să-i salveze cariera și viața.

Elevii cu experiență de la coregrafie știu tot atâta despre anatomie, ligamente și leziuni cât și un doctor. Constantin, înnebunit la culme după Sonia, a așteptat până a fost cuplat cu Dominika. Exersând un *pas de deux* pe o podea supraaglomerată, a călcat-o tare pe călcâi când ea era *en pointe,* împingându-i piciorul înainte, și atunci culorile au devenit însângerate, lumea ei a început să se învârtă întunecându-se și ea s-a contorsionat din pricina unei dureri cumplite și s-a prăbușit. Au dus-o la infirmerie, colegii săi stând nemișcați și palizi de-a lungul barei, Sonia fiind cea mai palidă dintre ei. Dominika s-a uitat atunci la ea, i-a văzut expresia vinovată, miasma cenușie răsucindu-se nevăzută în jurul capului ei, și și-a dat seama. Pe masa de la infirmerie piciorul ei s-a înnegrit și s-a învinețit, asta era cel mai rău, și durerea i s-a răspândit în tot piciorul. Doctorul a spus încet „fractură a labei piciorului” și după o serie de examinări ortopedice și intervenții chirurgicale și un ghips de la laba piciorului până la gleznă, Dominika a renunțat la academie; cariera ei de balerină, viața ei vreme de zece ani era terminată. Finalul a fost rapid. Toate frazele mieroase care o preaslăveau ca pe o nouă Ulanova se evaporaseră. Maeștrii, instructorii nu-i mai aruncau nicio privire.

În adolescență învățase să își controleze *buistvo,* furia crescândă, dar acum o lăsă să dea pe dinafară, o simțea în gât. Avea de gând să-i denunțe pe Constantin și pe Sonia pentru că o sabotaseră. Ar fi fost și ei eliminați dacă fapta lor ar fi fost dovedită, dar în cele din urmă ea și-a dat seama că nu era în stare. Încă se gândea apatică la viitorul său când primi un telefon de la mama sa.

•••

Tatăl ei suferise un atac cerebral sever și murise în drum spre Clinica Kremliovka din Kunțevo, rezervată cetățenilor privilegiați și înstăriți. El fusese cea mai importantă persoană din viața ei, ghidul, protectorul său, și acum se dusese. I-ar fi ținut mâna pe obrazul ei, i-ar fi spus de plecarea ei de la academia de balet, de trădarea colegilor ei de clasă. I-ar fi cerut sfatul, l-ar fi întrebat ce trebuia să facă. Ea n-avea cum să știe, dar Vasili i-ar fi șoptit fetei sale idealiste că cineva se putea îndrăgosti de Stat, numai că Statul nu i-ar fi împărtășit niciodată sentimentele.

Două zile mai târziu, Dominika stătea în salonul din apartamentul lor, cu piciorul drept pus în ghips, cu ochii uscați, ținându-și în sus

gâtul și capul său grațios. Mama sa stătea lângă ea, în doliu, tăcută și calmă. Casa era plină de musafiri, zeci de oameni care veniseră să-și prezinte omagiile, academicieni, artiști, reprezentanți ai guvernului și politicieni. Sunetul glasurilor lor umplea aerul de nuanțe elementare de verde, culoarea pe care ea o asocia cu tristețea și durerea, și care păreau să alunge aerul din cameră. Dominika se străduia din răsputeri să respire. Oamenii erau serviți cu tradiționalele blinii cu caviar roșu, sturion și păstrăv afumat. Pe servantă erau carafe cu apă minerală, un samovar de argint aburind, suc de fructe, whisky și votcă cu gheață.

Atunci și-a făcut apariția în fața canapelei unchiul Vania, care s-a aplecat spre mama ei, transmițându-i condoleanțe. Cei doi frați nu fuseseră niciodată apropiați, personalitățile și temperamentele lor fiind aproape diametral opuse. Dominika nu era sigură cu ce se ocupa el, dar cineva șoptise în treacăt inițialele KGB sau SVR. Apoi el se apropie, așezându-se lângă ea, cu fața lui cărnoasă la câțiva centimetri de a ei, deranjând-o în durerea ei. Îl văzu evaluând-o, îmbrăcată în negru cum era, cu părul dat pe spate, în doliu. Simți același nod în gât, iar mama ei se întinse să o strângă de mână. *Stăpânește-te.*

— Dominika, sincere condoleanțe, a spus Vania. Știu cât de apropiată erai de tatăl tău.

Se întinse și o îmbrățișă patern, frecându-și obrazul de al ei. Apa lui de colonie (Houbigant de la Paris) avea un miros puternic de levănțică.

— Dă-mi voie să-ți spun că îmi pare rău și de accidentul tău, de modul în care îți afectează cariera. Dădu din cap când ea se uită la el. Știu ce elevă bună erai, și la balet și la cursuri. Tatăl tău se mândrea mereu cu tine.

Rămase în spate în timp ce un alt prieten de familie trecu pe acolo dând mâna cu ei.

Până atunci Dominika doar îl privise pe Vania, dar nu vorbise.

— Ce planuri ai acum? o întrebă el. Poate universitatea?

Dominika dădu din umeri.

— Nu știu ce-o să urmeze. Dansul era viața mea. Trebuie să găsesc altceva. Simți că se uita fix la ea.

El își netezi cravata și rămase în picioare uitându-se în jos spre ea.

— Dominușka, am să-ți cer o favoare, am nevoie de ajutorul tău.

Dominika se uită în sus la el, șocată.

Unchiul Vania dădu din umeri.

— Nu e cine știe ce mister. Am nevoie să faci ceva pentru mine, ceva neoficial, un lucru mărunt, dar important.

— Pentru serviciile secrete? întrebă Dominika uluită.

Vania își duse un deget la buze. O conduse într-o parte a sufrageriei. În ziua funeraliilor tatălui ei. Alesese momentul acela intenționat, nu-i așa? Așa făceau ei întotdeauna.

— Am nevoie de talentul tău și de frumusețea ta, *dorogaia moia*, draga mea, o îmbie unchiul Vania. De cineva în care pot avea încredere, cineva cu discreția ta bine-cunoscută. Se apropie mai mult de ea și Dominika simți lingușeala trădată de căldura corpului lui. E o sarcină simplă, aproape o joacă, să te întâlnești cu un bărbat, să ajungi să-l cunoști. Pot să-ți furnizez detaliile mai târziu.

Zmeia, șarpe.

— Ești de acord să-l ajuți pe bătrânul tău unchi? întrebă Vania, cu mâinile pe umerii ei.

Un șarpe ce-și șfichiuie limba, adulmecând aerul. Să-i ceară asta în acele momente era ceva monstruos, tipic, înfiorător. Dominika își putea simți pulsul în piciorul ce-i zvâcnea.

Un halou galben îi răsări lui Vania deasupra capului de parcă ar fi fost un sfânt bizantin. Apoi ea-și recăpătă respirația și odată cu ea și un calm fals. Tocmai pentru că el se așteptase ca ea să refuze, Dominika acceptă. Îl privi țintă, observându-i ochii îngustați, văzându-l cum își făcea calcule. Îl văzu cercetându-i chipul, dar nu se trădă cu nimic și atunci fața lui reacționă.

— Excelent, spuse Vania. Știi că tatăl tău ar fi fost extrem de mândru. Nu era un patriot mai mare ca el. Și și-a crescut fiica tot în spiritul patriotismului. O patriotă rusoaică.

Continuă tu să mai vorbești de tata și eu am să mă aplec și am să te mușc de buza de jos, se gândi ea. Dar în loc de asta îi oferi un zâmbet care, după cum își dădu ea seama de puțină vreme, avea un puternic efect asupra oamenilor.

— Acum că s-a dus cariera mea de balerină, a spus ea, poate că am să îndeplinesc niște *sarcini secrete* pentru tine. Vania își schimbă expresia, apoi își reveni. Își luă mâinile de pe umerii ei.

— Vino să mă vezi săptămâna viitoare, i-a propus el, cercetându-i expresia feței. Dacă poți. O să trimit o mașină după tine. Vania își încheie costumul de lână ușor. Îi luă mâna în laba lui de urs, cu fața la câțiva centimetri de a ei. Hai, ia-ți rămas-bun așa cum se cuvine de la unchiul tău.

Dominika își puse mâinile pe umerii lui și îl sărută ușor pe ambii obraji, uitându-se pentru o clipă la buzele lui umede și livide. Miros de levănțică și halou galben.

El îi șopti la ureche:

— Nu-ți cer să mă ajuți pe degeaba, spuse el. Cred că pot interveni în privința apartamentului ăstuia. Dominika se trase înapoi. Mama ta n-o să-l piardă, chiar dacă tatăl tău a murit. O să fie o mare mângâiere pentru ea.

Vania îi dădu drumul la mână, se îndreptă de spate și ieși din cameră. Uluită, ea îl privi închizând ușa după el. *Un prim gust al robiei,* se gândi Dominika.

În stradă, Vania îi făcu semn șoferului său să o ia din loc și se instală în spatele Mercedesului său. *Așa*, își zise el cu un suspin, *mi-am exprimat condoleanțele. Fratele Vasili era un academician aiurit, care trăia în trecut. Și cumnata aia a mea. Și-a pierdut deja mințile, e o lunatică, o* sumasședșaia. *Dar nepoata – e o adevărată statuie grecească – e perfectă pentru treaba asta. Mă bucur că m-am gândit la ea. Acum, că și-a nenorocit piciorul, nu mai are alte variante. Poate să învețe lucruri noi. Apartamentul ăla s-ar vinde cu niște milioane bune,* se gândi el. *Da, la urma urmei, asta e familia și atâta lucru pot face.*

•••

În seara aceea, după ce au plecat musafirii, Dominika a rămas cu mama ei în sufragerie pe întuneric. Bach cânta în surdină, acompaniat de samovarul aproape gol, care ofta când și când cu ultimele sale puteri. Dominika n-avea nevoie de lumină în cameră. Valuri uriașe de roșu intens vibrară în jurul ei de la muzică. Ținându-și ambele mâini în poală, Nina își privea fiica și știa că ea se uita la culori. Îi strânse mâinile Dominikăi pentru a o face să se concentreze și începu să-i vorbească încet, cu o voce domoală. Îi povesti în șoaptă, apropiindu-se de ea, despre tatăl ei și despre viața lui. Îi vorbi despre școala de balet și despre Rusia și despre ceea ce i se întâmplase. Și apoi Nina îi vorbi despre lucruri mai tenebroase, despre promisiuni și trădare și răzbunare. Două siluete într-o cameră obscură, plină de purpuriul lui Bach, două *klikuși* într-o vâlcea din pădure, punând la cale un măcel.

Două zile mai târziu, Dominika se întoarse la academie, aparent pentru a vorbi cu doctorii și pentru a-și lua lucrurile. Era deja o străină, parcă abia așteptau ca ea să plece. Zăbovi discret stând pe un scaun de lângă ieșire, uitându-se la Sonia Moroieva și la Constantin cum dansau. Piciorul drept al Soniei era incredibil de sus, incredibil de drept *en penché*, Constantin rotind-o într-o plimbare lentă. Ochii lui erau ațintiți asupra răscroielii din jurul vintrelor a costumului ei negru. În pauza de seară, în întunericul ce se lăsase în sala de exerciții aproape pustie, Dominika îi privi pe Sonia și pe Constantin furișându-se în josul holului spre sala de saună. Circulaseră zvonuri despre cei doi, dar acum Dominika știa. Așteptă și observă cum dispare lumina de pe parchetul sălii de antrenament, simțind încordarea obișnuită, dar și-o controlă, calmându-se.

În clădire se lăsase liniștea, birourile erau în întuneric. Maestrul de balet și două intendente se aflau încă în birourile lor ceva mai departe. În capătul îndepărtat al holului altminteri întunecat străluceau niște lumini palide. Dominika se îndreptă șchiopătând în tăcere spre ușa anticamerei saunei uriașe cu lambriuri mari de lemn folosită de elevi și o împinse în lături, ducându-se încet spre ușa camerei de aburi și se uită pe furiș prin orificiul de sticlă fumurie din ușa de cedru. Stăteau amândoi dezbrăcați pe șipcile de lemn ale

banchetei de sus, în lumina slabă a singurului bec din tavan. Constantin tocmai își ridicase fața dintre picioarele larg întinse ale Sofiei și se urcase pe ea ca o bestie imensă. Sonia îl ținea strâns de gât și își legăna picioarele deasupra umerilor lui. Prin geam Dominika a văzut bătăturile de pe tălpile Soniei și degetele ei strâmbe și bătucite de balerină.

Gura ei era deschisă și capul îi era culcat pe banchetă, dar ușa grea de la saună amortiza gemetele Soniei. Dominika s-a dat înapoi și și-a impus să-și stăpânească furia. O răsucire a comutatorului pentru abur și o mătură băgată prin mânerele ușii de la intrare i-ar fi fiert pe amândoi în 20 de minute. Nu. Ceva elegant, nedetectabil, letal, definitiv. Cei doi îi distruseseră cariera, acum era momentul să le-o distrugă și ea pe a lor, dar fără nicio urmă de răzbunare.

Dominika a deschis ușa de la holul ce dădea în anticameră și a aprins lumina de deasupra, ce strălucea în coridorul întunecos. A deschis larg și una dintre ușile exterioare. Aerul rece al nopții năvăli înăuntru și Dominika s-a îndreptat în direcția adierii de gheață, ace de lumină rece, albastră, precum niște licurici, zburând în vârtej spre birourile intendentelor. Ea se strecură într-un birou întunecos la două uși distanță și se sprijini de perete trăgând cu urechea.

După trei minute, intendenta – care oare să fi fost? se întrebă Dominika – simți aerul rece și se duse pe hol să cerceteze. Lumina din anticamera de la saună și ușa deschisă de vizavi de fereastră au făcut-o să bombăne încet. Parcă era madam Butirskaia, cea mai severă, cea mai feroce dintre câinii de pază ai academiei. Așteptă în tăcere, numărând secundele, apoi a auzit șuieratul ușii de la saună și pe urmă și zbieretele doamnei și ceea ce suna ca un suspin înăbușit. Zgomot de pași pe linoleum și alte zbierete și apoi pe hol au răsunat și smiorcăieli și scâncete. Nici măcar tatăl ei din Duma n-o mai putea salva, se gândi ea.

Dominika își ridică mâna spre față în biroul aflat aproape în beznă. Era fermă și senină și simți aerul pătrunzându-i iar în plămâni, ca și cum cineva ar fi deschis o supapă a unei butelii de oxigen, și își dădu seama tresărind șocată că nu resimțea nicio emoție pentru că-i distrusese pe cei doi și se amuză din pricina rafinamentului și a simplității acțiunii sale, apoi se gândi la tatăl ei și i se făcu un pic cam rușine.

•••

Își scoase ghipsul de la picior. Agenții SVR-ului intenționau s-o afișeze pe Dominika în fața lui Ustinov la postul de televiziune. Doreau ca el s-o invite să-și petreacă timpul împreună. Nu i-au cerut să se culce cu el, nici nu era necesar, îi ziseseră ei, dar ea știa că asta era de la sine înțeles. Minciuna lor era una cusută cu ață albă. Se miră singură că nici măcar nu-i păsa. Agenții s-au uitat la ea circumspecți –

privirea ei calmă și zâmbetul vag nu i-au liniștit, nu erau deloc siguri cu cine aveau de-a face.

În regulă, în regulă, au spus ei, trebuiau să afle de afacerile lui, de programul lui de deplasări în străinătate, de contactele lui. I-au spus că era anchetat pentru fraudă și delapidare din fondurile statului. Culorile cuvintelor lor erau pale, șterse, de parcă n-ar fi fost complet formate. Da, era clar ce aveau ei nevoie, le-a spus ea. Putea face asta. Bărbații din cameră s-au uitat unul la altul, apoi la ea, iar ea i-a citit ca pe o carte de rugăciuni. Era o descoperire extrem de interesantă acest SVR, acest Serviciu Secret Rus, s-a gândit ea. *Gusi,* un cârd de gâște.

În timp ce citea rapoartele, o dezlănțuire de culori în sine, s-a hotărât să-i reducă la tăcere pe agenții aceia de contrainformații încrezuți care stăteau și se zgâiau la ea cu ochii înecați de fum, pentru a-i șterge zâmbetul de pe față dragului ei unchi Vania. Își aminti de mirosul lui de levănțică. Biata lui nepoțică, balerina accidentată, frumoasa fată a fratelui său mort. Vrei să mă ajuți într-o problemă delicată? Poate că la urma urmei o putem lăsa pe mama ta în apartament. *Ocen horoșo.* Foarte bine.

•••

Acum, lumina lumânărilor pâlpâi și cristalurile zornăiră și, în timp ce Ustinov înfuleca, Dominika simți față de el un dispreț absolut, latent, care i-a insuflat o detașare de gheață. Era pregătită să facă orice era necesar pentru a se achita de misiune și știa precis ce și cum să facă.

Și așa a și făcut. A fost seducătoare la cină. Educată, atentă, tulburătoare. Își plimbă vârful unui deget de-a lungul scobiturii gâtului, uitându-se la parabolele portocalii din jurul umerilor lui. Interesant, se gândi ea, galbenul amăgirii era amestecat cu roșul pasiunii. *Jivotnoe.* Animal.

El abia a putut să stea locului în timpul cinei – l-a văzut sorbindu-și șampania cu setea generată de o dorință năvalnică. Butonii de la cămașă îi tremurau. La sfârșitul cinei i-a spus că avea o sticlă de coniac veche de 300 de ani în apartamentul său, ceva mult mai bun decât orice putea oferi restaurantul. Voia oare să vină cu el? Dominika s-a uitat la el și s-a aplecat conspirativ în față. Sânii îi erau umflați în lumina lumânărilor.

— N-am gustat niciodată coniac, i-a mărturisit ea.

Ustinov își putea simți bătăile inimii în gură.

BLINII SERVITE LA PRIVEGHIUL LUI VASILI EGOROV

Amestecați o cană cu făină cu praf de copt și sare. Adăugați lapte, ou și unt topit și amestecați până obțineți un aluat fin. Turnați câte o lingură

de aluat într-o tigaie cu ulei la foc mediu până ce bliniile se rumenesc pe ambele fețe. Serviți-le cu caviar roșu, somon, smântână grasă și mărar proaspăt deasupra.

4.

Au părăsit restaurantul în BMW-ul lucios cu geamuri blindate al lui Ustinov. Apartamentul lui se afla la ultimul etaj al unei clădiri masive neoclasice din districtul „Golden Mile” al Arbatului. Era o reședință superbă, compusă din două apartamente învecinate, cu podele de marmură, mobilă masivă din piele albă și aplice aurite fixate în pereți. Prin ferestrele înalte cât un perete, care se întindeau pe toată lungimea apartamentului, se puteau vedea terasele de pe acoperișuri și luminile Moscovei.

Aerul mirosea a tămâie. Lămpi chinezești uriașe împrăștiau oaze calde de lumină prin cameră și într-un colț era atârnat un nud abstract înclinat, cu degetele de la mâini, ochii și degetele de la picioare arătând în toate direcțiile, un Picasso, presupuse Dominika. *Asta o să fiu eu în 15 minute*, se gândi ea ironic.

Ustinov își concedie gărzile cu un semn și ușa se închise păcănind. Pe o servantă de abanos, într-un noian de sticle, Dominika zări o sticlă îndesată de coniac, probabil cea veche de 300 de ani. Ustinov a turnat în niște pahare de cristal de Boemia din secolul al XVII-lea și i-a dat să bea. De pe o altă tavă a luat o feliuță fină de pâine prăjită cu niște pateu rustic cu un minunat iz discret de lămâie.

Ustinov a luat-o de mână și a condus-o de-a lungul unui hol vast unde erau atârnate tablouri iluminate și urcând apoi trei trepte mari spre dormitorul întunecos. N-a observat șchiopătatul ușor al piciorului ei vindecat, care îi îngreuna nespus mersul. Era prea ocupat să-i privească părul, gâtul și moliciunea pieptului.

Intrarea lor în cameră a aprins niște spoturi luminoase și Dominika a rămas uluită încă de la intrare. Dormitorul era o încăpere cavernoasă, de mărimea unei săli a tronului, decorată în contraste de alb și negru. Un pat circular enorm pe o platformă din mijlocul camerei era acoperit cu o cuvertură de pluș. Pereții erau placați cu zeci de oglinzi de sus până jos. Ustinov apucă o telecomandă și apăsă pe un buton. Patul începu să se învârtă încet și niște storuri din pânză de pe tavan se traseră automat deoparte lăsând să se vadă un cer întunecat plin de stele printr-un acoperiș de sticlă pe console.

— Pot să urmăresc cum se mișcă luna și stelele pe cer, a spus el. Vrei să urmărim împreună răsăritul mâine?

Dominika se sili să zâmbească. *Svinia* în cocina lui. Dar cum de putea un asemenea om să acumuleze atâta bogăție în vreme ce alții stăteau în continuare la coadă la pâine? Aerul din dormitor era greu, cu un iz de lemn de santal. Covorul de culoarea fildeșului de sub picioarele ei era moale și gros. Un set de veselă de argint de pe o

servantă alb-cenușie licărea în luminile rotative. Un alt spot ilumina un panou înrămat Ebru cu o caligrafie fină. Ustinov a văzut-o uitându-se la el.

— E din secolul al XVI-lea, a precizat el de parcă era gata să-l dea jos de pe perete și să i-l dea ei.

Acum că stăteau în dormitorul lui, jocul devenise un pic mai serios, sexualitatea pe care o iradiase ea în timpul cinei dovedindu-se mai puțin inspirată. Actul fizic nu însemna mare lucru, nu era o mironosiță. Dar se întreba ce avea să piardă dacă-l seducea pe bărbatul acela. Nimic, își spuse ea. Ustinov nu putea să-i răpească nimic, și nici agenții cu priviri răutăcioase de la SVR, nici unchiul Vania duhnind a lavandă, cu condoleanțele lui cu tot. „O treabă serioasă pentru serviciile secrete”, îi spusese Vania. *Prostii,* se gândi Dominika. *Era un joc politic de eliminare a unui rival, dar în orice caz acest* bliad, *acest bastard parvenit merita să piardă ceea ce avea și să meargă la închisoare.* L-ar fi spintecat, și unchiul Vania s-ar fi întrebat ce fel de persoană însărcinase cu misiunea aceea.

Dominika s-a întors spre Ustinov și a lăsat ca șalul să-i cadă jos de pe umeri. L-a sărutat ușor pe gură și l-a mângâiat pe obraz. El a tras-o aproape și a sărutat-o sălbatic. Siluetele lor se reflectau în sute de oglinzi.

Ustinov s-a tras înapoi și s-a uitat la Dominika cu ochi tulburi. Trupul îi era extrem de tensionat. Mintea i se detașa de punctele de reper din capul său. Își aruncă haina pe podea și își apucă neîndemânatic cravata de mătase. Oligarhul care făcuse avere întrecându-și adversarii periculoși, înșelând și lovind și chiar eliminându-și competiția, vedea numai ochii albaștri, coama de păr castaniu alunecând pe gâtul alb și delicat și buzele încă umede de la sărut. Ea și-a pus mâinile pe pieptul lui și a șoptit:

— *Dușka,* așteaptă-mă în pat. O să vin în două minute.

S-a privit în oglindă în baia împodobită toată în auriu. *Le-ai spus da,* s-a gândit ea, *mai întâi lui Vania și acum acestui* medved, *acestui urs ce salivează, e așa de important să fii la înălțime, acum continuă-ți treaba.* Își duse mâinile la spate, își trase fermoarul și se dezbrăcă de rochie. *Folosește-te de ăsta,* se gândi ea uitându-se la trupul său în oglindă, *și fă-ți treaba, sedu-l, află ce vor ei să știe.* Îi spuseseră că Ustinov era periculos, o brută care ucisese oameni. Bine. În dimineața următoare avea să-i dea consommé de la gheață cu lingura în gura larg deschisă, precum unui pui de pasăre, iar el avea să-i ciripească secretele sale și apoi bruta urma să se trezească după gratii. Atunci și-a adus aminte de ceva de la instructaj și a scos la repezeală o tabletă de benzedrină pe care i-o dăduseră ei, pentru stimulare fizică, așa îi spuseseră.

Ustinov stătea întins pe spate în pat, sprijinindu-se în coate, neavând nimic altceva pe el în afară de o pereche de boxeri de mătase

neagră. Dominika s-a dus încet spre piciorul patului, întrebându-se cum să înceapă. Și-a amintit ce bine se simțea atunci când antrenorii le frecau picioarele inflamate la academia de balet, așa că a îngenuncheat și l-a frecat tare cu degetele mari de la mâini pe talpă. Ustinov o privea inexpresiv. *Idiotka,* se gândi ea, ce *curtezană mai ești și tu,* și, cu o inspirație de ultim moment, i-a apucat cu gura degetul gros de la piciorul drept și și-a încolăcit limba în jurul lui. El a gemut și s-a prăbușit în pat. Era mai bine. Cu o mână tremurândă el s-a întins spre o nișă din cadrul patului și, brusc, încăperea a fost scăldată într-o lumină roșie intensă, ce colora patul, fețele și pielea lor. Efectul era amplificat de niște puncte luminoase mai mici, roz, ce se învârteau în jurul camerei, de-a lungul oglinzilor și pe trupul împurpurat al Dominikăi. Cu un bâzâit imperceptibil patul a început să se învârtească. *Doamne, apără-ne de gangsteri,* și-a zis ea.

Ustinov i-a mormăit ceva și și-a întins mâna. Luminițele roz ce se învârteau în fundalul roșu din încăpere s-au transformat în niște puncte duble, apoi triple, rotindu-se fiecare dintre ele în jurul celorlalte pe traiectoriile pe care le urmau de jur-împrejurul camerei. Pe Dominika o deranjau luminile și culorile și Ustinov continua să-i facă semne să se apropie. Obscenitățile lui guturale păreau niște dâre portocaliu închis, primitive, brutale; într-un fel alunecau pe dedesubtul, nu pe deasupra punctelor roz.

Dominika l-a privit din spatele pleoapelor pe jumătate închise și s-a întrebat dacă ar fi trebuit să-și lingă buzele pentru a avea mai mult efect. În timp ce se tot învârtea precum un tort Bundt într-un cuptor cu microunde, Ustinov n-o slăbea deloc din ochi. Dominika știa că trebuia să-i anihileze simultan și trupul și capul, el trebuia să vrea ca ea să stea cu el. O săptămână, două, două luni. Oricât ar fi fost nevoie, cu cât mai mult, cu atât mai bine, spuneau ei. Îi spuseseră că trotuarul din fața apartamentului lui Ustinov era udat de lacrimile aventurilor lui de-o noapte.

Ustinov se întoarse încet înspre Dominika. Când a ajuns lângă ea, așa cum stătea ea îngenuncheată, a cuprins-o cu brațele de talie, a aruncat-o pe spate – ea a remarcat că-i scosese chiloții rupându-i –, s-a aplecat peste ea ca un gargui și a început să facă dragoste pasională, sălbatică.

În lumina roșie, dinții încleștați ai lui Ustinov – în mod normal albi și regulați – păreau albaștri și cu marginile negre. Dominika își dădu capul pe spate și închise ochii. Simțea respirația lui fierbinte pe sâni. Luminițele roz se prelingeau pe picioarele ei fremătând, pe trupurile lor și pe oglinzi. Ea și-a ridicat fundul și și-a legănat bazinul pentru a răspunde la asalturile lui de lup, și-a pus mâinile pe umerii lui și și-a dat toată silința să-l facă să-și iasă din minți. Ustinov și-a dat capul pe spate cuprins de paroxismul unui orgasm iminent. Dominika s-a

enervat fără să vrea în vreme ce el se mișca din ce în ce mai tare și mai repede. Făcând abstracție de lumina roșie, de dinții lui albaștri și de grohăitul lui, era surprinsă să-și simtă propriul trup – sinele său secret – răspunzând; efectul stimulator al benzedrinei amărui se făcea în sfârșit simțit. Se uită dincolo de bărbia lui la tavanul de sticlă, dar n-a putut vedea nicio stea. Unde erau oare?

Ceea ce-a văzut a fost un înger al morții. Mai întâi a observat o umbră reflectată vag pe panourile de sticlă de pe tavan. Aceasta a început să prindă tot mai mult contur, alunecând spre pat de-a lungul fiecărui panou cu oglinzi precum o dâră de mercur negru, reflectat de sute de ori. Dominika a simțit un freamăt în aer în timp ce apariția aceea s-a repezit la capul lui Ustinov. Ochii gangsterului erau orbiți de înfierbântare. Nu a simțit nimic. Își făcu apariția un cablu de oțel ce scânteie la gâtul lui Ustinov, strângându-i-l tare cu un zăngănit muzical și pătrunzându-i în carne. Ustinov a deschis brusc ochii și și-a dus bâjbâind mâinile spre cablul ce-l strangula și care acum îi străpungea traheea. Cu degetele înfipte în cablu, fața lui a rămas suspendată la câțiva centimetri de cea a Dominikăi. Un țipăt mut îi înghețase pe buze. El se uita la ea neînțelegând, cu ochii înroșiți și cu o venă de pe frunte umflată, degetele sale încercând să desprindă cablul. Gura îi atârna deschisă, o dâră neagră de salivă prelingându-i-se ei pe obraz. Trupul lui intră în convulsii. Se zbătea dintr-o parte în alta ca un pește ce încerca să scape de cârlig. Dominika observă că încă nu ieșise din ea. Îi împinse pieptul și își dădu capul într-o parte pentru a se feri de saliva și sângele lui, încercând să iasă de sub el. Dar era masiv și devenise brusc foarte greu, așa că ea n-a putut să se miște. A fost în stare doar să-și închidă ochii, să-și încrucișeze brațele peste față, simțind cum viața se scurgea din trupul lui Ustinov. A simțit sângele de la tăietura de la gâtul lui scurgându-i-se ei pe gât și pe piept. Ustinov scotea un soi de murmur, corpul îi era flasc, respirația sa gâlgâind în sângele de la traheea secționată, negru-albăstrui în lumină. Dominika a simțit cum trupul lui a fost străbătut de un fior, picioarele i s-au zbătut lovindu-se tare de pat de două-trei ori și apoi a rămas inert. Patul se învârtea în liniștea aceea trandafirie.

Nu s-a mai întâmplat nimic vreme de un minut care i s-a părut înfiorător. Dominika și-a deschis un ochi și a văzut chipul lui Ustinov atârnând deasupra feței ei, cu ochii bulbucați și cu limba zărindu-i-se în gura căscată. Deasupra lor se deslușea vag silueta neagră, nemișcată, împestrițată cu pete roz. Oare în spatele umerilor lui erau niște aripi negre sau erau doar niște reflexii în oglindă? Imaginea cu cele trei trupuri nemișcate se rotea prin cameră la nesfârșit. Ca într-o acțiune coordonată, Ustinov alunecă de pe ea și silueta aceea neagră trase cu o singură mișcare de lângă ea trupul lui, care se rostogoli pe podea. Ucigașul ignoră cadavrul, întinzându-se după telecomandă

pentru a opri patul. Dominika a dat să se ridice, dar silueta în negru și-a pus mâna pe umărul ei și a împins-o blând la loc în pat. Ea tremura, goală și plină de sângele care îi înnegrise sânii. Cearșafurile erau încâlcite, dar ea le trase și încercă să își curețe sângele de pe trup.

Nu-i venea să se uite la acel bărbat, totuși știa cumva că n-avea să-i facă niciun rău. El stătea la capul patului, nemișcat, și Dominika încetă să mai încerce să se șteargă de sânge și rămase cu cearșaful pătat în mâini. Respirația îi era sacadată din pricina fricii și a șocului. Bărbatul se uita la piciorul ei, vizibil de sub cearșaf. Se întinse spre ea, iar ea încercă să și-l tragă, apoi dintr-un impuls instinctiv îl lăsă nemișcat. Bărbatul îi mângâie ușor laba piciorului. Majoritatea oamenilor își dau mâna, dar cu Matorin era altfel.

•••

Oficial, Serghei Matorin era un ofițer de stat-major SVR cu gradul de maior, angajat la Departamentul Executiv de Acțiune (Departamentul V). Neoficial, era un *cistilșcik*, un asasin al serviciilor secrete ruse. În anii KGB-ului, departamentul acesta era cunoscut fie ca Departamentul al Treisprezecelea, sau Direcția F, sau simplu, *mokroie delo*, specializat în asasinate politice. În perioada de apogeu a Războiului Rece, Direcția F se ocupase de răpiri, interogatorii și asasinate, dar în noul SVR asemenea lucruri nu erau, la nivel declarativ, nici măcar avute în vedere sau acceptate. Desigur, jurnaliști ruși incomozi fuseseră găsiți împușcați în lifturile din Moscova sau critici ai regimului muriseră din pricina unor concentrații ridicate de poloniu radioactiv în ficat, dar asta nu avea nimic de-a face cu serviciile rusești de spionaj extern. Trecuse vremea „asasinilor cu umbrele[2]”.

În timpul invaziei sovietice în Afganistan, Matorin fusese șef de echipaj în grupul de elită Alpha al Spețnaz[3], la vremea aceea sub comanda KGB-ului. Mintea lui Matorin a început s-o ia razna în timpul celor cinci ani petrecuți în văile din Afganistan și nu și-a mai revenit. Cei opt oameni din echipa sa îi urmau ordinele, dar pe Matorin nu-l mai interesa deloc să conducă. Devenise un singuratic căruia îi plăcea să ucidă oameni.

Fusese lovit în luptă de o schijă metalică din cauza căreia și-a pierdut vederea ochiului drept, care rămăsese opac, alb lăptos. Înalt și subțire, cu o față inexpresivă și plină de cicatrici, Matorin avea părul sur lipit de craniul cadaveric. Asta și un nas ascuțit și coroiat îi dădeau o înfățișare de antreprenor de pompe funebre. După retragerea din Afganistan fusese văzut uneori la sediul SVR bântuind prin birourile Departamentului V. Ofițerii mai tineri se holbau fascinați la acest Polifem sălbatic. Angajații mai vechi se întorceau cu spatele și se închinau.

Chiar dacă acum era însărcinat cu niște „misiuni speciale” ocazionale, lui Matorin îi lipsea acțiunea din Afganistan. Se gândea deseori la asta. Era în stare să se întoarcă acolo mental, să vadă priveliștile, să audă sunetele, să adulmece mirosurile. Anumite momente îi declanșau în mod spontan amintirile. Incursiunile astea neașteptate erau cele mai grozave, cele mai vii, inclusiv muzica. Putea auzi perfect notele staccato ale *ruhab*-ului și bătăile în crescendo ale tobelor.

Matorin îi mângâie piciorul Dominikăi tot așa cum îi mângâiase piciorul fetei afgane ucise în după-amiaza aceea în valea Panjshir. Echipa lui a întins un baldachin deasupra elicelor elicopterului Mi-24 și l-a legat la colțuri, pentru a-și crea o largă zonă umbroasă unde să stea. Înainte împușcaseră un grup de mujahedini pe drum, aterizaseră să adune prăzile și o găsiseră pe fată ascunzându-se printre stâncile de lângă râul ce vuia.

Avea în jur de 15 ani, păr închis la culoare, ochi migdalați, hainele îi erau uzate și prăfuite, tipica dezmățată care se aciua pe lângă taberele militare. Orice soldat rus care lupta în Afganistan auzise povești despre ce le făceau femeile afgane rușilor luați prizonieri, așa că nu aveau niciun fel de simpatie pentru fată. Trăgea de sforile din jurul încheieturilor, dar lațul dublu din jurul gâtului amenința să o sugrume dacă se agita prea tare. Îi înjura, țipa și îi scuipa pe cei opt luptători de comando din grupul de comando Alpha care stăteau în cerc în jurul ei. Matorin s-a așezat pe vine între picioarele ei întinse larg, i-a legat gleznele și o privea cum se zbătea. S-a întins, i-a prins piciorul nisipiu și i l-a mângâiat. La atingerea necredinciosului, fata a strigat și a țipat ca din gură de șarpe de-au răsunat văile, să fie auzită de luptătorii din neamul ei, care să vină s-o salveze.

Nu trebuia să reacționeze așa față de cineva care pur și simplu îi atinsese piciorul. O așteptau și alte lucruri mai rele. În următoarele 15 minute, Matorin îi tăiase cu grijă hainele cu un cuțit scurt și îi desfăcuse hijabul. Ea zăcea culcată pe spate în praf, sub baldachinul care flutura ușor în vânt. Un soldat i-a turnat apă pe față, spălându-i-o, dar ea l-a scuipat, zvârcolindu-și trupul între sfori. Matorin a tras din spate un cuțit Khyber, lung de 60 cm, și l-a scos din teacă, marginea lamei elegant arcuite strălucind ca argintul de ascuțită ce era.

Stând ascuns după un bolovan, la 100 în mai sus pe panta stâncoasă, un tânăr afgan și-a lăsat jos Kalașnikovul AK-47 și s-a uitat în jurul stâncii. Putea vedea elicopterul mare, verde-pestriț – pe care îl știa doar drept „Șaitan Arba” – la sol, cu elicele oprite atârnând grele în jos. A văzut un grup de oameni sub baldachinul fluturând. Dincolo de mugetul slab al râului și de vântul dintre stânci, băiatul auzi și altceva din vale: un vaiet pătrunzător, țipetele care nu se mai opreau

ale unei tinere. Băiatul a murmurat o rugăciune și a șters-o. Știa că acolo jos era ceva mult mai înspăimântător decât rușii necredincioși.

În ziua aceea Matorin a fost poreclit „Khyber” de oamenii lui, cel puțin de cei care au fost în stare să-l privească în continuare cum își folosea cuțitul. Khyber s-a uitat în jos la Dominika cu ochiul lui albicios, și-a tras mâna de pe piciorul ei și i-a spus:

— Îmbracă-te.

Avea întâlnire cu unchiul Vania.

PATEUL RUSTIC AL LUI USTINOV

Rumeniți ficăței de pui, pancetta și usturoi, apoi flambați cu coniac. Tocați cu mâna compoziția și amestecați cu pătrunjel, capere, șalote, coajă de lămâie și ulei de măsline pentru o textură mai grosieră. Mai adăugați ulei de măsline. Serviți cu lămâie pe felii de pâine prăjită.

5.

După asasinarea lui Ustinov, unchiul Vania o chemase pe Dominika la Iasenovo. A fost escortată până la liftul principal din sediul SVR. În lift era atârnat scutul SVR cu steaua și globul. Dominika mai avea încă un gust de cocleală în gură și încă mai simțea cum i se prelinge sângele lui Ustinov pe trup. Vreme de o săptămână se luptase cu senzația de oroare ce-i tot revenea, încercase în van să doarmă, își reprimase impulsul de a-și sfâșia pielea de pe sâni și burtă. Coșmarurile se estompaseră, dar acum era bolnavă, și deprimată, și furioasă, din pricina modului în care fusese folosită. Apoi unchiul Vania trimisese după ea.

Nu mai fusese niciodată la Iasenovo, în interiorul sediului SVR și cu atât mai puțin la etajul al patrulea. Era o liniște mormântală. Nu venea niciun sunet de la niciuna dintre ușile închise, vizibile de-a lungul coridoarelor. A fost condusă pe lângă portretele oficiale aerografate – fiecare dintre ele iluminat discret – ale foștilor directori ai KGB-ului, înșirați pe o parte a holului lung, mochetat cu roșu, care ducea de la lift la birourile directorilor: Andropov, Fedorciuk, Cebrikov, Kriucikov. Berlin, Ungaria, Cehoslovacia, Afganistan. Pe celălalt perete erau atârnate portretele noilor lideri ai SVR: Primakov, Trubnikov, Lebedev, Fradkov. Cecenia, Georgia, Ucraina. Erau oare toți în rai sau în iad? Privirile foștilor șefi o urmăreau în timp ce străbătea holul.

La dreapta erau ușile impozante ale biroului directorului. La stânga, niște uși identice duceau spre biroul primului director adjunct. Dominika a fost poftită înăuntru. Unchiul Vania stătea în spatele unui birou masiv de lemn de culoare deschisă, lăcuit. O placă grea de sticlă acoperea suprafața biroului. În afară de o sugativă roșie de piele în fața lui, pe birou nu se mai găsea nimic altceva. Un set de telefoane albe erau înghesuite pe o servantă din spatele biroului. În celălalt capăt al biroului încăpător, mochetat în bleumarin, se aflau o canapea confortabilă și niște scaune, lângă trei ferestre uriașe care ofereau o priveliște splendidă a pădurii de pini. Era o zi de iarnă însorită și biroul era scăldat în lumină.

Vania i-a făcut semn Dominikăi să ia loc. S-a uitat la ea cu atenție. Purta o fustă bleumarin și o cămașă albă apretată, prinsă în talie cu o curea îngustă neagră. Era la fel de frumoasă, dar avea cearcăne adânci sub ochi și tenul foarte palid. Folosirea ei ca momeală pentru Ustinov fusese o mișcare inspirată. Păcat că experiența fusese atât de… extremă pentru ea. Avusese ghinionul ca ordinul urgent de la Kremlin de asasinare a lui Ustinov să coincidă cu plecarea ei de la școala de

balet și cu decesul tatălui ei.

Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Conform raportului, ea se descurcase remarcabil, îl fermecase atât de mult pe Ustinov, încât acesta nu s-a mai gândit la propria securitate, dându-i astfel prilejul lui Matorin să-și atingă ținta. Deși fata nu căzuse pradă isteriei, unchiul Vania își imagină că scena fusese cam dură pentru ea. Matorin putea fi greu de suportat de cei neinițiați. Avea să treacă ea peste toate astea.

— Dominika, te laud pentru modul excelent în care ți-ai jucat rolul în misiunea recentă, a spus Vania. S-a uitat țintă la nepoata sa de dincolo de birou. Știu că trebuie să fi fost dificil, un șoc. Se aplecă în față. S-a terminat, poți uita neplăcerea. Sigur că nu trebuie să-ți vorbesc de datoria ta, de *responsabilitatea* ta de a nu vorbi despre asta cu nimeni, niciodată.

Mama ei o avertizase să fie întotdeauna atentă în prezența lui, dar ea era nespus de nervoasă. Gâtul îi era încordat. Se uită la aburul galben din jurul lui. Vocea îi tremura.

— Tu spui neplăcere. Am văzut un om ucis la 30 cm de fața mea. Eram dezbrăcați, el era deasupra mea, după cum știi. Am fost împroșcată de sângele lui, mi s-a năclăit părul. Încă îi mai pot simți mirosul.

I-a văzut privirea unchiului său și și-a dat seama de stânjeneala lui. *Ai grijă*, și-a zis ea, și acolo exista mânie latentă. Vocea i s-a înmuiat iar:

— Doar o mică favoare, o chestiune simplă, ai spus tu, o să te ajut. Zâmbi. Trebuie să fi făcut el într-adevăr ceva dacă ai fost nevoit să-l omori.

Ce impertinență nesuferită! Vania nu avea de gând să discute politică, nici despre narcisismul toxic al lui Putin și nici despre necesitatea de a face din Ustinov un exemplu pentru ceilalți culaci. Nu, el o chemase pe nepoata sa din două motive. Voia să vadă în ce stare de spirit era, dacă putea să-și țină gura, dacă era în stare să uite incidentul și să-și revină din traumă. Și, în funcție de răspunsul la prima întrebare, trebuia să ia în considerare două opțiuni ulterioare.

Dacă Dominika se ridica de pe scaun tulburată și refuzând să-l asculte, nu avea cum să mai plece vie de la sediul lor. Matorin urma să rezolve problema. Poate că Dominika nu realiza, dar ea fusese martoră la un asasinat politic pe care adversarii lui Putin l-ar fi dezvăluit încântați în toată presa mondială. Într-o asemenea eventualitate, el, Egorov, era pierdut. Chiar în acele momente, anumite organe ale statului mascau moartea lui Ustinov drept o crimă îngrozitoare comisă de un om de afaceri rival. Toată lumea știa adevărul; era de așteptat. Dar dacă nepoata asta a lui de 25 de ani, cu ochi albaștri Fabergé și o circumferință a pieptului de 95 cm, urma să se ridice și să spună ce

văzuse și din ce postură, presa de opoziție n-avea să se mai oprească.

Dacă însă părea să se controleze, el avea să ia măsuri pentru a se asigura de discreția ei și în continuare. Confortul lui politic depindea de comportamentul ei ulterior. Deja se hotărâse să ducă asta la îndeplinire aducând-o pe ea în interior, în cadrul Serviciului, sub controlul și îndrumarea Centrului. Această măsură nu presupunea nicio dificultate. O slujbă înregistrată în arhive. Ar fi fost luată în evidență, implicată în pregătire, învățând procedurile și regulile. Puteau s-o țină sub supraveghere. În funcție de performanțele ei – nu se aștepta la cine știe ce – i se putea da un post administrativ într-unul dintre departamente, un element de decor în biroul extern al vreunui general. Mai târziu poate că putea fi trimisă în străinătate, îngropată într-o *Rezidentura*[4] din Africa sau America Latină. Peste cinci ani – la vremea aceea funcția de director urma să fie a lui – putea fi chiar dată afară din serviciu.

Vania îi vorbi blând.

— Nepoată, e de datoria ta să fii întotdeauna loială, să faci totul pentru a-ți sluji țara. Nici nu se pune problema discreției tale! Este ceva imperios necesar. O să avem vreo problemă în privința asta? Vania se uită fix la Dominika în timp ce-și îndepărtă scrumul din capătul țigării.

Era exact momentul în care urma să fie hotărât viitorul ei. Haloul galben obișnuit din jurul capului lui Vania devenise mai întunecat, de parcă ar fi fost impregnat în sânge, iar timbrul vocii lui se schimbase, devenind mai tăioasă. Printr-o străfulgerare telepatică, Dominika înțelese, își aminti șoaptele mamei sale. *Zaledenet,* se gândi ea, străduindu-se să se stăpânească. *Fii de gheață.* Se uită în sus la unchiul său pe care începuse să-l deteste și de care începuse și să se teamă. Ochii li se întâlniră.

— Poți conta pe discreția mea, i-a răspuns ea sec.

— Știam că pot, a spus Vania. Era o fată deșteaptă, îi putea vedea instinctele în acțiune, avea minte. Încercă apoi să mai îndulcească puțin pilula. Pentru că ți-ai jucat așa de bine rolul, am o propunere. Se aplecă în spate pe scaun și își aprinse o altă țigară. Îți ofer un post de debutantă, de angajată a Serviciului. Vreau să vii să lucrezi aici cu mine.

Dominika își propuse să nu-și trădeze emoțiile și era satisfăcută să-i vadă ochii lui Vania încercând să ghicească o reacție pe chipul ei.

— În cadrul Serviciului? întrebă ea. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ar fi o ocazie grozavă pentru tine acum. O să ai un post stabil, o să începi să cotizezi pentru pensie. Dacă faci parte din Serviciu, îi pot garanta mamei tale că poate să păstreze apartamentul. Pe lângă asta, ce altceva ai putea face, să-ți cauți o slujbă, de ce fel, ca profesoară de

balet? Își încrucișă mâinile pe birou.

Dominika marcă în mintea ei punctul de pe cămașa unchiului Vania unde i-ar fi înfipt creionul care se afla pe biroul lui. Își coborî privirea și își păstră un ton calm.

— S-o ajut pe mama ar conta mult, a spus ea. Vania a făcut un gest cu mâna, *bineînțeles*. Ar fi ciudat să lucrez aici, adăugă ea.

— Nu chiar așa de ciudat, a încercat s-o convingă Vania. Și am putea lucra împreună. Cuvintele lui plutiră deasupra capului său, schimbându-și culoarea după soarele de afară.

Bineînțeles, o angajată ar lucra în fiecare zi îndeaproape cu directorul adjunct, se gândi Dominika.

— Ce fel de îndatoriri aș primi? s-a interesat Dominika. Știa deja destule încât să ghicească răspunsul.

— Ar trebui să începi de jos, bineînțeles, i-a explicat Vania. Dar toate funcțiile Serviciului satisfac o nevoie critică. Registre, cercetare, arhivă. O organizație de spionaj supraviețuiește sau piere în funcție de modul în care gestionează informația.

Era evident că voiau s-o îngroape la subsolul al treilea.

— Nu sunt sigură că știu ceva despre asemenea sarcini, unchiule, a ezitat Dominika. Nu cred că m-aș descurca bine.

Vania își ascunse iritarea. N-avea decât două variante cu această Venus din Milo. Matorin putea s-o suprime înainte de prânz sau el putea s-o aducă în cadrul Serviciului, sub control. Calea de mijloc era inacceptabilă. Nu putea fi lăsată să se plimbe prin Moscova alimentându-și resentimentul, poate gândindu-se chiar să se răzbune.

— Sunt sigur că ai învăța repede. E o activitate destul de importantă, a spus Vania. Acum era nevoit să încerce s-o convingă pe gâsculița asta.

— Eu cred că aș fi interesată de o altă latură a Serviciului, a replicat Dominika. Vania se uită pe deasupra biroului la ea, cu mâinile împreunate, nemișcate. Ea stătea în continuare cu spatele drept, capul ridicat, cuprinsă de spaimă. Vania nu spuse nimic, așteptă. Aș vrea să fiu admisă la Academia de Informații Externe drept cursantă stagiară.

— Academia, AVR, a repetat Vania încet. Vrei să fii ofițer de informații. În cadrul Serviciului?

— Da, cred că m-aș descurca bine, a răspuns Dominika. Chiar tu ai spus că mi-am jucat satisfăcător rolul cu Ustinov câștigându-i încrederea.

Menționarea lui Ustinov și-a atins scopul. Vania și-a aprins a treia țigară în tot atâtea minute. Fără a le pune la socoteală pe femeile cu funcții de asistente, fuseseră doar două, poate trei femei la Direcția Numărul Unu din fostul KGB și una dintre ele era o harpie bătrână din Prezidiu[5]. Niciuna nu fusese vreodată admisă la fosta înaltă școală a KGB-ului sau la Institutul Andropov sau în actuala AVR. Singurele

femei implicate în operațiuni de teren erau soțiile cooptate ale ofițerilor de *rezidentura* și *lastocika*, „Vrăbiile” antrenate, care seduceau țintele stabilite.

Dar în 30 de secunde Vania Egorov a făcut un calcul rapid. Fiind candidată a AVR, nepoata sa urma să se afle sub un control încă și mai strict. Performanțele sale, atitudinea și potențialul său fizic în viitorul apropiat aveau să fie monitorizate în mod constant. Urma să se afle în afara Moscovei perioade lungi de timp. Dacă devia sau dacă era tentată să divulge informații, urma să cadă sub jurisdicția disciplinară a Serviciului. Concedierea, chiar încarcerarea ei ar fi depins doar de o trăsătură de condei.

Mai mult de atât, putea trage și un profit politic din înscrierea ei drept candidată a Academiei. Urma să fie directorul adjunct de o înaltă moralitate care alegea pentru prima oară o femeie – atletică, educată, vorbitoare fluentă de limbi străine – pentru pregătire oficială în cadrul modernului SVR. Șefii de la Kremlin urmau să vadă beneficiile aduse relațiilor publice.

De dincolo de biroul său, Dominika i-a văzut fața, i-a urmărit calculele. Acum aveau să urmeze acceptul ezitant, inevitabilele avertismente dure.

— Ceri foarte mult, a spus Vania. Există un examen de admitere, o rată mare de refuz, apoi o pregătire de lungă durată, foarte riguroasă. Se întoarse pe scaun pentru a se uita pe fereastră gânditor. Se hotărâse. Ești pregătită să te angajezi pe calea asta? a întrebat el.

Dominika a dat din cap. Nu era absolut sigură, bineînțeles. Dar urma să fie o provocare și asta o atrăgea. Era și devotată, își iubea țara, știa că dorea să încerce să facă parte dintr-una dintre organizațiile de elită din Rusia, poate chiar să și contribuie, s-a gândit ea. Uciderea lui Ustinov îi repugnase, dar îi și arătase, în decursul unei singure seri, că putea să îndeplinească o misiune secretă, că avea inteligență și curaj și tărie morală.

Ea știa că mai era ceva, ceva greu de definit, ceva ce se adunase în sufletul ei. O folosiseră. Acum voia să pătrundă în lumea lor, a acestor *domovladelțî*, a acestor stăpâni care făceau abuz de sistem și de oamenii săi. Se întreba ce părere ar fi avut tatăl ei.

— O să mă gândesc la asta, a acceptat Vania, întorcându-se la loc pentru a se uita la ea. Dacă mă hotărăsc să te înscriu și dacă ești selectată, performanța ta în AVR se va răsfrânge și asupra mea și asupra întregii familii. Îți dai seama de asta, nu?

Minunat. Interesul său pentru ea și pentru familie nu-l împiedicase să o arunce în brațele lui Ustinov.

Era gata-gata să spună: *Am să am grijă să nu-ți afectez reputația,* dar își reprimă furia și dădu iar din cap, fiind și mai sigură acum că voia la Academie. Vania se ridică.

— De ce nu te duci jos să iei prânzul? O să te anunț ce decizie am luat în după-amiaza asta.

Trebuia să lămurească problema cu directorul (cu persuasiune discretă), iar directorul școlii trebuia să fie intimidat (era o plăcere). Dar locul Dominikăi urma să fie rezervat și treaba rezolvată, iar problemele dintre ei își vor găsi o finalitate. Când a plecat Dominika, Vania a ridicat telefonul și a vorbit puțin la aparat.

Dominika a fost escortată înapoi pe hol spre lift. Foștii directori se uitau toți de parcă aveau zâmbete palide pe chipuri. În restaurantul spațios, Dominika comandă *kotleta po-kievski*, o chiflă tare și o sticlă de apă minerală. Era destul de aglomerat și ea trebui să caute un loc liber. A găsit o masă unde la celălalt capăt stăteau două femei între două vârste. S-au uitat cu ochi obosiți la tânăra frumoasă și la ecusonul de vizitator, dar n-au spus nimic. Dominika a început să mănânce. Puiul era dat ușor prin pesmet, auriu și delicios. O dâră de unt se prelinse din cotletul rulat. Avea un gust pronunțat de usturoi și tarhon. Cotletul se transformă în gâtul lui Ustinov și sosul de unt deveni stacojiu. Puse jos cuțitul și furculița cu mâini nesigure. Închise ochii și își reprimă greața. Cele două femei de la masă se uitau la ea. Nu vedeau în fiecare zi așa ceva. Nici nu-și dădeau seama câtă dreptate aveau.

Dominika ridică privirea și văzu negru înaintea ochilor. Serghei Matorin stătea la masa din fața ei, aplecat deasupra unui bol, sorbind supă cu lingura. Se uita fix la ea în timp ce mânca, cu ochiul orb nemișcat, așa cum stă la pândă un lup chiar și atunci când bea apă dintr-un izvor.

PUI À LA KIEV DE LA RESTAURANTUL SVR-ULUI

Amestecați unt cu usturoi, tarhon, suc de lămâie și pătrunjel și dați la rece. Bateți niște bucăți de piept de pui până se subțiază bine. Rulați-le strâns în jurul unor bucățele de unt de mărimea unui deget și legați-le cu sfoară. Dați-le prin compoziția de făină, ou bătut și pesmet. Prăjiți-le până se rumenesc.

6.

Dominika a intrat la Academia de Informații Externe a SVR (AVR) la scurt timp după funeraliile tatălui ei. Școala a fost rebotezată de mai multe ori în timpul Războiului Rece, de la Școala de Elită de Informații la Institutul Steagul Roșu până la AVR, dar veteranii îi spuneau simplu Școala nr. 101. Campusul principal fusese situat vreme de zeci de ani la nord de Moscova, lângă satul Celobitievo. Când s-a transformat în AVR, școala a fost modernizată, programa simplificată, criteriile de admitere au fost liberalizate. Campusul s-a mutat într-o poiană din pădurea deasă din estul orașului, la kilometrul 25 de pe autostrada Gorki. Acum i se spunea „Kilometrul 25” sau pur și simplu „Pădurea”.

În primele săptămâni, circumspectă și entuziastă, Dominika, singura fată, și o duzină de noi colegi au fost transportați cu autobuze rapide PAZ cu geamuri fumurii în diferite locuri din preajma Moscovei și din suburbiile înconjurătoare. Au intrat prin niște porți metalice glisante în niște complexuri fortificate, înregistrate drept laboratoare, centre de cercetare sau campusuri pentru tineret. Zilele erau înțesate de cursuri despre istoria serviciilor secrete, despre Rusia, despre Războiul Rece și Uniunea Sovietică.

În timp ce înainte principala calitate cerută pentru admiterea în fostele școli ale KGB-ului era devotamentul față de Partidul Comunist, modernul SVR cerea din partea cursanților săi o loialitate absolută față de Federația Rusă și hotărârea de a o apăra de inamicii săi din interior și din afară.

În prima perioadă de îndoctrinare, cursanților le erau evaluate nu numai aptitudinile, ci și ceea ce în fostul KGB s-ar fi numit „credibilitatea politică”. Dominika excela în discuțiile de la ore și la temele scrise. Se observa latura sa independentă, nerăbdarea față de formulările și dictoanele testate în timp. Un profesor scrisese că studenta Egorova avea o mică ezitare înainte de a răspunde la o întrebare, *ca și cum s-ar fi gândit dacă să răspundă*, apoi răspundea întotdeauna excelent.

Știa ce voiau ei să audă. Sloganurile din cărți și de pe table erau niște caleidoscoape de culori, erau ușor de catalogat și de memorat. Reguli referitoare la datorie, loialitate și apărarea țării. Dominika urma să devină o membră a elitei din Rusia, Sabia și Scutul de altă dată, Globul și Steaua de acum. Ideologia ei tinerească îl îngrozise cândva pe tatăl ei liberal – acum știa asta – și acum nu o mai accepta *în totalitate.* Totuși dorea să strălucească.

Începutul celei de-a doua perioade de pregătire. Clasa s-a mutat

permanent în campusul de la Kilometrul 25, un grup de clădiri lungi și joase, cu acoperișuri de țiglă, înconjurate de pini și mesteceni. Clădirile erau separate de peluze întinse, de alei pietruite ce duceau la terenurile de sport din spatele clădirilor. Campusul se afla la un kilometru de autostrada cu patru benzi Gorkovskoie, ascuns mai întâi de o palisadă de lemn înaltă, vopsită în verde pentru a fi în același ton cu copacii. Dincolo de acest „gard de pădure", pe trei kilometri se întindeau două garduri de sârmă, între care câini negri belgieni Malinois alergau nestingheriți, ceea ce se putea vedea de la ferestrele claselor mici, iar din camerele lor din barăcile cu două etaje studenții puteau auzi câinii gâfâind noaptea.

Ea era singura fată din cămin și i-au dat o cameră cu un singur pat la capătul coridorului, dar trebuia totuși să împartă baia și camera de duș cu 12 bărbați, ceea ce însemna că era nevoită să aleagă orele liniștite din cursul dimineții și al serii. Majoritatea colegilor ei erau suficient de inofensivi, fiind fii privilegiați ai unor familii importante, tineri cu relații în Duma, în armată sau la Kremlin. Unii erau chiar foarte isteți, alții nu. Câțiva curajoși, obișnuiți să obțină ceea ce-și doreau și văzându-i silueta în spatele perdelei de la duș, erau gata să riște totul pentru o tăvăleală.

Într-o noapte târziu, Dominika s-a întins după prosopul agățat în cuiul din afara cabinei de duș de la baie. Dispăruse. Apoi un coleg ciolănos cu păr nisipiu, o matahală din Novosibirsk, a dat buzna în cabina de duș peste ea, înghesuind-o pe la spate, cu brațele în jurul mijlocului ei. A simțit că era dezbrăcat când a împins-o cu fața spre peretele de la duș și a tras-o din spate de părul umed. Îi șoptea ceva ce nu a reușit să înțeleagă. Nu putea vedea culori. S-a împins și mai tare în ea și o mână s-a mutat de pe talia ei spre sâni. În timp ce-i strângea în palmele lui, ea se întreba dacă putea să-i simtă bătăile inimii și respirația. Obrazul ei era lipit de faianța albă din cabină, le putea simți schimbându-și culoarea precum prismele ținute în lumina soarelui, devenind stacojii.

Robinetul conic de apă rece de șase centimetri fusese întotdeauna slăbit și Dominika îl răsuci înainte și înapoi până ce-i căzu în mână. Se întoarse alunecând și respirând sacadat să-l înfrunte, cu sânii acum striviți de pieptul lui și spuse „*stoiat*", așteaptă o secundă, cu o voce guturală. El zâmbea în timp ce ea îl lovi cu sete cu capătul ascuțit al robinetului în ochiul stâng. Țipătul lui de durere și groază de un verde de culoarea vomei o izbi în față în vreme ce el alunecă în josul peretelui ținându-se tare de față, cu genunchii foarte strânși. „*Stoiat*" repetă ea uitându-se în jos la el, „ți-am spus să aștepți o secundă".

„Tentativă de viol și autoapărare justificată" a fost verdictul comisiei secrete de analiză a AVR-ului și Novosibirskul s-a pricopsit cu un șofer de autobuz chior de-un ochi, iar comisia a recomandat ca

Dominika să fie exclusă de la cursurile de instructaj din cadrul Academiei. Ea a susținut că nu se făcea vinovată de provocarea incidentului și comisia – o femeie și doi bărbați – a studiat-o din cap până-n picioare cu o expresie severă. Aveau de gând să-i facă din nou figura. Școala de balet, Ustinov, acum AVR-ul, așa că a declarat comisiei că avea să înainteze o plângere oficială. Cui urma ea să i se plângă? Dar vestea despre incident a ajuns și la Iasenovo și directorul adjunct Egorov a înjurat așa de urât la telefon, încât Dominika a văzut niște melasă maronie scurgându-se din receptor. În cele din urmă, i-au spus că luaseră hotărârea să i se mai acorde încă o șansă de probă. Din acel moment, restul clasei a ignorat-o, a evitat-o, *klikușa* plimbându-se printre clădirile din Pădure cu spatele drept și pași grațioși, șchiopătând imperceptibil.

•••

Începutul celei de a treia etape de pregătire din AVR. Se prezentau în clase cu scaune de plastic, pereți izolați fonic cu mozaic și proiectoare greoaie, demodate, suspendate de tavan. Între geamurile duble zăceau grămezi de muște moarte. Acum li se predau noțiuni de economie globală, energetică, politică, despre Lumea a Treia, relații internaționale și probleme globale. Și despre America. Deși nu se mai vorbea de Statele Unite ca despre Principalul Inamic, America rămânea totuși principala rivală a țării ei. Era tot ce putea Rusia să facă pentru a menține un echilibru între superputeri. Cursurile pe tema asta erau tăioase.

Americanii nu-i prețuiau la justa lor valoare, ignorau Rusia, încercau s-o manipuleze. Washingtonul intervenise în recentele alegeri, din fericire fără succes. America îi sprijinea pe disidenții ruși și încuraja încercările de subminare în perioada aceasta delicată a reconstrucției Rusiei. Forțele militare americane au contestat suveranitatea rusă, de la Marea Baltică la Marea Japoniei. Recenta politică de „revizuire” era o insultă, nu era nevoie de nicio revizuire. Era vorba doar că Rusia merita respect, Rodina merita respect. Ei bine, dacă Dominika, în calitate de ofițer SVR, avea să întâlnească vreodată un american, îi va arăta ea că Rusia merita respect.

Ironia era că America se afla într-un declin, afirmau profesorii, nu mai era mare și atotputernică. Angajată până peste cap în războaie, confruntându-se cu dificultăți economice, presupusul leagăn al egalității era acum divizat de războiul de clasă și de politicile toxice ale ideologiilor incompatibile. Și proștii de americani nu-și dădeau încă seama că urmau să aibă nevoie în curând de Rusia pentru a stopa ascensiunea Chinei, urmau să aibă nevoie de Rusia ca aliat într-un viitor război.

Dar dacă americanii preferau să-și concentreze toate forțele împotriva Rusiei, având impresia că era slabă și neajutorată, vor fi

surprinși. Un student din clasă nu a fost de acord. A sugerat că noțiunile de altă dată de „Est și Vest” erau depășite. Pe lângă asta, Rusia pierduse Războiul Rece, s-o lase baltă. În clasă s-a așternut tăcerea. Un alt coleg s-a ridicat în picioare scoțând scântei.

— În niciun caz Rusia *nu* a pierdut Războiul Rece, a spus el. *Acesta nu s-a sfârșit.*

Dominika a privit la literele stacojii ce urcau spre tavan. Cuvinte bune, dure. Interesant. Războiul Rece nu se terminase.

•••

La scurt timp după aceea, Dominika a fost separată de restul clasei. Ea nu avea nevoie de lecții de limbi străine, pentru că ar fi putut să dea ea însăși lecții de engleză și franceză. Și n-a fost nici împinsă pe calea administrativă. Profesorii ei îi văzuseră potențialul, informaseră conducerea AVR-ului și aceasta sunase la Iasenovo și ceruse permisiunea Centrului de a o trece pe ea, pe Dominika Egorova – nepoata primului director adjunct – la faza practică sau operațională de pregătire. Urma să fie unica femeie instruită de SVR ca *operupolnomocennîi*, ofițer de operațiuni. Nu au existat întârzieri. Aprobările de la Centru fuseseră deja acordate.

A fost admisă pentru pregătirea operativă, adevărata piatră de încercare, adevărata miză. Intrase într-o fază specială, ultima fază de crisalidă înainte de a ieși să-și servească patria. Timpul a trecut în zbor. Anotimpurile se schimbau fără ca ea să observe. Cursurile, laboratoarele, interviurile, toate veneau într-o goană amețitoare.

A început cu subiecte ridicole. Sabotaje, materiale explozive, infiltrare, a învățat pentru prima dată despre cum delira Stalin și cum a încercuit Wermachtul Moscova. Apoi au urmat lecțiile mai practice și au scos untul din ea. Realiza legende, *zașifrovat*, își asigura acoperirea pentru acțiune, stabilea traseele de parcurs pentru detectarea filajului inamicului în stradă, găsea adăposturi, transmitea mesaje securizate, găsea locuri de întâlnire, *iavki,* se ocupa de *vstreciki,* întâlnirile cu agenți, punea la cale strategii de racolare. A exersat deghizări și comunicații digitale, semnale și ascunzători. Memoria sa pentru detalii, pentru lecțiile învățate i-a uluit.

Instructorii de la orele de luptă neînarmată erau impresionați de forța și echilibrul ei. Au fost alarmați un pic de intensitatea ei și faptul că nu rămânea jos pe covor după ce era aruncată la pământ. Toată lumea auzise povestea din Pădure și băieții din clasă nu-i slăbeau din ochi deloc mâinile și genunchii și își protejau *mudea* atunci când se antrenau cu ea. Ea le vedea figurile, vedea respirația verde a antipatiei lor și teama lor în timp ce trânteau și pufneau prin școală. Nimeni nu se apropia de ea de bunăvoie.

Instrucția practică a continuat. Au dus-o în centrul Moscovei, pe străzile care erau folosite drept teren de lucru pentru practicarea

principiilor spionajului predate în clasele învechite de pe lângă Iasenovo. Profesorii pentru practica de teren erau *pensionerki*, foști spioni, unii dintre ei chiar de 70 de ani, pensionați cu zeci de ani în urmă. Le era oarecum greu să țină pasul cu Dominika atunci când exercițiile erau accelerate. Se uitau la gambele ei de balerină ce băteau trotuarele sclipitoare ale Moscovei. Șchiopătatul ușor, specific al piciorului ei zdrobit, acum vindecat, era seducător. Era pornită, hotărâtă să exceleze. Fața îi strălucea de transpirație, tricoul îi era ud de sudoare între sâni și de-a lungul coastelor.

Pe stradă culorile o ajutau; nuanțele de albastru și de verde al echipajelor din mașinile cu stații radio și furgonetele de urmărire făceau posibilă pierderea ei în mulțime, pe marile bulevarde. Silea echipajele de urmărire să se învârtească pe loc, cronometra cu meticulozitate trecerile rapide pe peroanele de metrou aglomerate, se întâlnea cu agenții de practică în case ale scărilor murdare la miezul nopții, controla întâlnirile, le citea gândurile. Bătrânii își ștergeau fețele și murmurau *fanaticika* și ea râdea de ei, cu părul strâns la spate, cu umerii drepți, descifrând în secret, cu sufletul la gură, culorile aprobării lor. *Haideți,* dinozavrî, *dinozaurilor bătrâni.* Și bătrânii aceia morocănoși o iubeau în secret și ea știa asta.

Acești instructori în vârstă trebuiau s-o pregătească pentru posibilele condiții pe care le-ar fi întâlnit în afara țării, pentru ceea ce putea întâlni pe stradă, pentru modul în care să acționeze în capitalele străine. *Glupost,* ce prostie, se gândi Dominika, ca acești bătrâni, care fuseseră ultima oară în străinătate atunci când ordonase Brejnev intrarea trupelor în Afganistan, să-i spună ei la ce să se aștepte pe străzile de azi din Londra, New York sau Beijing. A avut chiar curajul de a menționa această neconcordanță unui coordonator de curs, care i-a spus să-și țină gura și a raportat comentariile ei mai sus. Ea s-a îmbujorat când i s-a vorbit așa, dar s-a întors cu spatele ocărându-se singură. Învăța.

•••

Ca parte a evaluării ei, Dominika a început niște cursuri despre psihologia strângerii de informații, psihicul surselor, înțelegerea motivațiilor umane și identificarea vulnerabilităților. Un instructor pe nume Mihail numea asta „deschiderea plicului uman”. Era un psiholog SVR în vârstă de 45 de ani de la Centru. Dominika era singura lui elevă. O conducea prin Moscova, amândoi observându-i pe oameni și urmărind interacțiunile. Dominika nu i-a pomenit nimic despre faptul că ea vedea culori, pentru că mama ei o obligase cu multă vreme în urmă să jure că n-avea să pomenească de asta.

— Și cum de știi asta despre el, pentru numele lui Dumnezeu? a întrebat-o Mihail atunci când ea i-a șoptit că bărbatul care stătea pe banca alăturată din parc aștepta o femeie.

— Pur și simplu așa pare, i-a răspuns ea, fără a-i explica vreodată că haloul purpuriu din jurul bărbatului s-a învăpăiat atunci când femeia și-a făcut apariția de după colț. Mihail a râs și s-a uitat la ea uluit atunci când a reieșit că avea dreptate.

Deoarece Dominika se concentra asupra acestor sesiuni de practică, intuiția ei fină i-a spus că Mihail era atras de ea. Chiar dacă el s-a prezentat inițial drept un instructor sever de la Directoratul T, ea l-a surprins privindu-i părul sau uitându-se pe furiș la trupul ei. A numărat în gând de câte ori aranjase el să dea peste ea sau să o atingă pe umăr sau să-și pună mâna pe bretelele de pe spatele ei atunci când intrau pe o ușă. Radia dorință, o ceață de un roșu aprins îi învăluia capul și umerii.

Știa cum îi plăcea lui ceaiul, când avea nevoie de ochelari pentru a citi un meniu, cât de tare îi bătea inima atunci când era împins aproape de ea în metrou. Îl putea vedea pe Mihail uitându-se pe furiș la unghiile ei nelăcuite sau urmărind-o cum își legăna un pantof scos din picior la masa de la cafenea.

Era un risc îngrozitor să se culce cu el. Era profesor și psiholog pe deasupra, însărcinat să-i evalueze personalitatea și compatibilitatea pentru operațiuni. Totuși, știa că el n-avea să spună nimic, știa că avea o influență nedefinită asupra lui și a face dragoste, o gravă greșeală în timpul pregătirii, reprezenta o provocare irezistibilă, mai mult decât o plăcere fizică.

Iar plăcere exista din belșug. Într-o după-amiază, după un exercițiu de stradă, s-au trezit în apartamentul lui Mihail, pe care îl împărțea cu părinții și fratele său, toți la serviciu sau plecați de acasă. Cuvertura de pe patul lui era pe jos. Ei îi tremurau coapsele și umerii și părul îi căzu pe față în timp ce-l încălecă, șira spinării fiindu-i străbătută de fiori ce îi ajunseră până la degetele de la picioare, mai ales ale celui care fusese rupt. Știa bine ce voia, sinele său ascuns fusese neglijat în ultima vreme, din pricina școlii, a pregătirii și a cazărmii. Pusese stăpânire pe el – cine pe cine trăgea în țeapă? – și se legăna puternic, oferindu-și ceea ce avea nevoie, cât era încă tânără. Era timp pentru dulcegării și gângureli și suspine mai târziu. Acum ochii îi erau pe jumătate închiși și era preocupată să intensifice din ce în ce mai mult presiunea în creștere – *povoracivaisia*! *haide*! – a balansului înflăcărat, care o făcea să accelereze și mai tare, prea solicitant pentru a mai continua și prea dulce pentru a se mai opri. Privirea i se limpezi și își dădu părul de pe față, șoldurile și degetele de la picioare încă zvâcnindu-i. Mihail stătea cu ochii deschiși, tăcut, sub ea, un martor care nu era sigur la ce asistase în acel moment.

După aceea, îi tot aruncă priviri lungi în timp ce fierse un ibric cu ceai. Îmbrăcată într-un pulover și așezată la masa de bucătărie, Dominika se uita la el cu nevinovăție, iar psihologul din el știa că

sexul nu avusese nimic de-a face cu el. Știa de asemenea că n-avea să spună nimic despre asta vreodată. Și că n-aveau s-o mai facă niciodată. Într-un fel, Mihail se simțea ușurat.

•••

Cursul de operațiuni se apropia de sfârșit, etapa a treia, finală, a pregătirii fiind aproape completată. Pensionarii obosiți care o pregătiseră o porecliseră cu multă vreme în urmă *Mușka*, o mândrețe de fată, care avea și sensul colocvial de vizor al unei arme, cel care fixează ținta primul. Completându-și evaluările, i-au apreciat pozitiv firea silitoare, i-au remarcat inteligența și intuiția uneori inexplicabilă în teren. Loialitatea și devotamentul ei față de Rodina erau indiscutabile. Unul sau doi dintre pensionari au notat că nu avea răbdare. Putea fi cârcotașă, trebuia să dezvolte mai multă flexibilitate în acțiunile de racolare. Un singur dinozaur a scris că în ciuda performanțelor ei excelente, el considera că-i lipsea adevăratul zel patriotic. Independența ei firească ar fi anulat în cele din urmă devoțiunea ei. Era o intuiție, o impresie; nu putea cita niciun exemplu. Comentariul a fost luat în derâdere, drept un gând amețit al unui nătărău bătrân. În orice caz, Dominikăi nu i s-au arătat evaluările.

Tot ce mai rămăsese era un examen practic final în teren, de folosire a tehnicilor și de dovedire a iscusinței. Un exercițiu final, o examinare scrisă, un interviu final. Aproape că terminase. Înainte de aceste teste, spre consternarea profesorilor săi, Dominika a dispărut de la cursuri: fusese convocată de urgență la Centru, „solicitată pentru o misiune specială" a fost tot ce i s-a spus.

•••

Dominika a fost anunțată să se prezinte într-un birou din celălalt capăt al etajului al patrulea de la Iasenovo, de lângă portretele directorilor. A bătut la o ușă simplă de mahon și a intrat. Era o sufragerie oficială, mică, lambrisată, mochetată în roșu-vișiniu, fără ferestre. Servante vechi de lemn lăcuit străluceau în lumina difuză. Unchiul Vania stătea la celălalt capăt al mesei acoperite de o față de masă albă ca zăpada și împodobită cu porțelanuri de Vinogradov. Pahare de cristal scânteiau în lumină. Se ridică de pe scaun și trecu pe lângă masă pentru a o întâmpina, îmbrățișând-o viguros pe după umeri.

— Absolventa s-a întors acasă. Radia, ținând-o la o oarecare distanță. Cea mai bună din clasă, cele mai bune note în teren, știam eu! I-a petrecut brațul pe după al său și a condus-o de-a lungul încăperii.

La celălalt capăt al mesei stătea un alt bărbat, fumând în tăcere o țigară. Părea să aibă vreo 50 de ani și un tetraedru cu vinișoare roșii drept nas. Ochii îi erau inexpresivi și apoși, dinții strâmbi și pătați și stătea aplecat, cu familiara autoritate oficială șlefuită bine în zeci de

ani în slujba statului sovietic. Cravata îi era strâmbă, costumul de un cafeniu spălăcit ce amintea de refluxul de pe plajă. Se potrivea cu haloul cafeniu ce-l înconjura așa cum stătea pe scaun. Nu era vorba de culoare – nuanțele de negru, cenușiu și cafeniu însemnau cu siguranță ceva de rău augur – ci de paloarea ei și de felul în care-l învăluia în ceață. *E* blujdaiușcii, *un prefăcut*, se gândi Dominika, *nu e de încredere*.

Dominika se așeză în fața lui, înfruntându-i privirea scrutătoare fără să clipească. Vania se așeză la locul său din capul mesei, cu labele strânse teatral în față. Spre deosebire de fostul apparatcik sovietic din fața ei, Vania purta ca de obicei un costum elegant gri perlat, o cămașă albastră cu guler apretat și o cravată bleumarin, cu buline mici, albe. La rever avea o panglică mică, roșie, cu o stea albastră – pentru merite aduse patriei, Za *Zaslughi Pered Otecestrom* – pentru contribuția sa la apărarea patriei. Își aprinse o țigară cu o brichetă uzată de argint, pe care o închise cu un pocnet.

— Acesta este colonelul Simionov, l-a prezentat Vania, făcând semn cu capul înspre bărbatul cocârjat. E șeful Direcției a Cincea.

Simionov nu spuse nimic, dar se înclină și scutură niște scrum într-o scrumieră de aramă de lângă farfuria lui.

— Am dat de o ocazie operațională unică, continuă Vania. Direcția a Cincea a fost însărcinată cu ducerea ei la îndeplinire. Dominika se uită de la Vania la Simionov apatică. I-am spus colonelului că tu ai fi extrem de potrivită pentru a participa la operațiune, mai ales de vreme ce ți-ai încheiat pregătirea la Academie cu rezultate excelente. Am vrut să vă întâlniți.

Ce, mai e și aiureala asta? se întrebă Dominika.

— Mulțumesc, domnule general, a spus ea. A avut grijă să nu-i spună „unchiule” de față cu un ofițer superior. Mai am încă două săptămâni până termin. Mai urmează un ultim exercițiu și evaluările finale. Eu…

— Evaluarea ta finală este completă, o întrerupse Vania. Nu e nevoie să te întorci la AVR. De fapt, vreau să începi o pregătire suplimentară pentru această misiune operativă cu Simionov.

Vania își stinse țigara într-o scrumieră identică de lângă el.

— Pot să vă întreb despre ce fel de misiune e vorba, domnule general? spuse Dominika.

Se uită la cele două fețe impasibile. Și unul și altul erau prea deștepți pentru a se trăda printr-o privire, dar nu știau ce mai putea vedea Dominika. Halourile aferente li se umflaseră în jurul capetelor.

— Deocamdată e suficient să-ți spun că e un caz cu potențial important, o *konspirația* delicată și sensibilă, i-a răspuns Vania.

— Și în ce constă pregătirea suplimentară? întrebă Dominika. Își păstră un ton egal, respectuos.

O ușă din capătul camerei se deschise și o ordonanță intră aducând

o tipsie de argint pe o tavă.

— A sosit prânzul, spuse Vania, ridicându-se. Hai să discutăm despre proiect după ce mâncăm.

Chelnerul a ridicat capacul și a început să servească niște *golubțî* aburinde, sarmale mari, pătrățoase, rumenite bine și înotând într-un sos gros cu roșii și smântână.

— Cea mai mare delicatesă a bucătăriei rusești, a spus Vania, turnând vin roșu în paharul Dominikăi dintr-o carafă de argint.

Asta era o șaradă: antenele operaționale recent activate ale Dominikăi zbârnâiau. Nu avea poftă deloc de mâncarea aceea grea.

Masa plictisitoare a durat o jumătate de ceas. Simionov a rostit doar trei cuvinte în tot acest timp, deși continua să o studieze pe Dominika de dincolo de masă. Părea vizibil plictisit, având aerul că nu-și dorea să se afle acolo. Terminând de mâncat, se șterse la gură cu șervetul și se ridică de la masă.

— Cu voia dumneavoastră, domnule general, a spus el. A cântărit-o iar pe Dominika din priviri, a dat din cap spre ea și a părăsit încăperea.

— Hai să luăm ceaiul în biroul meu, a poftit-o Vania, trăgându-și scaunul în spate. O să ne simțim mai comod acolo.

Dominika se așeză precaută și țeapănă pe canapeaua din biroul lui Vania, cu priveliștea pădurii Iasenovo în fața ochilor. Era îmbrăcată cu o cămașă albă și o fustă neagră, avea părul strâns, ținuta oficială de la Academie. Două pahare de ceai aburind se aflau pe o masă în fața lor în niște suporturi de pahare *potistakannik* Kolciughino superbe.

— Tatăl tău ar fi fost mândru, a zis Vania sorbind cu grijă.

— Mulțumesc, a spus Dominika așteptând.

— Te felicit pentru reușita ta și pentru intrarea în Serviciu.

— Pregătirea a fost istovitoare, dar a fost exact așa cum speram, a spus Dominika. Sunt gata să-mi încep activitatea. Era adevărat, în scurtă vreme avea să fie în linia întâi.

— E întotdeauna o onoare să-ți slujești țara, a completat el, pipăindu-și rozeta de la rever. Nu există o onoare mai mare.

Își privi nepoata cu atenție.

— Această misiune cu Direcția a Cincea nu e ceva ce-ți iese în cale în fiecare zi, în niciun caz când ești abia un absolvent. Sorbi din ceai.

— Sunt gata să învăț mai multe, a spus Dominika.

— E suficient să-ți spun că misiunea este una de racolare a unui diplomat străin. Este extrem de important să nu existe niciun fel de *razoblacenie*, de expunere, nicio trădare a amestecului Serviciului. Diplomatul trebuie să fie compromis iremediabil, fără niciun pas greșit. Vocea îi devenise subțire, serioasă. Dominika nu a spus nimic, așteptând ca el să continue. Nu putea distinge limpede cuvintele lui, erau neclare și palide.

— Desigur, colonelul Simionov și-a exprimat temerea că lipsa ta de experiență în operațiuni, în ciuda rezultatelor excelente de la cursuri, ar putea constitui un dezavantaj. L-am asigurat că nepoata mea – a zăbovit asupra cuvântului, pentru a sublinia că-și folosise puterea de influență – e alegerea perfectă. Bineînțeles că el și-a dat seama repede cât sens are să te folosim pe tine, mai ales ținând cont de pregătirea suplimentară pe care am propus-o.

Dominika așteptă. Unde urmau s-o trimită, oare? Măsuri tehnice? Limbi străine? Oră practică? Vania își aprinse o țigară și suflă fumul spre tavan.

— Ai fost înscrisă la cursul special de la Institutul Kon.

Dominika și-a impus să rămână nemișcată, inexpresivă, simțind cum stomacul îi e cuprins de fiori reci ce i se duceau în sus pe spate. Oamenii vorbiseră pe ascuns despre institut în timpul pregătirii: fosta Școală de Stat numărul patru, care era numită în mod obișnuit „Școala de Vrăbii”, unde bărbații și femeile erau instruiți în arta seducției în spionaj. *Mă trimiți la școala de târfe*, își zise ea.

— Asta e cea căreia i se spune Școala de Vrăbii? întrebă Dominika, stăpânindu-și tremurul vocii. Unchiule, eu credeam că o să intru în Serviciu ca ofițer și urma să fiu angajată la un departament, pentru a începe să practic activitatea de spionaj. Asta e pregătire pentru *prostitutki*, nu pentru ofițeri. Simțea că abia mai putea să respire.

Vania se uită țintă la ea.

— Trebuie să privești această perioadă ca pe ceva pozitiv – această pregătire îți va dezvălui alte opțiuni atunci când vei începe să desfășori misiuni pe cont propriu în viitor. Se afundă în canapea.

— Și operațiunea asta împotriva diplomatului, vrei să fie o *polovaia zapadnia,* o capcană a seducției? Citise despre operațiunile sexuale murdare când era la Academie.

— Ținta este *zastencivîi,* timid, rușinos. I-am evaluat punctele slabe vreme de luni de zile. Colonelul Simionov e de acord că este impresionabil.

Dominika înțepeni.

— Colonelul știe ce vrei să fac, știe despre *Școala de vrăbii*? Dădu din cap. Mă cântărea din priviri de după masă. Ar fi putut la fel de bine să-mi deschidă și gura, să-mi examineze dinții.

Vania o întrerupse, cu o voce acum un pic cam tăioasă.

— Sunt sigur că a fost foarte impresionat, e un ofițer de carieră. Și orice operațiune este unică în felul ei. Nu a fost luată încă nicio decizie finală în privința procedurii. Totuși asta este o ocazie extraordinară pentru tine, Dominika.

— Nu pot face asta, a răspuns Dominika. După misiunea anterioară, cum s-a sfârșit, mi-a luat luni întregi să uit asasinarea lui Ustinov…

— Te mai gândești la asta? Ai uitat de instrucțiunile mele de a uita

acel episod și de a nu face niciodată referire la el? a întrebat-o Vania. Cer supunere absolută în privința aceea.

— N-am spus niciodată niciun cuvânt, a replicat Dominika. Doar că, dacă asta e o altă operațiune de același fel, aș prefera să…

— Ai prefera? Ești absolventă a Academiei și ofițer debutant al Serviciului acum. O să respecți ordinele, o să accepți misiunile care îți sunt date și o să-ți faci datoria. O să aperi Rodina.

— Sunt hotărâtă să-mi slujesc patria, a spus Dominika. Doar că nu sunt de acord să fiu folosită în acest gen de operațiuni… Sunt oameni care fac treaba asta în mod regulat, am auzit despre ei. De ce să nu folosești pe cineva dintre ei?

Vania se încruntă.

— Taci. Nu mai spune niciun cuvânt. Nu ești în stare să vezi ce-ți ofer. Te gândești la tine, la preocupările tale copilărești. Ca ofițer SVR nu ai preferințe, nu ai de ales. Faci ceea ce ți se spune să faci ca la carte. Dacă alegi să refuzi, să lași ca prejudecățile tale nebunești să-ți afecteze cariera înainte de a ți-o începe, spune-mi-o de acum. O să te dăm afară din Serviciu, o să-ți închidem dosarul, o să-ți anulăm pensia și o să-ți retragem privilegiile – *toate.*

De câte ori o să-i mai pui mamei mele ștreangul de gât? s-a gândit Dominika. Ce altceva mai urmau s-o oblige să facă pentru a o lăsa să slujească cu cinste?

Vania îi observă umerii lăsați.

— Foarte bine, spuse ea ridicându-se. Îmi îngădui să plec?

Dominika se ridică și trecu prin fața ferestrei largi îndreptându-se spre ușă, soarele luminându-i părul și subliniindu-i profilul clasic. Vania o privi pășind pe covor – șchiopăta puțin? – și oprindu-se o clipă la ușă să se uite înapoi spre el. L-a furnicat pielea capului când i-a văzut ochii albaștri adânci, tăioși, ce nu clipeau, ațintiți asupra feței lui preț de cinci secunde îngrozitoare. Strălucind precum ochii lupilor în spatele luminilor *blijnie*-i, dacia. Nu mai văzuse așa o privire niciodată în viața lui. Înainte să apuce să mai spună ceva, ea dispăruse, ca o *klikușa* în pădurea Krasnîi Bor.

SARMALELE SVR-ului

Blanșați frunze de varză, fierbeți orez. Sotați ceapă tocată, morcovi și roșii curățate de coajă până se înmoaie, amestecați-le cu orez și carne tocată de vacă. Puneți câte două linguri de amestec pe o foaie de varză și împăturiți-o, pentru a forma niște plicuri mari, pătrate. Prăjiți-le în unt până se rumenesc, apoi fierbeți-le la foc mic vreme de o oră în supă concentrată, cu suc de roșii și frunze de dafin. Serviți-le cu sos scăzut și smântână.

7.

Nate Nash a ajuns la aeroportul Vantaa din Helsinki după două ore de zbor. Aeroportul modern strălucea tot, bine iluminat. Ca și în Șeremetievo, erau reclame strălucitoare la apă de colonie, ceasuri și vacanțe. Magazinele din aeroport, pline de lenjerie, mâncăruri tip gourmet și reviste se întindeau de-a lungul terminalului aerian. Dar mirosurile persistente de varză gătită, apă de colonie de trandafiri și lână umedă lipseau. În schimb, undeva erau coapte niște chifle cu scorțișoară. Atunci când Nate și-a luat singura sa valiză, a trecut de vamă și s-a îndreptat spre o stație de taxiuri de afară, n-a observat că un bărbat scund într-un costum simplu, închis la culoare, îl privea din capătul celălalt al sălii de sosire. Bărbatul vorbi scurt la un celular și plecă. Treizeci de minute mai târziu, la 900 km distanță spre est, Vania Egorov știa că Nash aterizase în Finlanda. Jocul avea să înceapă.

În dimineața următoare, Nate intră în biroul lui Tom Forsyth, șeful Stației CIA din Helsinki. Încăperea era mică, dar confortabilă, cu un singur tablou nautic agățat deasupra biroului său și o canapea mică pe celălalt perete. O poză înrămată cu o barcă cu pânze pe un ocean ca de sticlă era așezată pe o masă de lângă canapea, lângă ea aflându-se încă o poză înrămată în care apărea un Forsyth tânăr la timonă. Storurile de la unica fereastră erau trase.

Forsyth era înalt și slab, trecut de 40 de ani, cu păr cărunt rărit și o bărbie puternică. Niște ochi căprui pătrunzători se uitară la Nate de deasupra ochelarilor în formă de semilună. Zâmbi, aruncă un teanc de hârtii într-o cutie de corespondență și se ridică să dea mâna pe deasupra biroului. Strângerea sa de mână era fermă și seacă.

— Nate Nash, îl întâmpină el cu o voce plăcută. Bine ai venit la noi. I-a făcut semn să se așeze pe un scaun de piele din fața biroului său.

— Mulțumesc, șefule, a spus Nate.

— Stai într-un apartament? Unde te-a cazat ambasada? întrebă Forsyth. Biroul de cazări al ambasadei îi repartizase în dimineața aceea un apartament confortabil cu două dormitoare în Kruununhaka. Nate fusese încântat când deschisese ușile duble ce dădeau într-un mic balcon cu vedere spre port, spre terminalul de feribot și spre larg și asta i-a spus și lui Forsyth.

— E o zonă frumoasă, la o aruncătură de băț de serviciu, a adăugat Forsyth. Aș vrea să porți o discuție între patru ochi cu mine și cu Marty Gable, ca să-ți faci o idee despre ceea ce avem în derulare.

Gable era șeful adjunct al Stației, pe care Nate încă nu-l întâlnise.

— Avem câteva cazuri bune, dar putem face mult mai multe. Uită de ținta internă, finlandezii ne sunt aliați și avem grijă de ei. Marty și cu mine lucrăm cot la cot, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința serviciului intern. O să te punem la curent în ce privește variantele unilaterale pe care le dezvoltăm. Toți arabii obișnuiți – Hezbollah, Hamas, palestinienii – au reprezentanți în oraș. Ar putea fi dificil să te apropii de ei, așa că gândește-te la agenți de acces. Iranieni, sirieni, chinezi. Ambasadele sunt mici și ei se simt în siguranță aici în Scandinavia neutră. Iranienii ar putea să fie în căutare de echipamente aflate sub embargo. Verifică-i la sânge, l-a sfătuit Forsyth, lăsându-se pe spate pe scaun.

— Vreau să mă ocup de ceva mai important, a spus Nate. Trebuie să dau lovitura după ceea ce mi s-a întâmplat la Moscova.

Într-adevăr, se gândi Forsyth. Văzu îngrijorare în spatele privirii lui și determinare în felul în care-și ținea maxilarele. Nate stătea țeapăn pe scaun.

— E în regulă, Nate, l-a potolit Forsyth, dar orice racolare, atâta timp cât e productivă, e una bună. Și prinzi peștele cel mare având răbdare, respectând pașii și stabilind o mulțime de contacte de dezvoltare.

— Știu asta, șefule, a spus Nate repede. Dar nu dispun de timp. Gondorf ăla mă vânează acum. Dacă nu erai tu, m-aș fi întors înapoi la operațiunile rusești, în fața unui calculator, trăgând de un mouse. Nici nu ți-am spus cât de mult apreciez faptul că m-ai cerut.

Forsyth citise dosarul personal al lui Nate, trimis la ei atunci când transferul său fusese aprobat. Nu erau mulți tineri ofițeri de caz care să știe rusa aproape fluent. Notele excelente de la pregătirea de la Fermă și ulterior de la pregătirea în „zona interzisă” pentru Moscova, tehnica de acțiune sub constanta urmărire inamică. Dosarul aprecia pozitiv și performanța lui Nate din Rusia, mai ales felul în care se descurcase cu un caz sensibil, restricționat – fără a da detalii.

Dar Forsyth vedea acum un tânăr ofițer de caz tulburat, care se foia în fața lui. Având ceva de dovedit. *Nu e bine, ești mereu expus accidentelor, gata tot timpul să te arunci cu capul înainte.*

— Nu vreau să-ți faci griji în privința Moscovei. Am vorbit cu niște oameni de la Cartierul General și ești în regulă.

L-a văzut pe Nate preocupat, cu gândul la dosarul lui.

— Și vreau să mă asculți, a continuat Forsyth. S-a oprit până ce Nate i-a acordat atenție. Vreau să lucrezi în mod inteligent, să-ți faci treaba bine, fără scurtături. Toți vrem cazurile mari – la naiba, ai unul în mână chiar acum – dar n-am să accept operațiuni făcute pe jumătate. Clar? Forsyth s-a uitat cu asprime la Nate. Clar? a repetat el.

— Da, domnule, a răspuns Nate.

Pricepuse mesajul, dar și-a zis că urma să caute agenți, nu avea de

gând să ardă gazul ca ofițer de caz. Nu voia să se ducă acasă. Îi trecură prin minte imagini disparate cu el într-un club country din Richmond, stând față în față cu Sue Ann sau Mindy, cu buzele umflate și cu părul făcut șuvițe pieptănat în sus, în vreme ce frații săi încercau să nimerească cu mingile de golf unul dintre balerinii roz marca Lilly Pulizer ai lui Missy, ce se aflau pe covorul în carouri, în cealaltă parte a sălii clubului. La naiba, nu.

— Bine, spuse Forsyth. Găsește-ți biroul. E în prima încăpere de pe hol. Du-te și caută-l pe Gable, l-a îndrumat el, întinzându-se după cutia de corespondență.

•••

Șeful adjunct Marty Gable stătea la terminalul său într-un alt birou micuț, la o ușă distanță de cel al lui Forsyth, încercând să-și dea seama cum să scrie o telegramă către Cartierul General, fără a folosi cuvântul „jigodie". Mai în vârstă ca Forsyth, Gable era trecut bine de 50 ani, masiv, cu umeri lați, cu păr alb, tuns periuță, ochi albaștri și o bârnă de oțel pe post de nas. Fruntea îi era bronzată, arămie, și avea fața bătută de vânturi a unuia care petrecea mult timp în aer liber. Mâinile cafenii, noduroase, imobile, făceau ca tastatura să pară mică. Nu putea suferi să scrie telegrame cu două degete, ura birocrația. Era un tip de teren. Nate stătea în ușă. Încăperea era complet goală, fără nicio podoabă, cu excepția unui tablou al Monumentului Washington pe perete. Biroul său era gol și el. Înainte ca Nate să apuce să bată politicos în tocul ușii, Gable se răsuci pe scaun și se uită la el încruntat.

— Tu ești tipul cel nou? zbieră Gable. Accentul era de pe undeva din Rust Belt[6].

— Nash. Nate Nash, a răspuns Nate în timp ce se îndrepta spre birou.

Gable a rămas pe scaun, dar și-a întins mâna cât o tigaie. Nate se temea că inevitabila lui strângere de mână avea să-i strivească oasele.

— Nu te-ai grăbit să ajungi încoace. Ai agățat pe cineva în aeroport? a râs Gable. Nu? Păi, e vreme după prânz, a spus el. Hai să mergem.

Îndreptându-se spre ieșirea din Stație, Gable și-a băgat capul lui mare de Rottweiler în vreo câteva birouri de pe hol să verifice ce făceau ceilalți ofițeri de caz. Birourile erau goale.

— Bun, a spus Gable. Toată lumea a șters-o afară. Lume nebună, așa ar și trebui.

Gable l-a dus pe Nate să ia prânzul într-un mic restaurant turcesc soios, de pe o alee plină de zăpadă de lângă gară. Unica sală a restaurantului avea vreo jumătate de duzină de mese, un geam de la bucătărie și un portret înrămat al lui Atatürk pe perete. În bucătărie oamenii țipau, dar atunci când Gable s-a dus la geam și a bătut din

palme, zgomotul s-a oprit. Un bărbat slab, cu o mustață neagră și un șorț, a dat la o parte perdeaua de mărgele și a ieșit din bucătărie. L-a îmbrățișat scurt pe Gable și a fost prezentat drept Tarik, proprietarul. Turcul a dat mâna într-o doară fără a-l privi pe Nate în ochi. S-au așezat la o masă dintr-un colț și Gable a tras afară scaunul pe care voia să stea Nate, de la peretele cu vedere spre ușă. Gable stătea cu spatele spre celălalt perete. Vorbind turcește, Gable comandă două kebaburi Adana, două beri, pâine și salată.

— Sper că-ți place picant, a spus Gable. Văgăuna asta mică și împuțită are cea mai bună mâncare turcească din oraș. Sunt o mulțime de imigranți turci pe aici. Se uită spre bucătărie. Se apleacă în față. L-am agățat pe Tarik cam în urmă cu un an, ca ajutor, știi, să ridice corespondența, să plătească chiria pentru o casă sigură, să tragă cu urechea. Câteva sute pe lună și e fericit. Dacă trebuie, putem să ne infiltrăm în comunitatea de expați din Helsinki.

Gable se îndreptă de spate când sosi mâncarea, două kebaburi lungi și plate, presărate cu ardei roșu, copt pe grătar. Dedesubt era o lipie mare coaptă, stropită cu unt topit. Într-un colț al farfuriei zăcea îngrămădită o salată de ceapă cu sumac și lămâie. Două sticle de bere îmbrobonate au fost trântite pe masă și Tarik murmură „*Afiet olsun*, să aveți poftă” și se retrase.

Gable începu să înfulece înainte ca Nate să ia furculița în mână. Hăpăia mâncarea, vorbind și mișcându-și labele mari prin aer.

— Nu e rău, nu? întrebă el de kebab, cu gura plină. Ridică sticla de bere și bău jumătate de sticlă. Fălcile sale devorau mâncarea, precum înghite un crocodil o gazelă. Fără vreun preambul sau vreo jenă, îl întrebă pe Nate ce naiba se întâmplase la Moscova între el și idiotul ăla de Gondorf.

Stânjenit și din nou îngrijorat, Nate îi explică pe scurt, în câteva propoziții. Gable îndreptă furculița spre el:

— Ascultă aici. Ține minte două lucruri despre treaba asta împuțită. Nu te poți maturiza ca agent dacă nu ai dat-o-n bară bine cel puțin o dată. Și ești judecat după realizări, după rezultatele pe care le aduci și după cum îți protejezi agenții. Nimic altceva nu contează.

Dispăru și cealaltă jumătate de sticlă de bere și Gable mai comandă încă una.

— Oh, și mai e ceva, a adăugat el. Gondorf e un scârbos nesuferit. Nu-ți face griji în privința lui.

El își terminase toată mâncarea din farfurie înainte ca Nate să apuce să mănânce jumătate din a lui.

— Tu ai dat-o vreodată în bară în carieră? l-a întrebat el pe Gable.

— Glumești? s-a amuzat Gable, aplecându-și scaunul în spate. Am intrat în rahat așa de des, încât am închiriat etajul de sus al latrinei. Așa am ajuns aici. După cel mai recent dezastru, Forsyth mi-a salvat

fundul.

•••

Gable își petrecuse cariera mai ales în locuri infecte din țări ale Lumii a Treia din Africa și Asia. Unii ofițeri de caz își câștigă pâinea și respectul prin restaurantele, camerele de hotel și terasele din Paris. Lumea lui Gable era una a întâlnirilor în miez de noapte pe drumuri prăfuite și pustii în Land Rovere murdare de nisip și țărână. Alți ofițeri își înregistrau întâlnirile cu miniștri din guvern. Gable își nota informații secrete într-un caiet umed de transpirație în timp ce stătea de vorbă cu agenți ce tremurau de frică și îi făcea să se concentreze, să se țină naibii de subiect. Stăteau în arșiță, cu motorul ticăind, cu geamurile închise, uitându-se la șerpii mari veninoși ce răsăreau dintre vârfurile ierbii înalte de pe ambele părți ale mașinii. Nate auzise că Gable devenise o legendă. Era loial surselor sale, apoi prietenilor, CIA, în ordinea asta. Văzuse atâtea la viața lui și știa ce era important.

Gable se lăsă pe spate și își sorbi berea, începând să vorbească. Ultima sa misiune fusese în Istanbul, un oraș al naibii de mare, cu operațiuni bune, un adevărat Dodge City[7]. Vorbea destul de bine turcește, știa unde să meargă, pe cine să vadă. În scurt timp a racolat un membru al PKK, înapoiatul grup terorist separatist kurd din estul Turciei. Amplasau bombe în serviete în clădiri guvernamentale sau în cutii de lustruit pantofi în bazaruri sau în saci de hârtie din tomberoanele de gunoi din piața Taksim.

Într-o zi, Gable s-a urcat într-un taxi condus de un puști kurd în jur de 20-21 de ani. Părea isteț, conducea bine. Gable devenit atent, trebuia să-și țină ochii deschiși tot timpul. A avut o presimțire, așa că i-a spus acelui puști să oprească la un restaurant, l-a invitat să mănânce cu el. Trebuia să-l pună la punct pe afurisitul ăla de turc gras de după tejghea, toți îi urau pe kurzi, le spuneau „turci munteni”.

Puștiul a mâncat ca și cum chiar îi era foame. A vorbit despre familia sa. Gable a mirosit PKK-ul, așa că l-a angajat pe taximetrist pentru o săptămână să-l ducă prin împrejurimi. Bănuiala s-a adeverit. Băiatul era membru al unei grupări locale, dar nu accepta prostia aia cu terorismul. Un pic de respect, 500 de euro pe lună, o slujbă bună. Și asta pentru că Gable a fost cu ochii în patru în taxi. Nu uita asta.

Puștiul a început cu niște fleacuri de doi bani, dar Gable l-a adus pe calea cea bună – nu degeaba i se spunea *coordonarea agentului* – și s-au concentrat pe liderii grupărilor locale, pe modul în care își primeau ordinele, pe felul în care călătoreau curierii. Nu era rău, dar Gable a tras de puști și au început să afle locațiile depozitelor PKK unde-și țineau Semtex-ul sau ce-or fi folosit, Nitrolit din Polonia. Apoi a început să-i furnizeze și numele celor care fabricau bombe.

Treaba mergea bine și trebuia să țină în frâu poliția națională turcă, pentru că ei voiau să-i umfle, să-i „prindă morți”, așa cum obișnuiau

să spună. Șeful din Ankara era fericit și superiorii de la Cartierul General aprobau. Apoi Gable s-a umflat în pene, și-a pierdut busola. Lecție pentru Nate, trebuie să ții întotdeauna direcția.

Tânărul kurd locuia în Tepebași, un cartier de fundamentaliști din vecinătate, de la poalele dealului, de lângă Pera, vechiul cartier european. Gable se întâlnea în mod obișnuit cu tânărul în taxiul lui, colindând prin oraș, fără să se oprească, întotdeauna noaptea, pe fugă. A încălcat regulile și s-a dus în vizită acasă la puști, să-i cunoască familia. Acasă la el. Puștiul îl invitase, ar fi fost o insultă să-l refuze, trebuia să respecte tradițiile culturale, fir-ar să fie. Pe lângă asta, voia să vadă unde locuia agentul lui. Atenție, trebuie să știi întotdeauna unde locuiește agentul tău, nu se știe niciodată dacă nu vei fi nevoit într-o noapte să-l scoți din cine știe ce loc obscur.

Strada era abruptă, plină de șiruri de case de lemn scorojite, de o frumusețe apusă, cu trepte înguste la intrare, uși duble, felinare din sticlă gravate, toate sparte și căptușite. Fost cartier european, acum înțesat de gunoaie și mirosind a canale. În Istanbul te obișnuiești cu mirosul de canalizare, care nici nu e așa de rău. Oricum, se întunecase și începuseră să se aprindă luminile prin case. Chemarea la rugăciunea de seară tocmai se încheiase.

Gable coborâse dealul gândindu-se cu groază la ora ciudată care urma, plină de priviri în pământ, jenate, și de nenumărate pahare cu ceai. Fir-ar să fie, ținea de riscurile meseriei. În timp ce se apropia de casă, auzi țipete. Ușa de la intrare a agentului său era deschisă. Ceva se spărsese. Fir-ar să fie, nu era bine, vecinii aveau să se adune în curând. S-a gândit că în două minute urma să asiste la un adevărat circ. A început să se îndepărteze de casă. Era destul de întuneric, nimeni n-avea să-l observe.

Problema era că doi tipi îl trăgeau pe agentul lui afară din casă de subsuori. Nevasta puștiului era slabă și tuciurie, cu ochi migdalați specifici celor de pe versanții sudici ai munților Taurus, cu tricoul rupt, desculță. Venea chiar în spatele lor, țipând și lovindu-i pe tipi. Un copil cam de doi ani stătea gol pușcă în ușă, plângând. Cei doi tembeli erau la fel de slăbănogi ca și agentul lui, dar nu li se opunea niciun fel de rezistență, poate pentru că unul dintre tembeli ținea un pistol.

Doamne sfinte, puștiul are probleme cu PKK. Poate că-și cheltuise ciubucurile, poate că se lăudase cu noul lui prieten străin. Ascultă aici, lucrurile o iau razna cât ai clipi. Trebuie să-i protejezi, uneori trebuie s-o faci pentru ei. PKK avea o mentalitate primitivă față de compatrioții pe care îi considera trădători.

Gable ar fi putut s-o șteargă. A văzut fetița în ușă – o drăgălășenie de copil, cu fundul bombat și cu nasul curgându-i – și și-a zis *Fir-ar să fie.* S-a îndreptat spre prima treaptă a casei și le-a zâmbit idioților. Ei

s-au oprit și i-au dat drumul puștiului, care a căzut în fund pe treapta de sus. Soțioara a încetat să mai țipe și s-a uitat la Gable, la matahala aia afurisită de *yabanci*, un străin plin de mușchi. O duzină de vecini s-au îngrămădit în jur, toți kurzi. Afurisitul ăla de cartier era ca și mort, nu se auzea niciun sunet, doar apa care curgea prin mijlocul străzii. Idiotul cu pistolul a strigat ceva în kurdă, ce suna precum niște bile într-o cadă.

Gură Mare începu să-și fluture pistolul, îndreptându-l spre puști, spre nevasta lui, scuturându-l amenințător. Puștiul era cu siguranță mort dacă el nu făcea ceva. Fir-ar să fie, pentru că asta însemna sfârșitul afurisit al cazului, puștiul trebuia să plece din Turcia dacă voia să mai rămână în viață. Tipul de la PKK coborî o treaptă și continuă să țipe la Gable. Nu băgă în seamă ochii lucitori, concentrat asupra pistolului. Încheieturile idiotului se albiră de la strânsoare, știi, ai doar vreo trei secunde. Țeava armei începu să se ridice.

Gable avea la el un pistol Hi-Power prins în spatele șoldului, la cureaua Bianchi. Goli arma împușcându-l pe kurd, pac-pac-pac. Un fel de execuție în stil Mozambic, un tir cu două împușcături rapide una după alta și o a treia lovitură în frunte, parcă acolo sau cam pe acolo s-ar fi inventat. Ochii idiotului s-au deschis și a căzut grămadă, alunecând pe scări cu capul înainte. Pistolul s-a rostogolit în urma lui, Gable l-a ridicat, aruncându-l zăngănind într-un canal, trebuie să fi fost vreun milion de arme în canalele din Istanbul. Nici nu aterizase cartușul gol pe trotuar atunci când vecinii au țâșnit ca niște veverițe date naibii, fugind în toate direcțiile, obloanele trântindu-se de la un capăt la altul al dealului.

Puștiul își ținea strâns soția. Mă întrebam dacă realizau că pentru ei începea o nouă viață, chiar atunci, probabil că soția realiza asta, părea isteață. I se vedeau sfârcurile prin tricoul ăla. Gable s-a uitat la celălalt tip din PKK, care pesemne că îl văzuse pe Iisus sau pe Mahomed, n-avea importanță, și ținându-și mâinile în față, cu palmele în afară, coborî scările și o rupse la fugă în întuneric.

Gable i-a dat puștiului 5 000 de dolari, n-a putut să obțină mai mult de la Cartierul General. Nu a știut unde s-au dus, poate în Germania sau Franța. Cinci copii kurzi care învață germana. Când *aceștia* ar fi împlinit 20 de ani, *fiul* lui Nate poate dădea de ei și îi racola. Nebunie curată. OK, iată și sensul afurisitei ăsteia de povești interminabile.

Urmarea a fost un dezastru în toată regula. Nu glumesc, a spus Gable. Mai întâi a fost consulatul și istericul de consul general, cu vocea lui ascuțită ce suna precum o cutie muzicală, apoi ambasada din Ankara, pe urmă cei de la Departamentul de Stat, care aveau pâinea și cuțitul. Diplomat implicat în împușcături mortale, erau supărați foc, au fost plângeri cu carul. Au fost repercusiuni grave. Am fost nevoit să

plec din Istanbul. Poliția națională turcă mi-a oferit o placă și o masă de adio. Erau încântați. Polițiștii turci se dau în vânt după o rundă de împușcături bune. Dar toți ceilalți erau cât se poate de supărați și ancheta oficială a CIA nici măcar nu începuse.

Gable s-a tot plimbat pe la Biroul de Securitate de la Cartierul General vreme de o lună. După 40 de ore de discuții, s-a stabilit că era vorba de o „greșeală profesională". Șeful din Ankara nu l-a susținut, era prea multă presiune politică. Sună precum Gondorf, nu? O mulțime de idioți care se bagă în cariera ta. Perspectivele lui de a avea misiuni în străinătate se duseseră pe apa sâmbetei pentru un timp nedefinit, se pare, și era blocat într-un birou pătrat de la departamentul turc de la Cartierul General, ascultând o nouă angajată, de 23 de ani, din cealaltă parte a biroului vorbind pe linia externă cu prietena ei despre nevoia de a-și lua inima-n dinți și a face sex oral în weekendul acela. Niciunul dintre ofițerii tineri nu purta ceas la mână, fir-ar să fie. Spuneau cât era ceasul după afurisitele lor de telefoane sau tablete sau cum le-or mai zice.

Gable nu avea regrete, asta era meseria. Toate astea i se întâmplaseră lui, dar dintr-un motiv întemeiat. E lege, agentul tău, securitatea lui, salvarea vieții lui e cel mai important lucru. Singurul care contează.

Cam în aceeași perioadă, Forsyth tocmai își trăise propria catastrofă, dar își revenise și aterizase în Helsinki. A auzit că Gable fusese tras pe linie moartă – nimic nou – și a trimis după el ca adjunct, ca în vremurile bune de altă dată, numai că vremurile bune de altă dată nu există, e doar un mit. Tipii ăia încântători de la Cartierul General erau bucuroși să-l lase pe Gable să se ducă în Finlanda ca șef adjunct, nimeni altcineva nu-și dorea postul ăla, iar ei îl voiau plecat, exercita o influență rea.

— Așa că, iată-ne aici, trei nebuni, în misiune, acționând lângă afurisitul de Cerc Polar. Și noi doi bem bere într-o bombă turcească.

Gable își termină berea și strigă *hesap*. Când Tarik ieși din bucătărie, Gable arătă spre Nate.

— El plătește.

Nate râse.

— Stai puțin, spuse Nate. Ce înseamnă că Forsyth a trecut el însuși printr-o catastrofă? Ce-a pățit? Scoase câțiva euro și îi dădu lui Tarik. Păstrează restul. Tarik zâmbi mânzește, îl salută pe Gable dând din cap și se întoarse la bucătărie.

— I-ai dat prea mult bacșiș, bobocule, l-a atenționat Gable. Nu-i obișnui cu bacșișuri mari. Trebuie să-i ții flămânzi.

Se ridică și își luă haina.

— Prostii, spuse Nate. Tu i-ai dat puștiului ăluia kurd 5 000 de dolari pentru a-l scoate din Istanbul, dar chiar tu ai recunoscut că era

terminat, că nu mai era de niciun folos. Nu trebuia să-i dai niciun ban.

În timp ce ieșeau din alee și treceau prin fața gării, Nate se uită la Gable. Acesta evita să-l privească și Nate știa că Gable era mai mult decât un tip dur. Dar el n-avea de gând să testeze limitele așa devreme.

Era frig și Nate își ridică gulerul hainei.

— Nu mi-ai spus de Forsyth, a insistat Nate. Care-i povestea?

Gable a ignorat întrebarea și și-a văzut mai departe de drum.

— Știi unde e ambasada rusă? întrebă el. A Chinei, a Iranului, a Siriei? Ar trebui să poți să te urci într-o mașină și să te duci drept la una dintre ele. Poate că într-o bună zi vei fi nevoit să scoți în siguranță de acolo pe vreun bastard nenorocit. Îți dau o săptămână să le găsești.

— Da, ok, nicio problemă. Dar ce-i cu Forsyth? Ce s-a întâmplat?

Nate era nevoit să se ferească de pietoni pe trotuarul acoperit de zăpadă, în timp ce Gable își croia drum în forță prin mulțimea care umplea străzile după-amiaza. Au ajuns la un colț și au așteptat să traverseze. Nate a văzut o cafenea pe partea cealaltă a străzii.

— Luăm o cafea mică? Haide, plătesc eu. Gable se uită lung la el și dădu din cap.

La o cafea și un coniac mic, Gable îi istorisi povestea. Forsyth era considerat unul dintre cei mai grozavi șefi de Stație din Serviciu. În decursul unei cariere de 25 de ani, el avansase în grad într-un mod strălucit. Ca tânăr ofițer racolase primul informator nord-coreean din istorie. Înainte de căderea Zidului, se ocupa de un colonel polonez care i-a adus planurile complete de luptă ale Comandamentului de Sud al Pactului de la Varșovia. Câțiva ani mai târziu l-a racolat pe ministrul georgian al apărării care, în schimbul unui cont la o bancă elvețiană, a aranjat ca un tanc T-80 cu noul blindaj reactiv să traverseze plaja de șist de la Batumi la ora trei dimineața și să fie încărcat într-o navă de desant închiriată de CIA de la români.

În timp ce avansa, Forsyth era unul dintre directorii generali care-și făcuse meseria și știa în ce consta Jocul. Ofițerii de caz îl iubeau. Ambasadorii veneau la el să-i ceară sfatul. Superiorii de la Etajul Șapte de la Cartierul General aveau încredere în el și la 47 de ani a fost răsplătit cu o „delicatesă”, postul de șef al Stației din Roma. Primul său an acolo a fost, așa cum era de așteptat, un mare succes.

Ceea ce nu se aștepta nimeni era ca diplomatul Tom Forsyth să-i spună unei asistente a unui senator aflat în vizită la Roma cu o delegație a Congresului să-și țină gura și să asculte în loc să vorbească în timpul unei ședințe de informare din cadrul Stației. Ea pusese sub semnul întrebării „înțelepciunea” unei operațiuni controversate și compartimentate a Stației de la Roma. Mai mult de atât, tânăra de 23 de ani cu licență în științe politice la Yale, cu 20 de luni de experiență

în Congres, l-a criticat pe Forsyth pentru modul în care a condus cazul, spunând că, după părerea ei, „metodele folosite fuseseră, într-un cuvânt, submediocre”. Asta l-a făcut pe flegmaticul Forsyth să-i trântească un inexplicabil „du-te la naiba”. Câteva zile mai târziu, Cartierul General a reacționat printr-o notificare potrivit căreia senatorul înaintase o plângere și Forsyth era eliberat din funcția sa de la Roma înainte de termen.

După obișnuita scrisoare de mustrare din dosarul lui Forsyth, cei de la Etajul Șapte i-au oferit în secret postul de șef al misiunii de la Helsinki. Oferta fusese făcută pentru a demonstra Congresului că Agenția nu dezaproba reacția lui Forsyth față de lipsa de respect și aroganța arătată agenților din teren de delegațiile Congresului în timpul partidelor lor dezmățate de shopping camuflate drept misiuni de identificare a faptelor. A-i oferi lui Forsyth Helsinki-ul era în plus un gest prefăcut și calculat, pentru că nimeni nu credea că el avea să accepte. Stația avea o șesime din mărimea celei de la Roma, aflându-se cu siguranță în cea mai puțin importantă dintre cele patru țări scandinave apatice și postul era de șef debutant. Se așteptau ca Forsyth să refuze, să-și găsească un loc unde să staționeze și să plece peste doi ani când putea ieși la pensie.

— Acceptând postul, el le-a transmis în principal celor de la Etajul Șapte să se ducă la naiba, a concluzionat Gable. O jumătate de an mai târziu m-a adus pe mine ca adjunct al său și ieri ai venit și tu. Nu că tu ai fi un nebun. Râse. Ți s-a dus doar buhul că ai fi așa ceva.

Gable i-a văzut fața lui Nate și privirea absentă. *OK,* și-a zis el, *pe puștiul ăsta îl roade ceva*. Mai văzuse asta, un ofițer de caz talentat care se temea așa de rău pentru reputația și viitorul lui, încât nu era în stare să se destindă și să lase lucrurile în voia lor. Gălbejitul ăla de Gondorf îl scosese din fire, ar fi trebuit să-i fie rușine, și acum el și cu Forsyth erau nevoiți să-l facă pe Nate să gândească așa cum trebuia. Și-a propus să nu uite să discute despre asta cu șeful. Ultimul lucru de care aveau ei nevoie era un agent care să nu știe când era momentul să se apuce de treabă.

KEBABUL ADANA AL LUI TARIK

Coaceți și apoi pasați ardei gras roșu și ardei iute cu sare și ulei de măsline. Amestecați pasta cu carne de miel tocată, ceapă tocată, usturoi, pătrunjel, unt tăiat cubulețe, coriandru, chimen, boia, ulei de măsline, sare și piper. Frământați amestecul și dați-i forma aplatizată de kebab. Coaceți pe grătar până se rumenește bine de tot. Serviți cu lipie coaptă pe grătar și ceapă roșie tăiată mărunt, stropită cu lămâie și sumac.

8.

Hidroglisorul alb-albastru Voshod se lăsă la apă și se apropie de chei într-o dâră groasă de fum albastru diesel. Cărând o mică valiză, Dominika păși pe rampa pontonului abrupt de la marginea limbilor de pământ noroioase și se îndreptă spre un autobuz ce aștepta pe șoseaua pietruită de mai sus de râu. Unsprezece tineri – șapte fete și patru băieți – își trăgeau picioarele pe chei în spatele ei. Erau toți tăcuți și obosiți și și-au pus bagajele jos, în fața portbagajului autobuzului. Niciunul dintre ei nu scotea niciun cuvânt și nu se uitau unul la altul. Dominika s-a întors și s-a uitat spre uriașul fluviu Volga, ambele laturi ale drumului până pe țărm fiind străjuite de șiruri de pini. Aerul era umed și fluviul mirosea a carburant diesel. La trei kilometri spre nord, la o cotitură a fluviului, se puteau zări prin ceața dimineții turlele și minaretele din Kremlinul Kazanului.

Dominika știa că era Kazan pentru că trecuseră cu mașina prin oraș de la aerodrom, pe lângă toate indicatoarele de pe șosea. Asta însemna că se aflau în Tatarstan, încă în Rusia europeană. La miezul nopții, zburaseră 700 km de la Moscova până la un aerodrom militar întunecat. Pe niște panouri neluminate citise AERODROMUL BORISOGLEBSKOIE și FABRICA DE AVIOANE DIN KAZAN. Se urcaseră în tăcere într-un autobuz, geamurile sparte fiind acoperite de perdele pătate cenușii. Au străbătut niște străzi cufundate în liniștea de dinaintea zorilor până la un chei de la malul unei ape, unde s-au urcat în ambarcațiunea cu aripi portante ce se legăna, în vreme ce soarele răsărea deasupra orașului.

Au călătorit în tăcere vreme de un ceas pe scaunele ca de avion ale hidroglisorului în aerul înăbușitor. Legănatul aritmie al carenei, apa ce stropea cheiul și scârțâitul parâmelor zdrențuite de nailon care se întindeau între bolarzi îi provocaseră greață, pe urmă somn. În afară de șoferul de autobuz și de un bărbat de pe puntea vasului, nu văzuseră pe nimeni. Dominika se uită la lumina soarelui ce se prefira deasupra apei și numără păsările.

În cele din urmă, o Lada cenușie a fost trasă pe pasarelă și din ea au ieșit un bărbat și o femeie, cărând două cutii plate de carton. S-au urcat pe navă, au pus cutiile pe măsuța din fața cabinei și le-au deschis.

— Veniți și serviți-vă, a spus femeia și s-a așezat pe un scaun de pe primul rând, cu spatele la pasageri.

Ei s-au ridicat încet și s-au dus în față. Nu mai mâncaseră nimic de la micul dejun din ziua precedentă. Una dintre cutii era plină cu *bulociki,* niște chifle dulci cu stafide, proaspăt coapte, cealaltă era

plină cu pahare cerate cu oranjadă caldă. Bărbatul s-a uitat cum pasagerii s-au întors la locurile și apoi a ieșit și a vorbit cu omul de pe punte. Motoarele vasului au pornit huruind și scaunele au fost zguduite. Pasarela de aluminiu s-a lovit cu zgomot de chei și pârghiile au fost trase.

Hidroglisorul zbura iar, ridicându-se pe aripile sale portante, și ambarcațiunea se zguduia toată în timp ce accelera în josul fluviului. Scaunul din fața ei vibra, garniturile de sus ale cabinei bâzâiau, scrumierele metalice țăcăneau în cotiere. Luptându-se cu greața, Dominika își fixă privirea asupra pânzei murdare a tetierei din fața ei. Școala de curtezane. Zbura în jos pe Volga spre o imensă înjosire.

Acum se aflau în autobuz, femeia necunoscută stând pe scaunul din față. Au traversat hurducăindu-se o pădure de pini inundată de soare, oprindu-se în cele din urmă lângă un zid gros de beton. Soarele se infiltrase prin geamul spart din vârf, fixat în zid. Autobuzul a sunat din claxon, apoi s-a strecurat pe poartă și a apucat-o în sus pe drumul întins, oprindu-se în fața unei vile cu două etaje în stil neoclasic, cu un acoperiș plat din foi de tablă. Era liniște adâncă în pădure, nu adia nici urmă de vânt și din vilă nu se vedea nicio mișcare.

Trase adânc aer în piept. *Haide, revino-ți.* Școala asta dezgustătoare reprezenta încă un obstacol, un sacrificiu în plus, o altă testare a loialității ei. Stătea în pădurea de pini în fața vilei de culoarea muștarului și aștepta. Ajunsese la Școala de Vrăbii.

După ce vorbise cu unchiul ei, se gândise bine de tot să le spună tuturor să se ducă la naiba. Își imagină cum o ducea pe mama ei înapoi la Streina, pe malurile golfului Neva, lângă Sankt Petersburg. Putea să-și găsească de lucru ca profesoară sau antrenoare de gimnastică. Dacă avea noroc și răbdare, poate se angaja la Academia Vaganova, întorcându-se la balet. Dar nu, s-a hotărât să nu dea bir cu fugiții. Urma să facă asta, orice ar fi. Doar n-o s-o împuște. Aici era vorba de amor fizic. Indiferent ce aveau s-o pună să facă, nu puteau să-i înfrângă spiritul.

Și chiar dacă acest gând o revolta, sinele ei ascuns, resortul zumzăitor al trupului ei, se întreba dacă instructajele mizerabile din clădirea de culoarea ocrului din fața ei puteau s-o împlinească fie și într-o mică măsură. Ura ideea de Școală de Vrăbii și îi era rușine că fusese trimisă acolo, dar avea așteptări în sinea ei și era cu ochii în patru.

— Lăsați-vă bagajele în hol și urmați-mă, a spus femeia care le-o luase înainte pe scări și pe ușile din lemn de la intrare înalte și uzate.

S-au adunat într-o sală de curs. Judecând după rafturile cu cărți, înainte fusese o bibliotecă, care fusese transformată în sală de curs, cu o platformă din lemn pentru catedră și cu câteva rânduri de scaune ce scârțâiau, în celălalt capăt al încăperii. Femeia, îmbrăcată într-un

costum negru fără formă, trecu printre ei și le înmână niște plicuri.

— Veți găsi înăuntru ce camere vă sunt alocate și ce nume veți folosi în timpul pregătirii, a spus ea. Folosiți numai numele acestea. Nu veți dezvălui niciun fel de informații personale despre voi altor cursanți. Orice abatere va avea drept consecință exmatricularea imediată.

Un pic trecută de 50 de ani, directoarea avea părul sur, pieptănat lins pe spate, o față pătrățoasă și nas drept. Arăta ca femeia de pe timbre, Tereșkova, prima femeie care a zburat în spațiul cosmic. Cuvintele ei apăreau ca niște pete galbene.

— Ați fost aleși pentru o pregătire specializată, i-a informat ea. E o mare onoare. Natura pregătirii poate părea cu totul ciudată unora dintre voi. Concentrați-vă asupra lecțiilor și exercițiilor. Nimic altceva nu contează. Vocea ei răsuna în sala înaltă. Acum duceți-vă sus și găsiți-vă camerele. Cina este la ora șase în sala de mese de pe coridor. Cursurile încep în această seară la ora șapte. Plecați acum. Sunteți liberi.

Pe holul de la etaj, Dominika a numărat 12 camere, câte șase pe fiecare parte, numerele fiind pe niște plăcuțe crăpate, emailate, fixate în lemn. Între ușile de la dormitoarele de pe hol mai erau și alte uși simple, fără mânere. Acestea puteau fi deschise doar cu ajutorul unor chei. Camera ei era zugrăvită în verde deschis și era mică, dar confortabilă, cu un singur pat, un dulap înalt, o masă și un scaun. Cuvertura de pe pat, dulapul, vraful de așternuturi de pe raft miroseau vag, dar persistent a dezinfectant. Camera avea o toaletă cu perdea, deasupra fiind atârnat un duș mobil și o chiuvetă pătată de rugină. Deasupra mesei de scris era o oglindă mare, prea mare, nepotrivită pentru un dormitor de cămin. Dominika își întoarse obrazul spre oglindă și se privi în ea în lumina strălucitoare, ca la pregătire. Fumuriul argintat al unei oglinzi duble. Bine ai venit la Școala de Vrăbii.

Se înserase și cerul nopții nu se zărea printre vârfurile pinilor. Vila era slab luminată; nu existau nicăieri ceasuri. Nu suna niciun telefon. Pe hol, pe scări și în camerele de la parter era liniște. Noaptea pusese stăpânire pe clădire. Pereții erau goi, nu erau atârnate niciun fel de portrete oficiale dagherotip cu Lenin sau Marx, cu toate că erau încă vizibile pe lambriuri contururi mucegăite ale portretelor atârnate cândva acolo. Ce familie tătară nobilă locuise oare în acest loc înainte de Revoluție? Oare alaiuri pline de fast călăriseră și vânaseră prin pădurile acelea de pini? Auziseră ei fluieratul pachebotului cu aburi de pe fluviu? Ce instinct sovietic stabilise școala aceasta așa de departe de Moscova?

Se uită în jurul mesei la ceilalți 11 „elevi”, care mâncau *tokmaci*, o supă groasă cu tăiței, pe care un chelner tăcut o pusese cu polonicul în

holurile lor dintr-o supieră uriașă de porțelan albastru cu alb. A urmat câte o porție de carne fiartă. Fetele și trei băieți aveau toți vreo douăzeci și ceva de ani. Cel de-al patrulea băiat părea încă și mai tânăr, adolescent, slab și palid. Oare fuseseră vreunii dintre ei instruiți și la SVR? Dominika se întoarse spre tânăra din stânga ei și-i zâmbi.

— Numele meu e Katia, se prezentă ea, folosindu-și porecla de la cursurile de instrucție.

Tânăra îi zâmbi și ea.

— Eu sunt Ania.

Era plăpândă și blondă, cu o gură mare și pomeți înalți, ușor pistruiați. Arăta ca o lăptăreasă grațioasă cu ochi albaștri. Vorbele ei împleticite erau de culoarea albăstrelelor, inocență și naivitate. Alții și-au recitat stânjeniți poreclele. După cină, s-au dus în liniște în bibliotecă.

Era o tăcere deplină în încăpere, apoi luminile s-au micșorat. Bine ați venit la cursurile Școlii de Vrăbii. După aceea un film, doar cu imagini alb-negru, violente, sălbatice, dure, a explodat pe un ecran din față, cu fețe încordate, trupuri îmbrățișate, organe ce se împreunau la infinit pe unde apucau, acum așa de puternic focalizate, încât parcă era vorba de ginecologie, era ceva de nerecunoscut, ca de pe altă lume. Sonorul era dat la maximum și Dominika văzu cum colegii săi de clasă își întorc capetele în fața acestui asalt brusc de sunete și imagini violente. O mulțime de culori se învârteau prin aer. Realiză că se întrecuse măsura când începură să apară nuanțe de roșu-violet-albastru-verde-galben. Nu putea controla nimic și își închise ochii pentru a scăpa de atacul distrugător. Apoi și-a făcut apariția un vorbitor și sunetul a fost micșorat brusc încât abia se mai auzea, astfel că femeia de pe ecran părea să vorbească în șoaptă, chiar dacă părul îi căzuse într-o parte și trupul îi era zgâlțâit la infinit de un partener care nu apărea pe ecran.

Lumina pâlpâia pe tavan, la șase metri deasupra capului ei. Era oare în stare să rămână acolo până la sfârșit? Ce se așteptau ei să facă ea? Ce-ar fi făcut dacă ea s-ar fi ridicat și ar fi ieșit din încăpere? Ar fi fost dată afară din Serviciu? La naiba cu ei! Își doreau o Vrabie, urmau să aibă una. Nimeni nu știa că Dominika putea vedea culori. Mihail susținuse că ea fusese cea mai bună studentă pe care o avusese vreodată pentru că știa să înțeleagă oamenii. Avea să rămână și să învețe.

Și-a spus că asta nu era dragoste. Școala asta, vila asta izolată în spatele unor ziduri în vârful cărora se aflau geamuri sparte, era un motor al Statului care instituționaliza și dezumaniza dragostea. Nu conta, era sex și atât, era pregătire, ca la școala de balet. În lumina ce pâlpâia în biblioteca aia mucegăită și-a zis că avea să ducă treaba aceea până la capăt, ca să le facă-n ciudă acelor bastarzi.

Luminile s-au reaprins și cursanții stăteau roșii la față și stânjeniți. Ania se smiorcăia și se ștergea la ochi cu dosul mâinii. Directoarea și s-a adresat cu o voce puternică și monotonă:

— Ați avut o călătorie lungă. Întoarceți-vă în camerele voastre și odihniți-vă. Cursurile se reiau mâine de dimineață la șapte. Sunteți liberi.

Nimic din atitudinea ei nu indica nici măcar pe departe că se uitaseră la un film cu niște oameni care se împreunaseră sexual timp de o oră și jumătate. Au ieșit și au urcat scara uriașă, cu balustrade masive de lemn. Ania a dat din cap în semn de noapte bună înainte de a închide ușa. Dominika se întreba dacă Ania sau ceilalți știau că în seara aceea angajații încă invizibili de la Institutul Kon urmau să se înghesuie în camerele obscure dintre camerele lor să îi urmărească cum se dezbrăcau, cum se spălau și cum dormeau.

Dominika rămase în fața oglinzii și își pieptănă părul cu peria cu mâner lung, singura amintire pe care o adusese de acasă, și se uită la aceasta ca și cum peria ar fi râs de ea. Se descheie la bluză stând în continuare în picioare. Își puse bluza pe un umeraș de sârmă îndoit și îl agăță nonșalant de rama oglinzii, acoperind un capăt al ei. Își puse valijoara pe masă și deschise capacul cu fața la oglindă, acoperind încă o treime din suprafața ei. Își scoase fusta și făcu piruete involuntar, ca să se uite cât de curbat îi era spatele și cât de bombat îi era fundul în chiloții de nailon înainte să arunce și fusta peste cadrul oglinzii, acoperind și ultima parte a ei. Urmau să dea jos toate de pe oglindă de dimineață, poate că urmau să o și certe aspru din pricina asta, dar în noaptea aceea chiar că merita. Apoi se spălă pe dinți, se băgă sub așternuturi într-un miros de dezinfectant cu aromă de camfor și ulei de trandafir și stinse lumina. Lăsase peria de păr pe masa de toaletă.

•••

Bărbații erau separați de femei și zilele se scurgeau una după alta, iar ei pierdură noțiunea timpului. Diminețile somnolente erau dedicate unor cursuri interminabile de anatomie, fiziologie, psihologie a răspunsului sexual uman. Își făcură apariția câțiva profesori noi. O doctoriță bătea câmpii întruna despre practicile sexuale la diferite culturi. Au urmat apoi orele despre anatomia masculină, aflând cum funcționează organismul unui bărbat, cum să excite un bărbat. Tehnicile, pozițiile, mișcările în număr de sute. Le studiau, le repetau, le memorau, o Kama Sutra de pe Volga de sus. Dominika se minună de această enciclopedie oribilă, de aceste epifanii greu de digerat care distrugeau normalitatea, care îi răpeau pentru totdeauna inocența. Mai era ea oare în stare să mai facă dragoste din nou?

După-amiezile erau rezervate „temelor practice”, de parcă s-ar fi antrenat să devină patinatori. Învățau să meargă, să converseze, cum

să scoată un dop de la o sticlă de șampanie. Existau camere cu haine uzate, pantofi tociți, lenjerie murdară de sudoare. Se îmbrăcau și practicau conversații unele cu altele, învățau să asculte, să arate interes, să facă complimente și să flateze și, cel mai important, să obțină informații în timpul conversațiilor.

O după-amiază deosebită, camaraderească, ele cinci stând pe jos în bibliotecă, în cerc, cu genunchii aproape atingându-li-se, râzând, sporovăind, exersând ceea ce ele numeau „discuțiile despre sex", din ceea ce auziseră în filmele din timpul serii.

— Cam așa e, a spus o fată cu păr brunet, cu accentul pronunțat din zona Mării Negre, și închise ochii șoptind într-o engleză rigidă: da, iubiților, voi mă faceți să juisez.

Hohote de râs. Dominika se uită la chipurile îmbujorate și se întrebă cum în scurtă vreme unele dintre ele urmau să se trezească în lenjerie intimă în hotelul Intourist din Volgograd, uitându-se la comercianți vietnamezi slăbănogi cum își descălțau pantofii.

— Katia, încearcă și tu, îi spuse fata aceea Dominikăi. Simțiseră toate din prima noapte că ea era oarecum diferită, specială. Ania, lângă ea, o privea așteptând.

Fără să știe de ce, poate pentru a le arăta lor, poate pentru a-și arăta ei însăși, Dominika închise ochii și șopti:

— Da, iubitule… chiar așa… oh, Doamne. Și scoțând un oftat din rărunchi: Ahhhhh.

Liniște și stupoare. Apoi grupul de fete aprobă zgomotos și aplaudă. Ania făcuse ochii mari, blondă cum era și rămasă fără grai, neparticipând la veselia generală din acel moment.

Ania cu haloul albastru ca o floare de câmp. Se chinuia, îngrozită de cele mai lascive aspecte ale pregătirii, și se agăța de Dominika pentru a căpăta curaj și sprijin.

— Trebuie să te obișnuiești, i-a spus Dominika, dar Ania se pitea în timpul filmelor nocturne, ținând-o strâns de mână pe Dominika în timp ce se dezlănțuia circul cu copulația pe ecranul din fața lor. *Micuța țărăncuță n-o să reziste*, se gândea Dominika. *Culoarea ei pălește, nu devine mai intensă.*

Apoi într-o seară, după un film îngrozitor de depravat care o făcuse să plângă în tăcere, Ania veni în cameră la Dominika, cu ochii roșii și buzele tremurând, cuvintele ei ca niște albăstrele abia distingându-se. Venise la prietena ei căutând mângâiere, era pe cale s-o ia razna. Îi anunțase că renunță, dar ei îi spuseseră ceva – Dumnezeu știe ce – și nu putea să plece. Dominika a tras-o de mână în spatele perdelei de la baie.

— Trebuie să treci de asta, a șoptit ea, scuturând-o blând pe Ania de umeri.

Ania suspină și o cuprinse pe Dominika cu brațele pe după gât. Își

apăsă buzele de gura ei. Prostuța tremura și Dominika n-o respinse. Stăteau în picioare pe gresia din baie. Dominika a luat-o pe Ania în brațe, simțind-o cum tremura. Ania își înălță capul pentru încă un sărut, dar Dominika aproape că refuză, însă apoi se înmuie și o sărută din nou.

Sărutul a avut un efect asupra Aniei și ea îi luă mâna Dominikăi și i-o trase spre propriul trup, strecurând-o pe sub halatul de baie, pe sâni. *Oh, pentru numele lui Dumnezeu,* se gândi Dominika. Nu simțea nicio chemare, ci mai degrabă mâhnire pentru fata din brațele ei. Oare asta era bisexualitatea despre care li se vorbise jos la cursuri? Puteau fi oare văzute din spatele perdelei? Aveau microfoane în cameră? Era oare o greșeală gravă?

Ania o ținea de încheietură și îi duse mâna spre sfârcul său, care se umflă la atingerea degetelor Dominikăi. Halatul i se deschise și Ania îi trase mâna captivă mai jos, între picioare. Perversiune? Un act de bunătate? Altceva? Strămoașa libertină neștiută a Dominikăi – oricine o fi fost ea – o făcu să continue, o stare inexplicabilă de decorporalizare, în care îi era aproape cu totul imposibil să se oprească. Vârfurile degetelor ușoare ale Dominikăi se roteau în cercuri perfecte și Ania se topi toată, cu capul întors spre Dominika, cu linia gâtului moale și vulnerabilă.

Sprijinindu-se de faianță, Dominika simți respirația Aniei între picioarele sale și acum nu mai exista niciun motiv să se oprească. Sinele său ascuns îi spunea să-și simtă trupul și suflul respirației Aniei îi dădu fiori în stomac. Își sprijini capul de faianță și se apucă strâns de marginea chiuvetei pentru a-și păstra echilibrul. Se trezi cu peria în formă de carapace de broască țestoasă a străbunicii în mână și o trase în jos. Peria de păr a străbunicii, cu care îi pieptăna mama ei părul, fusese singura ei companie secretă în timpul furtunilor din adolescență.

Dominika coborî mânerul de-a lungul abdomenului Aniei, curbura moale de chihlimbar atingând-o nespus de ușor, nespus de insistent. Ania își ținu respirația și ochii i se rotiră în spatele pleoapelor închise. Uitându-se la chipul ei, Dominika poziționă mânerul și își aplecă încheietura mâinii. Ania întredeschise gura și i se întrezări albul ochilor, semănând cu chipul lipsit de vlagă al unui cadavru pe o lespede.

Se încordă și începu să tremure, străpunsă încet de carapacea de broască țestoasă. Se întoarse cu bărbia umedă să se uite în sus la Dominika și șopti:

— Da, iubito, așa, fă-mă să ajung la orgasm.

Și Dominika zâmbi și se uită la micuța lăptăreasă cum se zvârcolea în timp ce ea își închise la loc sinele său secret în străfundurile stăpânite de uragan ale ființei sale și trase ușa după ea.

După câteva minute, Ania oftă și își întoarse fața în sus să fie sărutată din nou.

— Destul. Trebuie să pleci repede acum, spuse Dominika.

Roșie la față, Ania își strânse halatul de baie pe ea, o privi pe Dominika și ieși tăcută. Oare urmau să apară acuzații violente a doua zi de dimineață? Oare se afla cineva în spatele oglinzii în acel moment? Prea obosită pentru a-i mai păsa, Dominika se urcă în pat în camera întunecoasă. Peria rămăsese uitată pe gresie, sub chiuvetă.

•••

În dimineața următoare, într-un salon mare de jos, cu lambriuri de lemn și acoperit de un covor oriental cu albastru și ivoriu, tinerelor li se ordonă să se așeze pe niște scaune așezate în cerc în centrul încăperii. Prima cursantă, o brunetă slăbuță, cu accentul vioi din apus, din Novgorod, a fost pusă să se ridice, să se dezbrace și să dea ocol cercului pentru a fi criticată de celelalte.

S-a lăsat o tăcere adâncă. Toate erau șocate. Fata ezită, apoi se dezbrăcă. Doctorița și asistenta ei, ambele în halate de laborator, acționau ca moderatoare, observând punctele forte și punctele slabe. Terminând, cursantei i se ordonă să se așeze la loc pe scaunul său, dar să rămână dezbrăcată. A fost strigată următoarea cursantă și procesul s-a repetat. Fețe îmbujorate, piele de găină și buze mușcate. Încăperea s-a umplut în scurt timp de trupuri goale, distonante, tremurând, sub scaune aflându-se îngrămădite jalnic haine și încălțări.

Slavă Domnului că nu erau prezenți bărbați! Ania își răsuci mâinile nervoasă când îi sosi în mod inevitabil rândul și se uită speriată spre Dominika. Dominika își feri privirea. Doctorița se răsti la Ania să se grăbească atunci când ea ezită să-și scoată chiloții. Acum era rândul ei și Dominika își ignoră nervozitatea, ridicându-se atunci când a fost strigată. Era îngrozitor să ți se ordone să te dezbraci în prezența unei jumătăți de duzină de necunoscute, dar se forță să facă față. Ania o privea cu insistență. Dominika era stânjenită atât de nuditatea ei, cât și de tăcerea adâncă din sală atunci când se plimbă în jurul scaunelor strânse în cerc.

— Cea mai rasată, șopti asistenta.

— Cea mai bună performeră, o corectă doctorița.

În ziua următoare, în cercul de scaune stătea un bărbat, care își dădu jos un halat scurt de baie. Era gol pe dedesubt și trebuia să se spele și să-și curețe unghiile de la picioare. Doctorița evaluă corpul lui palid pentru cursante și urmă o evaluare în prim plan. A doua zi, bărbatul în halat de baie reveni, de această dată cu o femeie scundă, îndesată, cu păr stacojiu și obraji și coate crăpate. S-au dezbrăcat și au făcut sex fără să le pese pe salteaua din centrul cercului de scaune al cursantelor. Doctorița a punctat diferite poziții de sex. Poruncea cuplului să se oprească în toiul actului sexual pentru a ilustra un punct

relevant sau pentru a demonstra un rafinament fizic. Modelele nu manifestau niciun fel de emoție, nici legat de propria lor persoană, nici legat de partener, culorile lor fiind așa de spălăcite, încât păreau ca și invizibile. Era ceva lipsit de suflet.

— Eu nu pot să mă uit la ei, i-a mărturisit Ania Dominikăi. Își făcuseră obiceiul să se plimbe împreună prin grădina neîngrijită a vilei în cele câteva minute libere de după micul dejun. Nu pot face asta, pin și simplu nu pot.

— Ascultă, poți să ajungi să te obișnuiești cu orice, a liniștit-o Dominika. Oare cum de fusese fata aceea aleasă? Din ce oraș de provincie fusese culeasă? Apoi se întrebă: *Dar tu poți să te obișnuiești cu orice după un timp*?

În săptămâna următoare, așa cum anticipase Dominika, au întins coarda și mai mult. Același salon și obișnuitul cerc de scaune, dar de această dată în cerc stăteau bărbați, bărbați în costume mulate și cu tunsori nereușite. Cursantelor li s-a spus să se dezbrace în fața acelor bărbați, care atunci s-au apucat să le critice pe fiecare în parte, atrăgând atenția asupra defectelor trupești sau ale tenului ori ale feței. Nu au putut fi identificați cu niciun chip. Halourile lor galbene, vagi, se amestecau și întinau atmosfera din întreaga încăpere.

Ania își acoperi fața pătată de lacrimi cu mâinile, dar doctorița îi spuse să înceteze să se mai poarte ca o văcuță și să-și ia mâinile de pe față imediat. Având impresia că era într-un vis, Dominika își lăsă deoparte trupul, își detașă mintea și înfruntă privirile fixe ale unui bărbat cu o față ciupită de vărsat. Culoarea pe care o emana din interior îi îngălbenea ochii, ca ai unei zibete de pe o cărare. Îl fixă și ea cu privirea, fără să clipească, în timp ce ochii lui colindau pe tot trupul ei.

— N-are destulă carne pe ea, comentă el cu voce tare, neadresându-se nimănui în mod special. Și sfârcurile îi sunt prea mici.

Alți doi bărbați au dat din cap aprobându-l. Dominika i-a țintuit cu privirea până ce ei s-au uitat în altă parte ori și-au făcut de lucru aprinzându-și țigările.

Era surprinsă să observe că începuse să devină indiferentă. Indiferentă față de nuditate, indiferentă față de comentarii indecente, indiferentă față de privirile unor străini care se uitau la sânii, la sexul sau la fundul ei. *Pot face ce vor, dar n-am să-i las să mă privească în ochi*, și-a zis ea. Alte cursante au reacționat fiecare în felul său propriu. O prostuță din Smolensk, vorbind într-un dialect din sudul Rusiei, a făcut pe vampa dând din șolduri de zor și a trecut cu bine de sesiuni. Ania, în schimb, părea incapabilă să-și învingă pudoarea. Mirosul specific de dezinfectant al vilei se amesteca acum cu mirosul iute al trupurilor lor, cu iz de mosc, transpirație, apă de trandafiri și săpun de casă. Și după ce se stingeau luminile, angajații transpirați

stăteau în cabinetele lor, luau notițe și se asigurau că nu erau blocate camerele de luat vederi.

Ania ciocăni ușor la ușa ei într-o noapte târziu. Dominika întredeschise ușa și o rugă să plece.

— Eu nu mai pot să te ajut, a spus ea, și Ania s-a întors și a dispărut pe coridorul întunecos. *Nu e problema mea*, s-a gândit Dominika. *E destul că mă lupt să rămân eu însămi cu mintea întreagă.*

Apoi a venit autobuzul cu cadeții militari, cei care obținuseră cele mai bune rezultate din clasă. Fetele i-au așteptat în camerele lor și s-au așezat pe paturi, uitându-se la trupurile slăbănoage, pline de vânătăi, în timp ce băieții și-au scos cămășile, ghetele și pantalonii și le-au înșfăcat zdravăn, împerechindu-se ca iepurii.

Cadeții au plecat fără să le mai arunce nicio privire fetelor și autobuzul ieși pe poartă legănându-se și intrând în pădurea de pini.

În dimineața următoare, au dat drumul proiectorului în biblioteca întunecoasă, cu draperiile trase, dar în locul filmului obișnuit, au văzut-o pe colega lor de clasă din camera numărul cinci pe pat cu un cadet slăbănog, cu capul ras, în ziua precedentă. Fetele abia au reușit să se uite la ecran. Asta era o adevărată rușine, o mârșăvie, să te vezi pe tine cu picioarele încolăcite în jurul unui spate acoperit de coșuri, cu mâinile înfipte în umerii osoși. Doctorița oprea filmele la anumite cadre pentru a adăuga comentarii și a sugera îmbunătățiri. Mai rău, își dăduseră toate seama că filmele urmau să vină în ordine – camerele cinci, șase, șapte și așa mai departe. Ania ținea capul în jos și își acoperise fața cu mâinile. Ea stătea în camera numărul 11 și era nevoită nu numai să suporte filmele, dar și așteptarea. A ieșit plângând din cameră atunci când s-au terminat secvențele cu ea. Doctorița a lăsat-o să fugă. A bătut câmpii mai departe despre greșeli și modul în care puteau fi corectate.

Dominika stătea în camera numărul doisprezece, la capătul holului. Așa că filmarea interludiului cu cadetul ei era ultima. Decorporalizându-se, se uită la ea însăși, surprinsă de chipul său nepăsător, de modul mecanic în care îl apucase pe tânăr și-l ghida, cum îl trăsese de ureche să-l dea jos atunci când el se prăbușise peste ea. Capul i se rotea, însă nu simțea niciun fel de rușine, de stânjeneală. Se uita la imaginile de pe ecran fără să simtă nimic și își tot spunea că era o membră a Slujba Vneșnei Razvedki, Serviciul de Informații Externe al Federației Ruse.

A doua zi dimineață, Ania n-a coborât la micul dejun, și două fete au găsit-o în camera ei. Au trebuit să împingă ușa cu umerii ca s-o deschidă. Își legase dresul în jurul gâtului, înfășurase capătul în jurul unei agățătoare de haine din spatele ușii și pur și simplu își trăsese picioarele în sus și se strangulase. Avusese forța să-și țină picioarele ridicate de la podea până își pierduse cunoștința. Greutatea trupului ei

atârnat ținuse nodul strâns. Dominika auzi țipetele din grădină. Urcă scările în fugă, îi împinse pe ceilalți deoparte și o trase pe Ania din cui, întinzând-o pe podea. Simțea vinovăție și furie. Ce așteptase prostuța de la ea, oricum? Cum de avusese curajul să se spânzure, dar nu și să se culce cu un bărbat o jumătate de ceas? se gândi ea.

Nu a existat aproape nicio reacție. Ursul a adulmecat trupul, apoi a întors spatele. Ania a fost scoasă din vilă pe o targă din pânză, acoperită cu o pătură, părul ei blond ieșindu-i în afară. Nimeni n-a făcut nicio remarcă. Pregătirea a continuat ca mai înainte.

Cursul se apropia de sfârșit. Cele șase Vrăbii s-au uitat cum cei patru tineri s-au întors înapoi în sufragerie. Acum erau „Corbi", pregătiți să zboare, instruiți într-o vilă mai mică din apropiere, trei dintre ei fiind experți în arta seducerii femeilor singure și vulnerabile urmărite de SVR – secretara nemăritată a ministrului, soția frustrată a ambasadorului, asistenta subapreciată a unui general. Cel de-al patrulea tânăr se specializase în altceva: să se împrietenească cu bărbați sensibili și timizi – custozi de cifru, atașați militari, uneori și diplomați în vârstă – care tânjeau în secret după relația cu un bărbat, după companie și dragoste, dar care erau înspăimântați la culme să nu fie descoperiți. Corbii au mărturisit cu trufie că suferiseră în timpul pregătirii. Nu avuseseră la dispoziție partenere de cursuri, șopti Dimitri. Au făcut practica împreună cu niște nespălate din satele învecinate, făcuseră dragoste cu niște îngălate pământii aduse cu autobuzul din Kazan. Dominika nu întrebă nimic despre cel de-al patrulea băiat, cum și cu cine se antrenase el.

— Dar acum suntem pregătiți să excelăm în amor, a spus Dimitri. Suntem experți. Își desfăcu brațele și se uită lung la ele printre gene.

Fetele s-au uitat și ele la el fără a spune nimic. Dominika a văzut că fețele fetelor erau triste, le-a observat scepticismul, fatalismul și neîncrederea. Semănau cu chipurile prostituatelor de pe Tverskaia Ulița din Moscova. *Produsele Școlii de Vrăbii,* se gândi Dominika. Locul gol al Aniei de la masă nu era singurul preț plătit.

Au plecat spre aeroport la miezul nopții, cărându-și valizele ieftine de carton și lăsând în spate vila camuflată, fără a se mai uita înapoi. Școala de prostituate era închisă până sosea următorul grup. Pădurea era întunecată, tăcută. Avionul se roti în jurul coșurilor din Kazan și zbură spre vest, pe deasupra peisajului invizibil. Peste încă un ceas se aflau deasupra luminilor din Nijni Novgorod, tăiat în două de Volga întunecată. Apoi a urmat aterizarea lentă pe deasupra luminilor Moscovei care nu dormea. N-avea să-i mai vadă niciodată pe niciunul dintre ceilalți cursanți.

Urma să se prezinte la Centru a doua zi de dimineață, la Direcția a Cincea, ca să-și înceapă cariera de ofițer de spionaj debutant. Se gândi la Simionov, șeful Direcției și la ceilalți ofițeri pe care urma să-i

întâlnească, cum aveau s-o privească, ce aveau să spună. *Ei bine, curtezana s-a întors școlită din mijlocul stepei*, își zise ea și intenționa să-și găsească locul în lumea lor.

În sufragerie era întuneric când intră în vârful picioarelor în apartament înainte de lăsarea serii, dar mama ei își făcu apariția în hol, îmbrăcată într-un halat de baie.

— Ți-am auzit pașii, a spus ea, și Dominika își dădu seama că se referise la șchiopătatul ei pe scări. O îmbrățișă, apoi îi luă mâna și i-o sărută – cu buze ce fuseseră învățate să dea gata un bărbat – în semn de ispășire.

SUPA TOKMACI DE LA ȘCOALA PE VRĂBII

Fierbeți în zeamă de carne de vită niște cartofi tăiați bucățele, niște ceapă tocată fin și morcovi, până se înmoaie. Adăugați tăiței subțiri și fierbeți în continuare până sunt gata. Puneți carne fiartă de vită pe fundul farfuriei și turnați zeama și legumele deasupra.

9.

Dominika se prezentă la Direcția a Cincea în dimineața următoare, încă obosită după zborul de la Kazan. A străbătut holul lung de la Centru, cu pereții verzui, ducându-se spre biroul lui Simionov să-l anunțe că sosise la datorie, dar i s-a spus să revină mai târziu, pentru că acesta ieșise. Au trimis-o în schimb la Personal, apoi la Registratură și la Arhivă.

Pe hol, dădu nas în nas cu Simionov în persoană, care stătea de vorbă cu un bărbat cu părul alb într-un costum închis, cenușiu. I-a remarcat sprâncenele albe, stufoase și zâmbetul prietenos. Ochii căprui și limpezi i s-au îngustat când Simionov a făcut o scurtă prezentare: generalul Korcinoi, șef al Departamentului pentru America, caporal Egorova. Ea auzise vag de nume, știa că era cineva cu vechime. Spre deosebire de aura palidă din jurul capului lui Simionov, Korcinoi era învăluit într-o văpaie de culoare violet intens, catifelat, mai strălucitoare decât văzuse ea până atunci la cineva.

— Domnișoara caporal tocmai s-a întors de la cursul din Kazan, a spus Simionov cu un rânjet. Toată lumea din Serviciu știa ce însemna asta. Dominika simți cum îi năvălește sângele în obraji. Și participă la misiunea de abordare a diplomatului, cazul de care tocmai vă povesteam, generale.

— O să fac mai mult de atât, a adăugat Dominika, uitându-se la Simionov, apoi la Korcinoi. Am absolvit Academia recent.

Omise Școala de Vrăbii, înjurându-l pe Simionov încet. Știa ce făcea acesta, dar nu a receptat nimic din partea bărbatului mai în vârstă. Era greu de descifrat.

— Am auzit de rezultatele tale la Academie, domnișoară caporal, a spus generalul enigmatic. Mă bucur să te cunosc.

Korcinoi îi strânse mâna, sec, ferm. Simionov se uita rânjind și gândindu-se că acesta ar fi fost primul dintre nenumărații ofițeri mai în vârstă care ar fi încercat să-i bage mâna pe sub bluză. În șase luni ea urma să lucreze în biroul vreunui general (și pe canapeaua lui de piele). Surprinsă și flatată, Dominika dădu mâna cu el, îi mulțumi generalului și își văzu de drum de-a lungul coridorului. Bărbații o urmăriră cu privirea.

— Mai multă fierbințeală decât la o *bania* din Iakuțk, șopti Simionov când Dominika dispăru după colț. Știți că e nepoata directorului adjunct?

Korcinoi dădu din cap.

— Nepoată sau nu, o să dea doar bătăi de cap, murmură Simionov. Korcinoi nu spuse nimic. Vrea să fie operator. Dar uitați-vă la ea, e

făcută să fie o *lastocika.* De-asta a trimis-o Egorov la Kazan.

— Și francezul? întrebă Korcinoi.

Un alt fornăit.

— *Polovaia zapadnia.* O adevărată „capcană cu miere[8]”. E vorba de săptămâni. E un atașat comercial, o să-l stoarcem ca pe o lămâie. Dădu din cap înspre hol. Ea vrea să citească dosarul, să se implice. Dar singurul lucru în care o să se implice o să fie în ceea ce are francezul între picioare.

Korcinoi zâmbi.

— Noroc, colonele, spuse dând mâna cu el.

— Mulțumesc, generale, răspunse Simionov.

•••

Au repartizat-o într-un colț din secția franceză a Direcției a Cincea. Se uită la pereții lipsiți de geamuri care se întâlneau în colțul biroului ei scorojit, pe care nu se afla decât un suport de corespondență din lemn, crăpat. Pe birou fuseseră trântite grosolan două dosare voluminoase. Simionov i le dăduse plocon, ca să scape de ea. Copertele albastre, șterse, cu dungi oblice negre, erau cu colțurile îndoite și cotorul ferfenițit de mâini transpirate. *Osobaia papka.* Primul ei dosar operațional. Îl deschise și sorbi cuvintele, culorile.

Ținta era Simon Delon, 48 de ani, prim secretar la secția comercială a ambasadei Franței la Moscova. Delon era însurat, dar nevasta lui rămăsese la Paris. Călătorea rar în Franța în vizite conjugale. Fiind ca și burlac în Moscova, a fost imediat vizat de FSB. La început au pus o singură persoană pe urmele lui, dar cu timpul, crescând interesul pentru el, a fost asaltat de căpușe FSB-iste. Acestea își petreceau aproape tot timpul cu *krolik*-ul, iepurele lor. O echipă de 12 oameni se ținea după el de dimineața până seara. Dintr-un plic atașat la paginile dosarului au ieșit câteva poze. Delon plimbându-se singur de-a lungul râului, tot singur uitându-se la patinatorii de pe ringul Dinamo și la fel de singur luând masa la restaurant.

Dominika netezi foile albastre, încrețite, care conțineau rapoarte. Folosiseră o oglindă pentru a urmări cum o prostituată cu picioare lungi îl mângâiase pe picior într-un băruleț de pe Krimski Val Ulița. *Subiectul stânjenit, nervos, a refuzat (n-a putut) să răspundă avansurilor prostituatei,* citi ea introducerea. Bietul om, nu avea ce căuta acolo, se gândi Dominika.

Anexă tehnică: un microfon instalat într-un aparat electric din sufragerie a înregistrat ore întregi de bandă: *20:36 zgomot de vase în chiuvetă, 22:12 muzică în surdină, 23:01 s-a dus la culcare.*

I-au ascultat telefonul de la centrală pentru a înregistra convorbirea săptămânală cu soția sa din Paris. Dominika a citit transcrierile în franceză. La un capăt, doamna Delon era grăbită și *nepăsătoare,* la celălalt, Delon era tăcut. *O căsnicie lipsită de sex, tristă, cu o femeie*

indiferentă, scrisese pe margine un copist necunoscut.

La un moment dat în cursul procesului de evaluare, SVR își băgase nasul, declarându-și întâietatea față de FSB – era un caz străin, nu intern. Cel de-al doilea volum al dosarului începea cu o evaluare operațională, scrisă în stilul abreviat al funcționarului sovietic agramat, stil pe care îl ridiculizaseră la Academie. *Subiect cu potențial excelent pentru exploatare operațională. Fără vicii identificate. Neîmplinit sexual. Acces bun la informații confidențiale. Evaluat ca fiind izolat și pașnic. Bun de șantajat, având în vedere căsnicia sa ratată.* Și tot așa.

Dominika se lăsă pe spate, uitându-se la pagini și gândindu-se la pregătirea ei de la Academie. Era clar că avea de-a face cu un caz mărunt, cu o țintă nesemnificativă și cu un rezultat pe măsură. Delon putea fi el un bărbat singur, poate și vulnerabil, dar accesul său în ambasadă era de nivel inferior. Direcția a Cincea nu avea nimic mai bun decât acest *navoz*, acest gunoi? Simionov exagera cu acest caz, era clar. Trecuse prin Academie, suportase școala de prostituate doar ca să se trezească acum că făcea parte din altă categorie de prostituate? Oare tot Serviciul era așa?

S-a dus cu liftul la cantină, a luat un măr și a ieșit pe terasă, la soare. S-a așezat departe de bănci, pe un zid jos de-a lungul unui gard viu, și-a scos pantofii și a închis ochii, simțind căldura cărămizilor pe tălpi.

— Pot să-ți țin companie? a întrebat o voce, făcând-o să tresară.

Dominika a deschis ochii și a văzut silueta îngrijită a generalului Korcinoi de la Departamentul pentru America stând în fața ei. Haina de la costum îi era închisă și stătea cu picioarele apropiate, de parcă era un ospătar șef. Lumina soarelui îi accentua haloul său violet, devenit și mai intens, cu o textură aproape perceptibilă. Dominika s-a ridicat în picioare brusc, bâjbâind după balerini, încercând să și-i pună la loc.

— Lasă pantofii, domnișoară caporal, a spus Korcinoi râzând. Aș fi vrut să mi-i pot scoate și eu și să găsesc un iaz cu pești în care să mi-i bălăcesc.

Dominika râse.

— De ce nu faceți asta? E nespus de plăcut.

Korcinoi se uită la ochii ei albaștri, la părul castaniu și la chipul ei inocent. Ce fel de ofițer provizoriu s-ar apuca să facă așa o sugestie scandaloasă unui general? Ce proaspăt absolvent ar fi avut îndrăzneala? Apoi șeful directoratului care răspundea de toate operațiunile de spionaj de ofensivă din emisfera nordică se aplecă și își scoase pantofii și șosetele. Și au stat la soare împreună.

•••

— Cum merge treaba, caporale? o întrebă Korcinoi, uitându-se la copacii din jurul terasei.

— E prima mea săptămână. Am un birou și o cutie pentru corespondență și citesc dosarul.

— Primul tău dosar de caz. Și cum ți se pare?

— E interesant, a răspuns Dominika, gândindu-se la cât de sărăcăcios era acesta în ansamblu, la concluziile dubioase și la recomandările ilogice.

— Nu pari prea entuziasmată, a observat Korcinoi.

— Oh, ba da, sunt, a spus Dominika.

— Dar?…, întrebă Korcinoi, întorcându-se ușor spre ea. Lumina soarelui arunca o umbră ușoară pe sprâncenele lui stufoase.

— Cred că am nevoie de timp pentru a mă obișnui cu dosarele operaționale, a precizat Dominika.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Korcinoi. Tonul său era blând, liniștitor.

Dominika se simțea bine stând de vorbă cu el.

— După ce am citit dosarul, nu am fost de acord cu concluzia. Nu înțeleg cum au ajuns la ea.

— Cu ce anume nu ești de acord?

— Urmăresc o țintă lipsită de importanță, a explicat ea, fără a da în mod intenționat prea multe detalii, păstrând confidențialitatea. E singur, vulnerabil, dar eu nu cred că merită atenție. La Academie vorbeau deseori despre irosirea resurselor operaționale, despre ignorarea țintelor neprofitabile.

— Era o vreme când femeile erau excluse de la Academie, i-a amintit Korcinoi ca s-o testeze. Era o vreme când era de neconceput ca un ofițer debutant să citească despre o operațiune în derulare și cu atât mai puțin să mai și comenteze pe marginea ei. Se uită în sus la soarele de amiază și închise ochii pe jumătate. Violet intens.

— Îmi pare rău, domnule general, a spus Dominika blând. Știa, era sigură că nu era supărat. Nu a fost în intenția mea să critic sau să vorbesc cum nu se cuvine. Îl privi uitându-se pieziș din pricina soarelui, tăcută, așteptând. Simțea că îi putea spune ce gândea acelui bărbat.

— Iertați-mă, domniile general, am vrut doar să spun că, după părerea mea, cazul este slab. Nu-mi dau seama cum au ajuns la concluziile operaționale. Știu că sunt lipsită de experiență, dar oricine își poate da seama de asta.

Korcinoi se întoarse să se uite la Dominika – era senină și sigură pe ea. Chicoti.

— E de așteptat să citești cu ochi critici. Și idioții ăia de la Academie au dreptate. Trebuie să fim mai eficienți. S-au dus vremurile de altă dată. Ne e greu să uităm asta.

— N-am vrut să fiu nepoliticoasă, a insistat Dominika. Vreau să fac treabă bună.

— Și ai dreptate, a spus Korcinoi zâmbind. Pune faptele cap la cap, ordonează-ți argumentele și vorbește. Vor exista dezaprobări, dar nu te lăsa. Îți doresc noroc. Se ridică de pe zid ținându-și pantofii și șosetele. Apropo, caporale, care este numele țintei? A văzut-o ezitând. Eram doar curios. Dominika realiză imediat că nu era momentul să fie o novice. Dacă el nu știa deja numele, îl putea afla în zece secunde.

— Delon, a răspuns ea. Ambasada franceză.

— Mulțumesc.

Korcinoi se întoarse ținându-și în continuare pantofii și șosetele și se îndepărtă pe alee.

•••

Dominika nici nu se aștepta la altceva, dar dificultățile au început în timpul sesiunilor zilnice de planificare. Ținând cele două dosare în brațe, intră în sala de conferințe și se așeză în capătul unei mese decolorate unde erau trei ofițeri, toți învăluiți în nuanțe de maro și de gri, de la Direcția a Cincea (responsabilă pentru Franța, Benelux, Europa de Sud și România). A sesizat apatia din cameră. Bărbații aceia nu aveau niciun fel de trăiri emoționale, niciun fel de imaginație, niciun pic de pasiune.

Un perete întreg era acoperit de o hartă uriașă a Eurasiei, pe un bufet prăfuit din capătul încăperii erau niște telefoane. Bărbații au amuțit când a intrat ea. Deja circulau zvonuri despre frumoasa absolventă a Școlii de Vrăbii. Dominika s-a uitat la fel de fix la ei, ignorând chipurile aspre și rânjetele întrebătoare. Nuanțe de maro, de cenușiu, culori prăfuite din niște minți prăfuite. Scrumierele ieftine de aluminiu din centrul mesei erau pline de mucuri de țigări.

— Există comentarii preliminare? întrebă Simionov din capătul celălalt al mesei. Era la fel de inexpresiv și de apatic cum fusese și atunci când îl întâlnise Dominika prima oară. Se uită la cele trei chipuri din jurul mesei. Nimeni nu scoase un cuvânt. Se întoarse spre Dominika, poftind-o să vorbească. Ea respiră adânc.

— Cu permisiunea domnului colonel, aș vrea să discut despre capacitatea de acces a țintei, a spus Dominika. Își putea auzi bătăile inimii.

— I-am evaluat capacitatea de acces, a replicat Simionov. Tonul lui sugera că Dominika nu trebuia să fie preocupată de detaliile complicate ale operațiunii. E o țintă care merită atenție. Ce rămâne de făcut acum e să stabilim un mod de abordare, a continuat el, uitându-se la ofițerul care stătea lângă el.

— Mă tem că asta nu e întrutotul corect, a insistat Dominika.

Au ridicat capetele să se uite la ea. Ce mai era și asta? O poziție? Din partea unei absolvente a Academiei? Din partea unei Vrăbii? Privirile s-au întors spre Simionov așteptând o reacție. Devenea interesant.

Simionov s-a aplecat deasupra mesei, cu mâinile în față. În ziua aceea avea o aură de-un galben palid. Omul acela n-avea să accepte niciun dezacord. Ochii îi erau roșii și apoși, părul său cenușiu îi stătea răsfirat pe cap.

— Tu te afli aici, tovarășă, pentru a da o mână de ajutor la *abordarea* francezului, a precizat el. De problemele de acces, modul de acțiune și rezolvare vor răspunde ofițerii acestui departament. Se aplecă și mai mult în față și se uită fix la Dominika. Capetele s-au întors iar în direcția ei. Cu siguranță, acela avea să fie sfârșitul discuției.

Dominika își ținea mâinile strânse deasupra dosarelor din fața ei, pentru a le împiedica să tremure.

— Îmi pare rău să vă contrazic, *tovarășe*, a spus ea, repetând cuvântul lui anacronic. Dar am fost desemnată să particip la această operațiune ca ofițer de operațiuni. Aștept să fiu inclusă în toate fazele acestui caz.

— Un ofițer de caz, spui? a întrebat Simionov. O absolventă din Pădure?

— Da, a spus Dominika.

— Când ai absolvit? a întrebat el.

— Ultima promoție, a răspuns Dominika.

— Și de atunci? Simionov s-a uitat în jurul mesei așteptând.

— Specializare.

— Ce fel de specializare? a întrebat Simionov liniștit.

Ea se pregătise pentru asta. Simionov știa foarte bine unde fusese. Încerca s-o umilească.

— Am participat la cursul de bază de la Institutul Kon, a zis Dominika, cu buzele strânse. N-avea de gând să dea înapoi în fața acelor *licinki*, viermi. Îl înjură repede pe unchiul ei.

— Ah, da, Școala de Vrăbii, a ironizat-o Simionov. Și cu siguranță de aceea te afli aici. Pentru a *participa* la prinderea în cursă a țintei, Delon. Unul dintre bărbații de la masă aproape că și-a reprimat un rânjet, dar nu cu totul.

— Îmi pare rău, domnule colonel, a continuat Dominika. Am fost repartizată la acest departament ca membră a echipei.

— Înțeleg, a spus el. Ai citit dosarul lui Delon?

— Ambele volume, a răspuns Dominika.

— Admirabil, a spus el. Ce observații preliminare ai în legătură cu cazul și valoarea lui? Niște fum plutea în sus spre tavan și în încăpere se așternu liniștea. Dominika se uită la fețele celor care o cântăreau din priviri.

— Problema accesului său este critică. Ținta, Delon, în calitatea sa de diplomat comercial de rang mediu, nu are acces la suficiente documente clasificate pentru a justifica o *cernota* delicată din punct de

vedere politic.

— Și ce știi de șantaj? a întrebat Simionov cu voce monotonă, ușor amuzat. Abia ieșită de pe băncile Academiei?

— Delon nu merită efortul, repetă Dominika.

— Există o serie de analiști de la Direcția R care nu ar fi de acord cu tine, a spus Simionov, asprindu-și tonul. Delon are acces la date comerciale franceze și ale Uniunii Europene. Cifre de buget. Programe. Strategii de investiții, politici energetice. Ai da la o parte toate aceste informații?

Dominika dădu din cap.

— Delon nu știe nimic în plus față de ceea ce ar putea furniza direct oricare dintre cei mai neînsemnați informatori ai noștri din oricare minister comercial din Paris. Această posibilitate nu ar fi oare mult mai eficientă în îndeplinirea cerințelor generale?

Simionov, înăsprindu-și chipul, se așeză la loc pe scaunul lui.

— Se pare că ai învățat multe la Academie. Deci, tu propui ca Direcția să nu aprobe operațiunea? Să renunțăm, să nu mai întreprindem nimic împotriva țintei Delon?

— Spun doar că riscul potențial de a compromite un diplomat occidental din Moscova nu este justificat de potențialul său scăzut ca sursă.

— Du-te și citește din nou dosarul, caporale, a respins-o Simionov. Și revino atunci când ai ceva constructiv de adăugat.

S-au zgâit toți la ea în timp ce s-a ridicat de la masă, a strâns dosarele și a străbătut distanța lungă până la ușă. Își ținea spatele drept și se uita fix la clanță. A închis ușa în șușoteli înăbușite și chicote.

În dimineața următoare, când a ajuns la biroul său gol, a găsit un plic alb, simplu, în cutia pentru corespondență. L-a deschis cu grijă cu unghia de la degetul mare și a desfăcut foaia de hârtie. Era un singur rând scris frumos cu cerneală mov:

Delon are o fiică. Urmează-ți instinctele. K.

•••

A doua zi, s-au întors înapoi în jurul mesei ințesate de fotografii și rapoarte de urmărire. Scrumierele dădeau pe dinafară. Dominika s-a așezat la locul său din capătul mesei de conferințe. Bărbații nu i-au dat nicio atenție. Treceau în revistă profilul lui Delon, un exercițiu poluat de fum, condus cu apatie și cu un ochi pe ceasul de pe perete. Nu existau niciun fel de culori primare la niciunul dintre ei. Au trecut în revistă obiceiurile și tabieturile lui, așa cum erau ele descrise de echipe, care se contraziceau în privința locurilor unde ar fi putut iniția contactul. Plictisit ca de obicei, Simionov se uită în sus la Dominika.

— Ei bine, caporale, ai vreo idee despre punctele de contact?

Presupunând că ți-ai revizuit obiecțiile anterioare legate de operațiune.

Dominika își păstră vocea monotonă.

— Am recitit dosarul, domnule colonel, a spus ea, și cred în continuare că omul ăsta nu este o țintă serioasă.

De această dată, cei de la masă nu și-au mai ridicat capetele. Își țineau nasul în hârtiile din fața lor. *Lastocika* asta nu va face mulți purici în Direcția a Cincea, s-au gândit ei. Poate nici în Serviciu.

— Îți menții aceeași poziție? Ce interesant, a spus Simionov. Deci îl abandonăm, asta e recomandarea ta?

— N-am spus așa ceva, a răspuns Dominika. Cred că ar trebui să-l urmărim ca țintă, folosindu-ne de singurătatea lui. A deschis dosarul din fața ei. Dar ținta ultimă, scopul ultim al operației nu ar trebui să fie Delon.

— Ce prostii spui tu acolo? a întrebat Simionov.

— Se află deja la dosar. Am făcut niște investigații în plus, a spus Dominika.

Simionov s-a uitat în jurul mesei, apoi din nou la Dominika.

— Cazul a fost cercetat deja în amănunțime.

— Și am descoperit că domnul Delon are o fiică, l-a întrerupt Dominika.

— Și o nevastă la Paris, da, toți știm asta!

— Și fiica lucrează în Ministerul francez al Apărării.

— Puțin probabil, se înfurie Simionov. A fost urmărită întreaga familie. *Rezidentura* din Paris a verificat toate înregistrările locale.

— Atunci se pare că le-a scăpat ceva. Are 25 de ani, e necăsătorită, locuiește cu mama ei. O cheamă Cécile, a precizat Dominika.

— E absurd, a spus Simionov.

— A fost menționată doar o singură dată în transcrieri. Am verificat registrele străine la biblioteca Direcției R, a explicat Dominika, răsfoind mai multe pagini din dosar. Cécile Denise Delon figurează în registrul din Rue Saint-Dominique. Asta înseamnă registrul principal de la Ministerul Apărării. Dominika se uită în jurul mesei la fețele care se holbau la ea. Asta sugerează, din câte am putut să-mi dau seama, că are acces la buletine clasificate ale Apărării, distribuite zilnic la guvern. Ea este una dintre custozii documentelor de planificare pentru armata franceză. Se pare că ea se ocupă de transmiterea și păstrarea unor rapoarte extrem de variate referitoare la bugetul militar francez, disponibilitate și resurse umane.

— Până aici sunt doar presupuneri, a comentat Simionov.

— Nu știm unde își păstrează francezii secretele lor nucleare, dar nu m-ar mira…

— Speculațiile sunt inutile, a întrerupt-o Simionov.

Ceața galbenă din jurul capului lui se lățea și se întuneca. Dominika

știa că era frustrat, furios, calculat și mai știa și că îndrăzneala și nesupunerea ei erau suficiente pentru a fi dată afară din Serviciu.

În încăpere se lăsase o liniște mormântală. Instinctele sovietice antediluviene ale lui Simionov erau în alertă; birocratul din el își făcea calcule. Mintea sa a reacționat imediat în stilul funcționarului KGB-ist obișnuit: Țarevna *asta mică cu nume de familie mare mă face să par sec și stupid. Cum pot profita oare de pe urma muncii ei? Dacă această* maneken *are dreptate, recompensele ar putea fi uriașe, dar la fel și riscurile. O operațiune care să aibă drept țintă Ministerul francez al Apărării ar trebui să fie aprobată de sus de tot.*

— Dacă asta e adevărat, a spus el parcimonios, *ar putea* exista un beneficiu în plus. Vorbea de parcă ar fi știut asta de la început. A scuturat niște scrum în scrumieră.

Dominika îi putea citi gândurile alunecoase.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule colonel. Acesta este potențialul real al lui Delon, acesta este motivul pentru care ar merita urmărit, ar merita riscul racolării lui.

Simionov a scuturat din cap.

— Fiica e la Paris, la 2500 km distanță.

— Nu așa departe, cred eu, a spus Dominika zâmbind. Vom vedea. Pe Simionov îl neliniști acel zâmbet. Sigur că va trebui să dezvoltăm un profil mai detaliat despre relația dintre tată și fiică.

— Sigur, mulțumesc, caporale, a spus Simionov.

Încă puțin și fata asta ar fi preluat Direcția a Cincea. De acord, s-a gândit el, ea poate să se ocupe de munca preliminară cât are chef. Odată operațiunea demarată, va avea grijă s-o vadă trântită cu picioarele-n sus și cu camerele filmând, iar asta va rezolva totul.

— Foarte bine, caporale, dacă tot ai dezvăluit acest detaliu interesant, vreau să îți expui propriile idei privind contactarea țintei Delon, i-a spus el Dominikăi.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule colonel, am elaborat deja un plan de inițiere a primului contact, a menționat Dominika.

— Înțeleg…

Ofițerii Direcției a Cincea și-au împins scaunele în spate și și-au stins țigările neterminate în scrumiere. Doamne, bârfele despre Vrabia aia se limitaseră la ochii ei albaștri, la cât de largă era fusta ei reglementară, la mărimea bustului ei. Nimeni nu menționase nimic despre *iaița,* curajul ei. Au părăsit încăperea lăsând-o pe Dominika, noua venită, să adune hârtiile împrăștiate pe masă, să facă ordine. Nu o deranja. A strâns hârtiile, le-a pus deasupra dosarelor roase despre Delon și a plecat din sala de conferințe, trăgând ușa după ea.

•••

În Arbat, la numărul 12 de pe Nikițki Bulvar, se află un mic restaurant numit Jean Jacques. E un fel de braserie franceză,

zgomotoasă, plină de fum, mirosind a tocănițe în sos de vin. Mesele acoperite cu fețe de masă albe sunt înghesuite aproape una într-alta pe o podea cu gresie negru cu alb, cu scaune curbate, îngrămădite și ele. Pereții sunt acoperiți cu rafturi până în tavan, pline cu sticle cu vin, la barul curbat sunt înșirate taburete. Jean Jacques este întotdeauna plin de moscoviți. La prânz, dacă cineva e singur, împarte masa cu un străin.

Era într-o marți ploioasă, la ora prânzului. Atunci Jean Jacques este și mai aglomerat decât de obicei. Clienți așteptau înăuntru lângă ușa de la intrare sau afară, sub o boltă, să se elibereze locuri. Zgomotul era copleșitor, fumul de țigară, înăbușitor. Ospătarii alergau printre mese, deschizând sticle sau aducând tăvi. După o așteptare de un sfert de oră, Simon Delon de la ambasada franceză din Moscova a fost condus la o masă de două persoane într-un colț al sălii. Pe celălalt scaun stătea un tânăr care tocmai termina o farfurie adâncă cu tocană dijoneză consistentă, cu legume și bucăți de carne. Înmuia niște pâine neagră în sos. Când Delon s-a așezat la masă, tânărul abia dacă a ridicat privirea.

În ciuda aglomerației și a zgomotului, lui Delon îi plăcea restaurantul, îi amintea de Paris. Mai mult de atât, obiceiul rusesc de la ora prânzului de a așeza din când în când doi străini la aceeași masă îi oferea prilejul de a sta lângă vreo studentă drăguță sau o vânzătoare de magazin atrăgătoare. Uneori îi mai și zâmbeau, de parcă erau împreună. Cel puțin așa ar fi părut din partea cealaltă a sălii.

Comandă un pahar cu vin în timp ce se uită la meniu. Tânărul care stătea în fața lui își plăti consumația, se șterse la gură și își luă geaca de pe spătarul scaunului. Delon ridică privirea și văzu o brunetă superbă, cu ochi albaștri ca de gheață, ce se îndrepta spre masa lui. Își ținu respirația. Tipa se așeză pe locul abia eliberat de tânăr. Părul îi era strâns la spate, iar la gât avea un șirag de perle. Sub un impermeabil subțire purta o cămașă bej de satin și o fustă închisă de culoarea ciocolatei, cu o curea maro din piele de crocodil. Delon sorbi neglijent din vin în timp ce observă cum se unduia bluza pe trupul ei.

Ea-și scoase o mică pereche de ochelari de citit pătrați dintr-o poșetă din piele de crocodil; și i-a cocoțat pe vârful nasului și s-a uitat la meniu. A simțit că el se uita la ea și a ridicat privirea. El s-a ascuns după meniul său, speriat. I-a aruncat iar o privire, observând degetele fine ce țineau meniul, curbura gâtului ei, genele de deasupra ochilor acelora pătrunzători. Ea s-a uitat din nou la el.

— *Izvinite*, scuzați-mă, e ceva în neregulă? a întrebat Dominika în rusă. Delon s-a scuturat și a înghițit jenat. Părea să aibă vreo 50 de ani, un păr castaniu ca de paie, pieptănat peste un cap mare, susținut de un gât slăbănog, cocoțat pe niște umeri înguști și rotunzi. Niște

ochi mici și negri, un nas ascuțit și o gură încrețită, deasupra căreia trona o mustăcioară, completau impresia de șoarece cu mustăți. Un vârf al gulerului îi atârna ușor în afara costumului negru-albastru și nodul de la cravată era mic și inegal. Dominika a rezistat impulsului de a-i aranja gulerul și cravata. Știa și ziua lui de naștere, și ce fel de aspirină se afla în dulapul de deasupra chiuvetei lui de la baie, și ce culoare aveau așternuturile lui de om singur. Ei bine, își zise ea, chiar arăta ca un atașat comercial.

Delon abia dacă o putea privi în ochi. Dominika realiză efortul pe care-l făcea ca să-i vorbească. Când i s-a adresat în cele din urmă, cuvintele lui erau de un bleu deschis, nu departe de nuanța de albăstrele care o definea pe Ania de la Școala de Vrăbii. El trase aer în piept și Dominika așteptă. Ea deja știa că îl evaluase în mod corect și că planurile care-l vizau erau abia la început.

— Mă scuzați, spuse Delon. Îmi pare rău, nu vorbesc rusește. Dumneavoastră vorbiți engleza?

— Da, sigur, a răspuns Dominika în engleză.

— *Et français*? a întrebat Delon.

— *Oui*, a spus Dominika.

— Ce bine. Nu vă fixam cu privirea, a îngăimat el în franceză. Mă gândeam numai cât de norocoasă ați fost să găsiți loc. Ați așteptat mult?

— Nu prea mult, a răspuns Dominika, uitându-se prin restaurant și la ușa de la intrare. În orice caz, se pare că e mai puțină lume.

— Mă bucur că ați găsit loc, a spus Delon, nemaiștiind ce să zică. Dominika a dat din cap și s-a uitat iar pe meniu. Norocul nu avea nicio legătură cu faptul că Dominika primise exact acel loc din colțul sălii. În ziua aceea, restaurantul Jean Jacques era împânzit de ofițeri SVR.

•••

O a doua întâlnire întâmplătoare la Jean Jacques a fost folosită drept pretext pentru a se prezenta drept „Nadia” micului diplomat care semăna cu o bufniță. O altă întâlnire întâmplătoare pe trotuar în fața braseriei câteva zile mai târziu i-a dat lui suficient curaj s-o invite să ia masa împreună. După aceea au încercat un alt restaurant la prânz. Delon era îngrozitor de timid și nespus de manierat. A băut cu moderație, a vorbit șovăielnic despre el însuși și se ștergea în treacăt pe fruntea transpirată în timp ce o urmărea pe Dominika dându-și o șuviță de păr pe după ureche cu un aer absent. Pe parcursul acestor întâlniri, reticența lui Delon a început să pălească, în vreme ce aura sa azurie devenea mai intensă. Iar asta era exact ce-și dorea Dominika.

Delon acceptase fără vreo suspiciune povestea că era profesoară de limbi străine la Liden&Denz din strada Gruzinski. Nu a reacționat atunci când ea a vorbit de un soț îndepărtat, un geolog, care lucra

undeva departe în Est, și a schițat un fals dezinteres politicos atunci când ea a amintit de micul ei apartament, al cărui singur avantaj era că nu-l împărțea cu nimeni. Gândurile lui Delon au început să zboare, în secret.

Simionov voia să acționeze rapid, voia ca Dominika să-l atragă pe micul diplomat să se culce cu ea și să-l dea gata de-a binelea. Dominika se opusese vehement, până la limita insubordonării. Știa că Simionov intenționa să o folosească drept o Vrabie, că viziunea lui în privința încercării de racolare se oprea la o operațiune de seducție sexuală, că nu aprecia deloc ceea ce promitea cazul. Ea susținuse cu tărie o perioadă de cultivare atentă a lui Delon, importantă și din pricina faptului că fiica sa putea fi o sursă prodigioasă. Trebuia dat pe brazdă încet. Simionov s-a abținut atunci când această seducătoare absolventă de Academie i-a dat lecții, a raportat progrese și a propus pașii de urmat.

Era o clasică *razrabotka*, o acțiune în curs de desfășurare în săptămânile ce urmau. Dominika l-a trecut pe Delon de la faza de cunoștință întâmplătoare la cea de prieten apropiat, observând cât de relaxat era cu ea, cum devenise treptat tot mai familiar, cum își ascundea pasiunea tot mai mare pentru ea. Ea îi anticipa dorințele, îl stimula, îi dădea de înțeles că ajunsese să se atașeze de el. Lui nici nu-i venea să creadă. Francezul părea topit după ea, dar Dominika știa că era prea timid, prea temător pentru a iniția o relație. Era chiar posibil să nu-l mai poată racola deloc dacă se simțea dezamăgit sau compromis, a tras ea concluzia. Racolarea urma să fie realizată doar în baza unei prietenii, a pasiunii în creștere a lui Delon și a probabilei sale incapacități de a-i refuza ei ceva.

S-au întâlnit o dată pe săptămână, apoi de două ori, pe urmă au început să se întâlnească în weekenduri pentru a se plimba în jurul orașului, pentru a vizita muzee. Au preferat să rămână amândoi discreți. La urma urmei, erau amândoi căsătoriți. Vorbeau despre familia lui, despre o copilărie lipsită de griji în Bretania, despre părinții lui. Dominika trebuia să fie blândă. Delon era o broască țestoasă, care și-ar fi băgat capul la loc în carapace dacă ar fi fost speriată.

După un timp, Delon i-a vorbit timid despre o căsnicie lipsită de dragoste. Soția sa era cu câțiva ani mai mare ca el, înaltă și nobilă, făcea totul după cum o tăia capul. Familia ei era bogată, și ei se căsătoriseră după o scurtă logodnă. Delon i-a mărturisit că soția lui fusese hotărâtă să-l transforme într-un om de succes, avusese gânduri mari legate de poziție și titlu, influențată fiind de familia ei. Atunci când au ieșit la iveală reticența și caracterul lui slab, soția sa a întors spatele căsniciei lor. Păstra aparențele, bineînțeles, dar n-o deranja despărțirea lor impusă de misiunea lui diplomatică. Funcția lui în

Ministerul de Externe depindea de ea.

Delon o adora pe Cécile, singurul lor copil. O poză de-a ei înfățișa o tânără slabă, brunetă, cu un zâmbet fin. Semăna mult cu Delon, timidă și rezervată. Devenind din ce în ce mai apropiați, el îi dezvălui Dominikăi faptul că fiica lui lucra la Ministerul Apărării. Era desigur mândru de debutul său în carieră, care fusese aranjat de soția sa și de influentul său socru. Vorbea vesel despre speranțele lui pentru fiica sa. O căsătorie reușită, o carieră solidă, o viață confortabilă. Faptul că dorea să vorbească despre Cécile era o importantă piatră de răscruce în relație.

La o ceașcă de cafea la o cafenea, Dominika l-a întrebat într-o după-amiază dacă își făcea griji în privința viitorului, dacă-și făcea griji că-l va părăsi soția lui, că fiica sa avea să întâlnească un bărbat nepotrivit și ar fi avut o viață la fel de tristă ca a lui. Delon se uită la Dominika – obiectul afecțiunii sale tot mai mari – și, pentru prima dată, trebuie să fi simțit atingerea fină a mănușii SVR-ului pe obraz. Un semnal de pericol. Dar el ignoră frisonul, vrăjit de ochii ei albaștri și de părul ciufulit, și, scandalizat să recunoască, de dungile orizontale ale jerseului care subliniau arcuirea sânilor ei. Dar și-au continuat prietenia lor castă. Ieșirile și le încheiau luându-și rămas-bun în mod ciudat, dându-și mâna îmbujorați și o dată un sărut parfumat pe obraz l-a făcut să plutească de fericire.

— Ce aștepți? urlă Simionov. Suntem aici ca să-l prindem în cursă pe *robkii francuz,* pe francezul ăsta timorat, nu ca să-i scriem biografia.

— Nu e momentul să fim stupizi, i-a spus Dominika lui Simionov, știind că tocmai comitea o gravă abatere disciplinară. Lăsați-mă să conduc eu asta și am să-i prind în plasă și pe francez *și pe fiica lui*, insistă ea.

Simionov fierbea, ceața galbenă, vibrantă din jurul lui păli, apoi se intensifică, apoi păli iar. Se prefăcea, punea la cale o mârșăvie, era sigură de asta. A continuat să-l preseze cu argumentele, dar și să-l sfideze fizic, stând drept în fața lui. Ademenirea lui Delon era aproape completă. Era gata pentru a apuca momeala, ea era sigură de asta. Voia să înceapă să spioneze pentru ea, numai că el nu știa asta încă. Și-a amintit o afirmație a unuia dintre instructorii ei pensionari din timpul cursului de operațiuni.

— Nu vă faceți griji, tovarășe. Sfecla asta e aproape gata gătită. Se simțea ca o veterană repetând-o.

— Uite, spuse Simionov arătând cu degetul spre ea, uită glumele astea răsuflate de doi bani și aranjează-l pe ăsta. Nu mai pierde vremea.

Dar chiar dacă îi făcea observație, își dădea seama de nuanțele pe care le aducea Dominika în derularea acelei operațiuni, anumite rafinamente care pe el îl depășeau și de aceea nu erau deloc pe placul

lui.

•••

Dominika l-a invitat în cele din urmă pe Delon în așa-zisul ei apartament din nordul Moscovei, de lângă terminalul trenului pentru Belarus și nu departe de școala de limbi străine unde pretindea că lucrează. Era unul micuț, de două camere, cu o sufragerie, o bucătărie, un closet cu perdea și un mic dormitor. Covorul era ros, tapetul decolorat și umflat de vreme. Pe un aragaz cu un singur ochi, un ceainic uzat era prea vechi pentru a mai fluiera. Era mic și sărăcăcios, dar un apartament din Moscova care nu era împărțit cu rudele sau colegii de lucru reprezenta totuși un lux nemaipomenit.

Un alt aspect neapreciat de Delon erau pereții, tavanele și dependințele, împânzite de camere și microfoane. Apartamentele de pe ambele părți, de deasupra și de dedesubt, erau unități de control ale SVR-ului. Consumul de energie din acest bloc de locuințe singur ar fi putut pune în funcțiune un Tupolev Tu-95. Uneori, noaptea târziu, puteai auzi transformatoarele bâzâind la subsol.

— Simon, am nevoie de ajutorul tău, a spus Dominika deschizând ușa apartamentului său.

Cu un buchet de flori în mână și o sticlă de vin sub braț, Delon a părut imediat neliniștit. Aceasta era a treia vizită în apartamentul Nadiei și în vizitele anterioare se limitaseră să asculte muzică, să bea vin și să stea de vorbă. Dominika vorbise pe un ton ușor panicat și își scutură capul.

— Am acceptat o slujbă temporară ca translator din franceză în rusă pentru ITFM, târgul comercial de luna viitoare. Pentru a câștiga niște bani în plus. Ce-a fost în capul meu? La drept vorbind, eu habar n-am de vocabularul din industrie, energie, comerț în niciuna dintre limbi.

Delon zâmbi. Dominika observă că aura lui albastră strălucea emanând încredere și afecțiune. S-au așezat pe divanul din mica sufragerie. El știa totul despre târg. Cu asta se ocupa. Cel puțin șase tehnicieni ai SVR-ului ascultau și înregistrau scena dincolo de pereți.

— Asta e tot? a întrebat Delon. Într-o lună pot să te învăț toate cuvintele franțuzești de care ai nevoie. I-a mângâiat mâna. Nu-ți face griji.

Dominika s-a aplecat spre el, i-a luat fața în mâini și l-a sărutat lung și languros pe buze. Calculase timpul și natura sărutului cu mare grijă. Așa feciorесc și ostentativ cum fusese sărutul, era totuși prima dată când Delon îi simțise buzele Dominikăi.

— Nu-ți face griji, i-a spus el cutremurat tot. Îi putea simți gustul rujului. Cuvintele albastre erau acum colorate uniform și mai intens. Se hotărâse.

Dominika manifestase întotdeauna un interes față de slujba lui, față

de îndatoririle lui de diplomat, și Delon se obișnuise să-și descrie activitatea, încântat să aibă pe cineva preocupat de acest subiect. Acum putea face ceva pentru ea, și în seara următoare veni la apartamentul ei direct de la ambasadă și scoase din servietă un raport de 20 de pagini de la secția comercială a ambasadei despre oportunitățile de investiții din Rusia. L-a citit împreună cu ea. Pe fiecare pagină, și sus, și jos, era tipărit cuvântul *Confidentiel.*

Au urmat alte lecții și alte documente. Atunci când nu putea aduce originalele și nici nu le putea copia, făcea poze ale documentelor cu celularul. Lucrau cu dicționarele lui tehnice de limbă franceză și cu ale ei de rusă. Așa cum îi stătea bine unei profesoare de limbi străine, Dominika stăpânea bine vocabularul, iar el a putut vedea, cu mândria unui meditator, că îl stăpânea și pe cel referitor la comerțul internațional și energie. Delon era cât se poate de hotărât. Urma s-o învețe, s-o pregătească, să facă o expertă din ea. O iubea, își spunea el.

Pentru a putea lăsa documente de la ambasadă la ea peste noapte – ca Dominika să le poată studia – Delon a început să facă el însuși cópii, un pas nu așa de însemnat pentru SVR în ce privește copierea documentelor – camerele de deasupra mesei, din tavan, puteau observa chiar și o simplă virgulă – pe cât însemna pasul ireversibil de a se apuca să încalce regulile de securitate ale ambasadei. Dominika știa că era al ei de-acum. Pentru Delon, povestea cu „învățarea vocabularului" s-a transformat în aceea de „învățare a Nadiei", care însemna acum o devoțiune absolută față de ea, de a face orice îi cerea. Această motivație era mai puternică decât orice salariu de agent pe care i l-ar fi oferit ea, mai puternică decât orice amenințări de șantaj din partea oricui i-ar fi ținut sub observație în dormitor. N-a recunoscut niciodată dacă realizase că avea de-a face cu serviciile secrete ruse.

Simionov urmărea cum avansau lucrurile și convocă o altă întrunire, dându-se în spectacol și tunând și fulgerând că era cazul să-l bage mai repede în așternut pe micul francez.

— Ce mai așteptați, băgați-l *voi* în așternut, le-a spus Dominika lui Simionov și celorlalți bărbați din jurul mesei. Care dintre voi vrea să se culce cu el? În încăpere s-a lăsat tăcerea.

Dominika a încercat s-o lase mai moale.

— Uite, a continuat ea. Pasul următor este extrem de delicat.

Trebuia să-l convingă întâi pe Delon să accepte să-și contacteze fiica și apoi să-i ceară ei pe un ton blând să le pună pe tavă secrete de apărare. Era ca și cum ar fi tras de sfori o păpușă care era legată de o altă păpușă. Odată ce fiica sa trecea de partea lor, Delon trebuia să asigure participarea ei în continuare.

— Odată ce încep să curgă documentele de apărare, cazul e aranjat, a concluzionat Dominika.

Simionov asculta ursuz și nu era deloc convins. Planul era prea complicat. *Diletantka* asta era prea recalcitrantă. Dar se hotărî să mai aștepte puțin. Și își întări această convingere după o altă discuție purtată pe hol cu generalul Korcinoi. Bătrânul agent și-a exprimat aprobarea față de continuarea încercării de racolare și îl compătimi pe Simionov când află de comportamentul încăpățânat al Dominikăi.

— Ofițerii ăștia tineri, a oftat Korcinoi. Spuneți-mi mai multe despre ea.

•••

În mod ironic, timoratul Delon a fost cel care a grăbit lucrurile. Stând pe canapea lângă Dominika într-o seară și trecând în revistă un alt document comercial de nivel mediu, el se întinse și îi luă mâinile într-ale sale. Apoi se aplecă spre ea și o sărută tandru. Poate că intimitatea muncii împreună îl dăduse gata, poate că presimțirea că era atras încet în angrenajul sinuos al spionajului îl făcea să fie fatalist. Indiferent ce-i stârnise simțurile, Dominika îi întoarse sărutul cu tandrețe, făcându-și calcule rapide. Se aflau într-un punct de cotitură al operațiunii. Dacă se culca acum cu el, înainte de a reuși s-o atragă și pe fiica lui în joc, putea pune în pericol etapa următoare. În schimb, putea întări controlul pe care îl avea asupra lui. Se gândi la fălcile asudate și la burțile lăsate ale bărbaților din micuța încăpere supra-încălzită de cealaltă parte a peretelui.

Ca și cum i-ar fi simțit nehotărârea, buzele lui Delon șovăiră, ochii i se deschiseră. Era pe cale să se oprească exact în cel mai puțin nimerit moment. Haloul din jurul capului său era învăpăiat, incandescent. În acea clipă, Dominika a știut că trebuia să meargă mai departe, trebuiau să devină amanți. Urma să-l tragă după ea, să-l ajute s-o seducă.

A simțit un mic regret ajungând la această fază. Era așa de naiv și de dulce – la polul opus față de tăvăleala ei cu Ustinov. Și acum mai era și școlită ca seducătoare de profesie și a început să-și reamintească fără să vrea ceea ce învățase.

I-a pus mâna pe spatele capului și s-au sărutat și mai apăsat (*Nr 13, Semnalează limpede dorința sexuală*), apoi a respirat sacadat (*Nr 4, Răspunde pasional*). El s-a tras înapoi și s-a uitat la ea cu ochi mari. Ea l-a mângâiat pe obraz și apoi, privindu-l fix în ochi, i-a luat mâna și și-a pus-o pe piept. El îi putea auzi inima bătând și a apucat-o și mai strâns (*Nr 55, Afișează abandon carnal pentru a arăta excitarea sexuală*). Ea se cutremură. Delon o fixa în continuare cu privirea, ținându-și mâna nemișcată.

— Nadia, șopti el.

Cu ochii închiși, Dominika își lipi ușor obrazul de al lui și își apropie gura de urechea lui (*Nr 23, Excită-i urechea pentru a-i intensifica dorința*).

— Simon, sărută-mă, șopti ea, și s-au ridicat ducându-se împleticit spre micul dormitor întunecos (care în realitate era iluminat mai puternic decât stadionul de fotbal Dinamo, dar cu lumină infraroșie, invizibilă) și Dominika își dădu fusta jos, își scoase bluza, dar își păstră sutienul decoltat (*Nr 27, Folosește-te într-un mod șocant și de nuditate și de haine pentru a stârni simțurile*) și se uită la Delon cum sărea ridicol din pantaloni, în vreme ce ea își mângâia șoldurile cu mâinile (*Nr 51, Autostimulează-te pentru a stârni feromonii*).

În pat, Delon era precum un porumbel pe cale să se împerecheze, fâlfâind ușor ca un fulg culcat deasupra ei. Își frecă nasul blând de sânii ei. Aproape că nici nu-l simțea, dar își arcui spatele și își întinse picioarele (*Nr. 49, Creează o tensiune dinamică la extremități pentru a grăbi răspunsul nervos*) și își fixă privirea asupra lustrei din tavan, dar el își ridicase capul dintre sânii ei pentru a se uita din nou la ea. Dominika îi întâlni privirea, iar el oftă și se legănă și mai abitir cocoțat deasupra ei. Dominika închise ochii (*Nr. 46, Blochează tot ceea ce distrage capacitatea de reacție*) și îl strigă iar și iar pe nume și simți cum trupul lui era străbătut de-un fior și îi dădu o mână de ajutor (*Nr. 9, Încordează mușchii pelvieni*) iar el îngăimă *Nadia, je t'aime.*

Ea îl mângâie cu degetele pe gât și șopti *liubov moia,* iubirea mea, și își dădu seama ce se petrecea în momentul în care ușa de la dormitor a fost dată în lături violent și becul portocaliu (contrast optim pentru camerele digitale) de deasupra inundă camera în lumină, iar trei bărbați dădură buzna înăuntru. Gulerele de la cămăși le erau ude și ochii le străluceau precum ochii porcilor într-o pădure plină de trufe. Urmăriseră totul de alături și mirosul de transpirație de la cămășile lor purtate o zi întreagă și de la șosetele purtate timp de-o săptămână umplu încăperea.

În momentul în care ușa s-a deschis, Dominika s-a ridicat în capul oaselor în pat și l-a strâns la piept pe francezul paralizat de groază, ca pe o păpușă dragă, și le-a strigat în rusă să iasă afară. Știa că Simionov îi făcea praf și pulbere planul său ticluit atent. Nu era în stare să aștepte, trebuia să acționeze conform scenariului său grosolan. Era o lovitură îndreptată împotriva ei. Plătea pentru performanțele ei de la masa de conferințe, pentru întreruperile ei lipsite de respect. Își amintea că încercase să vorbească ca unul dintre băieții de altă dată: „sfecla asta e aproape gătită", spusese ea. Ei bine, băieții de altă dată îi arătau ei cine dirija.

L-au tras pe Delon jos din pat de lângă ea și l-au dus gol în sufragerie. L-au împins pe canapea și i-au aruncat pantalonii șifonați. El se uita la matahalele acelea de bărbați fără să înțeleagă ce se întâmpla. Dominika îi înjura din pat în timp ce-și trăgea un cearșaf pe ea ca să se acopere și să se ridice în picioare. Turba de furie; corpul, gâtul și capul îi erau încordate, iar urechile-i vuiau.

Era hotărâtă să-i scoată afară din cameră și să repare situația. Înainte să apuce să se ridice în picioare, cel de-al treilea bărbat o apucă de încheietură și o trase din pat în sufragerie. Când Delon o văzu bruscată, dădu să se ridice, dar ceilalți doi bărbați l-au împins la loc. Bărbatul o întoarse pe Dominika cu fața la el și o pălmui pe obraz. *Șalavam suka*! scuipă el și o trânti pe jos. Fie că juca teatru sau nu, Dominika se uită în sus la bastardul care o făcuse târfă și aprecie din ochi distanța dintre ei.

Se ridică în picioare și lăsă cearșaful să cadă pe podea. Toate privirile din încăpere au fost paralizate de trupul ei, cu pieptul scos în față și picioarele înfipte în pământ. A făcut o fentă fulgerătoare cu piciorul, dar tipul de la SVR s-a aplecat înainte să se apere. Dominika s-a întins iute și și-a băgat unghiile de la degetul mare și arătător în septul dintre nările lui, l-a strâns tare și l-a tras spre ea, o procedură de tortură NKVD-istă din anii 1930. I-a tras capul bastardului care urla și nu opunea nicio rezistență spre măsuța din cameră – înțesată de documente comerciale de la ambasada franceză – colțul mesei izbindu-l în obraz, răsturnând jos masa și hârtiile și trântindu-l pe bărbat grămadă pe jos. Acesta nici nu mișca. De pe canapea, Delon se uita la ea uluit.

Întreaga scenă durase mai puțin de zece secunde. Unul dintre ceilalți indivizi trimiși de SVR a înșfăcat-o pe Dominika de braț și a târât-o afară din apartament, împingând-o de-a lungul coridorului și trăgând-o în altă cameră.

— Ia-ți mâinile de pe mine, a strigat ea când s-a trântit ușa în fața ei. Bărbatul dispăruse. Din fundul camerei se auzi o voce.

— O adevărată performanță, caporale, o încheiere în forță a unei discrete operațiuni de spionaj. Dominika se întoarse și-l văzu pe Simionov stând pe o canapea în fața a doua monitoare. Pe unul dintre ecrane se vedea apartamentul, un bărbat aplecându-se asupra celui care era căzut pe jos, în vreme ce celălalt bărbat stătea deasupra lui Delon, care-și mai ținea încă pantalonii în mână, uitându-se la el cu fața întoarsă în sus, de parcă s-ar fi rugat. Pe celălalt ecran era reluarea cu Dominika și Delon în pat. Sonorul fiind oprit, actul lor sexual părea clinic, pus în scenă. Ea îl ignoră.

Își strânse cearșaful în jurul ei cu o mână în vreme ce cu cealaltă își pipăia obrazul ce-i zvâcnea.

— *Jopa*! Idiotule! Am fi pus mâna pe tot, țipă ea. Simionov nu răspunse. Se uita repede de la un monitor la altul. Ar fi atras-o și pe fiică-sa de partea noastră de dragul meu, a urlat ea.

Simionov nici nu s-a întors să se uite la ea, dar a mormăit:

— O va face oricum.

Apăsă pe o telecomandă și monitorul își recăpătă sunetul. Cei doi SVR-iști zbierau acum la Delon, care stătea nemișcat pe canapea.

Dominika înaintă spre Simionov, desculță, fiind hotărâtă să-i bage unghiile în ochi.

— Nu știi că el n-o să cedeze șantajului? Nu e îndeajuns de curajos. Chiar crezi că...?

Simionov se întoarse spre ea în timp ce-și aprindea o țigară. Ochii lui radiau văpăi galbene.

— Dacă nu merge, atunci o să ți-o trecem ție asta la dosar ca eșec, a spus el. Nu tu hotărăști aici și n-a fost niciun moment decizia ta, i-a spus el zâmbindu-i. Și Serviciul ăsta nu e domeniul tău privat.

Se întoarse spre monitorul fără sonor. Dominika urmări apatică cum ea își încolăcise picioarele în jurul mijlocului lui Delon.

— Din ce motiv reluați filmarea din dormitor, tovarășe? l-a întrebat ea pe Simionov. El nu-i răspunse, dar suflă fum de țigară spre tavan.

— Având în vedere că Serov te-a lovit, n-am să lansez acuzații împotriva ta pentru ceea ce i-ai făcut tu lui. Arătă spre celălalt monitor și spre Serov, încă zăcând inconștient pe podea. Ai temperament, nu glumă, nu-i așa, *lastocika*? Ar trebui să fie un avantaj pentru tine în carieră. Zâmbi din nou și îi arătă dând din cap ușa unei camere alăturate. Acolo sunt niște haine de schimb dacă vrei să te îmbraci, caporale. Asta dacă nu preferi să rămâi dezbrăcată toată noaptea.

Dominika se duse în cămăruța aceea și își trase repede pe ea o salopetă fără formă cu o curea de plastic și se încălță cu o pereche de pantofi cu șireturi negre. Ținuta agreată în ultimii 50 de ani pentru femeia sovietică modernă.

•••

Nu l-a mai văzut niciodată pe Delon. Povestea ieși la iveală secvențial. Un informator al SVR-ului care lucra ca funcționar la ambasada franceză raportă că Delon ceruse o întrevedere cu ambasadorul în dimineața următoare și mărturisi „relația sa ascunsă, intimă cu o rusoaică”. Omul a dat dovadă de mare curaj dând amănunte despre numărul și felul documentelor comerciale pe care le arătase, le copiase sau le compromisese oricum. Șeful DGSE[9] de la Moscova a sunat la sediul central de la Paris și Departamentul de Contraspionaj al DST. Au dat din cap înțelegători. O femeie frumoasă, *quoi faire*, ce să-i faci?

Germanii l-ar fi găsit *schuldhaft*, vinovat, și i-ar fi dat trei ani. Americanii l-ar fi etichetat pe bietul idiot drept o victimă a sexspionajului și l-ar fi condamnat la opt ani. În Rusia, trădătorul ar fi fost lichidat. Anchetatorii francezi au înaintat un raport sever, acuzându-l de neglijență. Delon a fost transferat degrabă acasă – să i se piardă urma – și i s-au încredințat îndatoriri fără acces la informații clasificate timp de 18 luni. Se afla din nou lângă fiica sa, la Paris. Ultima sa pedeapsă era să trăiască iar în casa elegantă a soției sale din

arondismentul 16 cu amintirile – în diminețile fără somn – legate de un mic apartament mizer din Moscova și de o pereche de ochi albaștri de nuanța cobaltului.

TOCANĂ DIJONEZĂ DE VACĂ
DE LA JEAN JACQUES

Condimentați și presărați cu făină cubulețele de carne de vacă, pe care le prăjiți bine. Luați de pe foc carnea. Sotați bacon tăiat cubulețe, ceapă tocată, roșii, morcovi, cartofi și cimbru până se înmoaie. Puneți din nou carnea pe foc, acoperiți-o cu zeamă din carne de vacă și fierbeți la foc domol până ce carnea e gătită. Amestecați cu muștar de Dijon și stropiți cu smântână. Reîncălziți și serviți.

10.

Vania Egorov fuma țigări Gitanes una după alta, trimise prin curieri SVR de un șef de misiune de la Paris. Ochii îi erau obosiți și parcă avea o bandă de oțel în jurul pieptului. Pe suportul de birou din piele roșie se afla un alt raport FSB de urmărire, al treilea în tot atâtea luni. Un diplomat american – suspectat că făcea parte din CIA – fusese urmărit timp de 12 ore cu două nopți înainte, în cursul unei operațiuni de detectare a filajului. Fuseseră angajate mai multe echipe pe urmele tânărului american și numărul lor crescuse spre seară și în cursul nopții când părea din ce în ce mai evident că yankeul era în misiune și se ducea să se întâlnească cu un informator. Echipajele au fost încântate când a reieșit că tânărul american nu-și dăduse seama că era filat. Asta era ceva rar.

Numărul final de urmăritori a atins 120, pretindea cu o evidentă trufie raportul. Rafalele de zăpadă din cursul zilei ținuseră la sol aeronava de urmărire, dar echipaje terestre au desfășurat un filaj prin învăluire din toate direcțiile, făcând cu rândul tot timpul. Americanului i-au fost presărate în cale momeli pe potențialele trasee, echipajele de urmăritori fiind dispuse pe flancuri paralele. Existase cel puțin câte un urmăritor static al FSB-ului în 60 dintre cele 180 de stații ale metroului moscovit, în cazul în care americanul și-ar fi schimbat brusc traseul. Egorov a răsfoit ultimele pagini ale raportului nerăbdător. *Dolboiobî,* idioții ăia din FSB.

Americanul a intrat în parcul Sokolniki din nord-estul Moscovei pe seară, a străbătut parcul vechi de distracții, întunecat și înghețat, trecând pe lângă caruselul ruginit, și a pătruns în labirintul de alei străjuite de copaci întunecați și desfrunziți. S-a oprit la o fântână arteziană goală și s-a așezat pe marginea ei de ciment în frig, uitându-se prostește la straturile goale de flori. Traficul radio codificat era blocat. Asta era. O întâlnire. Să nu-l scape din ochi pe yankeu, cu ochelarii pentru vedere nocturnă, dar să fie cu ochii în patru și să urmărească pe absolut oricine se afla în apropiere. Un trecător singuratic și agitat, îndreptându-se pe furiș în direcția fântânii.

Citind raportul, Vania Egorov și-i imagina pe FSB-iști alergând de la un copac la altul, cu sistemele NVG[10] prinse de cap, o armată de extratereștri verzi, cu ochii bulbucați. A fost adus și un câine polițist care să caute indiciile ascunse. Alsacianul nervos era folosit pentru a-i urmări pe americani, fiind antrenat să recunoască mirosul de săpun Dial și deodorant Sure – mirosul Americii.

Și au așteptat. Americanul a așteptat și el. Mult peste intervalul obișnuit de patru minute. Zece, douăzeci, treizeci de minute. Nimic.

Restul parcului era gol. Câinele a fost dus înapoi pe drumul parcurs de american, dar nu a găsit nimic. Niciun fel de ascunzători, de dispozitive, nimic. Mașinile cu stații radio de la ieșirile din parc se plimbau încet, înregistrând 100 de plăcuțe de înmatriculare în zonă, care urmau să fie verificate în amănunțime. Nimic. Americanul a plecat din parc și iarăși într-un mod cu totul neobișnuit s-a îndreptat direct spre casă, fără a se mai obosi să verifice dacă era urmărit. Stațiile radio ale FSB-ului au amuțit.

Egorov a trântit raportul în cutia sa de corespondență, dezgustat. FSB-ul se felicita pentru o „operațiune reușită de urmărire”, iepurele neavând nicio idee că fusese prins în cursă. Mare brânză, se gândi Egorov, ce realizaseră?

•••

Vania Egorov nu știa, dar vânzoleala FSB-iștilor care îl urmăreau pe spionul american crease suficientă agitație, încât MARBLE, care se îndrepta spre parcul Sokolniki pentru a încerca să se întâlnească cu americanul, s-a hotărât în schimb să aștepte și să privească de pe un refugiu acoperit de autobuz din Malenkovskaia Ulița, la câteva străzi de intrarea în parc. Excepționalele lui instincte în teren nu-l înșelaseră. A văzut trei mașini de urmărire dotate cu stații radio trase una lângă alta la 100 m de el. Urmăritorii se sprijineau de aripile mașinilor și fumau țigări, trecându-și, fără să se ascundă, o sticlă de la unul la altul. Asta era greșeala clasică de urmărire pe stradă, să stea grămadă la un loc și să se țină scai unul după altul, ca *tarakanî*, gândaci de bucătărie.

Foarte bine, încă o amânare în viața pe care am ales-o, și-a zis MARBLE în timp ce se îndepărta de acel loc. Câte șanse îi mai rămăseseră? S-a gândit ce avea să scrie în telegrama fulger din acea noapte și că trebuia să găsească de urgență un motiv să călătorească în străinătate. Trebuia să-l reîntâlnească pe Nathaniel.

În dimineața următoare șeful Direcției KR Ziuganov i-a trimis un document clasificat generalului Egorov, un memoriu ce urmărea să demonstreze intuiția sa și faptul că avea situația sub control.

Exista un număr limitat de explicații pentru activitățile ofițerului american.

1. Este posibil să fi fost o încercare de a detecta și apoi de a evalua capacitățile de urmărire ale FSB-ului, inclusiv înregistrarea de mesaje secrete pe frecvențele codificate ale FSB-ului.
2. Americanul și-a dat seama că era urmărit și și-a abandonat planurile de întâlnire, conducându-i pe urmăritori în parc pentru a-i induce în eroare.
3. Americanul nu era conștient că era urmărit, dar agentul lui

n-a mai venit la întâlnire din motive necunoscute.

Această operațiune a americanilor pare prost pusă la cale și prost executată, reflectând evaluarea repetată făcută de noi șefului Stației CIA, Gondorf, un ofițer cu rang înalt incapabil să facă față complexităților funcției sale, un produs nefericit al unui patronaj de lungă durată.

Cui îi pasă de polipul ăla? s-a gândit Egorov. *Avem noi destui idioți incompetenți, răsfățați și cârpaci în propriul nostru Serviciu.*

Vania știa, era *sigur,* că dăduseră iar greș, că agentul dublu se afla încă acolo, asudând noaptea în pat, trădând Rusia, punând în pericol viitorul său politic și personal.

Apoi ziua a fost spulberată de un telefon în toiul după-amiezii de la Kremlin, vocea plăcută a președintelui făcându-se auzită pe linia secretă. Președintele Putin știa de operațiunea de urmărire din noaptea precedentă din parcul Sokolniki și repetă diferitele interpretări a ceea ce se întâmplase. Vania și-a dat seama că raportul lui Ziuganov ajunsese la biroul cu pricina.

— O reușită a contraspionajului împotriva americanilor n-ar pica deloc prost acum, a sugerat Putin. Vorbele lui sunau ca torsul unei pisici. Într-o perioadă de criză pentru Patrie, aceste *hoziaiki,* gospodine, au mai puțin timp să facă proteste gălăgioase. Convorbirea s-a oprit, dar Vania nu a intervenit. Era obișnuit cu modul de a vorbi al președintelui. Nu avem timp la dispoziție, a spus Putin în cele din urmă, și legătura s-a întrerupt.

Vania a rămas cu ochii ațintiți asupra receptorului pe care l-a pus la loc pe aparat. *Sukin sîn.* Nemernicul. A acționat cheia de la interfon.

— Ziuganov, vino imediat.

Agentul dublu umbla încă liber, dar dacă întâlnirile clandestine din Moscova nu funcționau, întâlnirile dintr-o altă țară erau cheia. Iar Nash era la doi pași, în Finlanda. Nash. Acționă iar interfonul.

— Egorova, nepoata mea. În clipa asta.

În 20 de minute, Dominika stătea în picioare în fața biroului său. Șeful CI Ziuganov, ale cărui picioare nu atingeau podeaua, stătea jos în partea cealaltă. Toți cei trei nasturi de la costumul negru fără formă al piticaniei erau închiși și se prinsese cu mâinile de ambele brațe ale fotoliului. Zâmbetul lui afabil și continuu îl irita pe Vania. Piticul lui veninos.

Ca de obicei, Dominika era o apariție, îmbrăcată într-o fustă de lână bleumarin și sacou, cu părul strâns reglementar într-un coc. Se uită în treacăt la Alexei Ziuganov și la triunghiurile negre din spatele capului lui. Nu era așa de nouă în Serviciu încât să nu fi auzit despre activitatea lui din celulele de tortură de la Lubianka în anii de declin ai Uniunii Sovietice.

Erau povești incredibile, spuse mereu în șoaptă doar între prieteni de încredere din cadrul Serviciului. Ziuganov fusese unul dintre cei doi călăi principali de la Lubianka în vremurile de altă dată, tânăr pentru slujba aceea, dar potrivit pentru ea deoarece era imun la ororile ei. Se spunea că piticania avea o fascinație pentru prizonierii executați, care erau spânzurați de grinzile de deasupra sau întinși pe mese ori pe podeaua în pantă, cu capetele în jos îndreptate spre scurgeri. Îi smotocea și îi trăgea în toate părțile ca pe niște păpuși de cârpă sau îi sprijinea de perete ca să le poată vorbi în vreme ce le aranja și rearanja membrele întruna. Dominika își imagină salopetele murdare, gâturile învinețite…

— Parcă ne-am face veacul aici, a spus Vania cu însuflețire. Dominika își alungă din minte celulele închisorii. Văzu haloul galben al lui Vania, strălucitor și întins. Urma să fie o întâlnire interesantă. Mă bucur să te revăd.

— Mulțumesc, a spus ea încet. Se stăpânea bine.

— Mă bucur să aud că generalul Korcinoi ți-a oferit un post în cadrul Departamentului pentru America.

Ah, ține-o tot așa, se gândi ea.

— Atunci când colonelul Simionov m-a dat afară de la Direcția a Cincea rămăsesem fără slujbă. Îi sunt recunoscătoare generalului pentru ocazia oferită, a spus Dominika.

— Korcinoi mi-a spus că a fost impresionat de munca ta în cazul francezului, a complimentat-o Vania.

— În ciuda faptului că operațiunea a eșuat, a specificat Dominika.

— Toți avem și succese și eșecuri, a spus Vania, scăldat în galben, părând afabil.

Dominika a ridicat puțin glasul.

— Operațiunea împotriva lui Delon ar fi încă în desfășurare dacă Direcția a Cincea nu ar fi acționat pripit. Am fi putut încerca o infiltrare în cadrul Ministerului francez al Apărării.

— Am citit dosarul. Erau șanse. Și de ce nu am profitat? o întrerupse Ziuganov blând.

Dominika se abținu să nu se holbeze văzând parabolele negre ce se întindeau în spatele umerilor lui Ziuganov precum niște aripi de liliac. *Șaitan*, se gândi Dominika. *Răutate pură.*

— Va trebui să-l întrebați pe șeful Direcției a Cincea, a răspuns Dominika, evitând să-l privească pe Ziuganov în ochi, să vadă ce sălășluia îndărătul lor.

— Poate că am s-o fac, a spus Ziuganov.

— Destul. Acuzațiile n-au niciun rost. Caporal Egorova, nu ești în măsură să comentezi deciziile luate de ofițerii de rang superior, a apostrofat-o Vania ușor.

Dominika își păstră vocea neutră, fără a-l slăbi din ochi pe unchiul

său.

— De aceea Serviciul se zbate să reziste. De-asta Rusia nu poate concura. Din pricina unor atitudini de genul ăsta. A unor ofițeri ca Simionov. Sunt *krovopiiți*, niște lipitori care sug sângele, imposibil de dat la o parte.

În încăpere se lăsă tăcerea, în timp ce unchiul și nepoata se priveau fix. Ziuganov se uită la fața ei. Mâinile îi erau neclintite pe brațele fotoliului.

— Ce-am să mă fac eu cu tine, nepoată? s-a întrebat Vania în cele din urmă, sculându-se de la biroul său și ducându-se să se așeze lângă fereastră. Ai un dosar bun, n-ar trebui să-ți pui în pericol cariera ce-ți stă înainte. Numai modul în care mi-ai vorbit mie și e deja suficient pentru a fi dată afară din Serviciu. Vrei să continui cu plângerile?

Și gândește-te la mama ta, își spuse Dominika.

— Și gândește-te la mama ta, a continuat Vania. Are nevoie de sprijinul tău.

— Profit de relația noastră, știu, a spus Dominika. Dar munca noastră e mult prea importantă pentru a o lăsa să fie făcută *starinnîi*, așa cum s-a procedat mereu. Se întoarse spre fereastră să se uite la unchiul său și realiză două lucruri. Lui Vania nu-i păsa de nimic din toate astea, el avea o altă agendă în privința ei, iar ea avea o oarecare libertate de a comenta. Și mai știa că Ziuganov îi sorbea cuvintele, îl simțea fierbând ca un cazan. Era o creatură care nu era mulțumită decât dacă avea o pradă. Nici măcar nu-l privi.

Uitându-se afară pe fereastră, Vania dădu din cap. *Bine ai venit în noul SVR – cu îmbunătățiri, reforme, relații publice și femei*, se gândi el. Ofițerii debutanți puteau să critice vechile metode.

— Deci ție nu-ți plac vechile metode? o întrebă el.

— Nu-mi place să ratez o operațiune care ar fi putut reuși, indiferent din ce motiv, a răspuns Dominika.

— Și crezi că ești pregătită să conduci propria ta operațiune? întrebă Vania calm.

— Cu îndrumarea și sfaturile unor ofițeri ca tine și ca generalul Korcinoi... și ca domnul colonel Ziuganov, bineînțeles, a spus Dominika. Se forță să-l menționeze și pe piticul iubitor de cadavre ce stătea jos lângă ea. El întoarse capul spre ea, cu urechile ca niște toarte de carafă ciulite bine și dădu din cap.

— Mulți ar spune că ești prea tânără, prea lipsită de experiență, dar vom vedea. Dominika observă tonul mieros al vocii lui Vania, ca înaintea unei lovituri de cnut. Natura misiunii pe care o am eu în vedere te va scoate din păcate din Departamentul pentru America.

— Și ce misiune e? întrebă ea. Avea de gând să țipe dacă îi spunea că trebuia să seducă pe cineva.

— E o misiune în străinătate, la o *Rezidentura*, pentru a desfășura

activități operaționale adevărate. O operațiune de racolare. Propriile lui amintiri despre operațiuni externe erau vagi, dar vorbea de parcă le savura el însuși.

— O misiune externă? Dominika nu știa ce să spună. Nu ieșise niciodată din țară.

— În Scandinavia. Am nevoie de cineva nou, tânăr, cu instincte ca acelea de care ai dat tu dovadă, i-a explicat el.

Vrei să spui cu un bărbat, se gândi ea cu amărăciune. El îi văzu privirea și ridică mâna.

— Nu mă refer la ceea ce te gândești tu. Am nevoie de tine ca *operupolnomocennîi*, ofițer de operațiuni.

— Asta și vreau să fiu, a spus Dominika. Să fiu o membră a Serviciului, să lucrez pentru Rusia.

Ziuganov interveni, cu o voce blândă și uleioasă, cuvintele lui fiind negre ca smoala.

— Și asta o să și faci. E o misiune delicată, care va necesita o mare iscusință. O operațiune extrem de dificilă. Trebuie să distrugi un ofițer american al CIA.

•••

Din biroul său, ofițerul SVR Maxim Volontov *rezident*, reprezentant diplomatic la ambasada rusă din Helsinki, o privi pe Dominika străbătând holul pentru a duce înapoi dosarul cenușiu la arhivă. De când venise de la Moscova în *Rezidentura*, ea lua dosarul în fiecare dimineață și-l ducea într-un birou să-l citească, de obicei luându-și notițe într-un caiet. La sfârșitul fiecărei zile îl înapoia funcționarului de la arhivă, conform practicii stabilite în *Rezidentura*. Ea era singurul ofițer în afară de Volontov căruia îi era permis să ia acel dosar. Era o copie a dosarului SVR despre ofițerul CIA Nathaniel Nash, transmis din Iasenovo.

Volontov îi observă picioarele de dansatoare, trupul ce se întrezărea pe sub cămașă. El avea 55 de ani, era plin de negi și solid, cu un păr cărunt, pieptănat în stilul sovietic pompadour al anilor 1950. Avea un dinte de oțel în fundul gurii, vizibil numai atunci când zâmbea, ceea ce nu se întâmpla aproape niciodată. Costumul lui era închis la culoare, lăbărțat și tocit pe alocuri. Dacă spionii de azi seamănă cu un compozit din era spațială, Volontov era tot numai plăcuțe de oțel și nituri.

Dominika observă cu interes haloul portocaliu de înșelăciuni și carierism din jurul capului său mic și rotund. Un altfel de portocaliu, diferit de morsele hașurate în galben de acasă. Dar lucrase vreme de mulți ani acolo, în perioada dificilă a KGB-ului, și supraviețuise eroic. Instinctele lui caracteristice îi spuneau să se poarte cu grijă cu nepoata primului director adjunct al SVR-ului, deși îl deranja. În plus, tânăra asta sexy se afla acolo pentru o misiune specială. Una delicată. După o

săptămână de pregătire, Dominika urma ca în acea seară să participe la prima ei recepție diplomatică – de Ziua Națională la eleganta ambasadă a Spaniei – să vadă dacă putea să-l repereze pe Nash. Volontov urma să se afle și el acolo, să privească de la distanță. Avea să urmărească cu interes cum o să se descurce ea la recepție. Gândurile pline de poftă s-au îndreptat spre excelentele aperitive pe care le serveau întotdeauna spaniolii.

Dominika fusese instalată temporar într-un apartament din cartierul vechi al Helsinkiului, închiriat în pripă de *Rezidentura* în urma directivelor de la Moscova, separat de personalul ambasadei ruse, de regulă înghesuit în apartamente mici în complexul acesteia. Helsinki era o minune. Se uita uluită la străzile curate, la clădirile vopsite în galben, roșu și portocaliu și la cornișele franțuzești și perdelele de dantelă de la ferestre, chiar și ale magazinelor.

În micuțul său apartament confortabil, Dominika se pregătea pentru Ziua Națională a Spaniei. S-a machiat, s-a îmbrăcat, și-a pieptănat părul. Mânerul periei de păr era fierbinte în mâna ei. De fapt, se înfierbântase toată, gata de luptă. Apartamentul ei era scăldat în unde de culoare: roșu, stacojiu, lavandă; pasiune, surescitare, provocare. Trecu în revistă instrucțiunile primite de la Volontov în privința americanului. În acea primă noapte, să inițieze contactul. În săptămânile ce urmau, să aranjeze o altă întâlnire, apoi să facă din asta o obișnuință, să dezvolte legături de prietenie, să câștige încredere, să îi afle rutina și mișcările. Să-l facă să vorbească.

Fusese instruită la Centru. Înainte de a pleca de la Moscova, Ziuganov o întrebase scurt:

— Caporale, ai întrebări?

Fără a aștepta răspunsul ei, continuă:

— Îți dai seama că asta nu este o operațiune de racolare, cel puțin nu în sensul clasic. Scopul principal nu este acela de spionaj extern. Își linse buzele. Dominika rămase tăcută și nemișcată. Nu, spuse Ziuganov. Asta e mai degrabă o cursă. Tot ce cerem este să aflăm, pe orice cale, când și cum se întâlnește americanul ăsta cu agentul lui. Eu mă voi ocupa de restul. Se uită la Dominika cu capul ușor înclinat. Înțelegi? Vocea îi deveni mieroasă. *Obdirat.* Vreau să-i smulgi carnea de pe oase. Te las să alegi singură cum faci asta.

Se uită fix în ochii ei. Dominika era sigură că el știa că ea putea vedea culori. Ochii lui spuneau *citește-mă dacă poți.* Dominika îi mulțumi pentru instrucțiuni și plecă în grabă.

Acest Nash era un ofițer CIA cu experiență. Chiar și o singură întâlnire cu el necesita mare grijă. Diferența era doar că de această operațiune împotriva americanului urma să se ocupe ea singură. Era *a ei.* A pus peria jos și a apucat strâns măsuța de toaletă uitându-se în oglindă.

Se privi intens. Cum era el oare? Era în stare să-l abordeze? Dar dacă n-o va plăcea? Putea să-și bage nasul în activitățile lui? Trebuia să se hotărască rapid cum să-l abordeze. *Adu-ți aminte tehnicile: provoacă-i, evaluează-i, manipulează-i punctele slabe.*

Se aplecă mai aproape de oglindă. Volontov urma să asiste, iar *buivoli* de la Centru aveau să urmărească și ei rezultatul, toți ochii aceia iscoditori fiind întorși spre ea. Bine, urma să le arate ea de ce era în stare.

Americanii erau materialiști, înfumurați. Cursurile de la Academie insistaseră asupra faptului că CIA realizase totul cu bani și tehnologie și că n-aveau niciun pic de suflet. Avea să-i arate ea suflet. *Amerikanski* nu erau agresivi, evitând conflictele și riscurile. Urma să-l liniștească. KGB-ul îi dominase pe americani în anii 1960 în timpul Războiului Rece al lui Hrușciov. Acum era rândul ei. O dureau mâinile de la cât de tare strânsese măsuța de toaletă. Își puse paltonul și se îndreptă spre ușă. Băiatul ăsta din CIA habar n-avea ce urma să i se întâmple.

•••

Sala de recepție somptuoasă de la parterul ambasadei spaniole era luminată ca ziua de trei candelabre masive de cristal. De o parte a încăperii erau înșirate glasvanduri ce dădeau spre grădină, dar erau închise din pricina gerului de toamnă târzie. Sala era plină ochi, și prin fața Dominikăi, care stătea pe platforma de la intrare uitându-se la invitați, se perindară sute de imagini. Costume elegante, smochinguri, rochii de seară, gâturi dezgolite, păr coafat pe spate, șușoteli, hohote de râs cu capetele date pe spate. Scrum de țigară pe revere, o droaie de limbi vorbite simultan, pahare înfășurate în șervețele umede. Invitații circulau în toate direcțiile, zgomotul vocilor lor fiind un adevărat vacarm. De-a lungul marginilor încăperii erau aranjate mese încărcate cu mâncare și băutură. Oamenii erau aliniați pe trei rânduri. Dominika se strădui să stăvilească acel caleidoscop de culori, pentru a face față suprasolicitării.

Se întreba cum avea să-l zărească pe Nathaniel Nash în mulțimea aceea. Era posibil ca el să nici nu fie măcar prezent în seara aceea. La câteva minute după ce a intrat în sala de recepție, a și fost înconjurată de niște bărbați mai în vârstă, diplomați după aspect, care se aplecau prea aproape de ea, vorbeau prea tare și se uitau prea insistent la pieptul ei. Dominika purta un costum gri pal cu un șirag de perle. Sacoul era închis, întrezărindu-se vag niște dantelă neagră pe dedesubt. *Nimic provocator*, se gândi Dominika, *doar sexy la modul sofisticat.* Cu siguranță femeile scandinave se puteau îmbrăca provocator. De pildă, blondina aceea sculpturală care stătea lângă glasvanduri își arăta prin topul de cașmir tot ce avea în dotare. Părul ei era așa de blond, aproape alb, și se juca alene cu el în timp ce râdea de glumele unui tânăr. Tânărul acela era Nash. Îi știa chipul dintr-o

sumedenie de poze din dosarul lui.

Dominika se îndreptă încet spre glasvanduri, dar parcă își croia drum prin mulțimea ce se îngrămădea seara la metroul moscovit. Când a ajuns la glasvanduri, Miss Scandinavia și Nate dispăruseră. Dominika încercă să se uite după părul blond al femeii – amazoana era cu jumătate de cap mai înaltă decât oricine altcineva din încăpere – dar n-a reușit s-o vadă. Așa cum fusese învățată la Academie, a străbătut sala de recepție mergând pe margine în sensul acelor de ceasornic, uitându-se după Nash. A ajuns la una dintre mesele cu gustări unde stătea Volontov. Farfuria și gura lui, ce înfuleca de zor, erau pline ochi cu *tapas*. Nu încerca să vorbească cu nimeni. Își îndesă o bucată de *tortilla* spaniolă în gură, ignorând mulțimea din jur.

Dominika continuă să dea ocol încăperii pe margine. A putut zări umerii lați ai uriașei blonde, înconjurată de chipurile asudate, încântate, a cel puțin patru bărbați. Dar nici urmă de Nash. Dominika îl zări în colțul camerei, lângă unul dintre baruri.

Cu păr brunet, aspect îngrijit, era îmbrăcat într-un costum bleumarin cu o cămașă bleu pal și o cravată simplă, neagră. Avea o față luminoasă, o mină energică. *Are un zâmbet orbitor*, se gândi Dominika; radia sinceritate. Se postă în apropiere, lângă o coloană din sala de recepție, într-o poziție suficient de relaxată, dar neobservată de american. Dar ce era absolut remarcabil, ce o surprinse pe Dominika cel mai mult era că Nash era învăluit într-un violet intens, o culoare pozitivă, caldă, sinceră și demnă de încredere, pe care o mai văzuse doar în jurul a două persoane înainte: tatăl ei și generalul Korcinoi.

Nash vorbea cu un bărbat scund, în jur de 50 de ani, care avea un început de chelie și un nas mare. Ea îl recunoscu ca fiind unul dintre translatorii de la ambasada rusă. Cum îl chema? Trentov? Titov? Nu, Tișkov. Translatorul ambasadorului. Vorbea engleza, franceza, germana, finlandeza. Se apropie mai tare, folosindu-se de mulțimea de la bar drept acoperire, luând un pahar cu șampanie. Îl auzi pe Nash vorbind o rusă impecabilă, fără accent, cu Tișkov, care ținea în mână un pahar plin pe jumătate cu scotch și asuda de zor. Îl asculta pe Nate nervos, aruncându-i priviri sporadice și dând din cap din când în când. Nate vorbea chiar ca un rus – deschizându-și și închizându-și mâinile, aruncând cuvintele în aer. Remarcabil.

Dominika sorbi din paharul său cu șampanie și se apropie și mai mult. Îl observă pe Nash pe deasupra buzei paharului. Stătea lejer, fără a-l înghesui pe Tișkov, dar aplecându-se în față spre a fi auzit în vacarmul din încăpere. Îi spunea individului aceluia dubios un banc cu un cetățean rus care parcase în fața Kremlinului. *Un polițist s-a dus repede la el și a zbierat*: *„Ești nebun*? *Aici e sediul întregului guvern*”. *„Nicio problemă*”, *a spus omul*. *„Am încuietori bune la mașină*”. Tișkov se

abținea să nu râdă.

Din celălalt capăt al bufetului, Dominika îl urmări pe Nash aducând un alt scotch pentru Tișkov. Acum acesta spunea și el un banc, ținându-l pe Nash de braț în timp ce vorbea. Nash a râs și Dominika l-a putut vedea folosindu-se de șarmul său pentru a-l cuceri pe tip. Atent, fermecător, discret, Nash îl făcea pe Tișkov să se simtă în largul lui. *E spion,* își zise Dominika.

Se uită dincolo de Nash și de Tișkov la Volontov, aflat mai încolo. Porcul ăsta cu negi ignora o întâlnire dintre un ofițer american de informații și o potențială țintă. Nash privi în sus preț de o secundă și scană rapid încăperea. Privirile li se întâlniră, și Dominika întoarse capul în altă parte, iar Nash își îndreptă repede atenția asupra lui Tișkov. Nu observase că o văzuse. Dar în clipa aceea, Dominika simți pentru prima dată șocul electric de a-și vedea ținta la doi pași de ea. Prada ei. Obișnuiau să le spună Inamicul Principal.

Se trase în spatele coloanei și îl urmări pe american. Era fascinantă atitudinea lui degajată. Îl captivase pe Tișkov. Sigur pe el, dar nu *nevospitannîi,* nici necioplit ori fanfaron, nu aducea deloc cu foștii ei colegi din Direcția a Cincea. Era *simpaticinîi.* Starea ei de neliniște legată de stabilirea contactului, de abordarea americanului dispăruse. Era nerăbdătoare să se apropie de el chiar atunci, să pătrundă în spațiul lui, în mintea lui, așa cum exersase cu Mihail la Moscova, folosindu-se de chipul și trupul ei pentru a-i atrage atenția. Era doar o chestiune de a sparge gheața, de o scurtă prezentare…

Nu. Calmează-te. Cu Tișkov prin preajmă, Dominika nu avea cum să-l abordeze. Instrucțiunile de la Centru legate de Nash erau precise. Abordarea lui trebuia să fie privată, neoficială, și nimeni din ambasadă nu trebuia să știe, cu excepția lui Volontov. Trebuia să dea dovadă de profesionalism, exactitate, calcul. Asta cerea operațiunea și n-avea de gând să se abată de la regulament. Pentru a-l aborda, avea nevoie de o strategie mai bună decât să-și propună să participe la toate evenimentele diplomatice din Helsinki pe tot parcursul anului ce urma.

•••

Câteva zile mai târziu, soarta i-a oferit Dominikăi prilejul de care avea nevoie, exact unde nu se aștepta. În ciuda unei intrări stradale modeste, sub o firmă simplă de neon, Sala de înot Yrjönkatu din centrul Helsinkiului era o bijuterie a arhitecturii neoclasice, construită în anii 1920, situată la câteva străzi de gară. Lămpi Art Deco din cupru, de-a lungul unui mezanin cu balustrade, situat deasupra bazinului elegant, reflectau umbre pe stâlpii cenușii de marmură și pe gresia strălucitoare de pe jos.

Datorită sesiunilor terapeutice de înot permanente de la școala de balet, Dominika era o înotătoare puternică și pasionată. Începuse să

frecventeze bazinul aflat la câteva străzi de apartamentul ei ca pe o supapă. Prefera orele de la amiază. Dacă se ducea seara era prea întuneric, prea frig, mersul pe jos până acasă de una singură era prea deprimant. În plus, devenea din ce în ce mai singură și mai capricioasă. Volontov, reflectând nerăbdarea Moscovei, o presa să caute să-l întâlnească cât mai repede pe Nash; pe el nu-l interesa că plănuirea unei întâlniri întâmplătoare plauzibile cu o țintă, chiar și ținând cont de dimensiunile reduse ale Helsinkiului, nu era una automată.

Șansa Dominikăi s-a ivit atunci când Volontov i-a cerut să întocmească un raport urgent la zi pentru Iasenovo. Pierduse înotul de la prânz. Așa că s-a dus după orele de serviciu, în ciuda întunericului și a frigului. Și l-a văzut pe Nate ieșind din vestiarul bărbaților și dând ocol bazinului, cu un prosop agățat în jurul gâtului. Dominika stătea în capătul opus al bazinului, bălăcindu-se cu picioarele în apă când l-a văzut. Fără să se grăbească, s-a ridicat, s-a apropiat de unul dintre stâlpii de marmură și l-a privit. Înota lin și în forță. S-a uitat la încordarea și relaxarea umerilor lui în timp ce tăia apa.

Dominika și-a reprimat nervozitatea. Să se arunce și ea în apă și la propriu, și la figurat? Putea să aștepte și să-i raporteze lui Volontov că descoperise unul dintre obiceiurile lui Nash și că ticluia un plan pentru a-l aborda. Dar acest plan putea fi privit doar ca o întârziere. Ar fi trebuit să se miște chiar în acel moment: *privodit v deistvie,* spuneau cei de la Academie, demarează acțiunea. Asta era o șansă perfectă pentru o primă abordare care avea să pară întâmplătoare și firească. *Acționează.*

Dominika purta un costum de baie modest dintr-o singură bucată și o cască de înot simplă, albă. Alunecă în apă și își croi drum încet de-a lungul a mai multe culoare până la cel de lângă Nate. Începu să înoate încet în josul culoarului, lăsându-l pe Nate s-o depășească și apoi s-o mai depășească încă o dată la următoarea lungime de bazin. Aranjă în așa fel încât a treia lui depășire să aibă loc la capătul bazinului atunci când Nate întoarse relaxat și începu o altă tură.

Dominika începu să înoate în așa fel încât să intre în același ritm cu Nash, ceea ce realiză că putea face cu ușurință. Nici înotatul nu era prea dificil. Prin ochelarii săi de protecție îi putea vedea trupul sub apă, unduindu-se ritmic într-un stil liber relaxat. Dominika și Nate au atins peretele din celălalt capăt în același timp și au început tura de întoarcere. De această dată, Nate observă că altcineva înota în același ritm cu el. Uitându-se sub apă, văzu că era o femeie, zveltă, într-un costum de competiție, ce înota fin și în forță.

Nate forță un pic, ca să vadă dacă mișcându-se mai iute avea s-o depășească pe misterioasa înotătoare. Ea mări ritmul, fără vreun efort vizibil. Nate își acceleră ritmul, flexându-și mușchii. Ea ținu pasul cu

el. Nate și-a mărit ușor viteza de înot și a verificat. Ea se menținea pe poziție. Se apropiau de perete și Nate se hotărî să înoate în forță, să întoarcă rapid și să accelereze cursa spre celălalt capăt. *Să vedem dacă poate să facă o întoarcere bună și să termine în forță.* Trase aer adânc în piept în timp ce se apropia de perete. Picioarele îi trecură de umeri, izbindu-se zgomotos de faianță și se desprinse de perete în viteză, gata să accelereze. Își mișca ritmic brațele, cu coatele ridicate, trăgând în forță, plescăitul ritmic al apei lovite de ei izbindu-l în urechi. Își acceleră mișcările și simți cum se ridică apa unduindu-se deasupra capului și a umerilor lui. Lin și în forță, își limită respirația pe o parte, cu spatele la ea. Avea timp berechet după ce ajungea la capăt s-o aștepte să vină spre perete învolburând apa. Pe ultimii metri, Nate se întinse și alunecă, întorcându-se pentru a sta cu fața în direcția fetei. Dar ea se afla deja acolo când atinse el peretele. Îl întrecuse. Se uită spre el stând acolo unde apa era mai puțin adâncă. Își scoase casca de pe cap și își scutură părul ușor umed.

— Înoți minunat, spuse Nate în engleză. Ești în vreo echipă?

— Nu, nu tocmai, răspunse Dominika.

Nate îi remarcă umerii puternici, mâinile grațioase ce se țineau de perete, unghiile scurte, simple, și ochii aceia albaștri, electrici, mari. Presupuse că accentul ei în engleză era baltic sau rusesc. Existau o mulțime de finlandezi care vorbeau engleza cu accent rusesc.

— Ești din Helsinki? întrebă Nate.

— Nu, sunt rusoaică, preciză Dominika, uitându-se la fața lui să-i vadă reacția de dispreț și respingere. Dar în loc de asta, el îi zâmbi încântat. *Ține-o tot așa, domnule CIA*, se gândi ea. *Acum ce-o să mai spui*?

— Am văzut cândva echipa de înot Dinamo în Philadelphia, a spus Nate. Erau foarte buni, mai ales la stilul fluture. Apa din bazin i se revărsă peste umeri, reflectându-i haloul violet.

— Simt convinsă, replică Dominika. Înotătorii ruși sunt cei mai buni din lume. Era pe cale să spună *ca în toate sporturile*, dar a tăcut. *Prea mult, potolește-te*, se gândi ea. *Gata, contact realizat, naționalitate stabilită, acum aruncă momeala.* Lecțiile de la Academie. Se îndreptă spre scară să iasă din bazin.

— Vii aici seara? o întrebă Nate atunci când Dominika spuse că trebuia să plece. Mușchii spatelui i se încordară în timp ce urca scara.

— Nu, programul meu e neregulat, încercând să nu sune ca Garbo. Foarte neregulat. Îi cercetă chipul, părea dezamăgit. Ceea ce era bine. Nu știu când o să mai vin, dar poate o să ne mai întâlnim.

Îi simți privirea ațintită asupra sa în timp ieșea din bazin și se îndreptă spre vestiarul femeilor.

•••

După cum era de așteptat, Dominika și Nate s-au reîntâlnit la bazin

două zile mai târziu. Ea a răspuns la salutul lui cu mâna dând din cap. Au înotat mai multe ture cot la cot. Dominika juca prudent, mimând indiferența. Era corectă, rezervată, la polul opus față de atitudinea lui tipic americană lipsită de formalism. Își spunea întruna să nu mai fie așa nervoasă. Când s-a uitat la ea, și-a dat seama după expresia feței lui că nu bănuia nimic. *Habar n-are despre ce e vorba*, s-a gândit ea fremătând. Ofițerul ăsta CIA nu știe cu cine are de-a face. Când s-a făcut vremea să plece, ea a ieșit iar repede din bazin. De data asta s-a uitat înapoi la el. I-a făcut cu mâna fără să zâmbească. Era suficient pentru moment.

În următoarele săptămâni s-au întâlnit de cinci sau șase ori și niciodată întâmplător. Dominika spiona de la hotelul Torni, aflat în diagonală peste drum de intrarea la bazin. În majoritatea serilor stătea în salon la fereastră urmărindu-i sosirea. Din câte putea vedea, bărbatul nu era niciodată însoțit. Nu era urmărit.

Dominika încerca să-și dezvolte planul în detaliu și în etape nedetectabile. Deoarece au continuat să se întâlnească la bazin, era firesc să se prezinte. Nate i-a spus că era diplomat la ambasada americană și că lucra la secția economică. Dominika s-a prezentat ca asistentă administrativă la ambasada rusă. L-a ascultat recitându-și povestea sa de acoperire și i-a servit-o și ea pe a ei. *Tipul e foarte natural,* s-a gândit ea. *Oare ce fel de pregătire fac*? Un american tipic, plin de încredere, incapabil de o adevărată *konspirația.* El o privi inocent, haloul său violet rămânând același.

Doamne, e așa serioasă, se gândea Nate. *Rusoaică tipică, temându-se să nu calce strâmb*. Dar îi plăcea rezerva ei, senzualitatea ei latentă, modul în care se uita la el cu ochii ei albaștri. Îi plăcea mai ales modul în care îi pronunța numele, „Neit”. Dar își spunea mâhnit că ea nu avea cum să aibă acces la secrete. *Detașează-te de asta, e doar o funcționară rusoaică frumoasă. Douăzeci și patru, douăzeci și cinci de ani, moscovită, lucrând în diplomație ca debutantă, să nu uite să afle numele ei complet de pe ecusonul de la bazin. Ca să iasă din Moscova, tipa asta tânără probabil că avea un protector influent.* Nici nu era greu de crezut uitându-se la fața ei, la trupul de sub costumul din spandex. Inaccesibilă. Se hotărî să îi transmită semnale, doar așa, de amorul artei, dar știa că avea să-și vadă de treabă.

Asta nu era o capcană cu miere întinsă unui european nefericit pe terenul ei, își spuse Dominika. Aceasta era o operațiune pe un teren străin împotriva unui ofițer de informații străin. Fusese instruită la Centru, știa că trebuia să-l atragă cu grijă în plasă. Trimisese un prim raport de activitate la Iasenovo, detaliind primele luări de contact. Volontov făcea presiuni să se miște mai repede.

Vreme de câteva săptămâni, n-a sosit niciun răspuns de la Langley referitor la cererea lui de a obține date despre Dominika. *Era tipic, dar*

cui îi păsa? își zise Nate. Era suficient să o întâlnească ocazional și s-o soarbă din ochi. O făcuse să-i zâmbească de două ori, engleza ei era suficient de bună încât să priceapă o glumă. N-avea de gând să peroreze în rusă și s-o sperie.

Într-o seară, când au terminat de înotat, au dat să urce scara ca să iasă din bazin. S-au ciocnit unul de altul. Costumul ei era lipit de trup. Nate a putut să-i simtă bătăile inimii pe sub costumul din spandex. I-a întins mâna Dominikăi s-o ajute. Mâna ei era puternică, fierbinte la atingere. I-a reținut-o o clipă și i-a dat drumul. Fața ei era impasibilă, nicio reacție. A fixat-o cu privirea tot preț de-o clipă. Ea și-a scos casca și și-a scuturat părul.

Dominika știa că se uita la ea, își păstră calmul, rămase distantă. Ce-ar fi spus el dacă ar fi știut că fusese instruită la Școala de Vrăbii, dacă ar fi știut ce făcuse cu Ustinov și cu Delon? Nu avea în niciun caz de gând să-l seducă. Ar fi auzit bârfele taman de la Moscova. Nu, urma să facă asta în mod disciplinat și inteligent. *Treci mai departe*, s-a gândit ea. *E timpul să dai la o parte învelișul uman, să scuturi haloul acela violet enervant de consistent.*

A acceptat sugestia lui Nate din acea seară de a se opri să bea un pahar de vin la un bar din apropiere. Chipul lui s-a luminat plăcut surprins. Părea ciudat să se vadă unul pe altul în haine de stradă pe trotuar. Dominika stătea țeapănă de cealaltă parte a măsuței, ținând un pahar de vin.

Și acum, chestionarea: de unde ești din Statele Unite? Ai frați sau surori? Cu ce se ocupă familia ta? Parcurgea lista, completând spațiile libere din dosarul lui.

Dacă n-ar fi știut mai bine, Nate ar fi zis că era supus unui interogatoriu. *Poate că e doar nervoasă, evitând întrebările despre ea însăși. Atunci când rușii nu sunt plini de pasiune, sunt obtuzi,* s-a gândit el. Păi, s-o lase să se destindă. N-avea de gând s-o sperie luând-o prea tare. S-o sperie în ce privință? se întrebă el. Ea nu era o țintă și n-avea să se culce cu ea.

Nate comandă pâine neagră și brânză. *Foarte isteț, crede că asta e tot ce mâncăm noi, rușii,* s-a gândit ea. Încă un pahar cu vin? Nu, mulțumesc. Dominika a fost cea care în cele din urmă a spus că trebuia să se ducă acasă. Nate a întrebat-o dacă putea s-o conducă. La ușa de la intrare a micului și modernului ei apartament de bloc, l-a văzut străduindu-se din răsputeri să-și reprime impulsul de a o săruta pe obraz, l-a urmărit cum încerca să se hotărască – toți bărbații sunt la fel –, apoi i-a dat mâna, i-a scuturat-o ferm și a intrat în casă. Prin ușa de sticlă l-a văzut îndepărtându-se cu mâinile în buzunare.

Ca ofițer pregătit de SVR, absolventă a Școlii de Vrăbii și a AVR-ului, se felicită că avusese o seară bună, înregistrase progrese, mai ales atunci când îl determinase să renunțe s-o mai sărute. Apoi râse. *Ce mai*

curtezană ești și tu, se gândi ea, ucigașă de gangsteri, seducătoare de diplomați și acum *otkazatsia*, refuzând un sărut de noapte bună.

•••

— Hei, Romeo, îl salută Forsyth, băgându-și capul în biroul mic al lui Nate de la Stație. Ai văzut ce a venit de la Cartierul General în dimineața asta despre Esther Williams?

Se referea la rezultatele cererii lui Nate de investigare a datelor legate de numele Dominikăi Egorova; DPOB: 1989, Moscova; Ocupație – asistent administrativ, ambasada rusă. Trimisese telegrama cu mai bine de o lună în urmă. Nate spera să nu existe informații la Centru legate de ea, nu figura nici măcar pe lista diplomaților locali. Ea îi spusese că deținea un post de debutantă în administrație. Restul telegramei lui Nate sublinia vag contactul avut prin întâlnirile neregulate de la bazin. E absolut inutil, nu are acces, nu are potențial.

— Nu, n-am văzut telegrama, a răspuns Nate. E pe masă?

— Uite exemplarul meu, a spus Forsyth. Uită-te la ăsta. Chicoti în timp ce-i înmână telegrama.

Când Nate se apucă de citit își făcu apariția și Gable din spatele lui Forsyth. Nate n-a ridicat privirea și a continuat să citească:

1. Date legate de subiectul în cauză indică poziția confirmată de caporal SVR posibil la Directoratul I (transmitere computerizată de informații). Dată aproximativă de angajare în SVR 2007-08. Absolventă a Academiei de Informații Externe (AVR), 2010. Posibilă legătură de familie cu primul director adjunct al SVR Ivan (Vania) Dimitrievici Egorov. Trimiterea subiectului la post în Finlanda nu apare pe listele Ministerului de Externe al Federației Ruse, sugerând statutul de angajat temporar și/sau acela de misiune operațională cu durată limitată.
2. Comentariu al Cartierului General – contactul de referință e de interes pentru Cartierul General. Legătura de rudenie a subiectului cu o persoană de la conducerea SVR îi facilitează acces unic și constituie o oportunitate importantă de racolare.
3. Felicitări Stației pentru promptitudine în reperarea rapidă și activitatea de dezvoltare. Ofițerul Stației este încurajat să urmărească în continuare subiectul pentru o evaluare și o evoluție suplimentară. Cartierul General este gata să susțină planurile operaționale ale Stației, în funcție de necesități. Salutări.

Nate și-a ridicat ochii de pe telegramă uitându-se la Forsyth și la Gable.

— Nu ai cum să obții un răspuns mai bun ca ăsta, a spus Forsyth.

Din asta ar putea să iasă ceva grozav dacă poți să ajungi s-o recrutezi.

Nate simți cum i se înmoaie picioarele.

— Asta nu sună bine, Tom. Ea nu e implicată, e debutantă. Rămâne de văzut dacă poate fi racolată. E ceva vag și ciudat în ce-o privește. Se uită din nou la telegramă. Femeile nu au fost admise la Academie în ultimii 50 de ani. Aș putea irosi șase luni încercând să o valorific degeaba. Cred că ar trebui să mă concentrez asupra altor lucruri.

Gable se aplecă peste umărul lui Forsyth.

— Așa e, gândește-te bine. Râse. Te ții de bancuri? O comoară ca asta, plus o rudă apropiată în conducerea SVR? Mai bine ai mai verifica așa cum se cuvine. Nu are rost să te ții după altcineva. Asta e o delicatesă, care așteaptă să te înfrupți din ea.

— Înțeleg, spuse Nate. Numai că ea nu pare genul de agent SVR. Sobră și speriată, cel puțin așa am evaluat-o eu. Dădu din umeri și se uită la ceilalți doi.

— Evaluează mai departe, copile. Ai niște perspective solide de dezvoltare, l-a sfătuit Gable, părăsind biroul. Hai să discutăm despre planul de acțiune atunci când ești gata, a spus el peste umăr. Forsyth s-a întors să plece și i-a făcut lui Nate cu ochiul.

Nate s-a uitat la el și a dat din cap. *OK, să vedem unde ajungem*, și-a zis el. *O pierdere de vreme*. *Haide, motivează-te*. De acum încolo, Dominika Egorova urma să fie mai mult decât un chip frumos. Era ținta urmărită de el.

•••

Nu departe de ambasada americană, la ambasada rusă, *rezident* Volontov îi reproșa Dominikăi progresul lent al operațiunii.

— Caporal Egorova, ai început bine, dar nu prea ai făcut progrese. Generalul Egorov a solicitat de trei ori actualizări de când ai sosit. Trebuie să-ți dublezi eforturile să te împrietenești mai bine cu Nash. Să te întâlnești mai des cu el. Să mergeți în excursii în weekenduri la schi. Fii inventivă. Generalul Egorov îți recomandă încă o dată să-i creezi lui Nash o dependență emoțională față de tine. Volontov se lăsă pe spate pe scaun și își trecu niște degete unsuroase prin părul pomădat.

— Mulțumesc, domnule colonel, a spus Dominika. Unchiul ei, Simionov, și acum și barbarul ăsta împuțit. Îmi puteți spune, vă rog, ce vrea domnul director Egorov să spună prin dependență emoțională? Privirea ei neclintită îl provocă să îi sugereze să-l seducă pe american.

— Nu am cum să vorbesc eu în numele directorului adjunct, a replicat Volontov, schimbând vorba abil. Tu trebuie doar să cauți să te împrietenești mai bine cu el. Să dezvolți relații de încredere. Își flutură brațul prin aer pentru a ilustra ce puteau să însemne relații de încredere. Cel mai important, fă-l să vorbească despre el.

— Sigur, domnule colonel, se conformă Dominika, sculându-se de

pe scaun. Voi grăbi lucrurile și o să vă țin la curent. Vă mulțumesc pentru prețioasele îndrumări.

După discuția cu Volontov, era dezamăgită. El lucra într-o lume banală, mâloasă, plină de insinuări viclene. „Legături de încredere”, „dependență emoțională”. Școala de Vrăbii. Oare era nevoită să aibă de-a face cu asta întreaga ei carieră?

Mergând spre acasă, Dominika se gândea furioasă. *Revino-ți.* Era la post într-o țară străină, locuind într-un apartament al ei într-un orășel de poveste. Era minunat. Avea o misiune importantă de dus la îndeplinire, împotriva unui ofițer american de informații bine pregătit. El nu părea periculos, dar era ofițer CIA și asta era de ajuns. În seara aceea avea de gând să-l facă să vorbească mai mult despre el. Urma să-l întrebe ce părere avea despre ruși – nu recunoscuse încă faptul că vorbea rusa. Urma să-l facă să vorbească despre Moscova. Trebuia să recunoască faptul că fusese la post acolo. În timp ce străbătea grăbită străzile iluminate spre Yrjönkatu, era nerăbdătoare să se reîntâlnească cu el, fără să-și dea seama că șchiopăta mai tare.

Îndreptându-se el însuși spre Yrjönkatu, Nate era așa de cufundat în gânduri, încât realiză că nu era atent la stradă, că ignora pericolele. *Trezește-te, băiete*, se gândi el. *Asta e prima seară a noii tale misiuni.* A traversat strada pe roșu și și-a schimbat direcția pentru a surprinde ceva urmărind traficul. *Nimic suspect. Mai mergi încă trei străzi și fă asta din nou. Fără repetări. Asta nu mai e o joacă de bazin cu o rusoaică cu ochi albaștri într-un costum de baie ud.* Nu, dacă era ofițer SVR – și el încă se mai îndoia –, trebuia să fie cu ochii-n patru și să evalueze lucrurile mai bine. Doamne, mai bine l-ar fi aranjat pe bețivanul ăla de Tișkov. Cel puțin, el avea acces la documente și minute ale întâlnirilor private. Asta da trofeu, ceva care ar fi stârnit reacții acasă.

Adâncită și ea în gânduri, Dominika neglijă să verifice dacă era urmărită, până ajunse la trei străzi de bazin. Pentru a-și ispăși neatenția, se întoarse într-un mod ridicol în alee – *pensionerki* ei ar fi urlat – și se simți ridicol. Mergând așa de absent pe stradă, amândoi au sosit în același timp la bazin, venind din direcții diferite. Respirația Dominikăi se acceleră, lui Nate i se întețiră bătăile inimii, dar fiecare dintre ei și-a amintit ce trebuia să-i facă celuilalt și s-au pus pe treabă.

•••

Dominika se sprijini de un compartiment de lemn al separeului. Degetele sale lungi se răsuceau în jurul piciorului paharului ei de vin. Nate stătea vizavi de ea, cu picioarele întinse și gleznele încrucișate. Era îmbrăcat cu un pulover *en coeur* și cu blugi, ea într-un pulover albastru electric și o fustă plisată. Purta ciorapi închiși la culoare și pantofi negri cu toc jos. Nate observă că își legăna piciorul sub masă.

— Americanii nu iau niciodată lucrurile în serios, îl provocă Dominika. Se țin tot timpul de glume.

— Câți americani cunoști tu? o întrebă Nate. Ai fost în Statele Unite?

— Era un elev străin la școala de balet, un american, a spus Dominika. Se ținea tot timpul de glume. N-o deranja să amintească de balet, făcea parte din povestea ei.

— Dar era un dansator bun? întrebă Nate.

— Nu cine știe ce, a răspuns Dominika. Programul era foarte dificil și el nu făcea față.

— Trebuie să se fi simțit singur, spuse Nate. L-ai plimbat prin Moscova, ați ieșit la un pahar împreună?

— Nu, bineînțeles că nu, era interzis.

— Interzis? Ce anume? Să bei sau să-l faci să se simtă ca acasă? a întrebat Nate, uitându-se la paharul său de vin. Dominika îl privi preț de-o secundă, apoi se uită în altă parte.

— Vezi? Tot timpul pus pe glume, i-a atras ea atenția.

— Nu glumesc, a spus Nate. Mă întreb numai ce-o să-și amintească el despre Rusia, despre Moscova. Oare o să aibă amintiri frumoase legate de oraș sau o să-și aducă aminte doar că era singur și neiubit de nimeni?

Ce ciudat să spui așa ceva, se gândi Dominika.

— Ce știi tu despre Moscova? îl întrebă ea, știind deja o parte a răspunsului.

— Am stat acolo timp de un an, cred că ți-am mai spus, am lucrat la ambasada americană. Am locuit în complexul rezidențial de lângă arhivă.

Niciun pic de interes, nicio *inflexiune.*

— Ți-a plăcut? întrebă ea.

— Eram tot timpul ocupat, nu aveam destul răgaz să explorez orașul. A sorbit o înghițitură de vin și i-a zâmbit. Mi-ar fi plăcut să te fi cunoscut pe tine, însă. Mi-ai fi putut arăta împrejurimile. Asta dacă nu era interzis.

Ce băiețel inocent, își zise ea. *Ce teatru.* Dominika ignoră comentariul lui.

— De ce ai plecat după un an? Credeam că diplomații stau mai mult de atât.

Răspunsul lui urma să fie propoziția de început a raportului său.

— S-a ivit pe neașteptate un post vacant la Helsinki, a explicat Nate. Așa că am făcut schimbarea.

Foarte abil, se gândi Dominika. Observă că violetul din jurul umerilor lui nu se schimbase când mințise. Un adevărat profesionist.

— Ți-a părut rău să pleci? întrebă Dominika.

— Din anumite privințe, da, a recunoscut Nate. Dar mi-a părut rău și pentru Rusia.

— Ți-a părut rău pentru Rusia? De ce?

— Am încheiat Războiul Rece fără să ne aruncăm în aer unii pe alții, deși am fost cât pe-aci de vreo câteva ori. Orice ai fi crezut despre sistemul sovietic era terminat. Cred că toată lumea spera ca Rusia să cunoască o schimbare, mai multă libertate, o viață mai bună pentru cetățenii ei.

— Și crezi că viața nu e acum mai bună în Rusia? întrebă Dominika, încercând să-și tempereze indignarea din glas.

— În anumite privințe, da, sigur, a răspuns Nate, dând din umeri. Dar cred că oamenii se mai zbat încă. Rezultatul cel mai crud e să vezi ivindu-se o nouă epocă, dar care să nu aducă nimic nou.

— Nu înțeleg, spuse Dominika.

Să vedem dacă înghite momeala, se gândi el.

— Să nu mă înțelegi greșit, dar eu cred că liderii voștri actuali creează un sistem cu o faimă la fel de proastă ca și cel sovietic. Numai că nu mai e așa de evident. E mai modern, mai telegenic, mai conectat la realitatea modernă. Noile arme sunt petrolul și gazele naturale, dar în culise există la fel de multă cruzime și represiune și corupție ca și înainte. Nate se uită la Dominika timid și își ridică mâinile. Îmi pare rău. N-am vrut să critic.

În ciuda pregătirii și a practicii, Dominika nu mai discutase niciodată cu un american asemenea subiecte. Trebuia să țină minte că era ofițer de informații, că era instruit să spună lucruri provocatoare pentru a smulge un comentariu din partea ei. Își spuse să se relaxeze. Nu era momentul să-și piardă controlul. Totuși trebuia să răspundă.

— Nu e corect ceea ce spui. Acesta e genul de atitudine antirusească pe care o cunoaștem prea bine. Pur și simplu nu e adevărat.

Nate își termină vinul, gândindu-se la ofițerul KGB dezertor otrăvit cu poloniu și la jurnalista împușcată în lift.

— Spune-le atunci asta lui Alexander Litvinenko sau Annei Politkovskaia, a spus el.

Sau lui Dimitri Ustinov, se gândi cu vinovăție Dominika. Dar era încă furioasă pe el.

TQRTILLA ESPAÑOLA PE LA AMBASADA SPANIEI

Gătiți niște cartofi tăiați felii și ceapă tocată în ulei de măsline până se înmoaie, apoi scurgeți-le de grăsime. Adăugați ouă bătute la amestecul de cartofi și ceapă și puneți iar în tigaie, la foc mediu, până ce marginile și fundul încep să se rumenească. Puneți o farfurie peste tigaie, întoarceți, apoi puneți tortilla *la loc în tigaie și gătiți până se rumenește și pe partea cealaltă.*

11.

Nate stătea în biroul său de la Stație, uitându-se printre lamelele jaluzelelor de la fereastră. Bătea cu palma absent șnurul de la jaluzele, făcând ca mânerul de plastic să se izbească de perete și să ricoșeze, bang, bang, bang. Cu o seară în urmă fusese o altă recepție de Ziua Națională la o ambasadă oarecare. Pe biroul său se aflau o mulțime de invitații îngrămădite și el avea un nod între omoplați.

Gândindu-se la înot, și-a amintit de Dominika. O studiase atent, ieșiseră împreună de câteva ori, dar el credea în continuare că acel caz nu ducea nicăieri. Era o devotată convinsă, fără îndoieli, fără vulnerabilități. Își pierdea vremea cu ea. Plasticul de la capătul șnurului păcănea lovit de perete. Invitațiile de pe birou îl sfidau. O singură foaie de hârtie – ultima sa telegramă referitoare la legătura cu Dominika – zăcea într-o tavă metalică pe birou.

Gable își băgă capul în încăpere.

— Doamne, „prizonierul din Zenda" în turn, glumi el. De ce nu ieși? Ia cu tine pe cineva la masa de prânz.

— Am întrecut măsura azi-noapte, spuse Nate uitându-se pe fereastră. Patru zile naționale doar săptămâna asta.

Gable dădu din cap, se duse la fereastră și trase jaluzelele în jos cu un pocnet. Se așeză pe marginea biroului lui Nate și se aplecă înspre el.

— Vino încoace, Hamlet. O să-ți ofer o perlă de înțelepciune. Există un element pervers în această porcărie de strângere de informații sub acoperire pe care o facem noi. Uneori, cu cât încerci mai mult să găsești o țintă, să începi un caz, cu atât mai mult se îndepărtează de tine. Nerăbdarea, agresivitatea – în cazul tău, disperarea – poluează atmosfera ca un suflu fetid, nimeni nu vrea să vorbească cu tine, nimeni nu vrea să ia masa cu tine. Aer împuțit. Miroși ca niște ouă stricate.

— Nu te înțeleg, a spus Nate.

Gable s-a dat mai aproape.

— Suferi de anxietate de potență, explică el tărăgănat. Cu cât te zgâiești mai mult la scula ta, cu atât mai tare ți se blegește. Încearcă în continuare, dar slăbește accelerația.

— Mulțumesc pentru imaginea grafică, spuse Nate, dar sunt de ceva vreme aici și nu am arătat nimic.

— Încetează sau o să izbucnesc în lacrimi, l-a oprit Gable. Singurii tipi pe care trebuie să-i mulțumești suntem eu și șeful și noi nu ne plângem… încă. Mai ai timp, așa că vezi-ți de treabă. Luă telegrama din tăvița pentru corespondență. Pe lângă asta, prințesa asta rusoaică

e o adevărată mină de aur care abia așteaptă să fie exploatată, în ciuda evaluării tale profesionale. Ocupă-te de ea, pentru numele lui Dumnezeu. Am o idee cum să-i suflăm poalele peste cap, ca să ne uităm mai bine.

•••

Gable sugeră să îndrepte mica echipă de supraveghere a Stației s-o fileze pe Egorova, ca să-și dea seama ce făcea ea la Helsinki. Lui Nate, punerea ei sub urmărire i s-a părut o măsură excesivă. El încercase să-i convingă pe Forsyth și Gable că Egorova era o țintă minoră, o funcționară cu acces limitat. Era o pierdere de vreme s-o urmărească.

— Hai să cădem de acord că nu suntem de acord, spuse Gable. Cu alte cuvinte, taci naibii din gură.

Forsyth își ridică mâna.

— Nate, de vreme ce tu te ocupi de Egorova, de ce nu coordonezi și echipa care o s-o urmărească? E o experiență utilă și poți să furnizezi niște date. Sunt un cuplu interesant cu ștate vechi. Sunt amândoi niște perfecționiști.

Grozav, se gândi Nate. Gable propusese să înceapă s-o urmărească pentru a demara operațiunea, iar Forsyth îl pusese să conducă echipa pentru a-i concentra atenția asupra cazului. Forsyth și Gable lucrau bine împreună, erau niște adevărați profesioniști, știau cum să-și motiveze ofițerii.

Gable îi pasă dosarul, aruncându-i o privire care-i sugera să-și țină gura.

— Ăsta e dosarul despre ARCHIE ȘI VERONICA. A făcut o pauză. Ăștia doi sunt niște legende. Lucrează din anii 1960. S-au ocupat de niște operațiuni al naibii de grele de-a lungul timpului, inclusiv de dezertarea lui Golițîn[11]. Spune-le că-i salut.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, după două ore de mers cu mașina pentru a detecta filajele, ajungând să străbată vreme de un ceas zona de nord, pe E75 și apoi pe cea vestică, pe drumurile secundare spre Tuusula și întorcându-se înapoi în oraș pe 120, Nate lăsă mașina în parcarea publică de la gara Pasila și se îndreptă spre Länsi-Pasila, un district cu zgârie-nori și clădiri comerciale. Găsi adresa pe care o căuta, un bloc de locuințe modest, de patru etaje, din cărămidă și sticlă, cu balcoane închise, unghiulare. Apăsă pe butonul de la interfon la RÄIKKÖNEN și i se deschise. Sună la soneria de la ușa apartamentului de la etajul patru.

— Intră, spuse femeia care îi deschise ușa.

Era sprintenă. În vârstă de vreo 70 de ani. VERONICA. Avea o față mică și nobilă, cu un nas drept și o gură fermă, indicii că în tinerețe a fost o frumusețe. Ochii ei limpezi, albaștri, erau încă izbitori, pielea îi era rozalie, radiind sănătate. Avea părul alb, des, strâns într-un coc, cu un ac de păr înfipt în el. Purta pantaloni de lână și un pulover ușor. La

gât îi atârnau niște ochelari de vedere și pe podea, lângă scaun, zăcea o grămadă de ziare și reviste.

— Ardeam de nerăbdare să te cunoaștem, a spus ea. Eu sunt Jaana.

Îi strânse mâna lui Nate și i-o scutură ferm. Radia vitalitate și energie. Strânsoarea mâinii, ochii ei, modul în care stătea.

— Vrei o ceașcă de ceai? Cât e ceasul? Se uită la ceas, pe care îl purta cu fața în jos la încheietură, un indiciu clasic al unui urmăritor stradal, se gândi Nate. E suficient de târziu pentru a bea ceva mai tare, spuse Jaana. Pot să-ți ofer un șnaps? spuse toate astea agitându-se, gesticulând, zâmbind și cu ochii scăpărându-i.

— Marty Gable vă transmite salutări, zise Nate.

— Ce frumos din partea lui, se bucură Jaana, făcând loc pe o măsuță de cafea aglomerată. E un drăguț. Ești norocos să ai un șef ca el. A făcut un du-te-vino între bucătărie și sufragerie cu paharele și o sticlă ovală cu un lichid limpede neidentificat. Șnaps. Am avut parte de niște șefi tare ciudați de-a lungul anilor, în ambele tabere. Bineînțeles că rușii erau mult mai răi, niște bestii tâmpite încercând să supraviețuiască în sistemul lor de bestii. Cu siguranță că ne-au oferit niște vremuri interesante.

Jaana Räikkönen a turnat două pahare de șnaps, și-a ridicat paharul pentru un toast scandinav, privindu-l în ochi în timp ce lua prima înghițitură. Sufrageria era mică și confortabilă, cu mobilă tapisată și rafturi de cărți aliniate de-a lungul pereților de lemn lambrisat. În casă mirosea a supă de legume.

— Soțul dumneavoastră este acasă? întrebă Nate. Speram să-l întâlnesc și pe el.

— N-o să întârzie mult, îl asigură Jaana. A fost afară pe stradă să-ți acopere sosirea. Dădu din umeri. Mă tem că ne-a intrat în sânge.

Nate chicoti în sinea lui. Mersese vreme de două ceasuri cu mașina căutând să dea de urmăritori și nu-l observase pe bătrânul care bântuia pe lângă casă. *Așa au acționat atâta vreme*, s-a gândit el.

Chiar atunci s-a auzit cheia în broască, ușa de la intrare s-a deschis și Marcus Räikkönen a intrat în cameră. ARCHIE. Ținea un câine teckel de lesă, care, după ce îl mirosi iute pe Nate, se duse spre culcușul său și se trânti în el. Îl chema Rudy. Marcus era înalt, peste 1,80 m, și spătos. Avea ochi albaștri senini și sprâncene stufoase. Sub bărbia ascuțită, i se zăreau mușchii de la gât. Se mișca ușor, atletic. Începuse să chelească și purta părul rămas tuns perie. Strângerea sa de mână era fermă. Purta un costum bleumarin și adidași negri. La piept, în partea stângă, avea un steag finlandez micuț.

— În curtea de peste drum? îl întrebă Nate. Pe banca de lângă trepte?

— Bun, spuse Marcus. Nu credeam că ai observat. Zâmbi și luă cel de-al treilea pahar de șnaps. În sănătatea ta, spuse el, golind paharul

în timp ce-l privea pe Nate în ochi.

Nate își aminti dosarul despre ei. ARCHIE și VERONICA fuseseră inima echipei de urmărire a Stației de la Helsinki vreme de aproape 40 de ani. Amândoi erau pensionari acum. ARCHIE fusese inspector la administrația fiscală finlandeză, VERONICA fusese bibliotecară. Erau eficienți pur și simplu pentru că urmăreau strada presimțind ce avea să facă ținta în continuare. Bineînțeles că știau orașul și rețeaua de metrou ca-n palmă, crescuseră odată cu orașul. Perseverenți, discreți, cu răbdarea și perspectiva unei vieți întregi, puteau urmări o țintă luni în șir fără să fie prinși. Stilul lor de lucru era ceea ce Gable denumise „mai degrabă o mângâiere a nevestei decât un deget al doctorului".

Nate și soții Räikkönen au pus la cale un plan de urmărire a Dominikăi, pe care aveau să-l respecte în mod neregulat, dar în momente alese cu grijă – seara după lucru, în weekenduri – atunci când era posibil să se petreacă ceva interesant. Nate i-a observat la lucru de la distanță. Căciuli croșetate, mitene și hanorace într-o zi, costume elegante și umbrele în ziua următoare. Biciclete cu clopoței și Rudy în lesă. O mașină Volvo cenușie, un scuter. Uneori mergeau împreună ținându-se de mână, alteori separat. Într-o zi, Jaana a urmărit-o pe Dominika într-un magazin folosind un cadru pentru umblat. ARCHIE ȘI VERONICA se ocupau de toate – urmărire în mers, statică, încrucișată, paralelă, în salturi.

Nate s-a reîntâlnit cu ei în apartamentul lor după două săptămâni. Făcuseră câteva fotografii. Marcus trecu în revistă rezultatele. Raportul său era concis, precis. Jaana îl întrerupea din când în când pentru a face observații.

— Mai întâi, spuse Marcus, suntem cât se poate de siguri că până acum nici n-a detectat, nici n-a suspectat urmărirea. Dădu din umeri. E tânără, dar vedem că e foarte abilă în teren. Nu recurge la trucurile obișnuite și se mișcă bine, profită de împrejurimi. Aș zice că e mult peste medie în teren.

— Cunoaște deja orașul. Am văzut-o doar o singură dată procedând ca o profesionistă, spuse Marcus uitându-se la Jaana. Aștepta la mezanin în hotelul Torni de peste drum de piscina Yrjönkatu să te vadă venind. A așteptat câteva momente, apoi a intrat și ea.

— Marcus nu e de acord cu mine, specifică Jaana, dar eu cred că nu e în misiune operațională. Nu se ocupă de agenți și nu e implicată în suport operațional de la *Rezidentura.* Nu este într-o misiune.

Jaana se uită la Marcus așteptându-i replica.

— Bineînțeles că are o treabă de făcut, replică Marcus. Numai că n-am văzut până acum despre ce e vorba. Să mai lăsăm să treacă timpul.

— Un lucru e sigur, spuse Jaana ignorându-l pe Marcus. E singură. Se duce direct acasă de la ambasadă. Cumpără alimente pentru o singură persoană. În weekenduri se plimbă de una singură.

— Ați observat vreun semn că ar fi urmărită? întrebă Nate. E cineva din *Rezidentura* care se ține după ea?

— Noi nu credem, răspunse Marcus. Nu e urmărită. Dar o să continuăm să o ținem sub observație să vedem dacă e supravegheată.

— O să am mai multe întâlniri cu ea, spuse Nate. Aș vrea să supravegheați întâlnirile de la bazin, de afară.

Marcus a dat din cap.

— Dacă o vei vedea mai des, va deveni interesant. Mai ales ceea ce face imediat după întâlnirile voastre. În momentele alea se grăbesc de obicei să dea telefoane sau să se întâlnească cu un ofițer de la ambasadă. Informează-ne pe cât poți în privința planurilor tale. Dacă vrei, îți putem sugera niște locuri de întâlnire cu ea, se oferi Marcus.

— Un ultim lucru, spuse Jaana turnând încă un pahar de șnaps. Sper să mă ierți, dar pare o persoană drăguță, o fată bună. Are nevoie de un prieten.

Marcus se uită la ea și apoi iar la Nate, cu sprâncenele ridicate.

•••

Nate a trecut în revistă împreună cu Gable rapoartele întocmite de ARCHIE ȘI VERONICA.

— Bun, stați cu ochii pe ea, mai ales dacă are pe cineva de la ambasada ei care s-o sprijine, spuse Gable. Dacă are acoperire, atunci e posibil să fie în misiune, poate te vizează chiar pe tine.

— În niciun caz, spuse Nate. Nici într-un milion de ani.

— Mă bucur că ești așa de sigur. Oricum, ține-te după ea cât poți. Grăbește-te încet.

Nate își fixă ca obiectiv s-o vadă pe Dominika cel puțin o dată pe săptămână în afara bazinului. A cutreierat orașul să găsească locuri unde să se întâlnească fără a fi văzuți. Se întâlneau după orele de program în baruri de subsol, la o cafea sâmbăta dimineața, luau prânzul duminica în restaurante îndepărtate. O punea să stea pe scaun cu spatele spre celelalte mese. Ruși de la ambasadă erau peste tot în Helsinki și Nate voia să evite să dea ochii cu ei întâmplător. Să se împrietenească, să rămână clandestini, să sosească întotdeauna separat și să plece separat. Să se țină departe de telefoane, să varieze șabloanele, să construiască o relație. O pierdere de timp.

Dominika își punea în practică propria strategie. Verifica dacă era urmărită când străbătea orașul spre locurile lor de întâlnire. Finlandezii o priveau uimiți pe frumoasa fată brunetă, care pășea pe scara rulantă sau se strecura pe o alee înzăpezită sau pleca dintr-un magazin pe ușa din dos, fără să realizeze că ea se ferea de filaj sau că urmărea din partea cealaltă a străzii sosirea lui Nate la cafenea, numărând trecătorii, uitându-se la chipurile lor, observându-le pălăriile și paltoanele.

Începeau să se cunoască unul pe celălalt. În cursul ultimelor

întâlniri, stătuseră cu adevărat de vorbă, o evoluție firească după timpul petrecut împreună. Nate i se părea sincer, natural și inteligent. Nu era *nekulturnîi.* Era doar american. Comentariile lui despre viața la Moscova erau evazive, bineînțeles, ascundea faptul că era în legătură cu un agent dublu rus. Nu-i păsa cine știe ce de comentariile lui despre Rusia, deși știa că simțea și ea la fel. *Haide, mergi mai departe*, își spunea ea. Trebuia să petreacă mai mult timp cu el, să continue să se concentreze asupra obiceiurilor lui. Trebuia să-și dea seama când era operațional.

Resimțea presiunea. Dacă nu înregistra niciun progres rapid și Centrul și Volontov se năpusteau asupra ei, oare avea în vedere și o apropiere fizică? *Nelzia,* se gândi ea. Nu, niciodată. Era atractiv, sinceritatea și umorul lui o atrăgeau. Dar n-avea de gând să meargă mai departe.

Câte întâlniri avuseseră? Nate simți nerăbdarea de a o vedea din nou, dar nu credea că putea s-o convingă de nimic. Era de neclintit. Nu l-a deranjat să scape de 100 de mașini care-l urmăreau în Moscova, dar se frământa cum să-și dea seama ce o motiva. Dacă ea avea o agendă operațională, el nu putea s-o identifice. Părea că se afla la Helsinki doar pentru a căpăta experiență și asta nu avea sens. Relația ei din SVR era importantă, era motivul pentru care devenise o țintă care prezenta interes. Trebuia să se descurce cumva, altminteri Forsyth și-ar fi pierdut răbdarea și Gable l-ar fi muștruluit.

Un lucru era cert. Putea să se uite la chipul ei ore în șir. *Doamne, uite ce spui. Concentrează-te pe dezvoltare, pe evaluare, pe ceea ce o face pe ea să rezoneze.* Vorbeau mult mai ușor acum, chiar dacă se contraziceau. Ea se înfierbânta și se enerva de fiecare dată când el critica Rusia, își dădea seama de asta, dar avea și sentimentul că uneori era de acord cu el fără să vrea. Nu credea nici ea toată propaganda. Poate era un început. Poate nu.

Se uită în oglindă și își pieptănă părul. În duminica aceea îi sugerase să ia prânzul la un mic restaurant etnic în Pihlajisto, într-un cartier aflat la o întretăiere de drumuri, pe linia de nord-est a metroului. Dominika fusese de acord să se întâlnească cu el acolo. Cu săptămâni în urmă, ARCHIE sugerase locul pentru că era izolat: „N-o să întâlnim niciun fel de amici ruși acolo”, a spus el. „Unul dintre noi va merge cu metroul s-o urmărească pe ea, celălalt o să te acopere pe tine”. Nate își puse o geacă măslinie peste un pulover *en coeur* și niște pantaloni de catifea reiată. Purta pantofi cu talpa încrețită. Ieși din apartament și străbătu un traseu în pantă pe străzile curate din Kruununhaka, apoi malul înghețat al mării, apoi porni pe traseul său real.

În partea cealaltă a orașului, Dominika se privea și ea în oglindă, cu ochii ei albaștri larg deschiși. Nu își dăduse cu parfum, dar își

pieptănă pentru a zecea oară părul cu peria ei talisman în formă de carapace de broască. Pregătindu-se să iasă din apartamentul său, să ia metroul, aruncă o privire pieziș prin perdeaua de la fereastra ei centrală ce dădea spre strada de jos. Abia aștepta asta, să stea de vorbă cu el, să se certe, să se cunoască un pic mai mult unul pe celălalt.

Purta un pulover pe gât, o jachetă de tweed și pantaloni de lână ca să-i țină cald. Alesese și pantofi adecvați. Își puse o eșarfă pe cap, ca o babușcă, și ieși din casă, încuind ușa. Coborî la subsolul blocului ei, străbătu magazia și își croi drum spre centrala de încălzire. Un mic coridor ducea din camera aceea la o fereastră înaltă cu gratii de fier pe care o descoperise cu câteva săptămâni în urmă. Părea să fi fost un jgheab de cărbune, transformat de mult timp. Îi luase aproape o oră cu două seri în urmă să deschidă grilajul cu lacăt. Nu era deloc ușor, mai ales fiindcă improvizase o cheie dintr-un ac de păr. A strâns niște cutii sub fereastră, s-a urcat pe ele și s-a strecurat afară pe fereastră. *Ce început bun pentru o întâlnire*, își spuse ea, gândindu-se că avea să-l revadă.

Închise fereastra și ieși în alee, uitându-se în sus la ferestrele acoperite de perdele. Nimic. Străbătu încet aleea, strecurându-se printre un camion parcat și un tomberon, trecu peste un zid jos de cărămidă și ieși pe o stradă din oraș. Era deja la o stradă distanță de apartamentul ei. Gulerul hainei îi era ridicat și eșarfa îi ascundea trăsăturile. Merse spre vest trecând pe lângă încă un bloc, verificând dacă era urmărită de fiecare dată când traversa strada și se uita în ambele direcții după mașini. Intră în complexul Kamppi, străbătu mallul, se opri la o librărie, cercetă chipurile trecătorilor, apoi coborî la metrou. Rămase nemișcată pe scara rulantă ce cobora încet, uitându-se la reflecțiile de pe reclamele de modă. Nimeni. Era la jumătatea drumului spre peron când o doamnă în vârstă slabă, îmbrăcată într-un impermeabil și cu o pălărie atârnând în jos, păși pe scara rulantă și începu să coboare în spatele ei. Ținea un buchet de flori învelite în hârtie verde și o sacoșă cu două mere. VERONICA spera ca într-o bună zi să îi poată spune drăgălașei fete cât de predictibilă fusese, folosind mallul și stația de metrou așa de aproape de apartamentul ei.

Instructorul în urmăriri al lui Nate de acum o sută de ani, pe nume Jay, un fost fizician care purta o barbă în stil Van Dyck și avea părul lung, nisipiu, semănând, culmea, mult cu Van Dyck, spunea: „*Scoateți-vă ideea asta din cap, încetați să mai faceți pe eroii. Dacă observați că sunteți urmăriți, noaptea voastră e încheiată, abandonați misiunea.*” Trasase o linie orizontală pe tablă. „*Activitatea voastră de detectare a filajului constă în a-i forța pe urmăritori să se arate. Nu trebuie să pierdeți pe nimeni. Orice urmărire are un punct limită*”, le spusese el,

intersectând linia cu una verticală. „*Acesta este punctul în care băieții răi trebuie să aleagă între a rămâne neobservați și a pierde ținta.*" Își scuturase mâinile de cretă. „*Dacă îi puteți face să se arate fără a le zdrobi inimile, ați reușit. Doar în noaptea aceea. Apoi trebuie s-o luați de la capăt*".

La naiba cu zdrobitul inimilor, se gândi Nate. Dacă era urmărit, urmăritorii trebuiau să iasă la iveală. Se strecură pe un terasament de lângă șinele din spatele gării centrale, trecu de un gard într-o alee și se feri de trafic traversând E12. Se întrebă cum avea să fie ea îmbrăcată. Pe traseu ar fi trebuit să se uite după ARCHIE, dar își pierdea vremea. Bătrânul trecea neobservat pe stradă, era precum o protoplasmă, precum fumul din jurul gheții. ARCHIE îi asigura spatele lui Nate, uitându-se după un eventual filaj la anumite intervale de timp și spațiu. Nu hainele, nu pălăriile îl interesau, ARCHIE se uita la modul în care mergeau oamenii, la ținuta lor, la poziția umerilor, la forma urechilor și nasurilor lor. Lucruri pe care urmăritorii nu au cum să și le schimbe. Și la pantofi. Nu-și schimbau niciodată pantofii.

La trei ore după ce străbătuse jumătate din oraș și zărindu-l pe ARCHIE, în sfârșit, cu sacul marinăresc în mâna dreaptă (ești curat), Nate s-a convins că nu era urmărit. Modestul restaurant tradițional aparținea unei familii de afgani. Nate intră în sala de mese zugrăvită în alb și cu pereții împodobiți cu carpete și cu perne colorate pe scaune. La fiecare masă era câte o lumânare. Un radio de pe un raft cânta în surdină. Locul era pustiu, se mai zărea doar un singur cuplu – niște tineri finlandezi – la o masă într-un colț. Dinspre bucătărie venea un miros minunat de condimente și tocană din carne de miel. Nate stătea la o masă într-un colț, cu fața la fereastra de la intrare. În două minute ARCHIE ȘI VERONICA au trecut braț la braț pe lângă fereastră, uitându-se drept înainte. VERONICA și-a dat un bobârnac peste nas cu degetul. Semn că nu era filat. Lui ARCHIE i se părea stupid, dar era inflexibilă. Se uită la ea și își dădu ochii peste cap, apoi au dispărut.

Un minut mai târziu, Dominika a intrat pe ușă, l-a văzut pe Nate și s-a îndreptat spre masă. Calmă, stăpână pe ea. El i-a ținut scaunul, dar ea și-a scos haina singură atunci când a vrut s-o ajute. Au sosit două pahare cu vin. Lui Nate îi zvâcnea genunchiul de când și-l lovise de un stâlp cu un ceas în urmă. Mâna stângă îi era zgâriată după ce coborâse pe terasamentul de la gară. Dominika avea mâneca jachetei ruptă la umăr de când și-o prinsese de un colț al tomberonului din spatele casei ei. Una dintre șosetele de lână și pantoful îi erau ude. Intrase până la glezne într-o băltoacă traversând strada după ce coborâse din metrou la Pihlajisto.

— Mă bucur că ai reușit să găsești locul, a spus Nate. E puțin cam izolat, dar un prieten m-a asigurat că mâncarea e excelentă. S-a uitat la lumina din părul ei. Sper că n-ai avut prea mult de mers.

— A fost o călătorie ușoară, nu era aproape nimeni în metrou, a răspuns Dominika.

Dacă ai ști, se gândi Nate.

— Sper că-ți place restaurantul. Ai încercat mâncarea afgană?

— Nu, dar există câteva restaurante afgane la Moscova. Se zice că sunt bune. Haloul lui era plin de culoare, iar Dominika se gândi la tatăl ei.

— Pentru că, știi, m-am temut să te invit la un restaurant afgan, mă temeam să nu crezi că sunt provocator, spuse Nate zâmbind. Voia să schimbe foaia, s-o facă să se relaxeze.

— Nu cred că ești provocator. Ești american, nu te poți abține. Încep să te înțeleg un pic. A înmuiat o bucată de lipie fierbinte într-un bol mic cu pastă de năut stropită cu ulei.

— Atâta timp cât mă ierți pentru că sunt american…, glumi Nate.

— Te iert, zâmbi Dominika, uitându-se țintă la el. Zâmbet de Mona Lisa și încă o înghițitură de pâine.

— Atunci sunt fericit, spuse Nate, sprijinindu-se în coate și privind-o. Dar tu ești fericită?

— Ce întrebare ciudată, exclamă Dominika.

— Nu, nu acum, vreau să spun, ești fericită în general? o întrebă Nate.

— Da, răspunse ea.

— Doar că uneori pari așa de serioasă… chiar tristă. Știu că tatăl tău a murit acum câțiva ani. Dominika îi spusese de el.

Dominika înghiți în sec. Nu voia să vorbească despre asta, despre ea însăși.

— Tata a fost un om minunat, bun și generos. A fost profesor universitar.

— Ce părere avea despre schimbările din Rusia? S-a bucurat de dispariția Uniunii Sovietice?

— Da, sigur, toți ne-am bucurat, adică am salutat schimbările. Era un adevărat patriot. Mai luă o înghițitură de vin și își mișcă degetele ude din pantof. Dar tu, Neit? N-avea de gând să-l lase să preia controlul conversației. Ce-i cu tatăl tău? Mi-ai spus că ai o familie mare, dar cum e tatăl tău? Sunteți apropiați?

Nate respiră adânc. Se învârteau în jurul cozii, răspunzând la întrebări cu alte întrebări.

Cu o săptămână înainte îi mărturisise lui Gable că avea impresia că n-ajungea nicăieri cu Dominika. Era prea închisă, prea rezervată, nu reușea să-i străpungă deloc armura. „La ce te așteptai?” îl întrebase Gable. „Voiai să te culci cu ea imediat? E tânără și neliniștită, o mică rusoaică, nu are niște șefi așa sensibili și amabili ca tine”. Nate observase pentru prima dată că Gable avea un calendar laoțian din 1971 pe perete. „Aruncă-i niște oase de ros, fii mai îndrăzneț. Numai

n-o dezamăgi, vezi dacă se relaxează”.

— Tata e avocat, răspunse Nate. E unul de mare succes, are propria sa firmă. Are relații în avocatură și politică. E apropiat de frații mei mai mari, amândoi lucrează cu tata. Familia noastră deține această firmă de avocatură de patru generații.

Apropiat de frații săi mai mari, se gândi ea. Trecu direct la întrebare.

— Și tu de ce nu ai intrat în avocatură cu tatăl tău? Puteai fi bogat. Nu vor toți americanii să fie bogați?

— De unde ai impresia asta? Nu știu, cred că am vrut întotdeauna să fiu independent. Diplomația m-a atras și îmi place să călătoresc. Așa că m-am gândit să încerc mai întâi altceva.

— Dar tatăl tău n-a fost dezamăgit că nu ai urmat exemplul fraților tăi? îl întrebă Dominika.

— Da, presupun că așa e, cumpăni Nate. Dar poate că mă desprindeam de oamenii care îmi spuneau întotdeauna ce să fac. Știi la ce mă refer?

Dominikăi îi trecură rapid prin fața ochilor niște imagini. Școala de balet, Ustinov, Școala de Vrăbii, unchiul Vania.

— Dar e suficient să fugi de familia ta? Nu trebuie să realizezi ceva în schimb? Se hotărî să îl preseze.

— Nu aș descrie asta drept fugă, replică Nate puțin cam iritat. Am o carieră, îmi slujesc țara. Văzu chipul lui Gondorf plutind deasupra mesei.

— Desigur, spuse Dominika. Dar cum ți-o slujești? Luă încă o înghițitură de vin.

— În multe feluri, spuse Nate.

— Dă-mi un exemplu, îl provocă Dominika.

Păi, de pildă, mă ocup de cel mai valoros agent dublu al CIA, o infiltrare de înalt nivel în afurisitul vostru de serviciu monolitic, pentru a zădărnici planurile diabolice la nivel global ale Federației Ruse și ale președintelui vostru rapace, se gândi el.

— Am desfășurat activități economice interesante în ultima vreme, ocupându-mă de exporturile de cherestea din Finlanda, răspunse el.

— Sună interesant, spuse Dominika uitându-se fix la el. Credeam că aveai de gând să-mi vorbești despre pacea mondială.

Nate se uită în sus la ea. Haloul violet din jurul capului și al umerilor lui strălucea.

— Aș face-o dacă aș fi convins că rușii știu ce înseamnă pacea mondială. Se uită prin mica sală de mese. Cu *Afganistanul* și toate celelalte.

Dominika mai luă o înghițitură de vin.

— Data viitoare am să te duc la un restaurant vietnamez, propuse ea. Stăteau și se uitau unul la altul și nu încercau să-și ferească

privirile.

Ce naiba se întâmplă? se gândi Nate. Se atașase un pic de ea. Își aminti că VERONICA nu credea că tipa era în misiune. Oare se ocupa de el? Ochii ei albaștri îl fixau de dincolo de masă.

— E în regulă, spuse Dominika citindu-i gândurile. Numai nu critica Rusia tot timpul. Merităm și noi respect.

Foarte interesant, se gândi el.

— O să ne aducem aminte că asta a fost prima noastră ceartă, a glumit el.

Dominika a mușcat o bucată de lipie.

— Cum spuneți voi, am să prețuiesc această amintire? zise ea.

Le-a fost adusă mâncarea. Dominika alesese tocană de miel cu linte, care sosi aburind într-un castron mare. Deasupra era turnat iaurt gras din belșug. Nate comandase *bowrani,* bucăți coapte caramelizate de dovleac dulce în sos de carne cu iaurt. Era delicios și Nate o convinse pe Dominika să încerce. Și-au terminat vinul și au comandat cafea.

— Data viitoare plătesc eu nota, se oferi Dominika. Ar trebui să ne ducem în Suomenlinna înainte să se încălzească și să se aglomereze.

— Te las să aranjezi tu totul, acceptă el, iar ea dădu din cap, uitându-se la el printre gene.

— Știi, Nate, spuse Dominika, cred că ești onest, bun și amuzant. Mă bucur că-mi ești prieten. Nate se pregăti sufletește pentru ceea ce putea urma. Sper că mă consideri prietenă.

Acum vrea să fim prieteni, se gândi Nate.

— Sigur că da, spuse el.

— Chiar dacă sunt din Rusia?

— Mai ales pentru că ești din Rusia.

Stăteau în lumina difuză uitându-se unul la altul, fiecare dintre ei întrebându-se unde avea să ducă relația asta, cum putea fiecare dintre ei să-l atragă pe celălalt. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, stăteau pe peronul de la metrou – la așa o depărtare era o stație de suprafață. Se întunecase și se făcuse frig, dar nu era ger. Nate nu s-a oferit s-o ducă cu mașina înapoi în oraș și, oricum, Dominika nici n-ar fi acceptat. Nate n-avea de gând să riște ca ea să fie văzută întâmplător în mașina lui diplomatică de vreun alt rus de la ambasada ei.

Trenul mare intră încet în stație, fluieră și încetini. Nu mai era nimeni pe peron și interiorul luminat al trenului era gol.

— Mulțumesc pentru o după-amiază minunată, spuse Dominika, întorcându-se spre el.

Ochii li se întâlniră și ea îi scutură mâna ca o adevărată gladiatoare SVR-istă. El se hotărî s-o testeze puțin, așa că îi reținu mâna, se aplecă în față și o sărută pe obraz. *Foarte frumos,* se gândi ea, dar văzuse ceva mai multe în scurta ei carieră. Se auzi semnalul de închidere a ușilor și

ea se urcă în vagon fără să zâmbească, șchiopătând ușor atunci când se întoarse și îi făcu un semn cu mâna în vreme ce ușile se închiseră șuierând.

În vreme ce trenul lua viteză, Nate văzu în goană prin geam o doamnă în vârstă într-un hanorac stând în vagonul următor cu un coș de tricotat în poală. Trenul trecu mult prea repede pentru ca Nate să apuce s-o vadă pe VERONICA atingându-și nasul. Peronul era pustiu, atunci cum reușise ea să se urce în metrou?

În drumul lor înapoi în oraș, și Dominika, și Nate ar fi trebuit să-și sorteze impresiile, rememorând detaliile și concepându-și în minte rapoartele lor de a doua zi. Dar niciunul dintre ei nu făcea asta. Nate își aminti cum era obrazul ei la atingere și cum pășise ea în metrou pe ușile deschise șchiopătând ușor, iar Dominika se gândea la mâinile lui, una fiind zgâriată și roșie, și cum clipise surprins, apoi încântat când ea îi propusese restaurantul vietnamez.

KADDO BOWRANI – DOVLEAC AFGAN

Rumeniți bine bucăți mari de dovleac dulce curățat de coajă, presărați din belșug cu zahăr și coaceți la foc mediu la cuptor până se înmoaie și se caramelizează. Serviți cu sos gros de carne de vacă tocată, ceapă tocată, usturoi, pastă de tomate și apă. Stropiți cu iaurt scurs de apă, mărar și usturoi pasat.

12.

Prin ușa deschisă a biroului, Forsyth îl urmărea pe Nate scriindu-și telegrama în care vorbea despre ultimul prânz cu Egorova. Nash inițiase acțiunea, dar era sceptic. Mergea greu cu rusoaica și rămânea neîncrezător. Era disperat să obțină un succes, dar a încerca marea cu degetul îl costa. Inevitabil, mizele se măriseră. La fiecare întâlnire cu Egorova, Forsyth știa că Agenția avea să facă presiuni tot mai mari, oferind evaluare de la distanță, începând să pretindă teste operaționale. Dacă Nate reușea s-o recruteze, ei ar fi insistat asupra interviurilor și poligrafului. Cel mai recent răspuns al Agenției la rapoartele lui Nate referitoare la întâlniri prevestea, așa cum spunea Gable, ceea ce avea să urmeze în viitor.

1. La primirea acestei telegrame vă rugăm să vă limitați la a raporta asupra acestui caz doar prin mijloace cu acces restrâns. Subiectul a primit numele de cod GTDIVA. Vă rugăm stabiliți lista personalului Stației care are acces autorizat și trimiteți-o la Cartierul General.
2. Cartierul General felicită din nou Stația și diligența ofițerului de caz în dezvoltarea operațiunii ce o vizează pe DIVA. Apreciem drept semnificativ faptul că DIVA dorește în continuare să se întâlnească cu ofițerul de caz (desigur neautorizat) și să discute despre gândurile sale personale. Solicitați ofițerului să continue să investigheze detaliile profesionale și să determine în ce măsură va răspunde subiectul. Eforturile de a obține răspunsuri ale ofițerului au dat rezultate până în prezent. Așteptăm cu nerăbdare progrese în viitorul apropiat.
3. În lumina dezvoltărilor mai sus menționate solicităm un plan actualizat de operațiuni al Stației și teste de operațiuni privind următoarea întâlnire cu DIVA. Vă rugăm stabiliți următoarea întâlnire planificată și măsurile de securitate planificate. Cartierul General vă stă la dispoziție pentru consultări legate de posibili pași ulteriori.

Forsyth recunoștea semnele. Ultimul rând prevestea amestecul Cartierului General dacă acel caz începea să dea roade. Vulturii aveau să zboare roată, dar vizitatorii nu vor da năvală decât atunci când vremea se mai încălzea, se gândi Forsyth. Îl chemă pe Nate în biroul său la sfârșitul zilei.

— Ia loc, Nate. Ultimele tale telegrame referitoare la DIVA au fost într-adevăr grozave, obiective, cu evaluări bune, îl felicită Forsyth.

— Mulțumesc, șefule, spuse Nate. În sinea sa nu era așa de sigur. Știa că cei, din ce în ce mai mulți, care-i citeau telegramele aveau să le parcurgă cu un ochi tot mai critic.

— Te desfășori bine în teren, ține-o tot așa. MARBLE este o prioritate, bineînțeles, dar după aceea asigură-te că ambasada DIVEI nu detectează faptul că o vânezi.

Forsyth se gândi un moment.

— Traducătorul ăla pe care l-ai întâlnit, cum îl cheamă, Tișkov, era și el o țintă interesantă. Dar să te ocupi de doi ruși de la aceeași ambasadă probabil că nu e o idee bună, mai ales de când DIVA a intrat în joc. Poate îl păstrezi pe Tișkov pentru altă dată.

Nate se gândi că, dacă n-o racola pe Dominika, nu l-ar fi ajutat nici toți Tișkovii din Helsinki. Prea multe așteptări. Iar Forsyth îi atrase atenția asupra unei alte primejdii.

— Cazul ăsta e acum în atenția celor de la Cartierul General. Și or să-și bage toți nasul. Dacă o recrutezi, toți copoii vor ieși din ascunzătoare. Acum trebuie să-ți dai seama dacă DIVA are tendința de a se îndoi de sistemul lor. E oare dispusă să te asculte și să te lase s-o ajuți să ia marea hotărâre?

Forsyth se lăsă pe spate.

— Nu e o slujbă așa grea să stai cu o rusoaică frumoasă încercând s-o convingi să spioneze pentru tine. OK, acum ieși de aici și distrează-te. Ușa e deschisă oricând ai o întrebare.

Gable l-a dus la un mic bistrou grecesc și l-a convins să încerce o omletă pufoasă și asezonată cu ceapă și roșii. După ouă și mai multe beri în seara aceea, Gable încercă să-i ridice starea de spirit lui Nate în privința cazului DIVA:

— Nu încerca să te culci cu ea înainte de a o racola. Va trage în mod corect concluzia că te-ai culcat cu ea pentru a o determina să schimbe tabăra. Recruteaz-o mai întâi, apoi te vei putea bucura de două dintre rarele plăceri ale vieții: să comanzi un ofițer SVR și să iei micul dejun în pat după o partidă de sex.

Gable dădu băutura pe gât și comandă încă două.

— La naiba, Marty, simt cum mă dezvolt sub îndrumarea ta, îl ironiză Nate rotindu-și ochii. Tot ce știu e că trebuie s-o fac să se relaxeze, să mă placă. Ce se întâmplă dacă încep să intervină și sentimente?

Gable se uită la el ca la nu știu ce.

— Te rog, nu se poate ca un ofițer de caz să se îndrăgostească de agentul său. Nu este permis. Nu se poate. Scoate-ți asta din cap. Haide, du-te și culcă-te cu ea dacă trebuie, dar să te îndrăgostești?

•••

Încăperea principală a *Rezidenturii* SVR de la ambasada rusă din Helsinki era dotată cu birouri simple de lemn, aranjate vag în zigzag. Niciunul dintre birouri nu avea terminal, dar majoritatea erau dotate cu mașini electrice de scris cu un înveliș ciudat, lăcuit în turcoaz, așezate pe măsuțe mici de metal pentru scris la mașină. Acestea erau niște mașini de scris JAJUBAVA, produse în serie mică la Moscova, special pentru SVR și FSB, și expediate în siguranță în străinătate la ambasade, pentru a se asigura că nu erau modificate.

Camera joasă era puternic luminată de tuburi de neon aduse tot de la Moscova din același motiv. Bâzâiau și clipeau reflectând o lumină albă lăptoasă pe sticla zgâriată ce acoperea birourile. De-a lungul pereților exteriori erau niște mici lucarne – *Rezidentura* se afla la mansarda ambasadei ruse – protejate de gratii exterioare, apoi de obloane de oțel și de geamuri duble și în cele din urmă de draperii grele cenușii, ale căror margini atârnau zdrențuite pe jos. Covorul simplu avea porțiuni tocite între birouri. Încăperea ponosită mirosea a țigări stătute și a ceai negru rece în pahare de hârtie.

Într-un capăt al încăperii se aflau două birouri. Unul era cu pereți de sticlă – camera dosarelor clasificate –, funcționarul stând la un pupitru într-un cerc de lumină format de lampa cu gât de gâscă. Acolo erau înșirate seifuri înalte, sertarele unora fiind deschise, altele închise și sigilate cu pete neregulate de ceară galbenă, de parcă cineva ar fi aruncat cu ouă prăjite pe ele. Celălalt birou era complet separat, fără geamuri și îi aparținea lui Volontov.

Cei șase ofițeri din *Rezidentura* SVR își țineau capetele aplecate asupra lucrărilor, în vreme ce de dincolo de ușa închisă a biroului lui Volontov se auzea vocea lui. Era evident că o lua la zor pe ofițer Egorova, proaspăt sosită de la Moscova.

— Moscova mă presează să raportăm progrese, zbiera Volontov aplecându-se peste birou. Vor să vadă mai multe rezultate în ce-l privește pe american.

Norul portocaliu din jurul capului său era precum fumul, învârtindu-se în rotocoale. *Resimte presiunea*, se gândi Dominika.

— Dar *fac* progrese, domnule colonel, replică Dominika. Ne-am întâlnit de vreo 12 ori, în mod foarte discret de fiecare dată. N-a dat niciun indiciu că ar fi raportat întâlnirile superiorilor lui, un pas semnificativ.

— Nu-mi spune tu mie ce e semnificativ și ce nu. Ți-am cerut și eu, ți-a cerut și Centrul să faci rapoarte pentru fiecare dintre întâlnirile cu Nash. De ce nu redactezi telegrame, să le verific și apoi să le expediezi la Iasenovo?

— Am redactat telegrame. Chiar dumneavoastră mi-ați spus să combin mai multe mesaje sub formă de rezumat. Nu pot scrie despre întâlniri până nu se materializează.

Volontov își închise sertarul de la birou trântindu-l puternic, și fumul portocaliu se învârtejea de zor.

— Ai face bine să fii respectuoasă și să lași deoparte sarcasmul. Vreau să accelerezi valsul ăsta lent cu americanul. Ține minte că scopul ultim e acela de a afla informații care să poată duce la identificarea unui trădător. Este extrem de urgent să faci asta.

— Da, încuviință Dominika. Înțeleg scopul final. Am redactat propunerea operațională mai întâi. Totul avansează.

— Asta presupune și să observi dacă el pare să se pregătească pentru o operațiune iminentă, dacă se duce în vreo excursie, dacă e nervos, sau absent, sau neliniștit.

— Da, domnule colonel, știu toate aceste lucruri. Sunt sigură că o să-mi dau seama de schimbările din programul lui. Nu era sigură că putea. Relația lor părea să stagneze.

Volontov se prefăcu că se uită gânditor la ea. Privirea i se mută de la bărbia ei la talie și la piept.

— Multe dintre indiciile pe care le căutăm noi, spuse el lăsându-se pe spate, sunt probabil mai ușor de deslușit cu cât cunoști mai bine ținta. *Din experiența mea,* accentuă Volontov, cu cât mai intimă e relația, cu atât mai intimă e și conversația.

Din experiența ta cu vânzătorii marocani de ceai, se gândi Dominika. Își stăpâni o furie rece uitându-se la negii de pe gâtul lui Volontov.

— Foarte bine, domnule colonel. O să mă întâlnesc din nou cu americanul săptămâna viitoare. O să țin cont de sfaturile dumneavoastră referitoare la intimitate și voi raporta ce se întâmplă. Voi propune și alte întâlniri în speranța că putem afla programul lui de lucru. Cu asta sunteți de acord?

— Da, da, bine. Dar nu subestima o dependență emoțională. Înțelegi? Ceața portocalie ce se învârtea în jurul capului său indica nervi, frică.

Rosti cuvintele fără a se putea abține.

— De ce n-o spuneți pe șleau? îl provocă ea, trăgându-se de pe scaun. De ce nu-mi ordonați pur și simplu să mă culc cu el? Sunt angajată a Serviciului. Îmi slujesc țara. Nu vă îngădui să-mi vorbiți în felul ăsta.

Trupul îi tremura de furie și frustrare. Înainte ca furiosul Volontov să poată reacționa, Dominika se răsuci pe călcâie și ieși din birou, trântind ușa în urma ei. *Dacă ar fi fost oricare alt ofițer debutant,* se gândi Volontov cu amărăciune, *l-aș fi dus în biroul de afară, l-aș fi altoit bine cu o nuia de mesteacăn și apoi l-aș fi trimis pachet acasă sub escortă la închisoarea Lubianka. Dar să trecem peste asta acum. Cu pedigriul ei e mai sigur așa,* se gândi el.

Dominika a fost urmărită cu privirea, țâșnind din biroul lui Volontov și croindu-și drum, roșie la față, spre biroul său din colț,

vizavi de unghiul unei lucarne. Stătea strângând marginea biroului, cu capul plecat. *Asta e o nebună*, s-au gândit colegii ei. O auziseră ridicând glasul. Oare era proastă? Poate ar fi fost mai bine să se țină departe de această *samoubiistvo*, sinucidere curată, se gândeau toți. Cu excepția unuia singur.

•••

Discuția cu *rezident V*olontov a măcinat-o pe Dominika timp de cinci zile până să se întâlnească cu Nate din nou, de această dată pentru a lua cina la un restaurant local. Noaptea, în apartamentul ei, și-a privit reflexia în oglinda întunecată, luminile din Punavuori strecurându-se printre vârfurile copacilor. *Cine ești tu*? se întrebă ea obosită. *Cât o să mai suporți*? Ce-ar mai fi vrut să-i scoată ochii bestiei, să le dea peste nas acelor oportuniști și falsificatori. Să facă asta pe față însemna sinucidere. Nu, mai bine o răzbunare secretă, nedetectabilă, ceva delicios ce putea păstra pentru sine, ceva ce *ea* știa că *Ei* nu știu.

Volontov era doar ultimul *nadziratel* în șirul de supraveghetori nerușinați care-i controlaseră viața și cariera, dar pentru că el se afla acolo în acel moment, voia să-l distrugă, să stingă acel halou portocaliu murdar din jurul feței lui pline de negi. Trebuia să-și stăpânească furia și să calculeze. Operațiunea împotriva lui Nate era critică pentru Volontov. Se temea să nu se pună rău cu Centrul. Se putea răzbuna pe el – pe Ei – ruinând totul. *Cum să facă asta fără să se autodistrugă*? Mai târziu în seara aceea, se opri cu periuța de dinți încă în gură și se privi în oglindă. *Ai putea să-i oferi americanului o surpriză, să lași masca deoparte și să-i dai de înțeles că ești din SVR.*

Izmena. Trădare, asta ar fi fost. *Gosudarstvennaia izmena*. Înaltă trădare. Dar s-ar fi ales praful de cazul lui Volontov, i-ar fi pus pe americani în gardă, l-ar fi șocat pe Nate. Ar fi interesant să-i vadă surpriza când va afla că ea era agent secret. Avea s-o respecte pentru asta, avea să fie impresionat. Da, avea s-o respecte.

Haide, nu ești zdravănă? *Ai uitat de disciplină*? *De responsabilitatea față de Rodina*? Dar ăsta nu era un act îndreptat împotriva Rusiei. Se răzbuna pe Ei, stricându-le aranjamentele, nu vânzând secrete de stat. Ar fi controlat totul, ar fi stabilit până unde să meargă. Nu, era o nebunie, o nenorocire și era și imposibil. Trebuia să găsească altfel satisfacție. Își pieptănă părul și se uită la mânerul ascuțit al periuței, imaginându-și că îi intra bine în fund lui Volontov. Apoi stinse lumina și se duse în dormitor.

•••

La sfârșitul săptămânii, Nate și Dominika stăteau în Ristorante Villetta în Töölö, la un masă dintr-un colț. Era un restaurant italian clasic din Helsinki. Un baldachin de plastic în culorile Italiei ieșea în afară de la primul etaj al blocului de locuințe unde era situat. În

interior, fețele de masă cu alb și roșu și lumânările aprinse completau decorul. Vremea era încă rece, dar iarna urma să ia sfârșit în curând, încă vreo câțiva centimetri de zăpadă, apoi după primăvara scurtă venea minunata vară, cu portul plin de ambarcațiuni și de feriboturi în mers. Dominika și Nate au sosit separat, ca de obicei. Pe sub palton purta o rochie tricotată, cu curea neagră și ciorapi negri de lână. Rochia s-a lipit de ea în timp ce-și atârnă haina pe spătarul scaunului.

Nate purta un costum, dar își scosese cravata, iar cămașa cu dungi subțiri albastre era deschisă la gât. Plecase de la ambasadă cu două ore înainte și mersese cu mașina pe E12 până la Ruskeasuo, o apucă spre vest și se întoarse spre sud pe străzi de suprafață, intrând în Töölö numai după ce-l văzu pe ARCHIE parcat pe o străduță lăturalnică cu parasolarul lăsat. Nu era urmărit.

Nate discutase cu Gable în ziua precedentă.

— Fă-o să vorbească despre activitatea ei, îl sfătuise Gable. E ofițer SVR, ăsta e secretul ei vinovat.

Nate dădu din cap. N-avea stare, simțind nevoia acută a unui moment de revelație. Forsyth îl lăudase, Gable îl încuraja cât putea, dar el era extrem de agitat. Simțea nevoia să depășească momentul cât mai repede.

Au vorbit vreme de un minut în timp ce s-au uitat pe meniurile incredibil de mari.

— Ești tăcut în seara asta, a remarcat Dominika, uitându-se la el pe deasupra meniului. *Același violet regal. Nu se schimbă niciodată,* se gândi ea.

— Am avut o zi grea la birou, a spus Nate. *Fii cât mai nonșalant.* Am întârziat la o ședință, am omis cifrele dintr-o telegramă, șeful meu a fost nemulțumit și mi-a spus-o.

— Nu pot să cred că nu excelezi în munca ta.

— Ei, mă simt mai bine acum, spuse Nate comandând două pahare de vin ospătarului. Arăți bine în seara asta.

— Crezi? Îi făcea un compliment. Cât de sigur pe el părea.

— Da. Mă faci să uit de șef, de muncă și de ziua proastă.

Șeful lui. Se întrebă ce gândea el în realitate. Dominika își întoarse privirile spre meniu, dar se concentra greu asupra textului.

— Nu ești singurul, Nate. Și șeful meu e sever. Își putea simți pulsul în urechi. Luă o înghițitură de vin, simți că îi arde stomacul.

— Deci, amândoi avem probleme. Tu ce-ai făcut?

— Nu contează, spuse Dominika. E o persoană nesuferită, un *nekulturnîi.* Și urât. Are negi. *Câți rezidenți din Helsinki aveau negi*? se gândi ea.

— Ce înseamnă *nekulturnîi*?

De parcă n-ai ști, se gândi Dominika.

— E un țăran, un needucat.

Nate râse.

— Cum îl cheamă? L-am întâlnit oare vreodată?

Ea se tot gândise și se răzgândise de cinci ori în ultimele două zile și în cele din urmă se hotărâse să se ferească de jocuri prostești. Se uită la Nate peste masă. Mânca grisine, rânjind la ea. Nu! *Izmena. Trădare*.

— Îl cheamă Maxim Volontov, spuse ea, nerecunoscându-și vocea.

Boje moi, Dumnezeule, se gândi ea. *I-am spus.* Îl privi atent pe Nate. El se uita pe meniu și nu ridicase privirea atunci când ea rostise numele. Haloul din jurul capului său nu se schimbase.

— Nu, nu cred că l-am mai întâlnit.

Nate simți cum i se face pielea de găină. *Fir-ar să fie. Ce face*? *Tocmai s-a deconspirat.*

— Atunci ești norocos, spuse Dominika, uitându-se încă fix la el.

Nate își ridică privirea de pe meniu. Oare ea făcuse o greșeală și rostise fără să vrea numele *rezidentului*? Ea se uită țintă la el. Nu. Îl spusese deliberat.

— De ce e așa de rău? întrebă Nate.

— E dezgustător, un bătrân ticălos sovietic. Nu mă slăbește o clipă din ochi. Care e expresia în engleză? Continua să se uite țintă la el.

— Te dezbracă din priviri, sugeră Nate.

— Da, spuse Dominika.

Nicio reacție din partea lui. Oare nu fusese atent la ce spusese ea? Doamne, mersese prea departe? Apoi, brusc, realiză că nici nu-i păsa. Alunecase pe panta asta și acum era deținătoarea unui secret nespus de periculos. *Ești fericită acum, prostuțo*?

— Sună oribil… dar înțeleg de ce se zgâiește.

Nate se uită la ea și zâmbi mânzește. *Doamne*, se gândi el, *asta a venit așa, din senin. E oare un semnal pentru mine*? *O fi timidă*? Se uită la ochii ei albaștri, fermi. Pieptul i se mișca ritmic pe sub rochia de lână. Degetele ei strângeau marginile meniului ridicol de mare.

— Acum tu ești *nekulturnîi,* spuse ea. Oare el știa deja? Era așa de bun încât își ascundea reacția?

— Păi, se pare că avem amândoi probleme la serviciu. Putem să ne plângem unul altuia pe umăr.

— Ce înseamnă asta? întrebă Dominika. Și își aținti privirea ei albastră asupra lui.

— Să ne consolăm reciproc, răspunse Nate. Violet, siguranță și căldură.

Dominika nu știa dacă să râdă sau să țipe. *Poartă-te profesionist.*

— Putem plânge mai târziu. Mi-e foame, hai să comandăm, spuse ea.

•••

Într-o dimineață de luni a sosit o telegramă confidențială de la

Cartierul General pentru Nate, informând Stația că MARBLE comunicase codificat că urma să sosească la Helsinki în două săptămâni, făcând parte dintr-o delegație comercială rusă ce participa la un summit economic baltico-scandinav de două zile. Transmisese că se folosea de delegație drept acoperire pentru deplasare. Astfel, se va afla sub radarul Direcției KR a FSB-ului. Era acoperit mai departe în oraș pentru a încerca să îl abordeze pe șeful delegației canadiene, ministrul adjunct al comerțului Anthony Trunk, pe care SVR-ul îl considera o țintă de racolare valoroasă ținând cont de predilecția ministrului pentru bărbații de 20 de ani.

Un oficial canadian de rang înalt și un *pidor* pe deasupra. Departamentul pentru America avea prioritate și MARBLE era candidatul cel mai îndreptățit să se deplaseze la Helsinki ca să-l adulmece pe acel personaj ce mirosea a apă de colonie. Deplasarea a fost aprobată de Centru. Așa cum știa MARBLE că o să se întâmple, instrucțiunile erau ca *Rezidentura* din Helsinki să fie exclusă și de la conferință, și de la operațiune. El mai semnalase în transmisia sa fulger prin satelit și că putea să se întâlnească cu agenții CIA noaptea târziu, după sesiunile zilnice și dineurile organizate. Era riscant, dar posibil.

Un analist de la Cartierul General pe problema Rusiei urma să sosească cu două zile înainte de începutul conferinței pentru a asigura cele necesare activităților curente de informații de la întruniri. La Stație a fost transmisă o listă lungă de întrebări generate de rapoartele anterioare de spionaj ale lui MARBLE. La sfârșitul listei, ca de obicei, întrebările de contraspionaj atent formulate: Aveți cunoștință despre existența unor agenți dubli în guvernul SUA? Aveți cunoștință de compromiterea vreunui document american clasificat? Aveți cunoștință despre operațiuni de spionaj împotriva unor cetățeni americani sau a unor sisteme ale statului american? Întrebări care solicită un răspuns ce poate fi comparat cu informațiile pe care autorii chestionarului le cunosc deja.

Au parcurs lista. Era imposibilă reaprovizionarea cu aparatură de comunicații. MARBLE urma să treacă prin vamă la întoarcerea sa de la Helsinki. Trebuia actualizat un plan universal de contact. Forsyth n-a fost de acord să adauge doi ofițeri de rang înalt de la Cartierul General pentru a participa la interogatorii. Nate era cel care se ocupa de MARBLE și el urma să conducă ședința informativă.

Acum trebuiau făcute pregătiri de care nu se putea ocupa nimeni altcineva: Nate se retrase în fundal, ieși pe străzi, dispăru din vedere. Noaptea cerceta aleile întunecoase, zidurile ascuțite, scările de pe chei – locuri bune pentru o scurtă întâlnire – de lângă eleganta clădire neoclasică a hotelului Kämp, unde urma să se țină summitul și unde urmau să fie cazați delegații. Rătăcea pe lângă cafenele, restaurante,

muzeul orașului și cel al sculpturii, aprecia distanțele, măsura unghiurile, determinând fluxul și vizibilitatea – acestea urmau să fie locurile de transmitere a mesajelor – toate la mică distanță de mers de Kämp.

În cele din urmă, în timpul unei nopți ploioase, în care turna cu găleata pe monoliții fațadei gării, Nate urcă treptele laterale și, ajuns în interior, simți greutatea cheii de hotel în buzunar. Un bărbat uscățiv la față, un ofițer european sub acoperire neoficială (NOC), rezervase o cameră la hotelul GLO pentru o săptămână sub un nume de împrumut. În fiecare noapte, în timpul conferinței, Nate urma să aștepte în camera de hotel să se întâlnească cu MARBLE atunci când putea să dispară, să aștepte să fie zgâriată ușa, să aștepte să înceapă discuțiile lungi în camera supra-încălzită, cu obloanele trase și televizorul pornit, la ore matinale, în vreme ce orașul dormea și stopurile își reflectau lumina pe străzile ude, pustii. La data la care MARBLE cobora din avion la Helsinki, Stația era pregătită să petreacă cu el cât mai mult timp posibil, fără a da nimic de bănuit.

•••

Era seara devreme, după orele de lucru, și Dominika stătea lângă o fereastră de la mezanin din hotelul Torni de vizavi de bazin, așteptându-l pe Nate să apară. Acum înotau împreună de cel puțin trei ori pe săptămână, dar Nate nu mai fusese la bazin de șase zile încheiate. Ciudat, se gândi ea, simțindu-se cumva abandonată. Cu o săptămână în urmă, într-o duminică de primăvară vântoasă, se întâlniseră la cafeneaua Carusel, pe apă, în Ullanlinna. În port erau o puzderie de ambarcațiuni cu pânze în balans, parâmele se loveau zăngănind de catargele de aluminiu și pe cerul deosebit de albastru se fugăreau norii.

Dominika luase un autobuz, apoi metroul și, în cele din urmă, două taxiuri pentru a ajunge la debarcader. S-a tot contrazis singură în timp ce mergea pe Havsstranden, dar în cele din urmă și-a dat cu puțin parfum pe după urechi. El a venit pe jos, mergând sprinten pe stradă. Era la fel de fermecător ca de obicei, dar mai era și altceva. Haloul lui violet era difuz, șters. Era cu gândurile duse, îl preocupa ceva. Altă dată își petrecuseră și câte patru, cinci, șase ore împreună, dar acum, după o oră, Nate a justificat că mai avea ceva de făcut – erau niște treburi neprevăzute, nimic social, a asigurat-o el – și că trebuia să plece. Au mers puțin împreună și atunci când Dominika i-a sugerat ca în weekendul următor să ia feribotul spre Suomenlinna și să-și petreacă ziua explorând vechea fortăreață, Nate a spus că i-ar face mare plăcere, dar că ar prefera să amâne peste două săptămâni.

Copacii de pe stradă înmugureau, puteau simți soarele pe chip. La un colț de stradă s-au oprit și s-au uitat unul la altul. Dominika se ducea acasă, Nate în direcția opusă. Ea îl putea simți, radia o stare de

nervozitate. Aștepta să se întâmple ceva, s-a gândit ea.

— Îmi pare rău că sunt așa de nesuferit, se scuză Nate. Doar că am multă treabă. Deci, mergem împreună la fortăreață peste două săptămâni?

— Bineînțeles, a spus ea. O să te caut la bazin. Putem să aranjăm întâlnirea de la Suomenlinna când ne vedem. S-a întors să traverseze strada. Ce-o apucase să folosească parfumul? se întrebă ea. Nate o urmări îndepărtându-se pe trotuarul din cartierul înverzit, observând ușorul ei șchiopătat. Picioarele ei zvelte de dansatoare se strângeau la gambe și își legăna ușor mâinile în timp ce mergea.

Apoi s-a gândit la iminenta sosire a lui MARBLE. Trebuia să găsească un loc sigur de întâlnire lângă hotelul GLO astfel încât MARBLE să știe unde să vină. Și a plecat.

OUĂ GRECEȘTI STRAPATSADA

Faceți o reducție de tomate decojite și tăiate cubulețe, ceapă tocată, zahăr, sare și piper în ulei de măsline încins, până obțineți un sos gros. Adăugați ouă bătute și amestecați bine până ce ouăle se fărâmițează. Serviți cu pâine țărănească stropită cu ulei de măsline.

13.

A trecut prea mult timp. *Unde e*? *Ce face*? *Urmărește pe altcineva, pe o altă femeie*? Oare rupsese legătura pentru că ea-și dezvăluise identitatea? Mai lăsă să treacă încă o zi, stând la hotelul Torni de vizavi de bazin seară de seară, așteptând să-l vadă. Știa că nici în seara aceea nu venea. *Asta e, pentru asta am fost trimisă aici.* Își alungă imaginile cu unchiul Vania în biroul său, cu fața uleioasă a lui Volontov uitându-se la ea zi de zi. Dimineață trebuia să facă raportul.

Îndreptându-se spre apartamentul său, Dominika nici nu era atentă la străzi și la luminile de la ferestre. S-a gândit ce avea să se întâmple a doua zi la *Rezidentura*. Raportul ei despre absența de o săptămână a lui Nate avea să fie trimis imediat telegrafic directorului adjunct, confidențial. În Direcția KR, o cerere urgentă la biroul de turism avea drept răspuns o listă cu toți rușii ce călătoreau spre Scandinavia, cu șase luni în urmă și pe șase luni înainte. Diplomați, oameni de afaceri, academicieni, studenți, oficialități, chiar și echipaje de zbor. Lista urma să fie completă. Lupii răbdători din KR începeau prin a elimina nume bazate pe vârstă, profesie, istorie și, cel mai critic, acces la secrete de stat. Lista minimalistă de principali suspecți putea să includă o duzină de nume sau o sută. Nu conta. SVR începea atunci să-i urmărească în Moscova, citindu-le corespondența, monitorizându-le telefoanele, percheziționându-le apartamentele și casele de vacanță, trimițând informatori pentru a afla cât mai multe.

Cercetările se extindeau până în Helsinki, cu siguranță, se gândi ea. O echipă de urmărire a Directoratului K putea fi trimisă să-l fileze pe Nate vreme de două-trei săptămâni, o lună, pentru a-i observa activitățile. Surprinzătoare și invizibilă – de echipa Direcției K se vorbea în șoaptă, cu teamă și respect –, își înregistra observațiile și apoi urmărirea începea din nou după revenirea la Moscova. Era inevitabil. La sfârșitul procesului, dacă agentul era într-adevăr un rus, el sau ea era arestat(ă), interogat(ă), executat(ă). Eminențele Cenușii și-ar fi atins din nou scopul.

Pașii săi răsunau pe asfalt în liniștea nopții. Orașul era tăcut. Cine era agentul lui Nate? se întrebă ea. De ce trăda Rusia? Era oare această persoană decentă? Coruptă? Nobilă? Nebună? Voia să-i audă vocea, să-i vadă fața. Putea oare vreodată să fie de acord cu motivele ei? Putea oare să-i justifice vreodată trădarea? Se gândi la propria sa abatere făcută la supărare. *Te-ai gândit suficient la asta, nu,* zagovorșcița, *mare conspiratoare ce ești*?

Dominika închise ochii și se sprijini de peretele unei clădiri întunecate. În acel moment, era singura care suspecta – nu, *știa* – că

Nate urma să-și întâlnească agentul și se simțea zăpăcită. Și dacă nu spunea nimic? Dacă refuza să le ofere informațiile și puterea de a câștiga această mișcare? Putea fi atât de neloială?

Se gândi cum îi distrusese piciorul stricata aia de Sonia. Își aduse aminte și de acel țipăt agonizant din camera de dușuri a AVR-ului. Rememoră rapid haloul portocaliu în timp ce neputinciosul Delon se făcea mic de tot în fața asasinilor și își aminti gustul sângelui lui Ustinov în gura ei. Și văzu chipul strangulat, învinețit al țărăncuței de Ania.

Lasă-i să aștepte, se hotărî ea, din ce în ce mai convinsă. Decizia ei putea fi îngrozitor de periculoasă, potențial fatală. Hotărârea ei interioară era fragilă, rară, interzisă – puterea pe care ar fi exercitat-o asupra lui Volontov și a unchiului Vania ar fi fost reală. Mama ei îi spunea întotdeauna să-și stăpânească firea și acum fiorul ăsta ca de gheață era înviorător.

Își reluă mersul, tocurile țăcănind pe asfalt. Mai realiză ceva ce o surprinse. Știa destule despre Joc ca să-și dea seama că Nate avea să fie distrus, reputația ruinată, dacă își pierdea agentul. Își reaminti timpul petrecut împreună în Helsinki. Nu voia să-i facă asta, gândindu-se cât de mult semăna Nate cu tatăl ei și cât de mult îl plăcea.

•••

În dimineața următoare, cu inima cât un purice, își arătă legitimația la ușa de intrare a ambasadei, traversă curtea și urcă treptele de marmură spre mansardă, trepte tocite de nenumărați ofițeri care lucraseră înaintea ei. Slujba Vneșnei Razvedki, Serviciul de Informații Externe. În capul scărilor era o ușă masivă, boltită, cu balamale uriașe, apoi ușa de zi cu lacătul cu cifru, apoi poarta de sârmă electrică. Își puse geanta pe birou și salută cu capul un coleg. Volontov aștepta în ușa biroului său, făcându-i semn. Dominika stătea în fața biroului său, incapabilă să-și ia ochii de la mâinile lui păstoase.

— Ai ceva nou de raportat, caporale? o întrebă Volontov.

Își curăța unghiile cu un cuțit de corespondență. Ei îi bătea inima nebunește și capul îi zvâcnea încontinuu. Se vedea oare? Știa ceva? Își auzi vocea răsunându-i în cap, de parcă vorbea altcineva din cameră.

— Domnule colonel, am aflat că americanii par să prefere muzeele, răspunse Dominika. Vocea ei părea de lemn. L-am invitat la galeria de artă Kiasma în curând. Intenționez să luăm și cina după aceea… la mine în apartament.

Ce spunea ea acolo? Exact ce voia Volontov să audă. Volontov își ridică ochii de pe unghii, mormăi, apoi se zgâi la pieptul ei.

— Era și timpul. Ai grijă să-l faci să se simtă așa de bine, încât să vrea să te mai viziteze, spuse el. N-ai observat nimic neobișnuit?

Două cuvinte – *Ba da* – și serviciul ar fi preluat controlul,

responsabilitatea ei s-ar fi sfârșit. O simplă propoziție – *A spus că e ocupat în următoarele două săptămâni* – ar fi fost suficient. Vâjâitul din urechi se intensifică și privirea i se încețoșă. Abia dacă-l mai distingea pe mojicul ăsta din spatele biroului, învăluit în portocaliul lui murdar. I se puse un nod în gât și a fost șocată să-și simtă picioarele tremurând, genunchii ciocnindu-i-se tare de tot și se abținu să nu se sprijine de birou, impunându-și să se stăpânească. Volontov continua să se uite la pieptul ei, având o șuviță de păr pomădat ridicată în sus, într-o parte a capului. În ultima fracțiune de secundă se hotărî.

— De data asta nu am nimic de raportat, spuse ea cu inima bătându-i.

Depășise linia care delimita vinovăția pentru o infracțiune de trădarea față de stat. Urmau să afle, să trimită oameni cu cuțite de spart gheața s-o ucidă ca pe Troțki. Urmau să-i facă vânt mamei ei într-un cuptor. Volontov se uită la ea pentru o clipă, mormăi iar și-i făcu semn să plece din biroul lui. Dominika realiză că nu suspecta nimic. Era sigură pe instinctele ei și simți un fior de gheață în vene.

Se întoarse la biroul ei și se trânti pe scaun. Mâinile îi erau umede și îi tremurau. Privi în jur la ofițerii și secretarele de la celelalte birouri. Toți își țineau capetele în jos, citind, bătând la mașină sau scriind. Cu excepția Martei Ielenova, care stătea la două birouri distanță de Dominika. Marta ținea în mână o țigară și se uita fix la ea. Dominika zâmbi și își mută privirea în altă parte.

Pentru Dominika, Marta era cea mai apropiată persoană pe care o avea în ambasadă. Era secretara șefă din *Rezidentura*. Vorbiseră ocazional la birou, stătuseră una lângă alta în timpul câte unei mese pentru cine știe ce coleg necunoscut din ambasadă. Se întâlniseră într-o duminică ploioasă pentru a se plimba pe chei și printre tarabele cu mâncare proaspătă din Market Square. Marta era elegantă, aristocratică, avea în jur de 50 de ani, păr des castaniu pe care îl purta până pe umeri. Avea sprâncene închise la culoare, proeminente și ochi căprui frumoși. Gura sa fină tindea să se ridice la colțuri într-un zâmbet pieziș, trădând o perspectivă cinică asupra lumii. Era genul de persoană învăluită într-o culoare aprinsă, un roșu rubiniu, pasional, fierbinte, un roșu ca acela pe care-l vedea Dominika atunci când asculta muzică.

I se părea că Marta fusese o frumusețe în tinerețea ei. Îl repezea pe orice bărbat din birou care făcea cel mai mic comentariu legat de silueta ei robustă, acum un pic cam îngroșată în talie, trimițându-l la plimbare. Marta nu era deloc intimidată de Volontov, informându-l de obicei că urma să primească *voucher* sau *accounting,* sau raportul lunar atunci când îl termina. Volontov nu putea să-i reteze aplombul olimpian.

•••

Dominika nu știa nimic despre viața Martei, dar dacă ar fi știut, ar fi fost uimită să afle că Marta Ielenova fusese racolată de KGB în 1983 să urmeze Școala de stat numărul patru – Școala de Vrăbii – din pădurea din afara Kazanului. Avea 20 de ani. Tatăl ei luptase în Marele Război, apoi se înrolase în NKVD la sediul din Leningrad, ca membru de partid și slujitor loial al statului. Frumusețea răpitoare a Martei fusese remarcată de un maior KGB-ist din Moscova în cursul unei inspecții și el aranjase să fie angajată în Serviciu, așa cum sperase inițial, ca asistentă specială a sa. Tatăl Martei, care știa jocul, dar spera o viață mai bună pentru ea, nu a spus nimic și și-a trimis singura fiică la Moscova să locuiască cu sora lui și să înceapă să lucreze în al Doilea Directorat al KGB-ului (securitate internă), Departamentul al Șaptelea (operațiuni îndreptate împotriva turiștilor), Secția a Treia (hoteluri și restaurante). Doar Departamentul al Șaptelea avea angajați 200 de ofițeri și 16 000 de informatori și agenți part-time.

Lucrând acum la Moscova, era inevitabil ca Marta să fie remarcată de un colonel SCD, care, folosindu-se de rangul lui, o angajă în echipa lui. A fost remarcată și de un general SCD, care îl depășea în grad pe colonel și care a angajat-o adjutanta lui, deși Marta n-avea idee ce presupuneau îndatoririle unui adjutant. A aflat într-o după-amiază, când generalul a trântit-o pe canapeaua din biroul său și și-a băgat mâna pe sub fusta ei. Marta l-a lovit în cap cu o carafă de apă din aluminiu, tipic sovietică. Scandalul ce a urmat în ciudat de puritanul KGB a fost accentuat de faptul că soția generalului era sora unui membru supleant al Politburo. Marta a fost rapid transferată la Școala de stat numărul patru. Nu avea de ales. Urma să învețe să fie o Vrabie.

Marta era o combinație rară de alură sublimă și inteligență superioară. Prima calitate o ajuta să atragă diplomați străini, jurnaliști și oameni de afaceri. A doua îi oferea perspectivă și un simț deosebit de a-și face prieteni influenți. La sfârșitul unei cariere de aproape 20 de ani, era cunoscută drept *Koroleva Vorobei*, Vrabia Regină. Participase la o mulțime de „capcane cu miere” ordonate de SCD, printre care se numărau racolarea de către KGB a unui miliardar japonez înnebunit după sex, a unui ambasador britanic afemeiat și a unui ministru indian al apărării reptilian. La apogeul carierei sale, Marta a fost momeala din legendara operațiune de seducere, compromitere și racolare a unei funcționare de la ambasada Germaniei care se ocupa de cifru. Coruperea acesteia i-a permis KGB-ului să citească corespondența codificată a Germaniei și a NATO vreme de șapte ani. A fost singura dată când a lucrat împotriva unei alte femei, dar operațiunea ei de racolare era încă predată la Școala Superioară a KGB-ului drept una clasică.

De-a lungul anilor, poveștile amoroase private ale Martei au inclus relații discrete cu doi membri ai Politburoului, cu un general din

Primul Directorat și cu diferiți fii de oficiali influenți din colegiul KGB. Mulți șefi de odinioară cu sprâncene stufoase își aduceau aminte de ea cu drag. Grație acestor „mentori”, Marta era intangibilă și i s-a dat o pensie de maior SVR la retragerea din activitatea de Vrabie, mulțumită binefăcătorilor recunoscători sau istoviți. S-a decis să se bucure de viață și să vadă un pic din lumea de afară, așa că a cerut un post în străinătate, fiindu-i oferit imediat la Helsinki.

•••

La început, Marta n-a știut dacă Dominika era o angajată a SVR sau era angajată civil. Categoric, era prea tânără pentru a fi trimisă în misiune în străinătate. Ultimul ei nume explica multe, dar faptul că ea nu avea niște îndatoriri stabile în *Rezidentura,* că venea și pleca oricând voia și vorbea direct și în privat cu *rezidentul* sugera că se afla la Helsinki cu o misiune specială. Hainele ei erau noi, trebuie să-i fi fost furnizată o garderobă. Bârfele din birou s-au întețit atunci când s-a descoperit că această frumoasă nou-venită primise un apartament privat în afara blocului rezervat pentru tot personalul ambasadei. Pentru Marta asta suna a ceva cunoscut.

La birou era corectă, rezervată, își făcea treaba rapid și bine, cu zel neobișnuit. Pe stradă, Marta observă cum ochii Dominikăi zburau de la chipurile oamenilor la uși, de-a lungul trotuarelor, peste drum, folosindu-se de mișcări firești pentru a-și masca aceste priviri. Când au stat împreună la o cafenea, a dat dovadă de o intuiție plăcută, caracter ludic, avea un zâmbet seducător. Marta recunoscu în cunoștință de cauză modul aproape inconștient în care Dominika se folosea de propria sa frumusețe – ochi, zâmbet, trup – în interacțiunile ei. Iar când au stat de vorbă, Marta a recunoscut tehnicile de conversație și provocare folosite de Dominika.

Splendidă tipă… și cu forță! se gândi Marta. Frumusețe, minte, iscusință și ochi albaștri incandescenți. Era evident că își cunoștea datoria, își iubea țara, dar mai exista ceva dincolo de suprafață, un izvor lăuntric clocotind nevăzut. Mândrie, mânie, nesupunere. Și încă ceva greu de definit, o latură secretă, un atașament față de rebeliune, de parcă ar fi căutat riscul cu lumânarea. Marta se întrebă cât avea să dureze până când această tânără cu ochiul său pătrunzător și instinctele ei naturale avea să realizeze că ceea ce făcea Centrul era *pokazuha,* ceva făcut doar de dragul efectului, al circului. Volontov era un exemplu sugestiv al eticii muncii, tipul funcționarului care condusese KGB-ul și Kremlinul în ultimii 70 de ani.

Au ieșit afară din ambasadă la sfârșitul zilei, oprindu-se la un bar local pentru un pahar de vin și o felie apetisantă de plăcintă cu caviar, din care se prelingea smântână cu brânză. Au vorbit de familie, de Moscova, de experiențe. Dominika n-a menționat Școala de Vrăbii. Marta a râs și a făcut-o și pe Dominika să râdă și au mers braț la braț

pe trotuar la sfârșitul serii.

Într-o noapte, într-un bar, după ce i-a spus pe un ton amabil unui neamț scârbos să le lase în pace, Marta i-a relatat Dominikăi povestea ei de viață, despre cariera ei ca Vrabie. Era mândră că-și servise țara. Nu se gândea la anii plini de brutalitate ai KGB-ului. Nu îi era rușine deloc de cine era sau de ceea ce făcuse. Dominikăi îi tremurau buzele, se uită la prietena ei și începu să plângă. A fost o seară lungă, dar la sfârșitul ei, Marta a aflat totul despre Dominika. Despre misiunea de a-l urmări pe Nate, unchiul Vania, Școala de Vrăbii, francezul Delon, chiar și despre Ustinov. Dominika vorbea întruna, nu-și mai putea reține cuvintele. Nu se gândea deloc la provocare sau manipulare. Cele două erau, la urma urmei, simple prietene.

Seară de seară, foarte calmă, Marta asculta și se gândea: „*Doamne, cum au mai chinuit-o* vlastiteli, *șefii, pe fata asta într-un timp așa de scurt*. Dar Marta a văzut forța Dominikăi și a mai văzut și altceva. Ea bănuia că expunerea Dominikăi în relația cu acest tânăr ofițer american de la CIA genera reacții adânci. Să-i fi spus așa ceva ar fi însemnat să afirme faptul că Dominika nu putea acționa în mod corect, așa că Marta s-a abținut.

— Nu știu, șovăi Dominika. E arogant, glumeț, nu-i place Rusia sau în orice caz nu ne acordă prea mult credit. Unchiul Vania crede că e un agent disperat.

— Sună neplăcut, spuse Marta. Dar totodată ar trebui să-ți fie mai ușor să lucrezi împotriva lui – chiar și să te culci cu el – ca să obții ceea ce vrei. Și-a aprins o țigară și s-a uitat la Dominika, lăsându-se pe spate. Erau la al treilea pahar de vin.

— Nu e așa de neplăcut pe cât e de frustrant. Dar e drăguț. Oftă. Ar trebui să-i spun lui Volontov când cred că e operațional, neatent. Vor să-l prindă cu agentul lui. Dominika simțea vinul.

— Și îl cunoști atât de bine încât să faci asta? întrebă Marta. Vei putea afla?

Dominika își aranjă o șuviță de păr de pe frunte.

— Cred că deja știu, a spus ea.

— Și te-ai dus repede și i-ai raportat colonelului Volontov, a tras Marta concluzia. Știa deja ce se întâmpla.

— Nu tocmai, ezită Dominika. I-am spus că o să-l supraveghez.

— Și în mod deliberat nu i-ai raportat suspiciunea că tânărul tău american e brusc cam ocupat.

— Nu e americanul meu, a replicat Dominika cu ochii închiși.

— Dar îl bănuiești de ceva, și Volontov te-a întrebat direct și tu nu i-ai spus. Corect? întrebă Marta aplecându-se spre Dominika. Deschide ochii și uită-te la mine.

Ea a deschis ochii.

— Corect. N-am spus nimic. A închis ochii.

Marta și-a băut vinul, observând cu o oarecare detașare nu numai că Dominika trădase *Statul* – să spui *trădare împotriva Dumei* suna ridicol – neraportând și mințind în privința aceea, dar că se făcea ea însăși vinovată de trădare pentru că aflase de ea. Se întinse și îi strânse mâna Dominikăi.

— Trebuie să fii atentă, spuse ea.

Marta își devotase viața Statului, ignorase ani de zile excesele lui și contribuise personal la prăbușirea unor oameni al căror singur păcat era dependența de plăcerile cărnii. Dar în interiorul ei, se distanțase de mult de ticăloși. Știa în ce situație era Dominika. *Bestiile*, se gândi ea, *o vor stoarce de tot pe fata asta frumoasă și inteligentă și apoi o vor arunca la coș*. Și dacă ceea ce făcea ea îi punea fie și de departe bețe în roate lui Putin, avea să se afle în pericol de moarte. Ceea ce știa Dominika era ca o pungă cu șerpi legată la gură – în siguranță pe moment, dar doar dacă n-o izbeai de perete.

•••

Scurta vizită a lui MARBLE la Helsinki a fost un triumf pe mai multe planuri. În primul rând, l-a întâlnit el însuși pe ministrul comerțului, Trunk, și a înregistrat progrese semnificative, stabilind astfel în mod incontestabil nevoia continuă de a-l urmări pe emfaticul canadian. În al doilea rând, cele trei întâlniri nocturne cu Nate, de la miezul nopții până în zori, la hotelul GLO, generaseră deja opt rapoarte de cel mai ridicat nivel (cu note pentru alte 37 posibile) referitoare la operațiuni ale SVR-ului în Europa și America de Nord. În al treilea rând, MARBLE le furnizase numele unui comisar adjunct de la Directoratul de Politică Strategică și Planificare al RCMP[12] care se întâlnea ilegal cu o rusoaică (a cărei slujbă era de dansatoare la Bare Fax în Ottawa). Și în ultimul rând, repetase din memorie – de regulă nu avea acces la informații legate de China – conținutul a trei rapoarte SVR de la Beijing ce detaliau lupta de putere ce mocnea încă în cadrul Comitetului Politburo la doi ani de la îndepărtarea lui Bo Xilai la începutul lui 2012. „Comentariile sursei” lui MARBLE legate de interesul președintelui Putin – „absolut obsesiv”, după cum îl numea el – față de lipsa de unitate din Partidul Comunist Chinez erau extrem de apreciate de analiști.

Acestea erau doar informațiile pozitive de la MARBLE. Cea mai explozivă informație era indiciul pe care-l prinsese el din zbor că exista un caz al unui director care era coordonat de la etajul patru de la Iasenovo, cu un agent dublu plătit de Rusia, așa de important și de secret, încât conducerea SVR se ocupa exclusiv de caz. Pentru contraspionajul CIA, acest tratament special putea însemna un superagent dublu. Un guvern oarecare, o țară oarecare se confrunta cu o problemă, era infiltrată la cel mai înalt nivel, și ei toți se uitau unul la altul și se întrebau dacă era vorba de Washington. Acea informație

prețioasă a fost pusă deoparte de restul rapoartelor lui MARBLE și trimisă separat.

Nu trebuia să-i spună nimeni bătrânului spion ce să facă cu asta. Le-a spus ce ar fi făcut *el.* Știa cum să tragă sforile, cum să țeasă pânza de păianjen, așteptând tremurul firelor. Avea să adune – ușor, ușor – mai multe informații atunci când putea. Între timp, cuvintele *agent dublu SVR*, *caz la nivel înalt* și *Iasenovo* au ajuns pe birourile multor analiști de contraspionaj de la sediul CIA. Aveau răbdare să aștepte, așteptau și luni întregi, chiar și ani, să așeze mai multe piese în interiorul mozaicului.

În ultima seară, MARBLE i-a spus lui Nate că Anthony Trunk avea să participe în următoarele șase luni la o conferință economică la Roma și o adunare generală a Națiunilor Unite la New York, ceea ce-i oferea lui MARBLE două prilejuri să se deplaseze în străinătate cu acoperire plauzibilă asigurată de urmărirea lui Trunk pentru SVR.

Cei de la Cartierul General erau mulțumiți de această rundă de întâlniri ale lui MARBLE și de performanța lui Nate. În contul secret al lui MARBLE a fost depus un bonus și lui Nate i s-a oferit o mărire de salariu QSI de 153 de dolari pentru perioada de plată, fără taxe.

— Al naibii de bine, a exclamat Gable când a auzit de mărire. O sută cincizeci și trei de dolari. Asta dacă nu îți depreciază contribuția. Îți dai seama că primești și un voucher pentru șase spălări auto?

•••

La sfârșitul seriei de întâlniri, înainte ca MARBLE să se întoarcă la Moscova, Nate a adus vorba delicat despre securitatea generalului. MARBLE a recunoscut cu nonșalanță că, de când el și Nate reușiseră să nu fie înhățați pe o stradă înzăpezită din Moscova în noaptea aceea – ai fi zis că trecuseră o sută de ani –, la sediul SVR din Iasenovo începuse o vânătoare aprigă după agentul dublu. Vechiul său camarad, directorul adjunct Egorov, era convins că cineva de rang înalt din serviciul secret rus spiona pentru CIA.

— Cu alte cuvinte… eu, a spus el râzând.

Pe chipul lui Nate se citea îngrijorarea.

— Uite, a continuat MARBLE, sunt obișnuit cu riscurile. Știu cum lucrează Serviciul meu. Știu cum gândește și cum acționează escrocul ăla bătrân, *julik*, de Egorov. Nu e niciun motiv de îngrijorare.

Se gândi în sinea lui la cei 14 ani ca agent al Langley, la nopțile nedormite ascultând zgomotul de pași pe scară sau la durerea din piept atunci când sima la Moscova pentru „consultări". Își aminti inexprimabilul val de ușurare văzând o sală de conferințe plină după ce fusese chemat la o ședință. Alții înaintea lui intraseră într-o sală goală de conferințe cu *ubiița*, asasinii, așteptând după ușă.

Bătrânul i-a făcut pe plac tânărului și zelosului său ofițer de caz și au revăzut planurile de contingență pentru cea mai mare și mai

tensionantă acțiune în materie de operațiuni în zonă extrem de sensibilă și riscantă. Exfiltrare. Scoaterea clandestină din țară a cuiva pentru a-i reda libertatea. Din interiorul Moscovei, sub urmărire intensă, cu familia sau cu iubita, ghemuit într-un portbagaj de mașină sau dându-le cu tifla celor de la pașapoarte. După 40 de minute, MARBLE și-a ridicat mâna.

— Nathaniel, destul pentru astă-seară, cred. Ești foarte scrupulos.

Nate s-a înroșit stânjenit și și-au luat rămas-bun.

•••

Acum MARBLE era în siguranță acasă și Nate era încântat să citească laudele exuberante venite de la Cartierul General pentru seria de întâlniri sigure și productive cu agentul. O telegramă caracteriza raportările lui Nate drept bine primite la cele mai înalte niveluri, referindu-se la Casa Albă și NSC.

Forsyth l-a bătut pe umăr pentru treaba făcută, iar Gable i-a făcut cinste cu o bere.

— Toate felicitările le primești tu, nimeni nu se gândește la agent, a remarcat Gable. E responsabilitatea ta să nu-l uiți niciodată. Ai înțeles?

Înflăcărarea pălise din cauza problemei presante pe care o avea Nate. Dominika. Încotro se îndrepta cazul? Ce însemna faptul că recunoscuse că lucra pentru *rezident*? Dacă nu se înregistrau progrese cât de curând, aveau să urmeze plângerile de la Cartierul General.

— Dă-i naibii pe ăia de la Cartierul General, a spus Gable, începând altă bere. Ia-o mai ușor câteva săptămâni, bucură-te de performanța ta grozavă, apoi vom decide ce poți face în continuare.

Nate îl cunoștea bine pe Gable de-acum.

— Vrei să spui: scoală-te de pe scaun și du-te afară înainte să-ți fac eu vânt pe ușă, nu? spuse el.

— Da, da, încuviință Gable. Du-te la bazin. Găsește-ți agenta SVR. Du-i flori. Spune-i că ți-a fost nespus de dor de ea. Scoate-o la masă.

— Să-ți spun adevărul, Marty, chiar că mi-a fost dor într-un fel de ea, recunoscu Nate cu ochii în pământ. Se uită în sus la Gable.

— Iisus a plâns, a spus Gable și a ieșit.

TARTĂ CU CAVIAR

Amestecați șalote sotate, smântână și brânză rasă Neufchâtel și puneți amestecul într-o formă rotundă, cu fundul detașabil. Presărați cu felii de ouă fierte tăiate. Puneți un strat subțire de caviar (Ossetra sau Sevruga) deasupra și dați la rece. Scoateți din formă și întindeți pe blinii sau pe felioare de pâine prăjită.

14.

Marta conspira cu Dominika în chestiuni mărunte. O ajuta să completeze jurnalele de prezență și de activitate pentru a demonstra că nu stătea degeaba și se sfătuiau împreună cum să scrie Dominika rapoartele de contact care să ateste progrese promițătoare, fiind în același timp suficient de anodine pentru a nu-l trezi pe ursul adormit de la Centru. Scria despre întâlniri plăcute, dar neconcludente cu americanul la muzeu, la masă, la o cafea, făcea referiri voalate la lipsa lui de reacție și la pasivitatea lui.

— Asta face ca el să pară îngrozitor, spuse Dominika, și mă face și pe mine să par la fel. O să rămânem fete bătrâne noi două!

— Crezi? întrebă ironic Marta, aprinzându-și o țigară. Poate că o să fim precum cele două fete care și-au cumpărat cârnați. Măcelarul nu avea să le dea rest, așa că le-a dat un cârnat în plus. „Ce-o să facem cu al treilea cârnat?” șopti una dintre fete. „Taci”, a spus prietena ei „Pe acela o să-l mâncăm”. Dominika a început să râdă.

Volontov era tot timpul neliniștit, simțind presiunea de la Moscova și transmițând-o mai departe. A observat prietenia dintre cele două femei, dintre fosta Vrabie, mai în vârstă, și Vrabia cea tânără. Iar Egorova era în mod clar ațâțată de Ielenova. Lipsa cronică de respect a acesteia și insubordonarea ei se accentuaseră și deveneau tot mai evidente zi de zi.

În acea zi era furtună și ploaia deasă venea în valuri dinspre sud, dinspre Estonia. Dominika nu era la ambasadă atunci când Volontov a chemat-o pe Marta în biroul său. Marta s-a așezat fără a i se da voie, stând cu umerii drepți.

— Ați vrut să mă vedeți, domnule colonel?

Volontov s-a uitat la ea fără să vorbească. S-a uitat la ea de jos în sus. Marta l-a privit în ochi.

— Ce doriți, domnule colonel? repetă Marta.

— Am observat prietenia strânsă dintre tine și caporal Egorova, a răspuns Volontov. Se pare că petreceți mult timp împreună.

— E ceva în neregulă cu asta, domnule colonel? a întrebat Marta. A aprins o țigară, și-a ridicat capul și a suflat fumul spre tavan.

Volontov se uita la ea ca un băiat de la țară.

— Ce i-ai spus Egorovei?

— Nu sunt sigură că înțeleg întrebarea, domnule colonel, a răspuns Marta. Ieșim la un pahar de vin, vorbim despre familie, călătorii, mâncare.

— Despre ce altceva vorbiți? întrebă Volontov. Vorbiți despre bărbați, despre iubiți? Lumina de la tuburile de neon din birou se

reflecta pe reverele lucioase ale costumului său bulgăresc.

— Scuzați-mă, domnule colonel, spuse Marta. Care e motivul acestor întrebări personale?

— *Sukin sîn*! Volontov lovi biroul cu mâna. Nu trebuie să-ți ofer un motiv, zbieră el. Indiferent ce i-ai spus Egorovei, vreau să încetezi. Atitudinea ta cinică și vederile tale uzate binecunoscute o afectează. Productivitatea ei a scăzut. Rămâne în urmă cu lucrările. Rapoartele ei scrise sunt nesatisfăcătoare. Las-o în pace. Sau o să iau măsuri.

Obișnuită cu zbieretele lui scârboase de funcționar sovietic, Marta s-a aplecat calm în față și și-a stins țigara în scrumiera de pe biroul lui. Bărbatului i-au alunecat ochii în jos spre decolteul ei. Ea s-a apucat cu mâinile de marginea biroului lui și s-a aplecat și mai în față, să se uite și mai bine la el.

— Domnule colonel, a spus Marta. Trebuie să vă spun ceva. Sunteți detestabil. Dumneavoastră ar trebui s-o lăsați în pace. N-o murdăriți cu purtarea dumneavoastră dezgustătoare. N-a greșit cu nimic.

— Cu cine îți închipui că vorbești? țipă Volontov. Nu ești decât o târfă bătrână, *bliadișcia*! Pot să te trimit acasă în seara asta, legată ca o scroafă ce ești. O să lucrezi într-un birou de călătorii regional în Magnitogorsk, unde poți să controlezi permisele de călătorie toată ziua și să te tăvălești cu hocheiștii de la Metallurg toată noaptea.

— Ah, da, domnule colonel, amenințările obișnuite, a replicat Marta. Cunoștea genul acela de otreapă, de laș. Dar ce-i cu amenințarea asta, domnule colonel? O să trec peste capul dumneavoastră. O să vă creez așa niște probleme la Moscova, încât *dumneavoastră* o să vă treziți în Magnitogorsk în genunchi. Vania Egorov n-o să fie mulțumit să audă că *Rezidentura* e o *svalka,* un depozit de gunoaie, și că realizările dumneavoastră sunt inexistente. Va fi chiar foarte interesat să audă cum vi se scurg ochii după nepoata lui și visați să vă băgați capul între picioarele ei. Ticălosule. *Mudak.*

Asta era o obrăznicie colosală. Era trădare. Volontov stătea în spatele biroului său și țipa la Marta.

— Fă-ți bagajele. Vreau să te cari de aici până mâine seară. Nu-mi pasă cum, cu trenul, cu vaporul, cu avionul. Dacă nu ai plecat până mâine noapte…

— *Jopa*! Nemernicule! a spus Marta, care i-a întors spatele lui Volontov și s-a îndreptat spre ușă.

Tremurând de furie, Volontov a tras în afară sertarul biroului, a scotocit prin el și a scos un mic Makarov automat, pistolul pe care îl avusese cu el întreaga sa carieră. Nu trăsese deloc cu el în teren, nu trăsese niciodată la nervi. Acum, cu mâna tremurându-i, a tras de cocoșul armei o dată. În ușă, Marta a auzit sunetul și s-a întors. Pistolul lui Volontov era ridicat, îndreptat chiar asupra ei.

— Eu nu sunt Dimitri Ustinov, colonele Volontov. Tu și cei de teapa

ta nu puteți distruge orice lucru pe care nu-l puteți controla. Îi bătea inima tare. Nu știa dacă Volontov avea să apese pe trăgaci.

Ustinov? Oligarhul asasinat? Măcelărit în propriul lui apartament, scăldat în sânge, zvonindu-se că fusese o vendetă mafiotă? Volontov habar n-avea despre ce vorbea cățeaua aia, dar tuburile electronice cu vid sovietice, vechi din anii 1950, din capul lui s-au încins. Instinctele lui de gândac de apă îi spuneau că în adâncuri se ascundea ceva tainic, poate ceva foarte important. A lăsat pistolul jos. Marta a tras de clanța de la ușa biroului lui și a ieșit. Colegii erau îngrămădiți în hol. Auziseră țipetele.

În biroul său, Volontov fumă o țigară și încercă să se calmeze. Se întinse după telefonul crem securizat, inscripționat VCh de la *vîsokociastotî,* înaltă frecvență.

— Dă-mi Moscova, i-a cerut el operatorului.

După o așteptare de 30 de secunde vorbea cu Egorov. Două minute mai târziu i se dădeau instrucțiuni: să ignore ce îi spusese Ielenova, să nu repete absolut nimănui ceea ce auzise și să nu mai facă nimic. Volontov era pe cale să protesteze că genul acesta de insubordonare avea să-i submineze autoritatea. Pe linia cu paraziți, Egorov i-a spus să fie atent.

— *Iest, celovek, iest problema. Net celoveka, net problemî,* a spus Egorov. Pe Volontov l-au trecut niște fiori reci. Știa asta pe dinafară. Era unul dintre aforismele lui Stalin: Un om – o problemă. Unde nu este om, nu este nici problemă.

•••

Nate și Dominika stăteau pe canapeaua din apartamentul lui. Luminile din port se strecurau pe fereastră și sunetul gros al sirenei unei nave s-a auzit din întuneric de dincolo de insulele din golf. O echipă de cercetare verificase apartamentul lui Nate pentru a o putea invita pe Dominika la cină. Niciunul nu știa în acel moment care era în avantaj. Niciunul dintre ei nu știa unde aveau să ducă eforturile sale operaționale. Niciunul dintre ei nu înțelegea prea bine mizele Jocului. Tot ce știau amândoi era că își doreau să se vadă. Sufrageria modestă a lui Nate era slab luminată de două lămpi. Se auzea niște muzică în surdină, baladele lui Beny Moré.

Nate gătise pentru Dominika *vitello picatta,* escalop de vită cu sos de lămâie și capere. Dominika stătuse sprijinită de masa de la bucătărie și se uitase cum Nate rumenise ușor medalioanele de vită subțiri în ulei și unt. S-a apropiat mai tare de aragaz în timp ce el turna vin și suc de lămâie într-o tigaie pentru a dilua sosul. Adăugă feliile subțiri de lămâie și caperele, apoi bucăți de unt rece. A pus medalioanele de vită înapoi în tigaie să le încălzească. Au luat cina pe canapea, cu farfuriile în poală. Dominika și-a terminat vinul și și-a turnat încă un pahar.

Își reluaseră relația după o pauză de câteva săptămâni, petrecându-

și timpul împreună de atunci. Într-o duminică rece, pe lângă vechea fortăreață, au început iar să se contrazică.

— Ai locuit la Moscova vreme de un an, pentru numele lui Dumnezeu, a exclamat Dominika. Dar nu-i cunoști pe ruși. Vezi doar în alb și negru. N-ai învățat nimic.

Nate i-a zâmbit și i-a oferit mâna ca să treacă de un parapet năpădit de iarbă, ce făcea parte din zidurile castelului. Dominika nu i-a dat-o și a urcat singură, șchiopătând.

— Uite ce e, naționalismul este ceva bun. Aveți multe motive să vă mândriți, a spus Nate. Dar lumea nu e populată de inamicii voștri. Rusia ar trebui să caute să-și ajute propriul popor.

— Facem asta foarte bine, mulțumesc, a spus Dominika.

Au continuat să se ciondănească în apartament după masă.

— Spun numai că Rusia nu s-a schimbat prea tare față de vremurile de altă dată, că nu profită de marile oportunități aflate înaintea ei. Că toate vechile obiceiuri proaste au revenit.

— Ce obiceiuri rele? întrebă Dominika. Ștergea o farfurie la chiuvetă.

— Corupție, represiune, detenție. Comportamentul sovietic este de vină, sugrumă democrația din Rusia.

— Pari aproape încântat să le înșiri, spuse Dominika. Presupun că în America nu e nimic de felul ăsta?

— Sigur, avem și noi problemele noastre, dar noi nu-i lăsăm pe disidenți să moară în închisoare și nici nu asasinăm adversarii politici. Nate a văzut cum se schimbă la față Dominika. Există oameni care prețuiesc umanitatea, care cred că toți oamenii au drepturi, indiferent din ce țară sunt. Dar sunt și indivizi cărora nu pare să le pese de semenii lor, care n-au conștiință, cum sunt unii dintre cei din fosta Uniune Sovietică, din vechiul KGB. Unii dintre ei au rămas la fel.

Dominikăi nu-i venea să creadă că purtau această discuție. În primul rând, era jignitor să stea acolo și să-i dea lecții americanul ăla. În al doilea rând, știa că mare parte din ceea ce spusese el era adevărat, dar să admită asta era de neconceput.

— Acum ești expert și în materie de KGB, a zis ea sarcastic, lăsând farfuria jos și luând alta.

— Păi, am cunoscut unul sau doi de acolo, a spus Nate.

Dominika a continuat să șteargă farfuria fără a face pauză.

— Ai cunoscut pe cineva din KGB? Imposibil. Cine erau? întrebă ea. *Și ce-ai să faci dacă-ți spune*? se gândi ea.

— Nu-i cunoști. Dar prin comparație prefer să cunosc ofițeri SVR. Sunt mult mai drăguți. Iar zâmbetul ăla și haloul violet intens.

Dominika n-a reacționat, ci s-a uitat la ceas și a spus că se făcuse târziu. Nate a ajutat-o să-și pună haina, scoțându-i părul pe deasupra gulerului. Dominika i-a simțit degetul mângâindu-i gâtul în treacăt.

— Mulțumesc pentru cină, Nate, a spus ea. Era cam întoarsă pe dos.

— Pot să te conduc acasă? a întrebat el.

— Nu, mulțumesc, a răspuns Dominika.

S-a dus spre ușa de la intrare și s-a întors oferindu-i mâna, dar el era chiar în spatele ei și i-a pus mâna pe umăr și a sărutat-o ușor pe gură.

— Noapte bună, a spus ea și a ieșit în hol, furnicând-o buzele.

ESCALOP À LA NATE

Bateți mici medalioane de vită subțiri de tot. Condimentați-le și rumeniți-le în unt și ulei. Luați de pe foc și acoperiți. Subțiați sosul cu vin alb sec și suc de lămâie, fierbeți până scade. Micșorați focul, adăugați felii subțiri de lămâie, capere și unt. Faceți o reducție (nu lăsați să mai dea în clocot). Puneți la loc medalioanele în sos să se încălzească.

15.

Era trecut de miezul nopții acum, zăpada din Helsinki fusese înlocuită de ploile începutului de primăvară care cădeau pe trotuar, șiroind de pe ramurile goale ale copacilor și bătând la ferestre. Nate se zvârcolea în pat. La 12 străzi distanță, Dominika stătea trează, ascultând ploaia și simțind încă furnicătura sărutului de noapte bună al lui Nate pe buze. Era bucuroasă că-l scăpase și era hotărâtă s-o facă din nou.

Slavă domnului că o avea pe Marta. Nu numai că sprijinul prietenei ei o ajutase să se decidă, dar și comentariul ei cinic asupra vieții îi cristalizase gândurile, mai ales în privința păstrării unui secret față de Serviciu. Marta nu credea în devoțiunea oarbă. Îi spusese să nu fie o *tricoteuse*, să fie sinceră față de ea însăși, să își facă ei însăși jurăminte mai întâi și apoi, dacă mai era loc, și Rusiei. Dominika se foia în pat.

La cinci străzi mai încolo, spre est, Marta Ielenova deschise ușa apartamentului ei din blocul rezervat angajaților ambasadei ruse. Pe hol mirosea puternic a carne de vacă și varză fiartă și asta îi aducea aminte de blocurile din Moscova. Își scutură apa de ploaie de pe haină și o agăță într-un cui lângă ușă.

Apartamentul ei era mic, o garsonieră cu o bucătărie separată într-un colț, în spatele căreia se găsea o baie mică. Apartamentul fusese folosit de generații de angajați ai ambasadei ruse și era murdar și uzat, cu mobila ponosită și șubredă. S-a împiedicat scoțându-și pantofii uzi. Chicoti în sinea ei. Era beată după o lungă noapte petrecută de una singură într-un mic bar. În cursul serii comandase *pytt i panna*, o populară mâncare scandinavă cu carne de vacă, ceapă și cartofi. Plecase de la bar și se întorsese acasă prin ploaie. Trecuse ceva vreme de la cearta ei cu Volontov, dar așteptata rechemare la Moscova, mustrările și concedierea de la Serviciu nu sosiseră încă. Volontov o ignora pur și simplu și nu se întâmplase absolut nimic.

Marta observase că, în ultimele zile, Dominika încercase să se întâlnească de mai multe ori cu Nate în interes de serviciu, mai întâi pentru că asta era ceea ce-l făcea pe Volontov fericit, dar și pentru că, remarcase Marta, Dominika era nerăbdătoare să se întâlnească cu tânărul american. Volontov o chemase la el în birou și Dominika se întorsese făcându-i Martei cu ochiul.

— Era foarte calm, aproape că-i părea rău, îi povesti Dominika la un pahar de vin după serviciu. M-a încurajat să-mi văd în continuare de treabă, să încerc să grăbesc lucrurile dacă pot.

— Eu n-am încredere în meduza aia, a avertizat-o Marta. Domi, sfatul meu e să continui să le spui că tu lucrezi asiduu, că lucrurile se

mișcă lent, dar ești convinsă că avansează. Ei toți vor să raporteze reușite la Centru, pentru ca să facă Volontov o impresie bună.

Mai târziu în noaptea aceea, întorcându-se acasă, îi spusese Dominikăi, mai mult sub influența alcoolului, că, dacă ar avea minte, ar dezerta amândouă. Scandalos.

Marta se duse în dormitor. Se așeză pe pat, își scoase hainele ude și le lăsă să cadă grămadă pe covor. Își puse o cămașă de noapte scurtă de mătase. Era din India, un bej deschis, largă, cu o broderie cu fire verzi și aurii. Nasturii asortați verzi se înșirau de sus până jos. Stătea în picioare în fața unei oglinzi de perete cu un colț crăpat și se privea. Cămașa fusese un cadou de la un general GRU repartizat la ambasada sovietică de la New Delhi. O întâlnise pe Marta în timpul operațiunii de seducere a ministrului indian al apărării. Avuseseră o relație pasională vreme de opt săptămâni, dar în cele din urmă el îi pusese punct. Să se distreze cu Regina Vrăbiilor era una, dar să se însoare cu „cineva ca tine” era altceva, îi spusese el.

Cineva ca mine, se gândi Marta, uitându-se la imaginea reflectată. Își descheie cămașa și își privi trupul gol în oglindă. Era doar un pic trecută de 50 de ani și se ținea încă bine, se gândi ea. I se mai îngroșase talia, făcuse câteva riduri pe la ochi, dar sânii nu i se lăsaseră de tot și, întorcându-se ușor într-o parte, observă că spatele își menținea curbura ce fusese în mare parte responsabilă pentru seducerea tânărului ofițer de informații francez în 1984 făcându-l să uite de datorie și să-și petreacă toate duminicile dintr-o lună cu ea într-un hotel din Leningrad. Se gândea câteodată la el fără niciun motiv.

S-a dus desculță la bucătărie să își ia un pahar cu apă. I-ar fi limpezit capul să poată adormi. Se întoarse în dormitor și simți cum un braț i se încolăcește în jurul gâtului. Nu auzise nimic. Bărbatul o ținea strâns de gât. Îl prinse cu ambele mâini pentru a se elibera de strânsoare. Cel din spatele ei nu părea masiv. De fapt, părea chiar slab. Respirația de pe gâtul ei era una regulată; nu era speriat. Nu o strângea foarte tare de gât – doar o ținea. Marta se întrebă dacă era vorba de un pervers, de un viol. Era pregătită să se întindă în spate să-l apuce zdravăn de testicule.

Abia atunci când el a împins-o într-o parte, în fața oglinzii, și-a dat seama că nu era vorba de un *delivery boy* finlandez, cu o pată umedă pe șorț. A simțit miros de amoniac și de sudoare. Apoi altceva. O voce sunând în urechea ei ca un gândac mergând pe hârtie de orez. Și un cuvânt în rusă. *Molciat.* Liniște. A realizat brusc îngrozită. Erau Ei.

Era acolo un individ care se uita peste umărul ei în oglindă. Ochii li s-au întâlnit. Mai precis, ochii ei au privit în singurul lui ochi. Celălalt, de o albeață de marmură în fundul capului, se holba pieziș, în lumina palidă din dormitorul său, Marta nu-i putea vedea trupul, doar brațul

și fața brăzdată de cicatrici din spatele ei, deasupra umărului ei. El a reînceput să vorbească.

— Bună seara, tovarășă Ielenova. Pot să vă spun Marta? Sau poate „micuța mea Vrabie”?

Cămașa de noapte a Martei era întredeschisă. Dungile aurii de pe cămașă tremurau reflectând freamătul trupului ei. Triunghiul pubian era vizibil din faldurile cămășii întredeschise. Monstrul a tras-o mai tare, ridicând-o în sus.

— Vrăbiuța mea, șopti el. Ce făceai?

A împins-o, tot pe vârfuri, mai aproape de oglindă. Marta s-a uitat în oglindă și și-a văzut propriii ochi speriați privind-o.

— Vrei să te culci cu mine, Vrăbiuța mea? a întrebat-o el. Am făcut atâta drum.

O scos din spate a doua mână, înmănușată în negru și ținând un cuțit lung de 30 cm cu mâner curbat, pe care i l-a trecut de-a curmezișul trupului. Bărbatul i-a desfăcut cămașa și mai tare cu vârful cuțitului. Pieptul îi tresălta de spaimă. Capul din spatele ei a rânjit. Individul și-a vârât bărbia în ceafa ei și și-a intensificat strânsoarea. Marta nu se mai vedea decât încețoșat în oglindă. Capul îi țiuia tot mai tare. L-a auzit pe diavol spunându-i „*Pokazat gde raki zimuiut.*” O să-ți arăt unde-și petrec racii iarna. Ea știa expresia asta, sensul ei mortal. Apoi zgomotul a devenit și mai puternic și a leșinat.

Și-a recâștigat cunoștința rapid, ca o trestie ieșind iar la suprafață. Era dezbrăcată, întinsă pe spate pe patul ei mic și îngust. A simțit că la gură avea bandă adezivă. Mâinile îi erau legate la spate, nodurile de la încheieturi intrându-i în carne. Veioza de pe noptieră, cu abajurul ei palid, rozaliu, transparent, arunca o lumină blândă pe așternuturi. Picioarele îi erau legate la glezne. A tras să vadă cât de strânse erau nodurile, dar n-avea nicio șansă.

A auzit un zgomot, și-a întors capul și i-a stat inima în loc. Era cel mai înspăimântător lucru pe care-l văzuse vreodată. Bărbatul era îmbrăcat în cămașa ei indiană. Dansa prin cameră, legănându-și trupul când în față, când în spate. Avea cuțitul în mână și din când în când îl ridica deasupra capului în timp ce se învârtea. Marta a început să plângă în tăcere.

Serghei Matorin se afla la 4500 km distanță, într-o călătorie imaginară în valea Panjshir. Se uita la umbrele aruncate de veioza micuță din dormitorul Martei. Și se credea în buncărul Alpha Group construit pe deal, cu saci de nisip, cu lampa cu gaz ce sfârâia și care ilumina în verde colțurile adăpostului. Trupul legat al Martei devenise trupul nevestei căpeteniei satului, luată ostatică în timpul unui raid matinal drept pedeapsă pentru că adăpostiseră insurgenți. Ploaia ce bătea în geamuri la Helsinki îi părea a fi vuietul vântului de o sută de nopți ce purta nisipul deșertului din nord pe deasupra Kush-ului în

vălătuci de nori și scutura ușa ruginită a buncărului. „Khyber” se întorsese acasă.

Femeia afgană murise în cursul zorilor, din pricina unei prea mari excitații sau a violării ei repetate de către membrii echipei sale sau poate o sugrumase cureaua de muniții din jurul gâtului ei, prinsă de peretele de placaj. Stătea dreaptă, sprijinită de perete, cu bărbia în sus, semeață, ținută de zgardă, ochii ei morți fiind iluminați în verde de la lampă. Ea-i ținuse companie lui Khyber. El stătea jos, legănându-se după o melodie afgană ce se auzea în surdină de la un casetofon, dar bateriile erau pe terminate și muzica a început să se audă poticnindu-se.

Marta se zvârcolea dintr-o parte în alta sperând să-și elibereze un braț, să-și elibereze picioarele, să fie în stare să se lupte cu el. Mișcările ei i-au atras atenția și Khyber s-a urcat la piciorul patului cu mâinile și genunchii înaintând spre ea. Cămașa îi flutura în jurul trupului. S-a urcat deasupra ei, uitându-se la ea, lăsându-se cu toată greutatea peste ea. Marta continua să-și încordeze brațele, sforile de la gât fiind tensionate. Matorin și-a apropiat fața de a ei și a privit-o în ochi, ascultându-i respirația sacadată. I-a scos banda de la gură și era încântat să-i audă respirația chinuită, panicată. „*Boje*”, șopti ea.

Ochii lui îi cercetară chipul în timp ce cuțitul din mâna lui nevăzută o străpunse într-un unghi adânc pornind de la câțiva centimetri sub diafragmă până în inimă și oprindu-se în gât. Marta își arcui spatele, în convulsii. Gura ei deschisă nu putea scoate niciun sunet și trupul său trăgea de sfori. Matorin stătea și se uita la tremurul trupului ei, auzea cum i se întețește respirația și privea mai departe cum i se stingea lumina ochilor care i se afundaseră aproape de tot în orbite. O dâră de sânge i s-a scurs dintr-o nară și o alta din colțul gurii. După trei minute, Marta a murit. Nu l-a mai auzit pe Matorin șoptind „*Boje*? Nu, Dumnezeu n-a putut fi aici în seara asta”.

•••

Dominika a intrat în *Rezidentura* în dimineața următoare și s-a uitat spre biroul gol al Martei. *Poate că a băut prea mult azi-noapte,* s-a gândit ea.

Când Marta nu s-a arătat nici până la jumătatea dimineții, Volontov și-a scos capul pe ușă și a zbierat:

— Unde e Ielenova în dimineața asta? A anunțat cumva că e bolnavă?

Nimeni nu știa unde era.

— Caporal Egorova, sun-o acasă. Vezi dacă dai de ea.

Dominika a sunat de câteva ori, dar n-a răspuns nimeni. Volontov l-a chemat pe ofițerul de pază și i-a spus să se ducă la ea la apartament, să bată la ușă și să folosească un duplicat al cheii ei pentru a intra. Acesta s-a întors o oră mai târziu să spună că apartamentul era gol,

dar părea perfect normal. Hainele erau în dulap, vasele în chiuvetă, patul fusese făcut.

— Trimite o scurtă telegramă la Centru, a zbierat Volontov la ofițerul de pază, care îl privea ca un Rottweiler așteptând un semn cu mâna. Informează-i că asistenta Ielenova Marta nu s-a prezentat la lucru și nu se știe ce e cu ea. N-a anunțat că e bolnavă. Informează-i că o căutăm și completează și o cerere către Poliția națională finlandeză s-o caute. Sună la numărul de la poliție. Spune-le că ambasada solicită să se acționeze imediat cu cea mai mare discreție. Du-te!

Volontov și-a chemat referentul de contrainformații în birou și a închis ușa.

— E posibil să avem o problemă, a spus el. Marta Ielenova nu s-a prezentat la lucru. S-a uitat la ceasul de perete SVR-ist de deasupra ușii. Au trecut aproape cinci ore.

Omul lui din Direcția KR, un animal de povară îngust la minte care fusese înainte la Directoratul de Grăniceri al KGB-ului, s-a uitat la ceasul său de mână parcă pentru a confirma timpul estimat de Volontov.

— Du-te la Supo[13], i-a ordonat Volontov. Cere o întâlnire cu Sundqvist. Spune-le despre Ielenova, că noi credem că a fost răpită. Spune-le să verifice toate gările: aeroporturile, gările, porturile.

— Răpită? întrebă tipul de la contrainformații. Cine ar răpi-o pe Ielenova?

— Idiotule! Doar n-o să le spunem celor de la serviciile secrete finlandeze că a dezertat. Fă-i doar să se apuce s-o caute. Vor primi poze de pașaport cu ea. Spune-le că se cere maximă discreție. Și ține-ți gura.

În următoarele șase ore, poliția n-a mai înregistrat niciun progres, dar Supo recuperase o fotografie a unei femei ce semăna vag cu Ielenova la punctul de trecere a frontierei Haaparanta de la granița suedeză, în Golful Botnic. Femeia purta o eșarfă și ochelari închiși la culoare, care îi ascundeau mare parte a feței, dar nasul și bărbia erau drepte. Supo susținea că femeia a trecut de controlul vamal cu un pașaport finlandez cu numele de Rita Viren, un nume pe care finlandezii îl urmăreau. Era în compania unui bărbat neidentificat, care purta ochelari de soare și șapcă de baseball.

— Asta confirmă totul, a conchis referentul de contrainformații. Americanii au fost. A trădat pentru CIA.

— Imbecilule, cum de-ai ajuns la concluzia asta? l-a întrebat Volontov.

— Uitați-vă la șapcă, domnule colonel, a spus ofițerul, arătând spre pozele care le fuseseră trimise de Supo prin fax. Scrie New York pe șapcă.

Volontov l-a dat afară.

În birou circulau o mulțime de zvonuri. Un asasinat? O răpire? Nimeni nu îndrăznea să pronunțe cuvântul. Dezertare? Toată lumea știa că Marta și Volontov zbieraseră unul la altul cu câteva săptămâni în urmă. Dar să fugă? Dominika era copleșită. Marta n-ar fi dezertat, dar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi plecat fără să-și ia rămas-bun. Doar *glumise* în privința dezertării amândurora. Nu. Se întâmplase ceva rău. Apoi a înghețat. Știau Ei oare că ea, Dominika, nu raporta nimic, mințind în privința progresului legat de Nate? Oare dispariția Martei era un avertisment? Ridicol. Trebuia să existe o explicație simplă. Marta fugise cu un instructor de schi blond în Laponia. Dar Dominika nu s-a putut convinge.

Căutarea Martei a durat zile întregi, dar fără niciun rezultat. Volontov era înnebunit că dispariția unuia dintre oamenii lui avea să-i păteze dosarul la Centru, o obsesie ciudată având în vedere că bilanțul așa-zisei lui cariere de 30 de ani era afectat de indiferență, neatenție și carierism. Ambasada a protestat la Ministerul Finlandez al Afacerilor Externe și la Ministerul de Interne în privința răpirii criminale a unui membru din personalul său diplomatic, de a cărui securitate, le reaminteau ei nesuferiților de finlandezi, era răspunzător guvernul lor. Un anchetator special de la Moscova de la Directoratul că a sosit pentru a-i interoga pe ofițerii de la ambasadă și pe Volontov și pentru a se consulta cu anchetatorii finlandezi. A plecat după patru zile, trăgând cu un aer solemn concluzia că domnișoara Ielenova dispăruse.

Dominika bănuia adevărul. Stătea întinsă în pat cu fața în jos, în apartamentul închiriat de SVR, și plângea pentru prietena ei. Îi fusese o adevărată prietenă – o soră mai mare pe care n-o avusese niciodată – și era monstruos, de neconceput că Ei îi făcuseră rău. De ce oare? În timp ce se tot gândea, își aminti că-i povestise de Ustinov și s-a înfiorat. Oare Ei știau despre asta? Oare Marta menționase asta cuiva? Oare dezvăluirea ei putea avea drept efect dispariția unei colege, a unei angajate a Serviciului, din micuțul și adormitul Helsinki, în plin secol al XXI-lea, într-o lume normală și civilizată? Închise ochii și simți cum se învârte patul cu ea și se trezi în cuibușorul de nebunii al lui Ustinov, pe patul lui rotitor scăldat în sânge. Rememorând scena își aminti că fața lui Volontov exprimase teamă, haloul lui portocaliu era zdrențuit din pricina asta.

S-a ridicat, s-a dus la fereastră și s-a uitat la cerul nopții. Se disprețuia. Ofițer de informații, aflat în misiune, seducătoare neobosită. O folosiseră, încă o mai foloseau ca pe o mică piesă de șah, ca pe un pion. Indiferent cu cine lucra Nate, era în stare să-l înțeleagă mai bine acum, apreciind ura care îl impulsiona.

S-a convins mai tare ca niciodată să nu raporteze nimic în privința lui Nate. Fusese ca lovită de o rafală de vânt rece. Dar jocurile ei erau

pasive, nu? A văzut fața Martei pe geam. Cum putea să-i facă pe Ei să plătească pentru ceea ce-i făcuseră? Cum îi putea distruge pe Volontov, unchiul Vania și pe toți ceilalți?

Îi curgeau lacrimi pe obraji. Plângea pentru Marta, pentru tatăl ei, poate și pentru ea însăși. Plângea pentru Rusia, dar știa că nu mai credea în ea deloc. S-a întors de la fereastră, cu ochii închiși. Ceva s-a dezlănțuit în sinea ei și a trântit jos cu brațul un mic vas de ceramică – Marta i-l cumpărase la piața de duminică – de pe o măsuță, cu dinții încleștați și pumnii strânși.

La *Rezidentura*, plin de spaimă, Volontov aștepta un control oficial într-o formă sau alta. În loc de asta a primit un telefon pe linia specială de la Vania Egorov, care deplângea faptul că activitatea pe front, în tranșee, nu era lipsită de riscuri. Trădători existaseră și în trecut și aveau să existe și în viitor.

— Deplângem situația, a spus el, și trebuie să fim vigilenți, dar e imposibil să-i împiedici pe toți.

Egorov i-a cerut lui Volontov să se concentreze asupra desfășurării unor operațiuni sigure și mai ales asupra „proiectului special” cu nepoata lui și tânărul american.

— Sigur, domnule general, a spus ușurat Volontov. Cred că în privința aceea facem progrese.

Ciuș sobacia. Prostii, a spus Egorov în sinea lui și a pus capăt convorbirii. Vania știa că nepoata lui trebuie să-i fi relatat măcar o parte a poveștii cu Ustinov femeii ăleia, Ielenova, o greșeală gravă, dar una pe care trebuia s-o treacă cu vederea pentru moment. A fost un adevărat noroc că Ielenovei îi scăpase asta în fața tâmpitului de Volontov, care, slavă Domnului, avusese inspirația de a-l suna. Trebuia doar să-l trimită pe Matorin, să aranjeze o *konspiritsia* simplă de fațadă și să trimită și un anchetator de formă, pentru a mușamaliza tot. Doamne, dacă președintele ar fi aflat ceva de această breșă în securitate – Egorov nici nu voia să se gândească măcar.

La granița ruso-finlandeză, la trei kilometri vest de Viarțilia, sovieticii stabiliseră după al Doilea Război Mondial o rută de trecere clandestină printr-o zonă nelocuită, împădurită cu pini și cu coline în pantă, dincolo de posturi de observație, sârmă ghimpată și terenuri arate. Partea finlandeză era întotdeauna slab păzită. Zeci de ani la rând, grăniceri KGB erau periodic trimiși în zonă pentru a-i lăsa pe agenți să treacă nestingheriți. Oricât s-au schimbat tehnicile, ele au rămas tot neschimbate: rutele printre terenurile minate în 1953 erau marcate de stâlpi băgați în zăpadă cu fâșii de pânză legate de ei. Din 2010, ruta corectă în teren era marcată de piloni de plastic prevăzuți cu lumină infraroșie, vizibilă doar cu ochelari de vedere nocturnă.

Cu o săptămână în urmă, Matorin trecuse clandestin în Finlanda folosindu-se de această rută, fusese luat cu mașina de un colaborator

ilegal al Directoratului S pe drumul național 70 și fusese dus 400 km spre sud pe drumul rural 6 și în cele din urmă în oraș pe autostrada E75. Asasinul din Spețnaz[14] se dusese direct la apartamentul Ielenovei, o omorâse la miezul nopții și îi pusese cadavrul într-un sac militar de plastic. Curățase apartamentul, apoi îl anunțase pe ilegalist, care, la primele ore ale dimineții, l-a transportat pe Matorin împreună cu cadavrul Martei înapoi în nord spre ascunzătoarea din Viarțilia. Apoi acesta s-a întors la Helsinki. În dimineața următoare, folosind documente de călătorie legale finlandeze, ilegalistul și soția sa vag deghizată au ieșit din țară pe la Haaparanta, aparent pentru o vacanță frumoasă în Suedia. N-aveau să se mai întoarcă în Finlanda niciodată, complicând și mai tare ancheta legată de ceea ce i se întâmplase Martei Ielenova. Întreaga operațiune durase mai puțin de 40 de ore.

Lumina soarelui pătrunse în pădurea de pini din Viarțilia, aruncând umbre lungi și delicate, care se ridicară încet peste colinele înzăpezite. Gărzile din Serviciul Federal de Securitate stăteau în turnul B30 urmărind liziera pădurii cu binoclurile. Soarele ajunse în spatele turnului, deasupra vârfurilor pinilor, scăldând întreaga zonă într-o lumină aurie. „*Vot*”, spuse unul dintre oameni. Acolo. Din pădure se zări ieșind o siluetă. Era îmbrăcată într-un costum alb cu glugă și purta apreschiuri. Gărzile au observat că mergea sigur pe el printre troiene, umbra lui lungă întinzându-se în spate. Târa de sfoară o mică sanie. Pe sanie era ceva lung înfășurat în nailon alb. Marta Ielenova se întorsese în Rodina.

ULTIMA MASĂ A MARTEI: PYTT I PANNA

Prăjiți separat, în unt încins, carne de vacă tăiată cubulețe, cartofi tăiați cuburi și ceapă tocată până se rumenesc. Puneți ingredientele într-o tigaie, adăugați niște unt, condimentați și reîncălziți. Formați o adâncitură în compoziție, în care turnați un ou crud. Amestecați oul cu ingredientele înainte de servire.

16.

Nate stătea cu Gable în India Prankkari din Kallio, în spate, uitându-se pe geam. Restaurantul era aproape gol. Gable insistase să comande *rogan josh,* tocană picantă, grasă, aromată, de miel. O mâncau cu pâine moale, o salată iute de roșii cu ghimbir și stropită cu bere pe săturate. După prima lingură, lui Gable i s-a părut la fel ca acel *rogan josh* nepalez pe care îl gustase în jurul unui foc de tabără în Dhahran în urmă cu mulți ani, așteptând la pista de aterizare de lângă Pilatus pe unde intraseră ilegal cei patru tibetani în China.

— Afurisiții ăștia de scandinavi nu sunt în stare să facă mâncare indiană, a spus el mestecând. Pentru ei totul e doar carne de ren cu fructe de pădure în sos cu smântână, cartofi fierți. Bucătarul le pune niște pătrunjel și, gata, au gust. Ca de obicei, mâncarea dispărea în gura lui Gable într-un ritm amenințător.

— Patru șerpași mititei, duri ca stânca, i-am antrenat vreme de o lună să intre și să iasă să întindă un releu pentru un traseu de camioane ale armatei chineze (PLA) ce trecea de-a lungul graniței, practic la poalele munților Everest și Kangchenjunga. Sfârșitul lumii, nu alta. Au fugit peste munți, trebuiau să iasă de acolo, dar nu s-au mai întors niciodată. Patrulele comuniste chineze probabil că i-au prins.

A tăcut un minut, apoi a mai cerut salată și au început să vorbească de cazul DIVEI, cum să-i dea drumul. Nate nu reușea s-o forțeze să ia o decizie, nu putea s-o facă să treacă de momentul critic. Nu dădea semne că va ceda și el își pierdea vremea. Gable s-a oprit din mestecat și s-a holbat la el când a recunoscut că începuse să o placă.

— E dornică să se deschidă, să se implice, discutăm de toate, dar n-are flexibilitate, a spus Nate.

— Te-ai gândit vreodată că ea te prelucrează pe tine și nu tu pe ea? l-a întrebat Gable mestecând de zor.

— Nu e imposibil, a spus Nate. Dar nu există niciun fel de pretext convenabil pe care l-ar folosi. Nu carieră, nu bani, nimic.

— Da, și ce te-ai face dacă ar veni la tine doar în impermeabil și fără nimic pe dedesubt? Crezi că ai mai numi asta încercare de racolare?

Nate s-a uitat la Gable iritat.

— Nu cred că ar face așa ceva. Așa simt.

— Ai vrea tu. Se pare că voi doi v-ați împotmolit. Îți sugerez să te gândești la ceva ca să faci lucrurile să meargă. Scutur-o bine, zăpăcește-o, strică-i echilibrul.

Și-a băut berea și a mai comandat încă două.

— Cu ea n-o să meargă cu metodele obișnuite, Marty, a spus Nate. Am încercat s-o fac să vorbească mai mult despre Rusia, despre probleme, fără s-o forțez, doar aducând vorba de asta. E ceva acolo în ochii ei, dar nu e destul.

— Trebuie să cauți alt pretext. Viața bună din Occident. Articolele de lux. Contul în bancă.

— Direcție greșită, a spus Nate, nu e genul ei. Ea e o idealistă, o naționalistă, dar nu e o nostalgică a sistemului sovietic. A făcut balet, are cultură muzicală, e citită, știe limbi străine.

— Ați vorbit despre Kremlin? Despre toate porcăriile care se petrec dincolo de zidurile sale?

— Sigur c-am făcut-o, a răspuns Nate. Dar e prea entuziastă. Vede totul la nivelul Rodinei.

— Ce naiba mai e și asta? a întrebat Gable.

— Întregul mit naționalist – patria, pământul, imnurile, vânarea naziștilor prin stepă.

— Oh, da, unele dintre fetele alea din Armata Roșie erau nemaipomenite, a spus Gable uitându-se în tavan. Cum arătau cu tunicile și ghetele alea…

— Așa crezi tu că se face instruire profesională? Vorbim de DIVA?

— Păi, trebuie să găsești ceva s-o scoți din poziția ei defensivă. S-a lăsat pe spate pe scaun, legănându-se încet, cu mâinile sub cap. Nu ignora sentimentele ei pentru tine, l-a sfătuit Gable. Poate că o să vrea să te ajute în carieră. Atunci nici n-o să i se pară că ar comite o trădare. Sau poate că e înnebunită după senzații tari. Unii agenți beau adrenalină.

•••

În noaptea aceea a sunat cineva la ușa lui Nate. Dominika stătea la intrare, cu fața trasă, ochii roșii. Nu plângea, dar îi tremurau buzele și și-a dus mâna la gură parcă să-și înăbușe un suspin. Nate s-a uitat repede pe hol în timp ce a tras-o în casă. Ea era ca de plumb, n-a opus rezistență când a tras-o. El i-a luat haina. Purta un tricou alb colant și blugi. A așezat-o blând pe canapea. S-a așezat pe marginea pernei uitându-se la mâinile ei. Nate nu știa ce era în neregulă sau ce să facă. Fusese expediată acasă, avea probleme. Asta ar fi o premieră. Să exfiltreze un ofițer SVR *înainte* de racolare.

Trebuie s-o calmez. Indiferent ce-ar fi, e întoarsă pe dos, e vulnerabilă. Un pahar de vin, de scotch, de votcă? Îi clănțăneau dinții atunci când a luat o înghițitură.

— Știu că vorbești rusa, spuse Dominika brusc în rusă, cu vocea plată, obosită. Avea capul încă plecat și părul îi căzuse pe față. Tu ești singurul cu care pot vorbi, un tip din CIA, e o nebunie, nu?

Un tip din CIA? se gândi Nate. Ce naiba se petrece? Stătea nemișcat, clipind din ochi. Dominika a mai luat o înghițitură de băutură.

A început să vorbească încet, șoptit. I-a povestit despre Marta, despre dispariția ei. Atunci când Nate a întrebat-o de ce dispăruse, Dominika i-a povestit și de Ustinov. Când el i-a cerut amănunte, i-a mărturisit și de pregătirea făcută de ea. *Zvonurile acelea despre Școala de stat numărul patru, Doamne*, s-a gândit el.

Ea l-a privit, încercând să vadă cum reacționa aflând că fusese la Școala de Vrăbii. Nu era vorba nici de compătimire, nici de dispreț în privirea lui. Așa era el mereu. Haloul violet din jurul capului său vibra. Dorea cu disperare să aibă încredere în el. I-a mai turnat un pahar.

— De ce ai nevoie? a întrebat-o el în engleză. Vreau să te ajut.

Ea ignoră întrebarea, revenind la engleză.

— Știu că nu ești un diplomat american care lucrează la secția economică a ambasadei americane. Știu că ești ofițer CIA. Și tu știi la fel de bine că eu lucrez la *Rezidentura* din ambasada mea ca ofițer de securitate a statului. Cel puțin trebuie să-ți fi dat seama când ți-am spus că Volontov e șeful meu. Cred de asemenea că știi și că unchiul meu e Vania Egorov, primul director adjunct al Serviciului. Nate încercă să nu se miște. La Moscova, după AVR am lucrat la Departamentul al Cincilea într-o operațiune împotriva unui diplomat francez, care a eșuat. Apoi am fost trimisă la Helsinki.

Dominika se uită în sus la Nate. Fața ei era umflată. L-a privit iscoditor, iar el s-a întins și a luat-o de mână. Era așa de rece la atingere.

— Marta a fost prietena mea. Și-a slujit țara cu devotament toată viața, i-au dat medalii, i-au dat pensie, un post în străinătate. Era puternică, independentă. Nu avea regrete în legătură cu viața ei, se bucura de orice. În perioada în care am cunoscut-o, mi-a arătat cine sunt. I-a strâns ușor mâna lui Nate. Nu știu ce s-a întâmplat cu Marta, dar a dispărut fără un cuvânt și știu că e moartă. Ea nu le-a făcut niciodată nimic. Unchiul meu se teme să nu se compromită. Se apără cu orice preț. Există un bărbat, o ființă de coșmar care e sub ordinele lui și pe care l-ar folosi pentru așa ceva.

— Ești în pericol? întrebă Nate.

Gândurile i se derulau în viteză. Ea vorbea de niște operațiuni trecute, despre un asasinat politic, de lichidarea cuiva dintre angajații lor, de un scandal la cel mai înalt nivel al SVR-ului. Ea dictase cel puțin o jumătate de duzină de rapoarte secrete chiar de acolo, de pe canapea. El nu îndrăznea să ia notițe, trebuia s-o lase să continue.

— Ești implicată în afacerea cu Ustinov, a spus el. Deci unchiul tău e posibil să fie furios pe tine.

Ea a încuviințat din cap.

— Unchiul meu știe că nu îi pot face niciun rău. Mama e la Moscova. El o folosește drept o *zalojnița*, o ostatică, ca în vremurile de

altă dată. Pe lângă asta, el m-a pregătit, m-a dat la școală, m-a trimis în străinătate. Și eu îi aparțin, la fel ca și monstrul ăla. Am fost trimisă la Helsinki să te întâlnesc, să mă împrietenesc cu tine, a recunoscut ea. Unchiul spune că mă consideră unul dintre ofițerii săi de operațiuni, dar în ochii lui nu sunt decât Vrăbiuța lui, ca în anii 1960. Și-au pierdut răbdarea în ce privește progresele pe care le-am înregistrat cu tine. Vor să audă că m-am culcat cu tine.

— Sunt dispus să te ajut în privința asta, s-a oferit Nate. Ea s-a uitat la el și a suspinat ușor.

— Îți place să te ții de glume, a spus ea. Poate că n-o să ți se mai pară așa de amuzant dacă am să-ți spun că trebuie să aflu cu ce te-ai ocupat la Moscova, cu ce agent dublu te-ai întâlnit. Unchiul Vania m-a trimis să stau cu ochii pe tine, să văd dacă devii activ în plan operațional, așa cum s-a întâmplat vreme de două săptămâni luna trecută.

Agentul dublu cu care te întâlnești? Nate s-a simțit ca un copil stând lângă șine în timp ce un tren rapid de marfă șuieră pe lângă el, mai-mai să-l trântească la pământ. A încercat să nu reacționeze, dar știa că Dominika îi citise expresia feței.

— Nu i-am spus nimic moluștei ăleia de Volontov, l-a asigurat Dominika. Marta trăia încă pe atunci. Știa ce hotărâre luasem.

Nate încerca să se concentreze asupra cuvintelor ei în vreme ce se gândea încremenit cum au scăpat el și MARBLE ca prin urechile acului. Habar nu avuseseră de pericol. Decizia Dominikăi de a nu raporta mai mult ca sigur că-i salvase viața.

— De când am dat peste tine la bazin am încercat să mă împrietenesc cu tine, a mărturisit Dominika. În mai multe feluri, amândoi făceam același lucru. Știu că încercai să-mi afli punctele slabe, *uiazvimoe mesto*, care e cuvântul, vulnerabilitate? Scopul de a te seduce viza doar să ne petrecem mai mult timp împreună. Presupun că ăsta era planul unchiului Vania de la un capăt la altul. Ce m-a surprins a fost că am continuat să te las să mă prelucrezi pentru că mi-am dat seama că *doream* să faci asta mai departe. Îmi plăcea să fiu cu tine.

Nate stătea nemișcat, ținând-o încă de mână. Doamne sfinte, chiar fusese ținta ei, așa cum bănuise Gable. SVR-ul îl vâna pe MARBLE. Slavă Domnului că ea luase hotărârea pe care o luase. *Și,* se gândi el, *Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Marta, indiferent unde s-ar fi aflat.*

Știa că Dominika era deja într-o stare critică. Vocea ei plată era un amestec de furie, teamă și dorință de a se elibera. Îi spusese deja atâtea, încât putea să facă ce voia din ea. Acum venise momentul delicat când ea putea să dea înapoi sau să se hotărască să devină informatoare a CIA.

— Dominika, i-a spus el, deja m-am oferit să te ajut. Te-am întrebat de ce anume ai nevoie. Ce vrei să faci?

Dominika și-a retras mâna dintr-a lui, cu obrajii îmbujorați.

— Nu regret nimic, a repetat ea.

— Știu asta, a spus Nate. Nu se auzea niciun sunet în cameră. Ce vrei să fac eu? întrebă el încet.

Era ca și cum îi putea citi gândurile.

— Ești foarte inteligent, nu-i așa, domnule Neit Nash? a spus ea. Eu am venit să-ți plâng pe umăr, să-ți spun de misiunea mea împotriva ta, să-ți spun că te-am ajutat.

— Și eu îți sunt recunoscător pentru asta, a admis Nate, evitând să arate cât de revoltător de ușurat se simțea.

Însă Dominika îi citi pe chip mulțumirea.

— Dar nu-mi ceri să lucrez cu tine ca s-o răzbun pe Marta, nici ca să mă răzbun pe unchiul meu sau pe Volontov sau pe toți ceilalți, nici ca să încerc să reformez țara mea iubită.

— Nu trebuie să-ți spun eu nimic din toate astea, a încuviințat el.

— Sigur că nu, a continuat ea. Ești prea prudent pentru asta. Nate s-a uitat la ea fără să spună nimic. Tot ce mă întrebi e ce vreau să fac.

— Așa e, a spus Nate.

— Mai bine spune-mi *tu* ce vrei să fac.

— Cred că ar trebui să începem să lucrăm împreună. Să furăm informații secrete, a spus Nate cu sufletul la gură.

— Din răzbunare pentru Marta, pentru Rodina, pentru…

— Nu, nimic din toate astea, a întrerupt-o Nate. I-au venit în minte cuvintele lui Gable. Dominika s-a uitat la el. Haloul său violet se întinsese precum razele unui răsărit de soare. Pentru că ai nevoie de asta, Dominika, pentru că te ajută să-ți hrănești temperamentul ăla al tău, pentru că vei fi stăpână pe ce faci, pentru prima dată în viața ta.

Dominika se uită la el. Ochii lui erau calmi, deschiși.

— E foarte interesant ce spui, reflectă ea.

•••

Cele mai bune recrutări sunt cele în care agenții se recrutează singuri, îi spusese instructorul său de la Fermă. *Nu uita asta, nicio surpriză, o evoluție firească,* îi spusese el. Păi, asta nu prea era evoluție firească de racolare. Nate se simțea de parcă tocmai făcuse o cursă de rafting într-o cadă de baie.

Trecuse un ceas și Dominika nu rostise practic *Da, o voi face*. Niciun agent nu ia hotărârea doar cu o strângere de mână și o semnătură. Nate reușise în schimb s-o determine să vorbească despre asta.

— Indiferent ce vei decide, o asigurase el, îți promit că o să lucrăm în siguranță, acesta fiind modul obișnuit de a-i atrage pe agenți. Vorbise serios, dar toți – și ofițerii de caz, și agenții lor – știau că supraviețuirea pe termen lung pentru un agent dublu, mai ales în Rusia, era puțin probabilă. Dar comentariul său i-a stârnit o reacție.

— Ca să facem așa ceva în mod corect nu putem evita riscurile.

Știm amândoi asta, a replicat Dominika cu malițiozitate.

A spus „noi”, s-a gândit Nate.

— O să începem încet, prudent... dacă ne hotărâm până la urmă să începem, a insistat el.

— Exact, a spus Dominika. *Dacă* ne hotărâm.

— Și vom acționa pe cât de rapid sau de încet vrei tu, a încurajat-o Nate.

— Oamenii voștri sunt liberi să-mi analizeze *motivația.* Dacă se va dovedi o colaborare nesatisfăcătoare, o să-ți spun și o să cădem de acord asupra încheierii, *okoncianie*, relației noastre. Se pare că cei din SVR se foloseau de același gen de viclenie în manevrarea agenților.

Dominika trecuse de prima fază. Se făcuse târziu. S-a ridicat și și-a luat haina. Nate a ajutat-o, uitându-se în ochii ei, la colțurile gurii ei, la mâinile ei. Oare vor rezista? Au rămas uitându-se unul la altul preț de-o clipă. Ea s-a întors spre el la ușă, i-a dat mâna. El i-a luat-o și i-a spus *spokoinoi noci,* noapte bună, și ea a plecat grăbită, fără a face zgomot pe scări.

•••

După ce Dominika a plecat de la el, Nate a rămas treaz, notând la repezeală ce-și amintea că-i spusese ea. Și-a reprimat impulsul stupid de a se duce la ambasadă, să trezească Stația, să se apuce să le scrie telegrame celor de la Cartierul General. *Racolare. Ofițer SVR, funcție de Vrabie, unchiul ei e în poziție de conducere în sistem, ordonă asasinate. E un film de spionaj, pentru Dumnezeu.* Abia aștepta să ajungă la birou a doua zi.

Entuziasmul lui s-a evaporat. Se foia în pat, dând așternuturile la o parte. Seara plină de promisiuni s-a transformat într-o sursă de angoase. Trebuia să se convingă de siguranța recrutării, să se convingă de atașamentul ei. Putea să dea înapoi, o mulțime de agenți o făcuseră. Când va pune hamurile pe ea, se va trezi cu Cartierul General suflându-i în spate. Care era motivația ei? Ce salariu voia? Ce tip de acces avea? Cum adică, nu semnase un acord de păstrare a confidențialității? Asta era ceva neașteptat. Constituia oare o provocare?

Rezultate. Aveau să aștepte rezultate, cât mai repede. Urmau să ceară mai întâi cele mai prețioase informații pe care le putea ea obține și asta ar fi fost periculos. Oamenii aceia meschini, din birourile lor meschine, cu ochii lor meschini ca niște mărgele își vor dori să se convingă că ea era de bună-credință. Urmau s-o țină tot într-un test, n-aveau să fie mulțumiți până ce informația ei nu era coroborată, până nu trecea de poligraf. Dacă făceau presiuni prea mari asupra ei sau o împingeau în direcția greșită, o pierdeau. Nate știa asta. Iar dacă o pierdea după ce anunța racolarea ei, cei de la Centru ar fi reacționat așa cum știa prea bine. Cazul era o cacealma din start.

Acela era doar începutul. Dacă Dominika era prinsă, SVR-ul ar fi ucis-o. Nu conta cum era prinsă – ca agent dublu la Cartierul General, făcând o greșeală în misiune, fiind urmărită de inamic sau având ghinion, pur și simplu, fiind descoperită în fața unui seif deschis cu camera foto declanșată. Nate se zvârcolea în pat.

Ar fi urmat un interogatoriu și un proces, dar lor nu le-ar fi păsat de fapte. Unchiul Vania n-ar fi salvat-o. Ar fi dus-o desculță și în haine de deținut la închisoarea Lubianka sau la Lefortovo sau la Butirka. Ar fi împins-o pe holul de-a lungul căruia se înșirau uși de oțel într-o celulă cu o scurgere în podea și cu cârlige prinse în aplicele din plafon, iar coșciugul de carton cerat ar fi fost așezat în picioare într-un colț al încăperii. Ar fi împușcat-o în spatele urechii drepte chiar înainte să apuce să ajungă în centrul celulei, fără avertisment, și s-ar fi uitat la ea prăbușită cu fața în jos și ar fi luat-o de încheieturi și ar fi trântit-o în coșciugul de carton. Așa de simplu. Și așa de tragic.

ROGAN JOSH

Într-un mojar pisați ceapă tocată, ghimbir, chili, cardamom, cuișoare, coriandru, paprika, chimen și sare până se transformă într-o pastă fină. Adăugați foi de dafin și scorțișoară. Turnați unt topit. Gătiți până începe să devină aromat. Adăugați bucățele de carne de miel, iaurt, apă caldă și piper. Coaceți la cuptor timp de două ore la foc mediu. Presărați cu coriandru.

17.

Racolarea Dominikăi nu era în niciun caz una obișnuită. Era ea un ofițer de informații instruit, dar acum trebuia să învețe să devină spion. Nu era o transformare naturală. *Cimentează legătura*, spusese Forsyth.

Prima mișcare a Stației din Helsinki a fost să pună întrebări discrete legate de Marta, pentru a-și arăta preocuparea. Gable a aranjat o întâlnire cu un ofițer de legătură din Supo. Nici urmă de rusoaică. Filmul surprins de camerele video de securitate la trecerea prin punctul de frontieră de la Haaparanta era neconcludent. Dominika i-a mulțumit lui Nate pentru efort, cu ochii uscați.

Au limitat cât mai mult lista BIGOT, cu numărul de ofițeri autorizați să cunoască detaliile operațiunii, deși în privința corespondenților acestora de la Cartierul General, aflați la sfârșitul listei, nu prea aveau ce să facă. Cazul intrase deja pe canalele cu acces restricționat, ceea ce era o aiureală, după cum spunea Gable, pentru că telegramele erau citite doar de vreo sută de persoane. Încercau în continuare să limiteze transmiterea de informații. Forsyth și Gable făcuseră asta înainte, știau că, dacă demarau cazul cu multă grijă, fluxul de informații avea să dureze cât mai mult. Nate realiză că era hotărât s-o protejeze pe Dominika orice-ar fi. Să n-o lase baltă.

A găsit un apartament cu două dormitoare în Munkkiniemi lângă plaja Ramsay și lângă port și agentul sub acoperire neoficială cu fața de șobolan s-a întors și l-a închiriat pe un an ca danez, ca apartament de afaceri. Ceea ce însemna că venea și pleca la orice oră. Proprietarului mulțumit nici că putea să-i pese mai puțin.

O noapte ploioasă de primăvară, cu luminile felinarelor reflectându-se pe trotuar. Dominika a fost luminată din spate coborând din troleibuzul galben-verde nr. 4 la Tiilimaki. Nate a prins-o din urmă la două blocuri distanță și a luat-o de braț. Nici măcar nu l-a salutat, în manieră operativă SVR-istă, cu spatele drept și nervoasă. La această primă întâlnire a ei ca agentă dublă, într-o casă conspirativă, era stăpânită nu atât de teamă, cât de rușine. Au străbătut tăcuți aleile înguste din spatele blocurilor. La toate ferestrele se vedea lumina argintie de la televizoare. S-au strecurat repede pe ușa de la intrare, mirosea a mâncare, a carne de ren fiartă și a sos cu smântână, au urcat două etaje pășind încet.

Prima noapte din viața lor de acum înainte. Erau aprinse câteva lumini, Gable îi aștepta și a îmbrățișat-o, i-a luat haina. Dominika nu se putea abține să nu se uite la părul lui țepos. Îi plăcea cum arăta, îi plăceau ochii lui, violetul din spatele lor. *Un alt violet*, s-a gândit ea.

Forsyth a ieșit din bucătărie, cu paharele în mână, luptându-se cu un dop. Elegant, inteligent, calm, avea un halou azuriu. *Lazurnîi.* Era un sensibil. Dominika se așeză pe canapea și se uită la cei trei bărbați care defilau prin încăpere. Era naturali, degajați, dar se uitau la ea și știa că o evaluau.

Știa că tot ce se întâmpla era real, prezența lor umplea camera. Până atunci ea îl cunoscuse doar pe Nate din CIA, care era un ofițer tânăr, dar bărbații aceia erau calmi, gravi, se simțea experiența anilor, semănau cu generalul Korcinoi de acasă. Apoi Gable a ridicat un pahar și a spus stricat un *zdorovîe*, iar ea și-a reținut un zâmbet, rămânând serioasă.

Nu discutau afaceri în seara aceea, așa de amabili erau, doar stăteau de vorbă, și l-au lăsat mai mult pe Nate să vorbească, așa de amabili erau, iar ei au fost numai urechi. La sfârșit, ea a plecat prima – profesionalism ca la carte din partea lor, după cum a observat ea – și a traversat plaja. Nu erau toate bărcile la apă încă și ea nu se mai simțea așa de stânjenită ca înainte. Așa de amabili fuseseră.

La a doua întâlnire, Dominika a avut timp să se uite prin jur. Bucătăria minusculă avea o plită cu două ochiuri, suficient cât să fierbi niște apă, și un frigider cu tăvi de cauciuc să scoată cuburile de gheață. Așa cum se întâmpla în mod obișnuit cu casele conspirative, canapeaua, scaunele și mesele erau subțiri și ieftine, de prost gust, verzi-aurii, culori încă la modă în Scandinavia, a specificat Gable. Tapetul ieftin de pe pereți înfățișa niște valuri spărgându-se de țărm în lumina lunii, covoarele de pe jos erau unele lapone tradiționale. Unul dintre dormitoare avea un pat dublu care ajungea din perete în perete și trebuia să te cațări în el de la picioarele lui. Al doilea dormitor era gol, cu excepția unei polițe suspendate din sticlă roșie. Baia avea o cadă și obișnuitul bideu pe care Gable l-a luat într-o noapte din greșeală drept toaletă și Dominika a râs cu lacrimi și, de-atunci, a început să-i spună lui Gable *Bratok*, fratele meu.

Coordonarea unui ofițer de informații ca agent dublu era mai dificilă decât controlarea unui bancher transpirat și disperat după euro, pentru că are o nevastă King Kong, un BMW vechi de doi ani și o Godzilla pe post de iubită. Dominika era o absolventă a AVR-ului. Se contraziceau, de formă, în privința artei spionajului („Nu pot să cred că tu consideri ăsta drept un loc potrivit") sau a securității („Nu, Domi, un covoraș pe grilaj atunci când e *sigur,* ei nu te-au învățat semnalele *pozitive*?").

Nate se întreba de câte ori trebuia să zică „hai să facem cum spun eu" și își lăsa capul în jos de fiecare dată când ea afirma cu dramatism pentru a-l scoate din sărite: „E capul meu în joc dacă greșești".

Agenții CIA și-au dat repede seama că Dominika avea o intuiție extraordinară. Termina propozițiile pe care le spuneau ei, dădea din

cap repede în semn aprobator la sugestii discrete, intuia în mod ciudat când să asculte. O femeie inteligentă, specializată în spionaj, se gândi Forsyth, dar mai era ceva ce el nu mai văzuse niciodată. *Clarviziune* nu era cuvântul potrivit, dar era pe aproape.

Dominika urmărea procesul de departe. Vedea că o respectau, că-i apreciau pregătirea, dar nu luau nimic de bun. Știa că o testau în mod discret. Uneori țineau cont de părerea ei, alteori insistau să facă așa cum voiau ei. Erau foarte scrupuloși, se gândi ea.

Întâlnirile săptămânale în casa conspirativă, lucrul împreună cu ei, toate acestea începuseră s-o definească. Uitase cât se chinuise să se decidă, racolarea ei de către CIA devenise cel mai valoros lucru în mintea ei. Se mândrea cu asta, o savura. Era plăcut mai ales atunci când vorbea cu Volontov. *Poți să ghicești ce fac eu*? se gândea ea atunci când acesta o bătea la cap că nu-și făcea treaba. Nate avusese dreptate. Asta era ceva ce-i aparținea, era doar al ei și atât.

Forsyth a revenit când a sosit vremea să discute, cu infinită grijă, ce informații secrete putea fura ea de la *Rezidentura*. Au pus planul la cale, începând de la documentele de care se ocupa personal, apoi de la ceea ce putea fura fără a risca nimic, apoi ce comori știa ea că existau, dar nu avea acces la ele. Au sfătuit-o să nu se precipite. Spionii instruiți ca agenți dubli de obicei forțau lucrurile la început, încercau să facă prea mult. Dominika i-a întrebat dacă îi dădeau și o cameră foto și echipament de comunicații. Voia să le arate cât de pricepută era, dar n-a făcut decât să le trezească un semnal de alarmă americanilor de la CIA. A văzut cum li s-au schimbat halourile și a înțeles că făcuse un pas greșit.

— Hai să vorbim despre echipament puțin mai târziu, a spus Forsyth și a scris o telegramă în ziua următoare solicitând un examinator. Era posibil și să treacă de asta.

Poligraful. Fluctuația de ton. Nate a stat în micul dormitor ascultând vocile înăbușite din sufragerie, una gravă, alta plăcută. Dominika era pe un scaun alb-cenușiu răspunzând cu „da" sau „nu" unui examinator cu degete groase, cu mustață, pe care Gable îl știa de la alte teste făcute cu poligraful și pe care nu-l agrea deloc.

— Tipul a ajuns la fund acum 20 de ani, apoi s-a apucat de săpat, a spus el.

Dominika știa că ăsta era un test important pentru ea și și-a impus să nu încerce să pătrundă în mintea examinatorului, să nu se joace cu el. S-a concentrat asupra întrebărilor lui, care treceau învăluite în culori pe lângă obrazul ei.

Pe Nate l-au apucat toate transpirațiile vreme de un ceas, apoi s-a dus în sufragerie când i-a auzit împachetând. Dominika i-a făcut semn cu capul, dar Domnul Degete Groase nici măcar n-a clipit. Așa procedează de fiecare dată, nu dau rezultatele până nu „parcurg

graficele". În cele din urmă, Forsyth l-a luat înapoi la Stație și l-a pus să ia loc și i-a spus că lui nu-i păsa, el voia o evaluare preliminară, pentru că era importantă. Agitat, examinatorul s-a declarat mulțumit că Dominika era cine spusese că era, avea gradul de caporal în SVR și, cel mai important lucru, nu era agent dublu trimis de SVR pentru a dezinforma CIA sau pentru a identifica ofițeri clandestini sau pentru a obține informații despre cerințele curente de spionaj ale SUA.

Examinatorul i-a spus în mod confidențial lui Forsyth că pe grafice apăreau niște vârfuri galvanice de fiecare dată când ea răspundea la o întrebare în care era menționat ofițerul de caz Nash. Era nevoie de reformularea încă unei serii de întrebări, a precizat el grav, înainte de a putea confirma că aceasta nu era o dovadă tipică de contratehnici de poligraf cehe sau cubaneze. Nu existase niciun fel de respirație controlată, pumni strânși sau anus încordat. Atunci când Forsyth i-a relatat lui Gable comentariile examinatorului despre reacția Dominikăi legată de Nate, acesta a concluzionat simplu „orgaspasm" și a plecat din încăpere.

Având un rezultat favorabil în buzunar, operațiunea putea continua. Trebuiau să vorbească despre asigurarea protecției ei, despre acoperirea, comportamentul și parcursul ei.

— Trebuie să-ți menții profilul normal, a spus *lazurnîi*, azuriul, Forsyth. Trebuie să raportezi permanent întâlnirile cu Nathaniel la Centru, să continui să arăți un progres modest. O dată pe lună nu merge. La fiecare două săptămâni, în fiecare săptămână este mai bine. Asta e ceea ce-ți dă libertatea de mișcare.

— Știu că trebuie să fac asta, l-a liniștit Dominika. Am deja în minte telegrame de acum și până la iarnă.

— Va trebui să le scrii de una singură, i-a explicat Forsyth. Te putem ajuta, dar trebuie să fie rapoartele tale, cu cuvintele și detaliile tale.

Dominika a dat din cap. *Știe Jocul. E familiarizată cu asta,* s-a gândit el.

— O să fac un portret al lui Neit. Mândru, încrezut, dar prudent. Ușor de manipulat, dar suspicios, absent. S-a întors să se uite la Nate ridicând o sprânceană.

— Greu de crezut că ai avea nevoie să aștepți până la iarnă ca să-ți dai seama de toate astea, a comentat Gable stând pe canapea lângă Nate, care i-a dat un bobârnac cu degetul mijlociu.

— Nu știu cât o să mai putem trage așa de timp. Iasenovo o să-și piardă răbdarea mai devreme sau mai târziu, a spus Forsyth.

El deja se gândea la ziua în care Dominika avea să fie rechemată la Moscova. Oare era pregătită să acționeze și din interior? Erau ei în stare s-o pregătească la timp? Timpul era dușmanul lor, nu ea, s-a gândit el.

— Există o cale de a prelungi relația, lăsați-mi zgarda dezlegată. Ceva care să îi facă pe cei de la Iasenovo să investească mai mult timp, a spus Dominika. Unchiul Vania asta așteaptă.

— Ce anume?

— Dacă, între timp, raportez că eu și Neit am devenit amanți, Moscova va fi mulțumită. Le va împlini așteptările. Li se va părea normal – o să-și amintească de Școala de Vrăbii.

Gable s-a ridicat de pe canapea, cu o expresie de durere întipărită pe chip.

— Amanți? Doamne, n-aș putea cere nimănui să facă asta cu Nate. E prea mult.

•••

Bătea un vânt puternic în duminica aceea, iar micile schifuri și navigatorii erau priponiți în golf pe chei. În casa conspirativă, Dominika a vorbit puțin despre Marta, dar s-a oprit și i-a dat lui Nate veștile. Primitivul de Volontov tocmai își dăduse seama că rămăsese fără secretară și o rugase pe ea să-și asume unele îndatoriri administrative. Dominika avusese de gând să-l refuze, pentru a-l discredita în ochii Centrului, dar s-a gândit la Nate, la Forsyth și la *Bratok* și i-a spus că era gata să-l ajute. Secretul său cel mai prețios o ardea pe dinăuntru. Învăța să caute prilejuri pentru a-și hrăni dorința de a călări pe cai mari.

I-au dat pontajele de la *Rezidentura* și contabilitatea operațională. Cele din urmă veneau cu un beneficiu în plus, oare putea să ghicească Nate care anume? Fiecare cheltuială trebuia menționată în legătură cu un raport de caz sau cu o telegramă operațională de descriere a activității.

— Volontov și ofițerii lui ar trebui să facă asta singuri, dar aruncă totul pe biroul meu, a spus Dominika. Nimeni în afară de *rezident* nu poate citi telegramele celorlalți, este o diviziune strictă, *razdelenie*. Ochii ei albaștri erau învăpăiați. Numai că au nevoie de mine să le completez cheltuielile. Așa că… Volontov mi-a oferit acces la absolut tot traficul operațional.

Informațiile au început să curgă fragmentar, iar ei au urmărit să nu fie nimic fals, nimic cusut cu ață albă, mai întâi Forsyth, apoi artropodele de departe, de la Langley. Ea se dovedea neîntrecută în reproducerea detaliilor, a unor fraze cheie în lanț, una după alta. Începuse să-și ia notițe codificat, a fost verificată de ei și era în regulă.

Memorase aproape în întregime textul raportului de activitate al referentului Direcției N, ce dezvăluia existența a trei agenți ilegali sub acoperire ai Direcției S la Helsinki, care trăiseră în Finlanda vreme de decenii ca finlandezi. Unul deja părăsise țara pe la Haaparanta ca o perdea de fum la scurt timp după dispariția Martei. Ceilalți doi locuiau în orășelul apropiat Espoo, dar i-au lăsat în pace pentru a o proteja pe

Dominika.

•••

La următoarea întâlnire, ea i-a speriat atunci când le-a prezentat un document *original* șterpelit din cutia de corespondență a lui Volontov. Îl băgase mototolit într-un buzunar în loc să-l ducă să fie distrus împreună cu restul maculaturii. *Soverșenno Sekretno,* Top secret, de la Direcția PR, patru pagini despre parlamentele estonian și leton. Aceste țări erau membre NATO acum, așa că Langley a transmis acele informații la NSC și la Casa Albă. Gable a țipat la ea să nu mai facă așa ceva.

Cartierul General a fost de acord cu el. Să nu mai șterpelească documente. I-au dat o cameră foto ascunsă. Nate nu era de acord, putea fi periculos, dar Forsyth a argumentat că trebuiau s-o învețe să se obișnuiască cu asta și credea că avea să se descurce.

— Nu sunt sigur că e pregătită pentru asta, a ezitat Nate.

Orice echipament de spionaj sporea riscurile, iar el nu voia să arunce cazul în aer, nici să o expună unor primejdii și mai mari.

— Mai bine ai pregăti-o mai repede, i-a tăiat-o Gable. Dacă o cheamă ăștia acasă mâine, cazul se duce de râpă.

— Și dacă tot veni vorba, e timpul pentru un pic de instruire operațională moscovită, i-a spus Forsyth lui Nate. E specialitatea ta.

•••

Pregătirea Dominikăi în desfășurarea de operațiuni în zonă interzisă începuse. Vara se instalase pe acoperișurile înalte și cupolele de aramă ale orașului, ziua se mărise și o mulțime de finlandezi năpădiseră scările rulante ce duceau la peroanele de metrou. Dominika, când cu batic, când cu beretă, când cu pardesiu, măsura distanțele, amestecându-se în mulțimea ce se înghesuia la ușile turnante. A ieșit și într-un colț al pasajului a trecut pe lângă el. În lumina purpurie, i-a putut simți mirosul, mâneca puloverului, în timp ce ea ținea un pachet de țigări între două degete la talie. El l-a apucat – o întâlnire fulger perfectă – și a dispărut în mulțime.

Era o ploaie de vară, înviorătoare și ușoară, traficul era lent de tot, luminile se reflectau pe trotuar. Ea și-a verificat ceasul lângă o vitrină. Nu era urmărită, se simțea bine și știa că avea să se încadreze în timp. Când Nate i-a descris ce urmau să facă, ea a râs.

— Noi nu apelăm la asemenea scenarii, i-a spus ea, iar el a replicat:

— Asta pentru că SVR acționează în țări democrate, și ea a pufnit supărată, dar a ascultat cu atenție.

A mers pe lângă zidul de granit în timp ce mașinile treceau șuierând pe strada udă. A trecut de colț și s-a oprit în umbra unei schelării, pe trotuarul acoperit. Mașina lui Nate și-a făcut apariția de după colț la 38 de minute după ceas, rapid, mergând încet, cu geamul de pe partea dreaptă deschis, iar ea a trecut de curbă și și-a strecurat

mâna pe geam, lăsând să cadă pe scaun o pungă de plastic și luând de la el din mână caseta nouă. S-a tras înapoi sub schelărie și el și-a văzut de drum. Nici n-a privit-o, dar ea l-a văzut accelerând, fără a aprinde farurile. *Ce mai punere în scenă,* s-a gândit ea.

Dădeau randament maxim, toți, și, inevitabil, cei de la Cartierul General, care voiau și mai mult, au început să facă presiuni. Era un agent controlat de ei, cu o poziție bună în *Rezidentura* SVR, scriseseră ei, și voiau să exploreze și alte posibilități. Forsyth i-a dus cu vorba săptămâni întregi, dar apoi a primit ordin și Gable era gata-gata să se urce în avion să se ducă până acolo, dar Forsyth l-a oprit.

Începuse nebunia. Inginerii de la Directoratul de Știință și Tehnologie doreau ca DIVA să descarce toate informațiile existente în rețeaua de calculatoare din întreaga *Rezidentura*, să atace criptosistemele, să amplaseze dispozitive audio și video acolo. Aceștia au admis încântați că unele dintre dispozitivele lor *puteau reduce, repet, reduce lumina din sudul orașului Helsinki* și într-o clipă i-au cerut DIVEI să instaleze o *sursă radioactivă* pe acoperișul ambasadei ruse. Apoi Cartierul General i-a înștiințat că „Regula celor șase” care guverna dezvoltarea oricărei tehnologii noi avea să întârzie introducerea oricărui tip de echipament în teren: cercetarea și dezvoltarea pentru dispozitiv urmau să mai dureze încă *șase ani,* să coste *șase milioane de dolari* în plus și, în baza testării pe bancul de lucru, un dispozitiv ar fi cântărit *șase sute de livre*. O nebunie.

Latura clandestină a operațiunii s-a extins, Nate și Dominika s-au văzut în continuare în public, trăgând de timp în beneficiul Centrului și al lui Volontov. Mese luate împreună, excursii în afara orașului, concerte. Nate a dat detalii personale despre el însuși, pe care Centrul le putea verifica în mod independent, pentru a demonstra cât de bine își făcea Dominika treaba. Dar, așa cum prezisese Forsyth, Volontov voia ca lucrurile să avanseze din ce în ce mai mult, așa că, fiind ajutată cu mare plăcere de Gable, ea a redactat telegrama în care raporta începutul unei relații sexuale cu Nate, pentru a mai câștiga timp. Gable voia să scrie și că Nate suferea de o „disfuncție erectilă”, argumentând că așa puteau trage de timp, dar Forsyth, roșu de supărare, l-a pus la punct. Nate i-a făcut semn cu degetul arătător lui Gable.

Dominika a început să fotografieze documente rusești clasificate de la *Rezidentura,* folosind o varietate de camere ascunse instalate în poșetă, brelocuri de ceas, rujuri. Alegea să fotografieze doar cele mai bune documente, știind exact când să aștepte. Gable a lăudat-o, dar Nate era permanent îngrijorat și supărat din pricina riscurilor pe care și le asuma.

Într-o duminică după-amiază, aflându-se în casa conspirativă, Dominika s-a săturat să-l tot audă comentând:

— Îți faci griji pentru mine sau pentru cazul ăsta și reputația ta? l-a întrebat ea. În cameră s-a lăsat tăcerea și Gable și-a dres glasul.

Nate s-a întors încet spre ea, stânjenit și supărat.

— Sunt preocupat să păstrez confidențialitatea, a replicat el și a văzut-o înăsprindu-se la față. Cred c-ar trebui să fii mai prudentă.

— Dacă asta e ce crezi, a spus Gable, o să-ți placă runda următoare.

•••

Telegrama de la Cartierul General avea cinci pagini. Voiau ca ea să instaleze un USB într-un computer de la *Rezidentura*, de preferință cel din arhivă, dar putea fi și cel de sub biroul lui Volontov. După 14 secunde de descărcare, Langley putea accesa textele tuturor telegramelor codificate ale SVR-ului dintre Iasenovo și Helsinki, transmise prin intermediul rețelelor telefonice comerciale. Citirea mesajelor în direct era mai simplă decât încercarea de spargere a algoritmilor de criptare în permanentă schimbare. Era însă o mișcare extrem de riscantă. Forsyth i-a văzut fața lui Nate și l-a sfătuit să nu se mai ducă la întâlnire. Gable urma s-o instruiască pe Dominika.

Două zile mai târziu, Dominika a împins căruciorul cu roți șubrede încărcat cu dosare și saci de documente de casat și evidențe contabile în arhivă. Slavă Domnului că avea de ce să se țină, pentru că-i tremurau picioarele. Custodele, un om între două vârste pe nume Svets, care purta niște ochelari enormi și o cravată lată de lână care îi ajungea doar până la jumătatea burții, stătea în expectativă. Abia aștepta s-o vadă punând dosarele la loc în fiecare seară la sfârșitul programului, mai ales când se întindea să ajungă la sertarele de sus. Ochii lui de gândac, plini de vinișoare, o urmăreau în vreme ce trăgea căruciorul înăuntru.

Exersase asta cu Gable, iar el o instruise să continue tot așa. Și-a ciocnit căruciorul de colțul biroului lui, l-a lăsat să se răstoarne, împrăștiind hârtiile pe covor, și Svets s-a ridicat agitându-se de zor, iar ea a îngenuncheat lângă biroul lui și a găsit mufa cu led verde aprins, s-a asigurat că stickul era în poziția corectă și l-a introdus în mufă. Apoi a început să numere în timp ce strângea hârtii, nouă, zece, unsprezece, și pentru că Svets se ridicase, ea i-a arătat un alt dosar de pe podea, dintr-un colț mai îndepărtat, doisprezece, treisprezece, paisprezece, a scos stickul și s-a ridicat, dându-și părul după ureche și punând stickul în buzunarul de la fustă cu inima bătându-i nebunește. A aranjat dosarele și le-a pus la loc în sertare, lăsându-l pe el să se zgâiască la ea cum stătea pe vârfuri, ridicând un picior pentru efect.

Mai erau două ore până la sfârșitul zilei și avea impresia că absolut toți erau cu ochii pe ea. Apoi angajații, bodogănind nerăbdători, s-au înghesuit la ușile duble de la intrare, lângă care se găsea o masă în spatele căreia stăteau doi barcagii de pe Volga, gărzile de securitate ale ambasadei, cu niște halouri cafenii în jurul capetelor. Verificau

gențile și buzunarele. *Doamne, e control inopinat și eu am ales tocmai ziua de azi.* O dâră de sudoare i-a străbătut spatele, o putea simți cum se prelinge în jos. Era blocată la coadă, nu se mai putea întoarce în birou, o vedeau, așa că își ținea haina strâns în față și și-a strecurat stickul sub betelia fustei și apoi în jos, în partea din față a chiloților. Paznicul putea a vodcă și ochii lui roșii știau, *trebuiau să știe*, că ea avea acel lucru ascuns în chiloți, dar el i-a cotrobăit doar prin poșetă și i-a dat drumul să alunece până în capătul mesei, făcându-i semn să treacă mai departe.

Le-a povestit scena în seara aceea, simțind încă puternic adrenalina riscului. Nate stătea deoparte, în ușa micii bucătării, iar Forsyth asculta tăcut cu paharele pe frunte. Gable a desfăcut o sticlă de șampanie și a dat-o pe gât dintr-o sorbitură.

— Cred că acum știm de ce se numește stick, a spus el și a trecut pe lângă Nate, apucându-se să facă *fondue.*

Dominika nu mai gustase așa ceva, nu știa ce era, și când a fost gata, s-au așezat la masă și au înmuiat pâine în brânza topită, cu gust aspru și aromă de vin, și au vorbit și au râs puțin.

Forsyth și Gable au plecat după cină. Nate a turnat două pahare de vin și s-au dus în sufragerie.

— Ce-ai făcut azi a fost prea riscant. N-ar fi trebuit să te las să încerci asta, a dojenit-o Nate.

— A ieșit bine, l-a liniștit Dominika, întorcându-se spre el. Știm amândoi că există riscuri.

— Unele riscuri sunt acceptabile, altele inevitabile, cele mai multe sunt stupide.

— Stupide? *Glupîi*? Nu-ți face griji, Neit, a spus Dominika, n-o să-ți pierzi galoanele de spion. Cuvântul *stupide* o făcuse să-i cam sară țandăra. Iar el mocnea deja.

— Numai că ar trebui să înveți să fii sub altă influență decât cea a adrenalinei, a spus el.

— Te referi la vin? a întrebat ea și a aruncat paharul în perete. Nu, mulțumesc, prefer adrenalina. În cameră nu se auzea decât cum se prelingea lichidul pe zid.

Nate s-a apropiat de ea și a prins-o de brațe, deasupra coatelor.

— Ce-i cu tine? a șuierat el. S-au uitat furioși unul la altul de foarte aproape.

— Ce-i cu *tine*? a repetat ea în șoaptă.

Nici nu mai știa pe ce lume se afla. Nate era învăluit într-un violet cețos. S-a uitat la buzele lui, provocându-l, făcându-l să se apropie și mai mult. După încă o clipă, momentul acela a dispărut ca și când n-ar fi fost.

— Te rog, dă-mi drumul, a șoptit ea, și el i-a dat drumul, iar ea și-a luat haina și a deschis ușa fără să se uite la el, cercetând în mod

automat cu precauție holul și casa scărilor, apoi a plecat, închizând-o încet.

Nate a rămas cu privirea ațintită asupra ușii închise, cu un nod în gât și cu inima bătându-i nebunește în piept. Doamne, tot ce voia el era ca operațiunea să decurgă lin. Tot ce dorea era s-o știe pe ea în siguranță. Tot ce dorea…

FONDUE DE BRÂNZĂ

Preparați un sos mai gros din vin alb cu usturoi zdrobit, adăugați brânză Gruyère și Emmentaler rasă și amestecați la foc mediu până se înmoaie. Adăugați amidon, mai mult vin după gust și reîncălziți, fără a aduce în punctul de fierbere, până ce preparatul devine cremos și gros. Serviți cu crutoane de pâine de țară ușor rumenite.

18.

Vremea se încălzise bine de-acum și finlandezii de pe trotuar care așteptau să se schimbe semaforul își întorseseră toți fețele spre soare, precum floarea soarelui, cu ochii închiși. Vastele spații verzi și băncile din Kaivopuisto erau năpădite de secretare aflate în pauza de prânz care se bronzau cu bărbiile în sus, sorbind razele de soare.

Nate avea o notă lipită de ușă. S-a dus în biroul lui Forsyth și s-a așezat jos. Gable stătea pe canapea. Forsyth i-a dat scurta telegramă venită de la Cartierul General prin care se anunța disponibilitatea noului director al CIA, recent confirmat, de a călători incognito de la Copenhaga la Helsinki preț de șase ore, pentru a face cunoștință cu DIVA și a-i exprima recunoștința agenției pentru serviciile aduse de ea. Nate s-a uitat la Forsyth și apoi la Gable.

— Cum poate călători incognito? a întrebat Nate. A apărut în toată presa.

— O să fie la Copenhaga pentru întrunirea NATO, a adăugat Forsyth. Cum o să scape el de danezi habar n-am. Allen Dulles obișnuia să facă asta, Angleton de asemenea, să se urce într-un avion, să nu spună nimănui și să-și facă apariția neanunțat.

— Da, în 1951, a precizat Gable. Și tipii ăia călătoreau singuri. Și tu ai coborât dintr-un avion Constellation, ai traversat pista de aterizare, ai luat un taxi și ai rezervat o cameră la hotel, înregistrându-te acolo. Totuși tocile acelea mici ale stewardeselor…

Forsyth l-a ignorat.

— Am trimis un refuz politicos azi-noapte și șeful pentru Europa m-a sunat pe linia verde o jumătate de ceas mai târziu și m-a făcut cu ou și cu oțet. Nu este o simplă cerere. Directorul vrea să se implice.

— Și șeful ăsta pentru Europa e tot un afurisit de infatuat, a comentat Gable. Se crede căpitan de navă la Trafalgar. Ați citit vreodată discursul lui de Crăciun adresat trupelor?

Forsyth a continuat să-l ignore.

— Nu putem controla lucrurile decât din clipa în care sosește cu avionul. Îl scoatem pe poarta pentru VIP-uri, îl escortăm prin oraș, îi ascundem gărzile într-o dubă jos, îl aducem încoace sus să dea mâna cu ea, apoi îi facem vânt. Numai rugați-vă ca FAPSI[15] – serviciul SIGINT rusesc – să nu pună mâna pe planul lui de zbor. Forsyth a mai privit încă o dată telegrama. Probabil că l-au informat despre DIVA de curând. Oricum, dă bine pentru PR.

— PR? O să fie ucisă, s-a revoltat Nate. Ar fi mai sigur pentru noi s-o băgăm într-un portbagaj și s-o expediem în Suedia într-un weekend prelungit. De ce nu-i spunem că nu e disponibilă?

— Nu, a răspuns categoric Forsyth.

— Spune-i că ea refuză.

— Nu. Pregătește-o, spune-i să zâmbească. Ochii ăia albaștri vor face restul. Hai să aducem niște mâncare aici, niște băuturi.

— Și o mașină cu care să ne retragem rapid, parcată în apropiere, a adăugat Gable.

— Și Dominika? a întrebat Nate. Cine își asumă responsabilitatea dacă ceva merge prost?

— Tu, au spus Gable și Forsyth.

•••

Au aterizat, și-au făcut intrarea, și Dominika s-a ridicat în picioare în vreme ce directorul CIA și-a scos haina și a traversat camera strângându-i mâna zdravăn și spunându-i cât de bucuros era s-o întâlnească. Apoi i-a strâns și lui Nate mâna, felicitându-l pentru că făcea o treabă foarte bună împreună cu Dominika, zâmbind spre ea, și că puteau fi mândri de serviciile aduse Statelor Unite. Dominika a înclinat ușor capul, apoi s-au așezat, Dominika și directorul pe canapea. El a spart gheața, vrăjind-o în același mod în care procedase în zilele petrecute în legislatură, și a bătut-o pe genunchi pentru a-i atrage atenția, zăbovind cu mâna pe genunchiul ei, într-un gest total deplasat.

Era înalt și slab, cu ochi vioi, cu obraji scofâlciți și păr lucios vopsit în negru. Dominika s-a gândit că arăta precum Koșcei, maleficul personaj mitologic despre care obișnuia să-i citească tatăl ei când era mică. Dominika l-a privit cu atenție, dar aura lui era ștearsă, de un verde pal în jurul feței și urechilor. *Verde,* zelionâi, *sensibil, nu ceea ce pare a fi, un actor,* se gândi ea. Cât de diferit era de unchiul Vania, dar de fapt era la fel, servicii diferite, dar și el tot o *iașcerița,* șopârlă.

L-a întrebat pe Forsyth despre „mediul operațional” din Scandinavia și toți știau că nu trebuiau să discute nimic în fața unui agent dublu, așa că ea s-a sculat și a adus o farfurie de *pelmeni,* găluște fierbinți tocmai scoase din oală, umplute cu carne tocată condimentată și stropite cu smântână. Dominika insistase să pregătească ea ceva specific rusesc pentru a-l onora pe oaspete. Nate se gândise că ar fi trebuit să servească biscuiți uscați *näkkileipä* și băuturi calde cu aromă de vanilie.

— Excelent, a complimentat-o directorul, murdar de smântână în colțul gurii.

S-a lins pe buze și i-a făcut semn Dominikăi să se așeze iar lângă el. Nate, Gable și Forsyth stăteau unul lângă altul pe scaune puse de-a curmezișul ca s-o poată urmări pe Dominika, să-i poată oferi ajutor, în vreme ce directorul a întrebat-o de unde era, parcă pentru a verifica dacă era alegător. Gable și-a adus aminte de nopțile disperate de demult din camere de hotel împuțite, cu agenți asudați, care își

asumau riscuri inimaginabile, care își făceau curaj să opereze din nou și îl ascultau pe el vorbind încet, fără pauze, și se uitau la el, turnându-și votcă sau maotai sau arac. Asta fusese demult. Aici, în apartamentul acesta scăldat în soare, aveau o întâlnire veselă ca între vechi prieteni.

Pentru un rus, a vorbi despre succesul viitor înseamnă să atragi ghinionul. E preferabil să taci. Directorul s-a mutat mai aproape, dar ea nu s-a aplecat spre el. *Bun spectacol,* s-a gândit Nate, *Dominika se pricepea să se descurce în situații de acest gen, nu*? Directorul i-a spus că toți îi *aplaudaseră* eforturile, că era *personal* interesat de activitatea ei și că n-ar trebui *să ezite* să-l contacteze direct la orice oră *din zi sau noapte.* Nate era tentat să-i ceară numărul de telefon din Bethesda. Forsyth i-a citit gândurile și i-a făcut semn să-și țină gura.

Verde ca un brotac și trăncănind de zor, directorul Koșcei vorbea despre un cont bancar secret în care fusese pus un *bonus de racolare* pentru Dominika și urmau să îi fie depuși în fiecare lună mai mulți bani. Contul era sub controlul ei absolut, dar bineînțeles că retragerile de sume *exagerate* nu erau recomandate. I-a mai spus și că urmau să fie depuși bani în plus când începea să lucreze la Moscova. Dominika s-a uitat în sus la Nate, apoi l-a privit pe Forsyth. Fețele lor erau inexpresive. Koșcei continua neabătut.

După doi ani de *serviciu intern* la Moscova, a rostit el monoton, un bonus de un sfert de milion de dolari va fi depozitat în contul ei. În cele din urmă, la *data hotărâtă de comun acord* a retragerii ei din serviciu, CIA urma să o instaleze undeva în Occident, într-o locație unde să aibă asigurată securitatea și i se va pune la dispoziție o casă de nu mai puțin de *o mie de metri pătrați.*

În încăpere era liniște. Dominika și-a schimbat expresia feței și s-a uitat la fiecare dintre ei, apoi s-a întors înapoi spre vizitator. A zâmbit în felul ei irezistibil. *La naiba,* și-a zis Nate.

— Domnule, vă mulțumesc că ați bătut atâta drum ca să mă întâlniți, a spus Dominika. Le-am explicat domnilor Forsyth, Gable și Nash – și a arătat spre ei în timp ce-i menționa – că sunt hotărâtă să vă ajut cât pot de mult. Sunt hotărâtă să încerc să-mi ajut țara, să ajut Rusia. Apreciez tot ce mi-ați oferit. Dar vă rog să mă scuzați, eu nu fac asta pentru bani. Și i-a aruncat o privire acestei sperietori de ciori *nekulturnîi.*

— Sigur că nu, a spus Koșcei bătând-o pe genunchi. Deși toți realizăm cât de *folositori* pot fi banii.

— Da, domnule, aveți dreptate, a replicat Dominika. Nate a observat că era indispusă, se îmbujorase ușor. Forsyth a observat și el. Gable s-a apucat să aducă hainele, foindu-se prin cameră.

— Domnule director, ne mai ia încă o jumătate de ceas ca să plecăm de aici înainte să luați avionul, i-a amintit Forsyth, ridicându-

se în picioare.

— Bine, bine, a spus el. A fost o plăcere să te întâlnesc, Dominique. Ești o femeie curajoasă, care îți asumi riscuri teribile. *Doamne, spune-i acum și cât mai are de trăit,* s-a gândit Nate. Adu-ți aminte, a adăugat directorul, îmbrățișând-o, atingându-i pieptul cu brațul, sună-mă oricând ai nevoie.

Da, poate să te ia de mână și să te treacă granița, printre minele antipersonale și cu două minute înaintea câinilor, s-a gândit Gable.

Forsyth l-a ajutat pe Koșcei să-și pună haina și pălăria, în vreme ce Gable a coborât să pregătească escorta. Directorul s-a dus după el. Forsyth s-a oprit în ușă și a făcut cu ochiul.

— Vorbim curând, a spus el și a dispărut.

Dominika și Nate stăteau în ușa apartamentului ca niște tineri însurăței după ce-și luaseră rămas-bun de la un unchi nesuferit care venise la o cină de duminică.

Nate a închis încet ușa. În casa conspirativă se lăsase o liniște deplină, puteau auzi cum erau trântite portierele mașinilor și cum acestea o luau din loc.

— Ei bine, ți-a plăcut directorul? a întrebat-o Nate.

•••

Se lăsa seara și golful era străbătut de lumini intermitente, iar prin fereastra deschisă se auzeau voci vesele de dincolo de apă. Pe masă erau două pahare de vin neatinse. Dominika și Nate stăteau pe întuneric, ea pe canapea, el pe scaun. Lumina se reflecta în părul și genele ei. Purta o rochie de vară strâmtă și pantofi cu toc, ca pentru un interviu de angajare. Nu avea chef de vorbă, iar Nate nici nu știa ce să spună, gândindu-se că disputele lor și vizita asta de acum o întorseseră pe dos, că urma să-i spună că renunța. El era ofițerul ei de caz și era responsabilitatea lui ca operațiunea să continue.

Fir-ar să fie, s-a gândit el, *o mulțime de acțiuni se duc pe apa sâmbetei, agenții se pierd în malaxorul CIA, mai există și ghinion sau momente prost alese, pierzi un tren și se schimbă totul. Dar cine pierde un agent pentru că acesta are impresia că suntem toți vrednici de dispreț*? Deja își imagina cum s-ar mai fi bârfit la cantina de la Cartierul General. Da, era tot el, Nash, la Helsinki. Era adevărat ce se spunea la dosar la urma urmei, de regulă e așa. Langley urma să telegrafieze, *E vremea să faci un tur al țării, hai să vorbim despre viitorul tău.* Tatăl său i-ar fi scris: *Bine ai venit, fiule, te-am iertat.* Un puț adânc de mină, abrupt și lipsit de aer. A observat că ea se ridicase și se îndrepta spre el.

Întunericul din cameră o afecta, un cocon invizibil, nu știa, dar stătea în fața lui, uitându-se la el. Haloul lui obișnuit violet era la locul său și, în chip ciudat, simțea că emană o căldură puternică. Știa că suferea, mult prea exigentul profesionist din el își făcea griji în privința echilibrului carierei lui, dar dincolo de seriozitatea

profesională exista și vulnerabilitate. Indiferent ce gândea el despre ea personal – nu era sigură ce –, neliniștea și preocuparea lui erau duioase. Și-a dat seama că ea însăși resimțea presiunea, trăind încontinuu cu acest secret în suflet. Motivată mai întâi de furie, acum își intrase bine în noul său rol. Îi preferase pe americani pentru că avea încredere în ei, americanii aveau grijă de ea, erau adevărați profesioniști.

În parte, Dominika își dădea seama că ceea ce făcea era mai ales pentru Nate. Dacă el ar fi întrebat-o, i-ar fi spus că n-avea deloc de gând să renunțe. Era hotărâtă și concentrată pe misiunea ei.

Dar în acel moment avea nevoie de ceva mai mult decât decepția ei nesemnificativă, decât să știe că voința ei era mai puternică decât a tuturor celorlalți, că dădea lovitura Eminențelor Cenușii. Avea nevoie să fie dorită. De el. Își putea simți sinele lăuntric cuprins de furtună. Își puse mâinile pe scaunul lui Nate, se aplecă și îl sărută pe buze.

Dominika nu prevăzuse asta (știa cu siguranță că *el* în niciun caz). În cadrul serviciului ei, ca și în al lui, erau strict interzise, *zapreșcionnîi,* relațiile amoroase între ofițerii serviciilor secrete și agenții lor. Complicațiile emoționale reprezintă un pericol de moarte pentru o operațiune clandestină. Nu degeaba îi fac vânt din cameră unei Vrăbii după ce preia frâiele „Unchiul Sașa”, pentru că sentimentele sunt o piedică, nu ajungi nicăieri cu o agentă care se gândește la *khuy*-ul lui, așa cum obișnuiau să spună bătrânii săi instructori, chicotind și încercând s-o facă să roșească.

S-a trezit în brațele lui, sărutându-l, nu foarte pasional, ci încet, ușor. Buzele lui erau calde și voia să i le soarbă. Simțea cum întreg trupul și capul îi sunt cuprinse de încordare. Mâinile lui îi strângeau spatele și se simțea îmbujorată și agitată, de parcă ar fi fost doi prieteni din copilărie care s-au reîntâlnit ca adulți. El i-a suflat în ureche un val de căldură violet și a simțit cum o trec fiori pe șira spinării.

— Dominika, a îngăimat el, dorind să se oprească. Se certaseră cu câteva zile înainte, era o nebunie să se încurce în felul ăsta, siguranța cazului necesita…

— *Zamolci,* a șoptit ea, taci, prostule, și l-a sărutat pe obraz și l-a strâns mai tare în brațe.

Lui i se învârtea capul de nehotărât și de speriat ce era, de dorința nestăvilită pe care o simțea. Știa că o dorea, era nebunesc, interzis. Nu și-a mai putut aminti ce a urmat.

Stăteau dezbrăcați și transpirați în dormitor, iar Dominika își trecea încet unghiile printre picioarele lui pentru a-l face s-o urmeze – s-a gândit că trebuie să fi inventat chiar atunci o nouă tehnică de seducție – și s-au cățărat peste spetează în mod ridicol în patul din perete. Ea îl ținea în brațe, înfigându-și unghiile un pic cam tare, și râse, cu gura

uscată de dorință. Simțindu-i pielea pentru prima dată, trecându-și buzele pe abdomenul lui, i se părea ireal și amețitor. O privea surprins în timp ce ea îl împinse pe spate, cu mâna pe pieptul lui. Îl săruta tandră și lascivă, reținută și dezinhibată, savurându-i gustul, și parcă ar fi fost iubiți dintotdeauna. Nu s-a gândit deloc la Școala de Vrăbii sau la tehnici. Pur și simplu îl dorea.

Era tot mai nerăbdătoare, sinele său secret deborda și îi vâjâia capul. Gâtul i se contractă și chiar atunci, din fericire, a întins-o el pe spate, iar ea și-a ridicat călcâiele tremurând spre tavan, în timp ce pe fereastră a pătruns lumina unei luni sângerii ce răsărea deasupra portului și care i se reflecta în ochi. Nu mai vedea nimic, Nate era doar o figură nedeslușită cocoțată deasupra ei, apoi o greutate ce-o apăsa. Dominika a simțit o nespus de dulce sfârșeală și luna îi strălucea în ochi și spera că el o putea ține bine încât să nu-și ia zborul ca un fulg. Se simți cuprinsă de o tot mai mare excitare și atunci un val de efuziune mai intens decât celelalte a făcut-o să se agațe și să se unduiască și i-a spus „*boje moi*" din adâncul gâtului și a fost învăluită de o stare de grație ca atunci când vântul pleacă lanurile de grâu.

Stăteau unul lângă altul în lumina lunii. Dominika a așteptat să i se potolească tremurul șoldurilor înainte să se uite la trupul lui ud leoarcă.

— *Dușka*, te pricepi foarte bine să coordonezi un agent, a șoptit ea.

Aerul nopții nu le uscase încă trupurile când au auzit cheia în ușă și au sărit din pat, iar Nate și-a pus la repezeală o cămașă, pantalonii și pantofii. Dominika a înșfăcat niște haine și a fugit în baie. Nate s-a dus în sufragerie și l-a găsit pe Gable în bucătărie, căutând în frigider.

— M-am gândit să mă întorc să văd ce pagube sunt după turul de forță al directorului, a explicat Gable. S-a întors iar să se uite în frigider. Mai sunt găluște din alea?

— Pe raftul de jos, a spus Nate. Da, am vorbit cu Dominika despre toată porcăria asta. Cred că-și dă seama de diferența dintre noi și superiori.

— M-am prăpădit de râs când a făcut mișto de bătrânul păun. Are simțul umorului, a remarcat Gable. A pus un vas cu găluște pe masă. Deci, ai calmat-o? a întrebat el.

— Da, *Bratok*, a răspuns Dominika, venind din baie. M-am calmat. Era complet îmbrăcată, cu părul pieptănat și o mină relaxată. Nate s-a uitat la fața lui Gable. Lasă-mă să-ți încălzesc eu găluștele, s-a oferit Dominika. A aprins aragazul, a pus tigaia. Sunt mai bune după ce-au mai stat, mai ales astea, a spus ea. A pus găluștele fierte într-o tigaie cu unt și le-a prăjit până s-au rumenit pe ambele părți. Dar așa cum sunt acum sunt foarte bune cu oțet, a adăugat ea.

Au continuat să sporovăiască în timp ce stăteau în jurul mesei de la bucătărie mâncând din castroane. Nu vorbea nimeni, și Gable se uita

uneori când la unul, când la altul. Nate stătea cu nasul în farfurie, dar Dominika l-a sfidat cu privirea pe Gable netulburată, uitându-se la haloul din jurul capului său. După ce au terminat de mâncat, Gable s-a apucat de spălat vase, în vreme ce Dominika și-a pus haina și le-a urat noapte bună. Nu s-a uitat înapoi la Nate când a coborât scările. Nate a închis ușa, întorcându-se speriat să îl înfrunte pe Gable, care se îndrepta spre canapeaua din sufragerie cu două pahare pe care le ținea între degete și cu o sticlă de scotch în cealaltă mână.

— Haide, Priapus, a spus Gable așezând paharele pe masă. Ia o gură în timp ce aduc eu gheața.

GĂLUȘTE PELMENI

Modelați discuri dintr-un aluat făcut din făină, ou, lapte și sare. Amestecați carne de vacă tocată, de porc sau de pui, ceapă tocată, usturoi și apă. Puneți puțină umplutură în centrul fiecărui disc, umeziți marginile, împăturiți și modelați găluște pe care le fierbeți în apă clocotită cu sare până ce se ridică la suprafață. Serviți-le cu smântână.

19.

— Ți-a scăpat? a întrebat Forsyth, aplecându-se peste birou. Te ocupi, conform aprecierilor Cartierului General, de unul dintre cele mai promițătoare cazuri rusești de la Directoratul de Operațiuni din ultimul deceniu și n-ai avut atâta disciplină încât să nu te culci cu ea?

— Șefule, știu că a fost o greșeală, nu am avut-o în plan, s-a întâmplat. Era întoarsă pe dos din cauza directorului. Îi spunea Dominique. I s-a umplut paharul, avea nevoie de cineva aproape, a fost supusă unei mari presiuni.

— Avea nevoie de cineva *aproape*? a repetat Gable, de pe locul lui obișnuit pe bancheta din spate. Așa numiți voi, cei din generația voastră, sexul?

Fața în mod normal blândă și distinsă a lui Forsyth era neagră de supărare. L-a fixat cu privirea pe Nate până ce acesta a lăsat privirea în jos.

— Îi porți de grijă, stai de vorbă cu ea, îi acorzi sprijin. Dar nu…

— Vă împreunați ca iepurii, a continuat Gable.

— Da, ca iepurii, a spus Forsyth. Ce se întâmplă dacă relația voastră eșuează? Ce se întâmplă dacă vă certați după patru săptămâni și ea își dă seama că nu te poate suporta?

— E foarte posibil, a adăugat Gable.

— O să mai lucreze pentru CIA? Sau face asta pentru că e înnebunită după…?

— Supa macho gazpacho, a spus Gable.

— Despre ce naiba vorbești? s-a enervat Forsyth, uitându-se la Gable tolănit pe canapea. S-a întors spre Nate, care râsese de comentariul lui Gable.

— Haide, Nate, a spus el. Deși a furnizat atâtea informații până în acest punct, DIVA e o achiziție nouă. Trebuie s-o vedem că operează în mod productiv înainte de a ne convinge că recrutarea ei este un succes. Asta înseamnă că n-avem încredere în ea? Da și nu. Nu poți avea niciodată încredere deplină într-un agent.

— Rușii devin ursuzi, teatrali, li se face dor de casă. O iau razna. Ți-l aduci aminte pe Iurcenko[16] făcând cu mâna de pe scările avionului Aeroflot? DIVA e puternică, dar știm toți că e temperamentală, impulsivă.

A ridicat mâna pentru a-l opri pe Gable să mai facă vreun comentariu pueril.

— Treaba ta ca ofițer de caz e să strângi informații, să-i asiguri securitatea, să-ți stăpânești emoțiile personale și să faci din DIVA cea mai bună agentă posibilă.

— Să ți le stăpânești, a repetat Gable. Asta înseamnă fără sex.

— De când ai venit la Stația noastră ai tot dat de înțeles că îți dorești un caz mare, că nu vrei să o dai în bară, că ești nefericit din cauza dosarului tău. Păi, la naiba, atunci instruiește-o pe rusoaica asta ca un profesionist. Fii cu capul limpede.

— Cu cel de pe umeri, a completat Gable.

— Și gândește-te ce efecte ar avea o relație amoroasă asupra operațiunii, asupra ei. Trebuie să începem să ne gândim la întoarcerea ei la Moscova. Nu știm încă momentul. Ar putea refuza să lucreze din interior, așa că fă-o să se gândească la asta, pregătește-o pentru asta.

— Da, domnule, s-a conformat Nate, uitându-se înapoi la Forsyth.

— Ne-am înțeles? a întrebat Forsyth, vrând să pună punct discuției.

— Știu, *știu*, a spus Nate. Am terminat cu asta. Mulțumesc pentru vorbele încurajatoare, o să mă apuc iar de treabă.

— Asta sună bine, a spus Gable, ridicându-se de pe canapea. Acum pot să iau cele patru camere ascunse din casa conspirativă.

Nate s-a holbat la el cu ochii cât cepele. Forsyth își păstra o mină calmă.

— Glumeam doar, Romeo, l-a liniștit Gable. N-aș fi putut suporta să urmăresc în reluare.

•••

Ceea ce i-a împiedicat pe Forsyth și pe Gable să-l mai pedepsească pe Nate pentru partida lui de sex a fost un semnal din partea Dominikăi în ziua următoare: Nate nu și-a tras mâna înapoi atunci când a atins pata de vaselină de sub mânerul portierei mașinii a doua zi de dimineață. Era pusă de ea în cursul nopții. *Semnal de pericol*, s-a gândit el, *plus 12 ore*. Noaptea era răcoroasă, toamna scandinavă venise deja, cu chiciură pe parbriz și aburi ce ieșeau pe țevile de eșapament. Așteptau în apartament trecând în revistă posibilele pericole. Era Dominika urmărită, fugea? Nate verificase orarele aeriene și portuare. Omul lui Gable din Supo era în așteptare. ARCHIE și VERONICA stăteau la telefon. Toți cei trei ofițeri CIA reușeau să aștepte, să își stăpânească neliniștea. Nimeni nu s-a uitat la ceas – erau prea buni pentru asta.

Nate s-a ridicat atunci când s-a învârtit cheia în broască și și-au dat seama că totul era în regulă, pentru că ochii ei limpezi, albaștri, străluceau și obrajii îi erau îmbujorați – nu numai din pricina împlinirii misiunii de detectare a filajului, dar și din altă pricină.

Gable i-a adus o cană cu ceai fierbinte pe care ea l-a dat pe gât în vreme ce le relata grăbită detaliile pentru că așa erau toți instruiți. Voia să-i dea gata un pic, să-i impresioneze. Cu o zi înainte, un bărbat necunoscut venise la ambasada rusă, ceruse să-l vadă pe „agentul de pază” și îi dăduse un plic pe care scria cu majuscule: STRICT CONFIDENȚIAL PENTRU MAIOR VOLONTOV. Bărbatul plecase

înainte ca ofițerul de pază cam greu de cap să-i poată afla numele, dar agentul i-a dus imediat scrisoarea lui Volontov, care a găsit un alt plic în interiorul primului. Acesta a chemat-o la el zbierând și, în timp ce o asculta traducând mesajul din engleză, era învăluit într-un nor prăfuit, portocaliu. Mesajul era tipărit cu majuscule, spunând că cel care îl adusese oferea SVR-ului un manual tehnic strict secret american pentru suma de 500 000 de dolari și le propunea să se întâlnească peste cinci zile la hotelul Kämp.

Dominika s-a uitat la toți pe rând, și-a băut ceaiul și și-a continuat povestea. În plic mai era încă o foaie, cu trei benzi sfâșiate, de parcă fusese smulsă dintr-un biblioraft. În capătul de sus și de jos al paginii scria TOP SECRET/UMBRA și titlul cu aldine US National Communications Grid, cu un colț de sus decupat pe diagonală. Volontov era nervos și i-a cerut să-i citească de două ori notița de avertizare de sub titlu: „Distribuire neautorizată", „Dacă e găsit, înapoiați la Biroul de Coordonări", „Folosirea neautorizată se pedepsește conform legii".

Volontov avea chipul cenușiu și a zbierat la ea să-i facă o copie. Mânat de ambițiile lui de lingău comunist, a anunțat-o că avea de gând să-i trimită de urgență prima pagină primului director adjunct Egorov. Forsyth s-a uitat la Gable. Acesta s-a sculat și și-a dat jos haina de pe el în timp ce Dominika și-a ridicat puloverul și a scos o foaie de hârtie de la brâu, dându-i-o lui Forsyth – făcuse o a doua copie. Americanii s-au adunat grămadă. Gable a atins colțul oblic rupt și a murmurat:

— Fir-ar să fie, e rupt numărul de ordine. Apoi s-a uitat la Dominika și a spus: credeam că ți-am spus să nu mai faci asta niciodată, apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe creștet și a ieșit.

Telegrama NIACT[17] către Washington avea să fie trimisă într-o jumătate de oră. Lui Gable îi plăcea să trimită telegrame noaptea și să trezească pofta de gogoși la Langley.

Volontov fusese în criză tot restul zilei, a mai povestit Dominika. O chemase la el în birou de nu știu câte ori, având capul învăluit în haloul lui portocaliu, semn că era nerăbdător. Chiar și el își dăduse seama că asta putea fi un cadou nesperat în materie de intelligence. Spre sfârșitul zilei s-a hotărât să-l sune pe Vania Egorov pentru a-l pune în temă în privința informațiilor secrete cu un potențial extraordinar și a-l avertiza în privința posibilei lovituri. Să vadă directorul adjunct cum conducea el, Volontov, operațiunea.

A închis ușa să sune pe linia secretă și Dominika i-a auzit râsul stupid și răspunsurile lui repetate și servile, „*Da, da, da*", un adevărat lingău, cum să-i spui altfel, a zis ea. Cam așa ceva, a spus și Forsyth. Volontov a chemat-o la el pentru a mia oară în ziua aceea și a informat-o că directorul adjunct aprobase bineînțeles sugestia lui ca ea

să-l asiste în acea operațiune. Ea urma să pregătească banii – i s-a spus să scoată doar 5 000 de dolari –, să închirieze o cameră la hotelul Kämp și să traducă în timpul întâlnirii cu americanul. „Apucă-te de treabă acum”, îi spusese el concediind-o cu un semn cu mâna.

Fără să știe Dominika, Volontov l-a chemat și pe referentul său de la Direcția KR, teribilul fost grănicer.

— Vreau să urmărești din umbră o întâlnire pe care o s-o am la sfârșitul săptămânii. În holul hotelului Kämp. Doar să stai și s-o urmărești.

— O întâlnire? a întrebat ofițerul de contraspionaj. De câți oameni avem nevoie? Bineînțeles că o să fim înarmați.

— Idiotule, doar tu. Fără arme. Doar să stai în hol. Să mă urmărești când mă întâlnesc cu omul de legătură. Să stai acolo. Apoi să mă urmărești când plec. E clar? a spus Volontov. Bărbatul a încuviințat din cap, dar era dezamăgit.

Nate a scos-o în grabă afară pe Dominika din apartamentul conspirativ după un ceas. Reguli ca la Moscova de acum încolo – fără întâlniri inutile, fără întâlniri în timpul zilei, să își dea seama dacă existau urmăritori, să-și *asume* să fie urmărită. Să scurteze contactele sociale de ochii lumii. Să stea aproape de ambasadă până se termina întâlnirea de la hotelul Kämp. Volontov avea să fie nervos, să dirijeze din umbră, să fie cu ochii pe toți. Nu voiau să își asume riscuri.

— Situația e spinoasă, a comentat Gable reîntors la Stație. Trebuie să acționăm prudent. Dacă se întâmplă ceva și întâlnirea e compromisă, orice – americanul ăsta idiot poate fi arestat, SVR-ul nu primește manualul –, Dominika e singura persoană din SVR care știe de acest voluntar.

— Forsyth a trimis o telegramă confidențială reamintind Cartierului General de riscurile la care era expusă DIVA. Șeful pentru Europa a fost șocat, *foarte șocat,* să citească recomandarea lui Forsyth ca Stația să îl identifice pur și simplu pe trădător și să lase FBI-ul să se ocupe de acest caz când acesta revenea în Statele Unite. Șeful pentru Europa nu putea *aproba* un plan care să aibă drept consecință pierderea de informații de importanță vitală pentru stat – cel puțin nu atâta timp cât se afla el *la cârma* Diviziei pentru Europa.

Atunci când atașatul juridic de la ambasada americană, un agent special FBI în vârstă de 52 de ani pe nume Elwood Maratos, a dat buzna în biroul lui Forsyth pentru a coordona „operațiunea”, și-au dat seama că Agenția informase pe toată lumea până la Washington. Maratos, care se distinsese în cursul unei cariere de 25 de ani ca anchetator de jafuri bancare în Midwest, și-a pus picioarele pe birou, arătându-le tălpile pantofilor lui Forsyth și Gable, și a clamat că acesta era un caz clar de spionaj comis de un cetățean american care, în consecință, ține de stricta competență a FBI-ului.

— Al naibii tip, a exclamat Gable atunci când Maratos a plecat, are impresia că *espresso* înseamnă „tren non-stop” în spaniolă.

Nu era nicio îndoială că, dacă îi lăsau, o grămadă de agenți speciali ai FBI-ului aveau să aterizeze la Helsinki cu pantaloni de lucru, ghete speciale și șepci de baseball New York Yankees. Tot ce putea face Stația era să încerce să îi țină pe agenții federali sub control. Forsyth i-a comandat lui Nate să pregătească planul de exfiltrare a DIVEI. Era posibil să fie nevoit s-o scoată afară dacă se producea vreun incident și rușii începeau să se întrebe de ce.

Atunci s-a întâmplat ceva la Cartierul General. A avut loc probabil o întâlnire importantă și au început să acorde atenție pericolelor care o pășteau pe DIVA. Unii au declarat mai târziu că Simon Benford, șeful contrainformațiilor, a fost cel care a trântit una dintre bine-cunoscutele lui replici histrionice, avertizând că ignorarea amenințării de contraspionaj urma să dea naștere unei mari „porcării”. Rezultatul a constat în două telegrame care au sosit în cea de-a treia zi, cu două zile înainte de întâlnirea de la Kämp. Prima era de la șeful pentru Europa, destinată exclusiv lui Forsyth. Cea de a doua fusese scrisă de Benford în caracteristicul său stil lapidar, ce friza impolitețea. Telegrama aceea propunea o inițiativă operațională care l-a șocat chiar și pe Marty Gable, deși bătrânul lup de mare avea la el în birou o scrumieră făcută dintr-un craniu omenesc din Cambodgia sau Miami, spunând că nu-și putea aminti de unde.

În prima telegramă scria:

1. Vă rugăm restricționați la acest canal traficul de informații viitor. Cartierul General consideră prioritate de vârf împiedicarea potențialei vânzări ilegale de documente americane secrete către SVR. Stației i se cere să își coordoneze acțiunile cu reprezentantul FBI al ambasadei, care a fost informat de FBI din Washington. Cartierul General confirmă Stației că FBI are prioritate în toate aspectele legate de anchetă și aplicare a legii referitoare la amenințările la adresa securității naționale și cetățenii americani suspecți de crime federale, în baza Legii pentru Reforma Serviciilor Secrete și Prevenirea Terorismului din 2004 și a Ordinului executiv 12333 și a 50 USC 401.
2. Stația este solicitată să sprijine pe deplin ancheta FBI conform cerințelor. Cartierul General este conștient de faptul că orice arestare poate afecta securitatea agentei duble DIVA. Stația ar trebui să sporească măsurile de securitate operațională a DIVEI.
3. Vă rugăm raportați modul în care decurg lucrurile inclusiv NIACT. Cartierul General vă stă la dispoziție pentru

asistență în funcție de necesități. Succes.

În cea de a doua telegramă scria:

1. Primit raportul referitor la DIVA. DIVA devine o excepțională sursă de informații.
2. Vă rugăm transmiteți felicitările adresate de Cartierul General.
3. Luați în calcul că orice mic pas greșit în abordarea voluntarului o va pune pe DIVA sub observație. În eventualitatea unui rezultat negativ, vă rugăm să vă asigurați că planul de urgență de exfiltrare este bine pus la punct. Cartierul General pregătește preluarea și transportarea dezertorului.
4. Se impune aplicarea legii de către FBI, cu toate acestea scopul este acela de identificare a voluntarului, efectuare a arestării sale fără alertarea SVR-ului și permițând, repetăm, permițând SVR-ului să intre în posesia manualului fără a stârni suspiciuni serviciului de contrainformații rus. FBI va fi informat în privința existenței unei oportunități de acțiune sub acoperire și va respecta îndrumările Stației pentru atingerea scopurilor acțiunii.
5. Spre informarea Stației de la Helsinki, programul special de anul trecut destinat apărării a produs un manual modificat (GTSOLAR) identic cu copia oferită spre vânzare la Helsinki. Modificările informațiilor secrete vor avea drept rezultat dezinformarea tehnică și inducerea în eroare.
6. Cercetătorul Iden OSWR care va aduce manualul SOLAR va pleca din Washington în seara de 17 și urmează să sosească pe 18 dimineața. Vă rugăm să-l preluați și să-l cazați.
7. Transmiteți cât mai curând propunerea operațională de substituire a manualului SOLAR de prioritate imediată. Nu țineți cont de îndrumările din telegrama precedentă.

Au pus totul la cale, i-au chemat pe tehnicieni, au convocat încă o întâlnire cu DIVA în noaptea de dinaintea contactului. I-au arătat planurile, au făcut duplicat după cheia de la hotel, au pus-o în temă în legătură cu toate etapele. Au pus-o să se uite încă o dată la planuri. E în regulă, Neit, a spus ea. Avea o voce gâtuită, trădând surescitare. Au vorbit de riscuri, de expunerea ei, dar ea nu voia să asculte. Ochii ei albaștri nu s-au dezlipit de chipul lui atunci când el a desfăcut harta, marcând locul de unde aveau s-o ia dacă fugea. I-a simțit îngrijorarea

din voce.

Oare era vorba despre ea personal, s-a gândit ea, sau despre operațiune? Nate își reintrase în rolul de coordonator al ei, aura sa era neschimbată.

Lucrurile erau prea serioase, așa că s-au oprit pentru o cină târzie și a fost rândul lui Forsyth. N-a gătit mult, dar Dominika l-a privit uimită cum arăta cu șorț, învăluit tot în albastru, purtând mănuși pentru cuptor, scoțând afară o tavă de acolo. Știa și el un singur fel de mâncare, *soubise*, orez fiert în unt cu ceapă caramelizată. Gable cumpărase kebaburi de miel de la un magazin, în caz că mâncarea ar fi fost necomestibilă și ar fi rămas flămânzi. Au mâncat fără să schimbe o vorbă. Apoi s-au uitat la ceas. Pentru ea era bine să se întoarcă acasă.

N-a deschis ușa, a așteptat o secundă, trăgându-și în sus gulerul.

— Noroc mâine, a spus ea. *Și ea este cea în primejdie*, s-a gândit Nate.

— Și ție, i-a urat el. O să fie bine.

— Ne vedem peste câteva zile, a spus ea, punându-și o pereche de mănuși și dând să deschidă ușa. Așteptă. Se auzea zgomot de vase în chiuvetă. Uitându-se la el, îi surâse ca o Mona Lisa.

— Vreau să fii atentă, a rugat-o el. Ea s-a uitat peste umărul lui spre micul dormitor iluminat de lună, dar el nici n-a clipit și ea a simțit o strângere de inimă.

— *Spokoinoi nod*, Neit. Nici nu s-a auzit când a coborât treptele.

Au mers și au stins luminile, pregătindu-se să se ducă acasă. Era deja dimineață. Forsyth vorbea în vreme ce făceau ordine în apartament.

— Fără agitație, fără eroisme, clar? Gable trăgea perdelele, stingând și lumina în baie.

— Am înțeles, a spus Nate.

— Adică, dacă întâmpinăm dificultăți, nu ne lansăm în acțiuni pripite, l-a avertizat Forsyth.

— Da, înțeleg, a răspuns Nate, știind ce urma și nevrând să-i dea lecții șefului său.

— Dacă apar probleme, ceea ce avem de făcut e să evaluăm dificultățile. Apoi luăm o hotărâre. Dar este crucial ca Dominika să-și joace rolul în schimbul de mâine. Dacă se poticnește, indiferent din ce motiv, operațiunea s-a dus pe apa sâmbetei.

Gable s-a întors în cameră.

— Mâine pe vremea asta SVR-iștii o să se fraierească singuri că au pus mâna pe marfa autentică. Fără îndoială că la Moscova or să se bucure pe cinste.

S-au îmbrăcat. Ce era de spus trebuia spus atunci, pentru că, odată ajunși în stradă, o luau în direcții diferite, fără să se îmbrățișeze de

rămas-bun.

— Deci, ce aud e că o lăsăm pe ea să se expună, să meargă la cacealma, a spus Nate, încercând să-și păstreze vocea inexpresivă.

— Cacealma. Aici nu e Las Vegas. O s-o protejăm atâta cât ne stă în puteri. Dar trebuie să fii cu picioarele pe pământ. Capul sus, mai bine de atât nu se poate.

Cei trei s-au despărțit afară, în frig. Nate a străbătut un drum mai lung până la mașina sa, troleibuzele nu mai circulau așa târziu. A mai simțit încă puțină vaselină sub mânerul portierei, s-a urcat în mașină și a rămas cu ochii ațintiți asupra bordului, visând că parca în fața apartamentului ei, îi bătea la ușă și o lua în brațe, iar cămașa ei de noapte îi flutura în jurul trupului pe care el îl acoperea cu sărutări, apoi imaginea i se estompă, reveni la realitate și porni la drum, traversând zonele mărginașe ale orașului, cu ochii pe oglinzile retrovizoare.

SOUBISE À LA FORSYTH

Fierbeți orez în apă cu sare vreme de cinci minute. Într-un alt vas caramelizați ușor ceapă în unt. Adăugați orezul, acoperiți și mai gătiți puțin la cuptor la foc mediu, amestecând din când în când până se rumenește. Înainte de a servi, turnați smântână și brânză rasă de Gruyère.

20.

Forsyth, Nate și un tehnician pe nume Ginsburg s-a așezat pe niște scaune Empire capitonate cu catifea roșie dintr-o elegantă cameră a hotelului Kämp. S-au uitat sceptic la tapetul de mătase zdrențuit și la baldachinul de satin de deasupra patului. Prin ușile înalte glisante se auzea vag zgomotul traficului de pe Norra Esplanaden. Cei trei ofițeri CIA stăteau în jurul unei măsuțe joase, aurite, pe care se aflau două laptopuri, un telefon mobil, un receptor miniatural și un Motorola codificat ZB5100 – radiourile mari erau mai sigure decât celularele, mai ales în eventualitatea în care rușii monitorizau toate canalele în timpul întâlnirii din camera de hotel. Pe laptopuri se vedeau două imagini: prima era camera Dominikăi de la Kämp, identică cu cea în care stăteau. Era de fapt camera de alături. Pe cel de-al doilea laptop se vedea interiorul băii mari alăturate. Ambele imagini erau luate de sus, de lângă tavan, dintr-un unghi de 270°.

Conform instrucțiunilor lui Volontov, Dominika închiriase camera cu câteva zile în avans, ceea ce le oferise tehnicienilor timp să o verifice și să instaleze aparatura. Stația lucrase toată noaptea pentru a monta două camere de luat vederi, una ascunsă în mulurile de pe tavanul dormitorului, cealaltă fixată într-o gură de ventilație în baie. Camerele transmiteau receptorului un semnal codificat care era afișat apoi și înregistrat pe laptopuri. Fiecare cameră de la distanță – de mărimea unei brichete Zippo – avea încorporat și câte un microfon digital care asigura sonorizarea.

Gable se afla pe stradă într-o dubă parcată în fața hotelului, împreună cu atașatul ambasadei Maratos și alți trei agenți speciali de la biroul de contraspionaj FBI din Washington. În ciuda furiei abia stăpânite a lui Maratos, Forsyth interzisese orice prezență a FBI în camera de hotel, în parte pentru a-i controla pe agenții federali, dar mai ales pentru a-i împiedica s-o vadă pe Dominika. Nu aveau de gând s-o expună pentru a fi vânată de federali.

FBI pusese piciorul în prag la Washington. Nu acceptase să-l lase pe voluntar, indiferent cine ar fi fost el, să plece de la Helsinki și să se întoarcă în SUA înainte să-l înhațe ei. Multe lucruri puteau merge prost, argumentaseră ei. Ceea ce voiau ei să spună era că nu puteau supraviețui unui scandal dacă subiectul scăpa. Spilcuiții de la Cartierul General fuseseră deci de acord ca agenții FBI să aștepte până plecau rușii ca să-l înhațe. „Sigur, sigur”, spuseseră ei atunci când CIA a insistat ca Forsyth, și numai Forsyth, să dea semnalul când să-l aresteze.

— Toată lumea înțelege succesiunea evenimentelor, nu? întrebase

Forsyth în biroul său cu o zi înainte. Se uita ostentativ la Maratos.

— Da, am înțeles. Nu suntem la prima arestare, a replicat Maratos. Doar aveți grijă să ne anunțați atunci când aflați numele ticălosului.

— Elwood, vreau să subliniez că trebuie să aștepți să dau eu semnalul. Vei pune în pericol viața agentei noastre dacă acționați pripit, l-a avertizat Forsyth.

Maratos s-a uitat la Forsyth iritat.

— Am spus că am înțeles. Doamne, am înțeles.

Gable îl atenționase pe Nate că misiunea lui în acea operațiune era să tacă și să asculte, dar Nate a vorbit oricum, uitându-se țintă la agentul FBI.

— Dacă voi, băieți, dați chix cu asta, mai bine v-ați pune nevestele să vă bage cheia în contact la mașină dimineața. Era o încălcare a etichetei strigătoare la cer.

— Mă, ratatule, s-a enervat Maratos, asta e cumva o amenințare la adresa unui agent federal?

Nate era pe cale să răspundă când Forsyth s-a răstit:

— Tăceți naibii amândoi. Maratos s-a gândit să spună altceva, dar a tăcut.

Radioul de pe masă a semnalizat de două ori, era semnalul lui Gable din dubă că Volontov și Dominika pătrunseseră în holul hotelului. Trei minute mai târziu, pe primul laptop s-a văzut ușa deschizându-se și Volontov, Dominika și un tânăr scund au intrat în cameră. Dominika avea o geantă diplomat. Voluntarul era oacheș, avea o claie de păr negru vâlvoi și sprâncene groase. Purta o canadiană și căra un sac de marinar negru atârnat pe umăr. Ce nu se înregistra pe cameră era ceea ce vedea Dominika. Tipul era învăluit într-un halou galben murdar, precum un vânt încărcat de praf sau cerul dinaintea furtunii. Știa ce avea de gând Volontov să-i facă – Dominika știa că tânărul era pierdut. Stăteau pe scaune în jurul unei măsuțe joase. La microfon s-au auzit Volontov vorbind în rusește și Dominika traducând. Era ciudat să audă vocea Dominikăi venind din laptop.

La insistența lui Volontov tânărul s-a prezentat drept John Paul Bullard, un analist de nivel mediu din Serviciul Național de Comunicații. A spus ce lucra și câtă nevoie avea de bani. A bătut cu mâna sacul și a cerut din nou ca Volontov să-i plătească o jumătate de milion de dolari pentru manual, a cărui copertă deja le-o dăduse. Volontov a vorbit din nou și Dominika l-a întrebat pe american cum puteau fi siguri că era autentic.

Bullard a desfăcut sacul și i-a întins Dominikăi un manual de mărimea unei cărți subțiri de telefon. Ea i l-a dat lui Volontov, care a răsfoit trei secunde paginile înainte să i-l returneze Dominikăi. I-a spus ceva lui Bullard și Dominika a tradus. Trebuiau să examineze

documentul în privat înainte de a-i stabili valoarea exactă.

— E autentic, nu e fals, l-a asigurat Bullard.

Volontov a făcut un semn cu capul și Dominika s-a ridicat de pe scaunul ei cu documentul și servieta și s-a dus la baie. Conform instrucțiunilor date cu o zi înainte, Volontov voia ca manualul să fie pus în fundul dublu al servietei de îndată ce era posibil, în cazul în care ar fi fost o provocare din partea Occidentului, o cursă. Baia fără geam era locul nimerit pentru asta.

Forsyth a șoptit în stația radio:

— Totul e în regulă, așteptați.

Pe al doilea laptop s-a văzut deschizându-se ușa de la baie și capul Dominikăi a umplut ecranul. A închis ușa, a pus servieta pe dulapul de la baie. Mișcându-se rapid, s-a aplecat spre podea și a apăsat butonul dulapului, care s-a deschis în interior cu ajutorul a trei balamale. A scos un manual identic, modificat la microscop de câțiva specialiști și pregătit meticulos – până la coperta lipsă – dintr-o scobitură ascunsă, în care a introdus manualul original. Dulapul s-a închis cu un țăcănit. Dominika a apăsat două clape de pe capacul servietei. Când s-a deschis servieta, căptușeala ascundea un fund dublu, în care Dominika a pus manualul modificat. A tras capacul ascunzătorii și a închis servieta cu un țăcănit.

S-a oprit să se uite în oglindă, și-a aranjat părul și apoi s-a uitat în sus la gura de aerisire și la camera invizibilă. Nate îi spusese cu o seară înainte că aveau să monitorizeze schimbul pentru a se asigura că totul mergea bine. Dominika a scos limba la cameră și, privindu-se încă o dată în oglindă, s-a întors în dormitor.

— Dumnezeule, a exclamat Forsyth, de necrezut. De ce fel de operațiune vă ocupați voi? a întrebat el uitându-se la Nate.

— Pot să-i cer numărul de telefon? a spus Ginsburg, tehnicianul.

— Tăceți amândoi, s-a răstit Forsyth.

Dominika s-a așezat iar jos în vreme ce Volontov a scotocit în buzunarul hainei și a scos un plic gros. L-a pus pe masă și i l-a pasat lui Bullard. Dominika i-a spus acestuia că puteau să-i plătească doar 5 000 de dolari până verificau autenticitatea manualului. Privirea uluită a lui Bullard a fost întâmpinată de Volontov prin tăcere și o mină împietrită.

— Ce-o să facă? a întrebat Ginsburg, se va duce la autorități?

O privire aspră aruncată de Forsyth i-a închis gura. Dominika l-a anunțat pe Bullard că ei urmau să plece primii și că el trebuia să aștepte în cameră preț de cinci minute înainte de a ieși din hotel. Tânărul american s-a așezat la loc pe scaun, uluit. Volontov s-a ridicat, s-a închis la haină și a ieșit din cameră, iar Dominika l-a urmat. Rămas singur, americanul s-a aplecat înainte, acoperindu-și fața cu mâinile.

Forsyth a șoptit în radio, repetând numele lui Bullard de două ori.

— Petrecerea s-a terminat. Oaspetele e încă sus. Nimeni nu mișcă. Nicio mișcare.

A primit drept răspuns afirmativ două țăcănituri. Brusc, Bullard și-a îndreptat spatele și s-a ridicat.

— Stai naibii jos, s-a răstit Forsyth la ecranul laptopului. Stai acolo, bastardule.

Bullard s-a îndreptat spre ușă și a ieșit din cameră.

Forsyth a înșfăcat stația:

— Musafirul pleacă. Canadiană albastră, sac marinăresc negru. Nu vă mișcați.

Volontov și Dominika au ieșit din hotel și s-au urcat într-o mașină a ambasadei ce aștepta la curbă. Agenții FBI i-au urmărit plecând și au vrut să iasă din dubă.

— Stați jos, băieți, a spus Gable. N-a coborât încă nimeni.

— La naiba, a exclamat unul dintre agenții FBI. Rușii au plecat. Haide să-l înhățăm pe ticălosul ăsta.

Gable l-a prins pe unul dintre agenți de braț.

— Nimeni nu pleacă nicăieri până nu primim ok-ul, l-a oprit el.

— Dă-te naibii la o parte, l-a împins Maratos, deschizând portiera dubei. Agenții FBI s-au îngrămădit să coboare și au alergat spre hotel. Ușile liftului s-au deschis și Bullard a ieșit în hol în canadiana lui albastră și le-a căzut drept în brațe celor trei agenți FBI, care l-au trântit la pământ, i-au dus mâinile la spate și i-au pus o pereche de cătușe. O mulțime de turiști din hotel s-au adunat în jurul agenților federali, în vreme ce ei l-au ridicat pe Bullard și l-au împins spre ieșire. În agitația creată, nimeni nu l-a observat pe agentul KR de la ambasada rusă stând în spatele mulțimii. Acesta s-a întors pe călcâie și a părăsit hotelul pe o ieșire laterală.

Forsyth a strâns echipamentul, în vreme ce Nate a recuperat manualul lui Bullard din baia camerei unde avusese loc întâlnirea și tehnicienii au demontat repede camerele din colțul tavanului și de la gura de aerisire. S-au întors toți la sediul Stației.

— Fir-ar să fie! a exclamat Forsyth. Am să-i trag un perdaf lui Maratos de să-i meargă fulgii. A fost prea devreme! Mult prea devreme!

— Va trebui să aștepți până se întoarce înapoi în oraș, l-a calmat Gable. S-au dus direct la aeroport. Aveau un avion care aștepta să-l ducă pe tip până la Washington. Idioții ăia erau așa de excitați, de nerăbdători. Se și gândeau deja la promovări.

— Crezi că rușii au avut pe cineva care să supravegheze holul? a întrebat Nate, încercând să-și stăpânească teama.

— Imposibil de spus, a răspuns Gable. Erau o mulțime de oameni care s-au uitat la arestare. Dacă ar fi fost după mine, aș fi avut pe cineva care să stea la pândă.

— Grozav, a spus Nate. Mă duc la casa conspirativă s-o aștept pe Dominika. Sună-mă dacă afli ceva. S-a ridicat să plece.

— Stai așa, a spus Forsyth. Stai jos o secundă.

Nate s-a așezat jos.

— Vreau să-ți păstrezi calmul, înțelegi? Nu te duci la ea la apartament. N-o suni deloc. Nu-i trimiți semnale, nu controlezi locurile de întâlnire. Dacă te văd la cinci străzi distanță de ambasada rusă, te fac harcea-parcea imediat ce termin cu Maratos. L-a fixat îndelung cu privirea pe Nate. Mă înțelegi, Nate?

— Da, mă duc la casa conspirativă să aștept. Asta e tot.

— Asta e exact genul de situație de care am discutat. Nu știm dacă rușii au văzut ceva. O să trimit o telegramă acum la Washington cu descrierea detaliată și sper să-l trimită la Topeka să înregistreze carduri de pontaj întreaga lui carieră.

Nate s-a ridicat să plece, pe față oglindindu-i-se supărarea și teama.

— Stai jos, nu am terminat, a spus Forsyth. Acum urmează partea grea, să aștepți să afli dacă agenta ta e în siguranță. Dacă te miști prea curând, ai putea s-o pui în pericol chiar dacă ei nu suspectează nimic. Trebuie să lăsăm lucrurile să se liniștească.

— Ce-ar fi să-i punem pe ARCHIE și pe VERONICA să-i supravegheze apartamentul? a întrebat Gable, o sugestie venită mai mult în sprijinul lui Nate.

— Nu, nu vreau să risc nici măcar asta, a spus Forsyth. Dar, Marty, vreau ca agentul tău de la Supo să stea la pândă la punctul de observație de pe strada Tehtaankatu pentru a-i supraveghea pe ruși. Ar trebui să anunțe orice lucru ciudat care iese sau intră în ambasada aia. Promite-i o primă.

Nate s-a ridicat să plece.

— Stai calm, l-a îndemnat Forsyth.

În momentul în care a intrat în casa conspirativă, Nate a putut simți parfumul Dominikăi în aer, o undă de miros de săpun și pudră și încă ceva mult mai natural, mai iute și mai lemnos. Preț de un minut, a avut impresia că ea sosise deja la apartament, dar nu era nimeni acolo. Ei îi spuseseră să stea deoparte vreme de o zi. Volontov avea să facă valuri, trimițând întruna telegrame și dând telefoane. Nate simțea nevoia s-o aibă lângă el. S-a dus în dormitor și s-a așezat pe pat. A adormit îmbrăcat, trezindu-se în toiul nopții să se învelească. Inspiră cu nesaț parfumul ei impregnat în cearșafuri. L-a trezit lumina soarelui.

Gable era în bucătărie și făcea cafea.

— Totul e în regulă, a spus el. Nu e nimic ciudat, nimic neobișnuit. Una la mână, nu-i spune lui Forsyth, dar am trimis-o pe VERONICA să sune la ea la ușă azi-noapte târziu. Nu e nimeni acasă. Se pare că n-a dormit acolo. Rușii probabil că au făcut noapte albă.

Nate s-a dus la chiuvetă și s-a stropit cu apă pe față. Își simțea pieptul încordat. Vasul cu o singură gălușcă se afla încă în frigider. S-a uitat la bucata de cocă pe care o făcuse cu mâinile ei. Gable pregătea o omletă pe aragaz, dar Nate era prea indispus ca să mănânce.

— Nimeni nu știe să facă o omletă adevărată, a spus Gable. Nu e vorba numai să prăjești niște ouă și să le întorci pe partea cealaltă. Asta e o porcărie. Trebuie să scuturi tigaia și să amesteci să se omogenizeze bine – înțelegi – și să se închege ușor și apoi să o aduni în mijlocul tigăii. Uite așa.

A adunat ușor ouăle prăjite cu o furculiță, a ridicat tigaia ținând-o strâns de mâner, apoi a pus-o la loc pe aragaz și a întors-o deasupra unei farfurii. Omleta lui Gable era moale, de un galben pal.

— Și la mijloc trebuie să fie mai nefăcută, i-a arătat Gable, tăind-o cu furculița. Vrei?

— Doamne, Marty, a spus Nate.

— Uite, tot ce putem face e să așteptăm să vedem ce se întâmplă. Nicio mișcare din partea noastră. A luat o înghițitură de omletă. Hai să te întreb ceva. Care e cel mai important aspect al acestei sindrofii? a întrebat el.

— Te referi la manual, la înlocuirea lui? a spus Nate. La naiba cu manualul, ce-i cu agenta noastră? Poate că acum o țin pe Dominika la subsol legată de un scaun și tu mănânci omletă.

— Și eu îmi doresc la fel de mult ca și tine ca ea să fie în siguranță, l-a calmat Gable, dar așteptăm să vedem dacă rușii se păcălesc crezând că au pus mâna pe manual. Așteptăm să-i auzim bătându-se pe spate. Traficul din *Rezidentura* este urmărit. Stickul Dominikăi este descărcat; NASA citește tot. E liniște în ce privește comunicațiile radio, dar asta ar putea însemna că sunt excesiv de prevăzători.

— Și dacă ne pierdem agentul? A meritat?

— Gândește-te singur. Îi facem pe bolșevici să piardă șapte ani planificând atacuri cibernetice împotriva a ceea ce își imaginează ei că este infrastructura noastră, și asta pentru nimic. Ce este mai important?

Nate s-a uitat la Gable, care îl fixa cu privirea.

— Savurează-ți omleta aia afurisită! i-a urat Nate.

•••

Era miezul zilei. Forsyth și-a ridicat privirea din spatele biroului său de la Stație. Gable tocmai primise vești de la omul său care își petrecuse toată dimineața la postul lui de observație. Lui Nate nu i-a plăcut expresia de pe chipul lui Gable.

— Azi dimineață o dubă a părăsit ambasada rusă la ora nouă. DIVA și alți doi indivizi. Aveau la ei o geantă diplomat și s-au îndreptat spre aeroport.

— Există o cursă Aeroflot spre Moscova în fiecare zi la amiază, a

specificat Gable, verificându-și ceasul. Asta înseamnă peste 90 de minute.

— Asta-i tot? întrebă Nate. Nu facem nimic?

— Nu, nu facem nimic, i-a răspuns Forsyth. O dubă care merge la aeroport e ceva normal. Primul lucru pe care l-ar fi făcut – toată noaptea trecută – a fost să copieze afurisitul ăla de manual și să pregătească geanta. Acum duc originalul în geantă la cursa de la amiază. Dominika și două escorte. Volontov e în stare să facă așa ceva, s-o trimită, să facă temenele și să-și asume meritul.

— Nu știm asta, a spus Nate. Dacă o escortează înapoi, în Rusia? Dacă e în pericol?

— Chiar dacă ar fi adevărat, ce sugerezi? îl întrebă Forsyth. Manualul o să ajungă la Moscova.

— Lasă-mă să mă duc la aeroport, îl rugă Nate. N-o să fac vreo nebunie. O să cercetez zona. Poate ne vom lămuri ce se întâmplă. Am vrea să știm care e situația, nu-i așa, am vrea să raportăm detaliile, nu?

— În niciun caz, îl opri Forsyth. Ai fi ca Romeo strigând la Julieta să iasă la balcon.

Nate se uită la Gable.

— Nu mai suport asta, a izbucnit Gable. Prostovanul ăsta mai are puțin și o să înceapă să plângă. Tom, mă duc eu cu el. N-o să-l las să facă vreo prostie. Poate vom vedea cu cine călătorește, vom avea niște indicii, să știm ce se întâmplă.

Gable s-a uitat la Forsyth și a dat din cap.

Văzând că Forsyth nu zice nimic, Nate și Gable s-au îmbrăcat și au coborât în grabă scările. Cu Nate la volan, mașina a alergat în viteză până la aeroport, mai mult pe două roți. Au parcurs mezaninul din sticlă care dădea spre terminalul de plecări. Gable a zărit-o pe Dominika stând lângă poarta pentru cursa Aeroflot. Purta același costum bleumarin și o bluză albă. Părul îi era prins cu o fundă. De-o parte și de alta, era flancată de doi oficiali ai ambasadei. Geanta diplomat de culoare galbenă stătea pe podea, între genunchii unuia dintre oficiali. Dominika părea umilă și tăcută, îmbrăcată ca o mică funcționară disciplinată, întorcându-se la Moscova și la Centru.

Gable l-a înșfăcat pe Nate de guler și l-a împins după o coloană groasă.

— Stai aici. Nu faci cu mâna. Nu te miști. Dacă te vede, nu vom ști cum va reacționa. Dacă o dai în bară, o poți omorî.

Dominika stătea între agentul de securitate de la *Rezidentura* și un lacheu din administrația ambasadei care, atunci când i s-a spus că poate călători gratuit acasă, și-a îndesat valiza cu conserve de somon și CD-uri pentru a le vinde vecinilor și prietenilor din Moscova. Nici măcar nu știa cine era tânăra asta apetisantă de lângă el, dar nici nu-i

păsa. Agentul de securitate care o flanca în partea cealaltă primise instrucțiuni concise în legătură cu această călătorie. I se spusese doar că domnișoara caporal Egorova urma să fie întâmpinată la aeroport de oficialități și că el trebuia să înmâneze geanta diplomat acelor ofițeri. Avea să primească o chitanță semnată pentru geantă și primea o permisie de două zile înainte de a se întoarce la Helsinki. Punct.

Dominika era învăluită în mirosul puternic al apei de colonie a agentului de securitate și în izul sufocant de varză gătită al lacheului de la ambasadă. Ceva i-a atras atenția și s-a uitat în sus, la mezanin. După o coloană lângă geam stătea Nate. Se uita la ea, cu mâinile lăsate în jos, geamul nuanțat în violet. Dominika simți cum i se taie respirația; și-a impus să rămână nemișcată. Privirile lor s-au întâlnit, iar ea i-a făcut un imperceptibil semn cu capul. *Nu*, dușka, și-a dorit din tot sufletul ca gândurile ei să străbată geamul și să ajungă la el. *Lasă-mă să plec.* Nate s-a uitat la ea și a încuviințat din cap.

OMLETA FRANȚUZEASCĂ A LUI GABLE

Bateți ouăle cu sare și piper. Încingeți unt într-o tigaie la foc mare și turnați ouăle. Amestecați energic ouăle în timp ce scuturați tigaia, până ce ouăle se fac jumări. Aplecați tigaia ca să se strângă jumările în fața tigăii. Treceți cu furculița peste marginile omletei pentru a încorpora și mijlocul încă necopt. Scuturați tigaia și întoarceți-o pentru a așeza omleta pe farfurie. Omleta trebuie să fie de un galben pai și pufoasă în interior.

21.

Volontov nici nu s-a uitat la Dominika în timp ce-i spunea că voia o traducere pe scurt a manualului lui Bullard, dar capul lui era învăluit într-un nor portocaliu închis. Ea a simțit înșelăciune, neîncredere, primejdie. Avea să rămână la ambasadă peste noapte, putea dormi pe canapea în camera de zi de lângă arhivă. Ofițerul KR n-a scăpat-o din ochi tot timpul. Ea habar n-avea că el văzuse grupul de bărbați care-l trântiseră pe Bullard pe podeaua de marmură din holul hotelului Kämp, grămada de turiști adunată, dar își dădea seama că ceva era complet în neregulă.

Volontov a privit-o din partea cealaltă a camerei și ea a resimțit duritatea vremurilor de altă dată, privirea călăilor lui Stalin, Dzerjinski, Ejov, Beria, privirea goală, indiferentă, care îi trimitea pe bărbați și pe femei la închisoare. Știa că ceva se întâmplase. Și-a reprimat o stare de teamă tot mai intensă. Se purtau distant, ceea ce era întotdeauna un semn rău, își făcuse loc un sentiment de neîncredere. Dominika s-a hotărât să acționeze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, să-și păstreze un aer nevinovat. S-a gândit la casa conspirativă, la Nate și la *Bratok*, apoi și-a zis să nu se mai gândească la ei, să se pregătească pentru ceea ce urma. A început să-și baricadeze mintea, îngropând secretele cât de adânc putea. Ei nu trebuiau să afle secretele ei, indiferent câte săpături ar fi făcut.

Doi bărbați în gri i-au întâmpinat la Șeremetievo, stând unul lângă altul în mijlocul terminalului. Au luat geanta de la agentul de securitate, care a părăsit terminalul într-o mașină separată. Apoi i-au spus ei că era chemată la un interviu, însoțind-o până la mașina ce-i aștepta. Au plecat în tăcere de la aeroport în plin amurg spre capătul estic al orașului. Tot ce-a putut ea să vadă a fost o clădire obișnuită dincolo de Riazanski Prospect, un lift care scârțâia, un coridor vopsit în verde și a rămas acolo în vreme ce se lăsa seara. Nu mâncase și purta aceleași haine de două zile. Un bărbat cu ochelari a deschis o ușă și i-a făcut semn să intre într-o cameră care părea un birou privat, dar era nelocuit, un montaj de scenă, chiar și un vas cu trandafiri pe bufet.

Bărbatul avea mâini subțiri, de pianist. Era chel, cu o urmă de lovitură într-o parte a capului, ca de pe urma unei trepanații, care distorsiona haloul galben din jurul capului său. *Jioltîi,* nuanța de galben ce simboliza în mod obișnuit trădarea. I-a urat bun-venit. Era întotdeauna bine să se reîntoarcă la Moscova, nu? Erau mulțumiți, spunea el, de activitatea ei în Finlanda, mai ales de modul în care îl prelucrase pe voluntar. Nu, nu *jioltîi, jeltizna,* omul simboliza galbenul

mai puternic ca nimeni altul. Asta însemna viclenie, primejdie, primejdie mortală, putea s-o simtă.

Trebuia să afișeze atitudinea potrivită – curioasă, puțin nedumerită, obosită de călătorie. Mai presus de toate, să nu dea semne de teamă, de disperare. Era vreo problemă? a întrebat ea. Avea permisiunea să afle numele, gradul și funcția lui? Presupunea că era un coleg din cadrul Serviciului. Colonelul Digtiar, Directoratul K, da, bineînțeles, de la Centru. Digtiar. *Ucrainean,* s-a gândit ea. *Luminile de deasupra aruncau o umbră asupra craniului său.*

Dominika relată modul de desfășurare a operațiunii, de la început până la întâlnirea de la hotel. Nu, ea nu știa că acolo avusese loc un incident, habar n-avea despre acea arestare după ce ea și Volontov părăsiseră hotelul. *Rezident* Volontov nu-i menționase că era ceva în neregulă. Digtiar nu lua notițe, nu se referea la niciun dosar. Înregistrau tot, uitându-se la fața ei, privindu-i mâinile. Ea rezistă impulsului de a se uita după eventualele camere de luat vederi. *Nu te uita, nu te gândi, nimeni nu te poate ajuta, trebuie să faci asta singură, e o călătorie de una singură.*

I-au luat pașaportul și au lăsat-o să plece acasă în noaptea aceea. Mama ei a venit la ușa de la intrare în cămașă de noapte, inițial surprinsă, dar a durat mai puțin de o secundă până să se schimbe la față, ochii devenindu-i goi.

— Dominușka, ce surpriză, intră, lasă-mă să mă uit la tine. Nu știam că vii acasă, a spus mama ei sec. Prudență.

— A fost o întoarcere neașteptată, a precizat Dominika, cu o voce cât se poate de normală. E bine să fiu acasă, mamă, e bine să te revăd. Primejdie. Mama și fiica s-au îmbrățișat, s-au sărutat pe obraji de trei ori și s-au îmbrățișat iar.

Dominika n-a îndrăznit s-o strângă mai tare, nu putea să-și dea frâu liber inimii. Puteau fi ascultate, urmărite. Mama și fiica au stat treze și Dominika i-a povestit despre finlandezi, despre viața în străinătate. Trebuia să doarmă, de dimineață avea de lucru. S-au mai sărutat încă o dată și mama ei a mângâiat-o pe obraz, apoi și-a târșâit picioarele spre pat. Știa.

Au luat-o de dimineață și au lăsat-o la Riazanski. Ea a relatat din nou întreaga poveste, de această dată în fața a trei bărbați care stăteau la o masă cu un vas cu trandafiri în fața lor, probabil cu vreun microfon ascuns printre flori. Nimeni nu vorbea, dar răsfoiau filele unui dosar nemarcat – oare trimisese porcul acela de Volontov un raport așa de repede? Au plecat și au lăsat-o singură, apoi s-au întors și ea le-a spus aceeași poveste din nou. Ei urmăreau să surprindă schimbări, contradicții. Dominika nu fusese privită așa de fix niciodată în viața ei, era mai rău ca la școala de balet, mai rău chiar decât cu bărbații care se uitau la ea la Școala de Vrăbii. Simți un nod în gât, că

o năpădește furia, dar rezistă și îi sfidă cu o privire dârză. Nu le îngăduia să ghicească secretul ascuns în pieptul ei.

Au ținut-o toată ziua, apoi i s-a permis să meargă acasă. Mama ei făcuse *șci*, o tocană bogată cu carne, la cuptor, parfumul casei părintești și al legumelor și al amintirilor dimineților de iarnă umplea casa. Dominikăi îi tremura mâna în timp ce mânca, mama ei nici nu s-a atins de mâncare, stând vizavi de ea și privind-o. Știa.

Mama ei nu mai cântase în public de 15 ani, dar s-a ridicat și s-a întors la bucătărie cu o cutie. Era o vioară obișnuită, departe de vechea sa Guarnieri, dar s-a așezat aproape de fiica sa la masă, și-a pus-o la bărbie și a cântat încet Schumann sau Schubert, Dominika nu știa exact. Vioara vibra, sunetele erau dense, bogate, violet, ca în urmă cu mulți ani, cu Batușka.

— Tatăl tău era întotdeauna foarte mândru de tine, a spus mama ei în timp ce cânta. Oare cânta pentru a acoperi posibilele microfoane? Imposibil. Mama ei? El sperase întotdeauna că entuziasmul tău, patriotismul tău aveau să te susțină. Ochii ei erau închiși. Era disperat să-ți spună cum se simțea el, care se realizase în cadrul acelui sistem. Dar nu îndrăznea. Nu vorbea pentru că voia să te protejeze. A deschis ochii, dar a continuat să plângă, de parcă era în transă, cu degetele ferme pe strune. El îi disprețuia, asta ți-ar fi spus acum în momentele tale dificile. Ce sugerase ea, cum de știa? Întreaga lui viață. Dorea să-ți spună. Acum îți voi spune eu, a șoptit mama ei. Opune-le rezistență, luptă-te cu ei, supraviețuiește.

La ultimul cuvânt s-a oprit din cântat și a pus vioara pe masă, s-a ridicat, și-a sărutat fiica pe frunte și a ieșit din cameră. Muzica plutea în aer, vioara era caldă acolo unde se odihnise sub bărbia mamei ei.

În ziua următoare a fost prin mai multe birouri, întâlnindu-se cu câțiva bărbați, cu o femeie în costum, cu coc, învăluită într-un negru malefic, care a venit să se așeze lângă ea la masă, sau cu colonelul Digtiar cu craniul lui scobit, cu aura lui galbenă, cerându-i să descrie modelul covorului din camera de la hotelul Kämp, iar ușile se închideau uneori încet în urma ei, uneori fiind trântite cu așa o putere, încât se zguduia rama. *Nu te credem.* Apoi a urmat incredibilul, monstruosul, imposibilul, inevitabilul.

După o goană înspăimântătoare într-o dubă și ecoul garajului subteran, s-a trezit la închisoare, trebuie să fi fost Lefortovo, nu Butirka, pentru că asta era politică. A fost împinsă de-a lungul unui coridor slab luminat într-o anticameră fetidă. Un bărbat și o femeie au privit-o dezbrăcându-se de fustă, scoțându-și pantofii și desfăcându-și sutienul. Ei se așteptau ca ea să plece capul, să se ferească de privirile lor, să-și acopere sfârcurile, dar Dominika era o absolventă a Școlii de Vrăbii și a AVR-ului. Se puteau duce la naiba. Goală pușcă, stătea dreaptă și se uita țintă la ei, iar ei i-au aruncat niște haine vărgate și

pătate. S-a hârșâit de saltea în celula întunecoasă, fără ferestre, cu două paturi, și s-a gândit la mama ei așteptând-o cu cina, și și-a adus aminte pe nesimțite de tatăl ei și, spre surprinderea ei, și de Nate.

Au condus-o pe niște coridoare, dar n-au lăsat-o să vadă niciun alt deținut, pentru a-i înfometa spiritul. Paznicii își țăcăneau blacheurile de oțel, făcând clic-clac în același timp, au băgat-o într-o celulă de lemn, existând câte una la capătul fiecărui coridor, înghesuită, neagră și duhnind de mirosurile tuturor deținuților care se perindaseră înainte pe acolo. Prin lucarnă se zărea necontenita înșiruire a nopților întunecoase și a zilelor de un galben palid, dar luminile din plafon nu încetau niciodată să bâzâie și alarma răsuna la intervale regulate.

Tatăl ei mergea alături de ea și Nate zâmbitor o aștepta în fiecare dintre celelalte celule, unele calde, altele reci, unele întunecoase, altele luminoase. Și-a scuturat părul din ochi când au turnat apă pe ea și au dat drumul la ventilatoare. Nate stătea lângă ea și o ținea de mână, legat de brațul scaunului, în vreme ce ea tremura. Ei nu-i adresau niciun cuvânt, dar era destul să știe că erau cu ea, să le simtă atingerea.

Anchetatorii țipau sau îi râdeau în față, întrebând-o despre legăturile ei cu străinii – cu francezul Delon și cu americanul Nash. Lucra pentru americani? Nu era nicio problemă în zilele astea, cu toată această *détente*, destindere generală. I-au spus că doreau să audă versiunea ei, apoi au pălmuit-o să tacă din gură și au anunțat-o că Marta Ielenova era moartă, că putea să considere că o omorâse ea, că niște bărbați urmați să fie trimiși să-i facă la fel și mamei sale. Au pălmuit-o iar, așa că fața ei era tumefiată și o durea, tuturor Vrăbiuțelor le cam place asta, nu?

Au anchetat-o cu duritate, când ziua, când noaptea, iar uneori o întindeau pe mese de oțel. Nu conta dacă era în picioare sau cu capul atârnându-i în jos de pe marginea mesei. Ea rezista cât de tare putea. Nu era vorba de ură, pentru că asta n-ar fi însemnat mare lucru. Se hrănea din *dispreț* n-avea să cedeze în fața acestor bestii, refuza să-i lase să-și exercite forța asupra ei.

Nu păreau îndeajuns de deștepți încât să îi găsească toți nervii sensibili – la baza coccisului, deasupra cotului sau pe tălpile picioarelor –, dar lumina, degetele lor scormonitoare nu dădeau niciodată greș și dureri cumplite o străbăteau din creștet până în tălpi și își auzea respirația sacadată.

Durerea provocată de nervi era mai îngrozitoare decât cea provocată de tendoane, care diferea de durerea cauzată de un cablu legat în jurul capului, peste gura deschisă. Dominika a realizat că *anticiparea* durerii, așteptarea a ceea ce urma, era mai rea decât agoniile pe care le puteau genera. Pasta de lanolină conductibilă întinsă între fese o speria mai tare decât prima lovitură cu cârligul de

aluminiu cu care o împungeau, o speria mai tare decât durerile cumplite, involuntare cauzate de șocurile electrice, care o lăsau fără vlagă atunci când se oprea curentul.

Uneia dintre temnicere îi plăcea să practice un sport al ei atunci când conducea interogatoriile. Mâinile ei puternice și încheieturile groase erau pătate de vitiligo, depigmentate. Legată de un scaun din oțel și pânză, Dominika îi urmărea mâinile rozalii colindându-i pe trup, apăsând-o, strângând-o, ciupind-o. Ochii acesteia, oblici ca ai unei pisici, o priveau insistent. Își ținea una dintre mâinile ei uriașe pe burta Dominikăi și își întredeschidea gura în mod inconștient, agitată.

Temnicera se apleca și mai mult spre ea – la câțiva centimetri de ea – iscodind-o cu privirea să-i vadă repulsia, teroarea sau panica. Dominika își ținea fața nemișcată și îi privea ochii ce-o săgetau, apoi și-a desfăcut coapsele.

— Hai, dă-i drumul, *garpiia,* harpio, i-a șoptit ea în față. Dă-i drumul și fă-ți hatârul.

Temnicera s-a îndreptat de spate și a pocnit-o peste obraz. *Îmi pare rău să-ți stric jocul tău scârbos,* a spus Dominika în sinea ei.

Blacheurile au țăcănit și a fost scoasă afară în ghionturi, împinsă și lovită de pereții celulelor de izolare de la capătul coridoarelor, și luminile rămâneau aprinse în celulă până ce putea simți că are nisip în ochi, și megafonul ce urla suna ca Schumann sau Schubert, nu putea spune exact. O fată pământie cu vânătăi pe picioare și o ulcerație uscată în colțul gurii a fost aruncată în celula ei cu fața la pământ. O colegă de celulă speriată, care avea chef să vorbească toată noaptea și care spunea suspinând cât de tare îi ura și că ea nu făcuse nimic rău. Micul canar cu aripi galbene, *kanareika,* își dorea o prietenă. Fata și-a lins ulcerația de la gură și s-a uitat la Dominika aflată în patul ei, apoi și-a întins mâna, spunându-i în șoaptă cât de singură era. Dominika și-a întors fața la perete și a ignorat vocea ei aspră.

Ei nu știau nimic. Căutau ceva de care să se agațe, dar ea-și ținea secretele bine ascunse. Au revenit la americani, voiau să știe despre misiunea ei de a se apropia de Nash. Te-ai culcat cu el? Ți-ai îmbârligat vrăbiuța cu *khuy*-ul lui? În fiecare zi avea două ore fără lovituri sau țipete sau palme peste față, care îi dădeau capul dintr-o parte în alta și-i întunecau vederea. Un colonel fără nume – în uniformă de serviciu cu trese albastre care erau în ton cu haloul lui, sensibil ca Forsyth, un artist – stătea în partea cealaltă a mesei. Trebuia să fie atentă cu el, să stea de veghe.

Acesta vorbea încet, monoton, la începutul fiecărui interogatoriu întrebând-o de ce își trădase țara. Ea răspundea că nu făcuse așa ceva și el continua de parcă n-ar fi auzit-o, întrebând-o care erau *motivele* pentru care se decisese s-o facă, când *anume* se decisese.

Colonelul era așa de blând, de sigur pe el. Întrebările lui porneau

de la o premisă – vinovăția ei – care începuse să devină reală. Hai să vorbim despre decepțiile în viață, spunea el, acele decepții care te-au forțat să faci aceste lucruri. Logica și fantezia și declarațiile false, toate au început să-i năvălească în mintea obosită. Ai vrea să citești dosarul procesului lui Siniavski? Ea habar n-avea cine era, un disident din 1966. Citește să vezi cum în loc să negi, ajungi să recunoști, și cum te poate elibera asta, a îndemnat-o colonelul. Vocea lui era blândă, modulată, aura lui albastră părea s-o învăluie. *Stai trează.*

Dosarul vechi, plin de otravă, sec, o fermeca. Era ca și cum ar fi fost prezentă la acel proces-spectacol. Se simțea alunecând. Actul istovitor al negării acuzațiilor individuale a făcut-o să fie tentată să recunoască afirmația colonelului că era vinovată. Era simplu, într-adevăr, a spus el, trebuiau să stabilească doar *cum* trădase, *când* și *cât de rău.*

Aproape că a zdrobit-o, acest colonel temperat, în uniforma lui călcată, dar ea a refuzat să fie trasă în gaura lor neagră. Se numea Dominika Egorova, era balerină, ofițer în SVR, o Vrabie antrenată să răsucească mințile altora. Iubea și era și iubită. A închis ochii și a zburat deasupra Moscovei, de-a lungul fluviului, sus, peste câmpuri și păduri, cu aripile deasupra poligonului de la Butovo[18] și a mormântului Martei Ielenova, acoperit de pământ înghețat.

Marta i-a dat putere și și-a smuls gândurile din adâncurile abisului, retrăgându-se în sine însăși, folosindu-se de tot ceea ce îi dădeau pentru a le opune rezistență, chiar și de halucinații. Dominika le primea cu încântare. Stătea în celula ei și se afla în pat la Helsinki și lumina învăpăiată din ochii ei era cea a lunii finlandeze. Stătea nemișcată și îl simțea pe el deasupra. Mângâierile lui o făceau s-o treacă toți fiorii. Din ochiul ei infectat curgeau lacrimi de dragoste, pe care el i le ștergea sărutând-o. S-a întors pe saltea, cu pumnii strânși sub stomac pentru a-și calma durerea.

Chiar și atunci când brațele îi amorțeau din pricina chingilor, se simțea mai puternică. Atingea secretul din interiorul său, era îngropat adânc în sinea ei, dar îl putea simți din nou. Secretul care trăise în sufletul ei, secretul pe care îl ascunsese acolo unde ei nu-l puteau găsi, a fost reaprins, a început din nou să ardă. Se putea gândi la asta, știind că ei nu puteau să pună mâna pe el. Mama ei îi spusese să reziste, să lupte și să supraviețuiască. Ei deveneau mai slabi, ea mai puternică. Culorile lor personale pâlpâiau, ca un bec pe cale să se stingă.

Ea le-a tot spus că nu făcuse nimic rău, nu le putea mărturisi nimic pentru că nu avea ce să mărturisească. Cu cât țipau mai tare, cu atât mai fericită era. Da, fericită – îi iubea pe acești oameni care o torturau, îl iubea pe colonelul cu halou turcoaz. Iar ei știau că nu puteau să o țină așa la infinit, nu mai aveau timp. Dacă nu îi smulgeau o confesiune, nu aveau nimic.

•••

Eterul de deasupra acoperișurilor crenelate de la Lefortovo și de la Lubianka și de la Iasenovo era plin de mesaje secrete, de întrebări și răspunsuri, de priorități și termene limită. Se aflaseră informații de la Washington despre afacerea Bullard. *Rezidentura* de la Washington își întinsese antenele, agenții de legătură erau scoși la masă. În parcări subterane sau pe C&O Canal Towpath ori pe străzile pietruite și întunecoase din Georgetown sau Alexandria aveau loc întâlniri cu americani dispuși să coopereze. Un zvon ce venea de la Departamentul de Justiție al SUA susținea că Bullard fusese suspectat vreme de *un an* înainte ca el să contacteze contraspionajul rus de la Helsinki. Fusese pusă la punct arestarea lui la Washington, dar călătoria lui neașteptată în străinătate le forțase mâna.

Sursele oficiale ale SUA au minimalizat pierderea manualului – cazul neajungând de notorietate publică, dar o scurgere de informații de la o „sursă guvernamentală de cel mai înalt nivel" a descris incidentul drept o „gravă pierdere de informații de securitate națională". Au urmat apeluri ale Congresului la o anchetă legată de responsabilitate. Ezitările, și incriminările, și acuzațiile făceau toate parte dintr-o dezinformare în masă, fiind puse la punct și propagate prin intermediul a numeroase surse neavizate și tot felul de bârfitori, totul fiind regizat de șeful CI Simon Benford, cu singurul scop de a-i reasigura pe ruși că manualul pe care îl achiziționaseră era autentic. Dacă mai exista și beneficiul protejării DIVEI – dacă mai era în viață –, cu atât mai bine.

Directoratele R (analiză) și X (știință) ale SVR au transmis rapoarte. Analiza preliminară a documentului vândut de Bullard a dus la concluzia că acesta era autentic și unic. Ofițerii Directoratului T, experții în comunicare ai FAPSI și oamenii de știință de la Universitatea de Tehnologie a Informațiilor din Sankt Petersburg s-au apucat să studieze manualul consultându-se cu Ministerul Apărării pentru a identifica punctele vulnerabile din vasta rețea a SUA. Au fost solicitate fonduri de la bugetul apărării pentru dezvoltarea aplicațiilor software și cibernetice și a altor instrumente ce puteau fi folosite împotriva celor mai slabe puncte determinate în sistem.

Pentru că doreau să creadă, s-a ajuns la un consens între *kniajki,* prințișorii de la Kremlin. Documentul era autentic, un adevărat chilipir, chiar dacă americanii știau de pierderea lui. Obținerea informațiilor deținute de Bullard chiar sub nasul serviciilor secrete americane a fost un triumf tactic, o demonstrație a profesionalismului rusesc în materie de spionaj. Faptul că Bullard fusese arestat a fost ghinionul lui, evident o consecință a prostiei, superficialității și lăcomiei lui. Kremlinul nu era interesat de soarta lui. Individul cădea în responsabilitatea americanilor acum, așteptându-se la trei

condamnări pe viață consecutive.

Duma a lăudat *Rezidentura* din Helsinki și pe Volontov. Directorului adjunct Vania Egorov i s-a acordat o stea de general locotenent în cadrul unei ceremonii de seară în strălucitoarea Sală Andreevski a Marelui Palat de la Kremlin, cea cu vulturi deasupra ușilor, unde altă dată fuseseră atârnate stelele roșii. Însuși președintele Putin i-a înmânat cutia dreptunghiulară din postav cu decorația, l-a sărutat pe obraji și i-a zâmbit în stilul său caracteristic de crocodil, ceea ce era un semn de mare apreciere din partea președintelui. Ceremonia a coincis cu weekendul, de aceea, eliberarea Dominikăi s-a amânat cu două zile.

Luni, după micul dejun, Vania Egorov a luat în sfârșit legătura cu Direcția KR, cu Directoratul de Investigații Interne, în cele din urmă cu FSIN, ticăloșii din Serviciul de Executare a Pedepselor, odraslele demonice ale gulagurilor. S-a prezentat cu noul său grad de general locotenent și le-a cerut să pună punct. Începea să arate prost, era fiica fratelui său, pentru Dumnezeu. Nu, nu dorea ca ei să treacă la Nivelul Doi, nu îi autoriza să-i administreze droguri sau o serie de șocuri electrice sau de deprivare senzorială. *Ce naiba v-a apucau oameni buni*? *Măsurile astea sunt pentru trădători precum agentul ăla dublu care e încă în libertate*, s-a gândit el. *Dacă ea n-a mărturisit nimic înseamnă că nu e nimic de mărturisi,* deși afurisitul știa ce se întâmplase la Helsinki cu acel *slizniak*, cu melcul ăla scârbos de Volontov, care se ocupase de caz. Aranjați-o și trimiteți-o la mine, mama ei e îngrijorată, eu o vreau înapoi la post, a spus el cu o grijă aparent părintească.

Însuși colonelul Digtiar i-a adus cutia de carton cu hainele în celulă, a așteptat acolo până ea s-a dezbrăcat și le-a dat salopeta, care era proprietate a statului, și s-a îmbrăcat în fața lui, având fluierele picioarelor, coapsele, unghiile învinețite rău și văzându-i-se coastele. Realizaseră toate astea într-un timp așa de scurt. Au condus-o sus la ușa cu zăbrele și ea a ieșit în strada acoperită de zăpadă, în vuietul traficului și în mirosul de gaze de eșapament de la autobuze, și a mers încet pe gheață puțin, doar cât să simtă pământul sub picioare, aburii respirației ei ridicându-se deasupra capului. Șchiopăta mai tare acum și piciorul îi zvâcnea, dar s-a străduit să se îndepărteze de închisoare cu spatele drept, legănându-și brațele. Semnele de pe încheieturi se vedeau pe sub manșetele hainei.

•••

Dominika se gândea la închisoare în patul său de acasă sau stând pe un scaun în sufragerie în vreme ce mama ei spăla așternuturile cu miros greu de la duhoarea emanată de trupul ei. Ea s-a retras în debaraua din hol, a tras ușa după ea și a rămas înțepenită în întuneric ca să uite de celulele de izolare – de mirosuri și sunete, de țăcănitul continuu, clac-clac – și pentru simpla plăcere că știa că putea ieși afară

de acolo oricând dorea. Și-a înfășurat încheieturile într-un dres și a strâns tare nodul cu dinții, pentru a-și simți pulsul. După ce s-a eliberat de încărcătura nervoasă, a plâns în tăcere, lacrimile udându-i obrajii. Mama ei cânta acum la vioară în fiecare zi, câte o jumătate de oră, în vreme ce Dominika stătea pe podea și se întindea, ridicându-și picioarele până ce o durea stomacul și sprijinindu-se pe brațe până ce începeau să-i tremure. Stând în cadă în prima noapte, a fost spălată de mama ei, dar după aceea a stat în baie singură și a văzut cum începeau să-i dispară urmele și începea să se vindece. A dat din cap spre imaginea ei din oglindă. Începea să-și revină și, împreună cu sentimentul de izbăvire adus de coda unei fugi purpurii, s-a simțit învăluită de o furie roșie. Era o furie adâncă, una destul de ușor de controlat, una care avea să dureze, una din care putea să se hrănească.

•••

Dominika Egorova stătea pe un scaun în fața biroului gol al unchiului său de la etajul al patrulea al sediului central al SVR din Iasenovo. Afară, pădurea de pini năpădită de zăpadă se întindea până hăt departe, dincolo de ea zărindu-se câmpurile pustii și orizontul. Razele soarelui se strecurau prin ferestrele largi, luminându-i pe jumătate chipul unchiului ei, cealaltă parte rămânând în umbră. Jumătate din aura lui galbenă animalică era plină de pete, în vreme ce cealaltă strălucea în soare. Vania Egorov stătea pe spate, își aprinse o țigară și se uita la nepoata sa. Era îmbrăcată într-o cămașă simplă, albă, închisă la gât, și o fustă bleumarin. Părul ei închis era pieptănat cu grijă. Era mai slabă și mai palidă.

— Dominika, i s-a adresat Vania, de parcă ea de-abia se întorsese dintr-o croazieră pe Volga. Am fost încântat să aud că s-a terminat toată neplăcerea asta. Ancheta asupra incidentului de la Helsinki s-a încheiat.

— Da, a spus ea, uitându-se într-un punct din perete din spatele lui.

Vania s-a uitat atent la ea.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Orice ofițer care participă la operațiuni poate să fie anchetat la un moment dat în cursul carierei sale. Ține de natura meseriei noastre.

— Ține de natura meseriei noastre să fii legată udă leoarcă în fața unui aparat de aer condiționat vreme de patru ore în fiecare zi? Spusese asta calm, fără inflexiuni.

Vania a privit-o ursuz.

— Animale, a exclamat el. O să comand o trecere în revistă.

O trecere în revistă a perspectivelor tale de promovare, și-a zis Dominika. A dat din cap spre noua plachetă de pe perete.

— Felicitări pentru promovare, unchiule, a spus ea. Vania s-a uitat la text și la panglică și și-a pipăit rozeta de la rever.

— Da, mulțumesc foarte mult, a spus el. Dar tu? Ce să fac cu tine?

De parcă ar fi avut de ales, și-a zis ea. Dar avea totuși ceva de gând.

— Acum că m-am întors, sunt gata să mă duc oriunde mă trimiți. Este decizia ta, desigur, dar cu tot respectul, n-aș mai vrea să mă întorc la Directoratul al Cincilea. Ar fi posibil să preiau postul oferit la Departamentul pentru America de generalul Korcinoi?

— O să-l întreb, i-a promis Vania. Sunt sigur că va fi de acord.

— Mai e ceva, a continuat Dominika.

Își amintea de toate și de celula ei de închisoare și simțea cum i se pune un nod în gât și știa că fața și gâtul i se înroșiseră (Nr. 47, *Îmbujorați-vă simulând emoția autentică sau climaxul*). Vania aștepta.

— Vreau să continui să lucrez la cazul Nash, a spus ea brusc, privindu-l în ochi.

Vania s-a lăsat pe spate și s-a uitat gânditor la ea.

— Asta da cerere, a spus el. Știi că Volontov consideră că nu ai făcut cine știe ce progrese cu americanul.

— Cu tot respectul, colonelul Volontov e un animal de povară, s-a apărat Dominika, habar n-are să aprecieze o operațiune. Nu face nimic pentru a vă satisface interesele dumneavoastră și ale serviciului. Acum, că am scăpat de privirile lui libidinoase, nu-mi mai pasă.

Vania s-a întors și a privit pe fereastră.

— Dar ce-i cu Nash?

— M-am împrietenit mult cu americanul, a răspuns Dominika. Ne vedeam frecvent, exact așa cum te așteptai. Înainte de a părăsi Helsinki, am devenit amanți…

— Și crezi că e posibil ca tu să-i fi influențat activitățile?

El a continuat să privească pe fereastră, haloul său galben devenind tot mai pronunțat. *O să fie de acord*, s-a gândit Dominika. *E prea important pentru el.*

— Fără îndoială, a răspuns Dominika. În ciuda interesului bolnav al lui Volontov, pasiunea lui Nash creștea. Dominika nu-l slăbea pe unchiul său din priviri. Din păcate, închisoarea și anchetarea mea au stricat relația noastră.

Vania a meditat la ideea aceea. Dorea cu disperare să acționeze în privința agentului dublu. Nepoata lui îl cunoștea pe Nash mai bine ca oricine altcineva și părea cu siguranță motivată. Dar ea era schimbată într-un fel – experiența de la închisoarea Lefortovo o afectase cu siguranță –, părea obsedată, pornită acum. Oare fusese drăguță cu Nash? Dorea într-adevăr să-și petreacă mai mult timp în afara Moscovei, în Occident…?

— Unchiule, am fost reabilitată, a spus Dominika încet, citindu-i gândurile. Mi-au spus că am fost repusă în drepturi și că dosarul meu e curat. Eu sunt cea mai potrivită agentă, cea mai bună șansă pentru a-i atrage pe americani și a-l identifica pe trădătorul rus. Această operațiune este o provocare pentru mine acum. *Vreau să pornesc iar*

împotriva lor.

— Pari foarte sigură, a provocat-o Vania.

— Sunt. Și tu ar trebui să fii. Tu ai fost cel care m-ai creat, a spus Dominika. L-a văzut pe Vania umflându-se în pene, vanitatea i se reflecta în balonul galben de deasupra capului.

— Și cum ai proceda tu? a întrebat Vania.

Dominika știa că avea o miză de jucat cu finețe.

— M-aș baza pe sfaturile și îndrumarea ta și ale generalului Korcinoi.

— Generalul Korcinoi n-a fost informat în această privință, a spus Vania.

— M-am gândit că departamentul lui ar fi locul potrivit unde să lucrez, a replicat Dominika. Dacă ai vreo altă idee…

— O să am în vedere să îi propun asta lui Korcinoi, a spus Vania. *Sarcasticul meu unchi va avea în vedere ceva ce a și hotărât deja*, s-a gândit Dominika.

— Indiferent ce vei decide, vom păstra strict *razdelenie.* Aș stabili etapele operaționale chiar cu tine sau cu oricine spui tu.

— Știi că Nash își termină misiunea la Helsinki? a întrebat-o Vania. A căutat să vadă o reacție pe fața ei și n-a surprins niciuna.

— Nu știam, a spus Dominika. Dar nu contează. Nu are unde să se ascundă.

•••

În Iasenovo au început să circule bârfele. Se spunea că nepoata lui Egorov se întorsese la sediu din Finlanda, de acolo unde Serviciul repurtase în secret un mare succes. Oare Egorova avea ceva de-a face cu asta? Existau zvonuri legate de o anchetă? Era vorba de o încălcare a legii oarecare sau de altceva? Ea părea neschimbată, dar era altfel, mai slabă, și mai era ceva în modul în care îi privea pe oameni, cu ochi ficși de nebun. Acum lucra într-un birou separat la Departamentul pentru America al lui Korcinoi. O slujbă specială pentru nepoata directorului adjunct – și asta nu era de mirare, dar nu era numai *semeistvennost*, nepotismul obișnuit.

Ea îi ceruse permisiunea generalului Korcinoi de a face parte din departamentul lui. El se oprise și o privise pe sub sprâncenele sale groase, albe, învăluit în violetul său minunat.

— Te felicit pentru tăria ta morală de care ai dat dovadă la Lefortovo, a spus el încet. Dominika s-a îmbujorat. N-o să mai vorbim nimic despre asta, a adăugat Korcinoi.

În după-amiaza aceea, Korcinoi stătuse cu directorul adjunct Egorov la un pahar de brandy și fusese informat în privința planului acestuia de a restabili relația dintre Dominika și american pentru aflarea „cârtiței”. Korcinoi s-a arătat impresionat, l-a rugat pe Egorov să fie de acord cu mutarea Dominikăi la Departamentul pentru

America.

— Este cel mai bun loc de unde se poate ocupa de problemă, explicase Korcinoi.

— Volodea, spusese Vania, folosirea diminutivului plin de afecțiune fiind o dovadă a prieteniei lor îndelungate. Am nevoie de imaginația ta în privința asta. Am nevoie de ceva nou.

— Între noi fie vorba, o să fiu surprins dacă n-o să putem găsi noi ceva, a spus Korcinoi.

Vania a umplut din nou paharele.

— Și totul în această privință e strict secret, a precizat el, sorbind din coniac. Nu vrem să alertăm „cârtița" că lațul i se strânge în jurul gâtului.

SCI – CIORBĂ RUSEASCĂ DE VARZĂ

Fierbeți carne de vacă tăiată cubulețe, ceapă tocată, țelină, morcovi rași și usturoi întreg în apă vreme de două ore. Într-un alt vas turnați apă fiartă peste varza murată cu smântână grasă și fierbeți sub presiune la cuptor la foc mediu timp de 30 de minute. Fierbeți cartofi tăiați cubulețe, rădăcină de țelină și ciuperci tăiate fin până se înmoaie. Amestecați toate ingredientele, condimentați cu sare după gust, boabe de piper, frunze de dafin și măghiran și fierbeți 20 de minute. Acoperiți vasul cu un capac și țineți-l în cuptor la foc mic 30 de minute. Serviți cu smântână și mărar.

22.

Nathaniel Nash mergea la întâmplare de-a lungul unui coridor verde-deschis de la Cartierul General al CIA. Coridorul era pustiu, întinzându-se până la coridorul D cu podea cernită, de unde traversa coridorul E și DI. Pentru un ofițer de operațiuni, străbaterea sediului CIA semăna cu traversarea unei jungle misterioase. De după colțuri pândeau capete și se retrăgeau înapoi, se întredeschideau uși și se trânteau la loc. Un râs strident, o maimuță urlătoare din mijlocul pădurii, bubuiturile de dincolo de râu ale unei buturugi de tec putrede lovită de bețe.

Helsinki era doar o amintire, un chin. Dominika dispăruse, nu se mai știa nimic de ea, „contactul cu agentul rupt”, trebuia să aștepte până ce își făcea iar apariția, poate vreun ofițer de contrainformații o întâlnea la vreo petrecere pe undeva prin lume, peste zece ani sau poate niciodată. Sau să aștepte până ce alt agent afla cum a fost ea trimisă în *lagheria*, lagăr, sau până când observatorii din Moscova citeau în *Pravda* despre moartea ei. Interceptarea continuă a comunicațiilor din *Rezidentura* rusă de la Helsinki nu revelase nimic în privința sorții ei.

La o lună după rechemarea Dominikăi, Nate îl întrebase pe Forsyth dacă putea să plece într-un concediu fără plată. Mărturisise sincer că se gândea să se ducă la Moscova pe cont propriu să vadă dacă putea afla ce se întâmplase cu ea. Forsyth, de obicei de un calm imperturbabil, și-a ieșit din fire.

— Vrei să te duci la Moscova? a zbierat el. Un ofițer CIA care știe de operațiunile Moscovei vrea să intre în Rusia ca un cetățean obișnuit, fără imunitate diplomatică? Când SVR-ul *știe* că acel ofițer CIA a făcut spionaj în capitala lor? Asta vrei să-mi spui?

Nate n-a răspuns. Gable, auzind zbieretele, a intrat în birou.

— Ce ai de gând, Nate? a spus Forsyth. Vrei să dai buzna în Lubianka, să dărâmi ușa celulei ei, să vă urcați pe acoperiș și să vă luați zborul cu deltaplanul de acolo spre Vest?

— Ar fi prea departe să zbori cu deltaplanul de la Moscova, a spus Gable. Altminteri, e un plan al naibii de bun.

— Îți spun doar atât, a conchis Forsyth. Nu ai permisiunea mea și nici pe cea a CIA să pleci în concediu fără plată, să îți părăsești postul sau să ai măcar în intenție să călătorești în Federația Rusă. Nu știm nici dacă DIVA e în pericol, nici unde se află, și nici statutul ei actual. Așteptăm vești. Adunăm informații.

Nate s-a prăbușit pe scaunul său.

— Dacă e în pericol, o să aflăm, a continuat Forsyth. Tu nu ești

vinovat de asta. Nu ai făcut niciun pas greșit. DIVA era agentă, noi îi protejăm pe agenți, ne asumăm riscuri, îi apărăm de nenorociri. Și uneori îi pierdem, în ciuda tuturor tacticilor și a precauțiilor. Mă înțelegi?

Nate a dat din cap.

— Pe scurt, Nate, a adăugat Gable mai târziu în biroul său, las-o baltă. Avem atâtea de făcut. Apucă-te de treabă, pentru Dumnezeu. Nu te mai văita atât. E ca un roman de Jane Austen.

•••

La Cartierul General, lui Nate i se părea normal să fie retrimis la CE/ROD, care însemna Biroul Central de Operațiuni Eurasia/Rusia, cimitirul elefanților pentru ofițerii reîntorși de la Moscova, afectați încă de stresul de a fi sub permanentă urmărire. Erau acolo și ofițeri care se poticniseră și cărora le scăpase printre degete vreun rus în Malaysia, Pretoria sau Caracas, și mai erau și debutanți, gata de a pleca spre Moscova, toți cu nasul pe sus și serioși și care nu resimțiseră niciodată teama cumplită de a fi răspunzători de viața unui agent, ce depindea de cât de bine își foloseai oglinzile.

Șeful ROD stătea în biroul său de la Langley, o încăpere mică și retrasă, cu o fereastră dublă cu vedere spre acoperișul boltit al restaurantului dintre clădirile sediului vechi și a celui nou. Bărbatul avea în jur de 50 de ani, era un tip suplu, cu pete de la ficat pe obraji și cu părul alb rărit, pieptănat peste capul său aproape chel. O mustață albă, țepoasă, și niște ochelari cu rame groase îi dădeau înfățișarea unui profesor. Mulțimea de pipe de pe biroul său întregea imaginea, însă șeful ROD nu era un profesor pedant.

Era un bătrân pui de lele, cu o mulțime de misiuni în străinătate la activ. Își făcuse debutul ocupându-se de ținta cubaneză și la mijlocul carierei se reorientase spre ruși când a ieșit la iveală că întreaga cohortă de agenți cubanezi ai CIA – 50 la număr, racolați și coordonați și care furnizaseră informații vreme de trei decenii – fuseseră, cu două excepții, agenți dubli controlați de Directoratul General de Informații din Havana. Știrea i-a demoralizat așa de tare pe ofițerii veterani care își dedicaseră întreaga lor viață profesională operațiunilor cubaneze, încât nici DGI nu ar fi putut să distrugă secția cubaneză a CIA mai bine decât dacă ar fi aruncat-o în aer.

Acum șeful ROD se ocupa de cazurile legate de ruși în întreaga lume, coordonându-i pe agenții existenți, unii dintre cei mai buni și mai performanți. MARBLE era încă principala achiziție din departamentul lui, dar mai existau și perspectivele altor potențiale achiziții, care evoluau satisfăcător.

În fiecare dimineață citea „corespondența zilnică” – înainte o grămadă de telegrame tipărite, acum o cascadă de telegrame digitale ce se înșirau pe ecranul său, de la tinerii ofițeri de la Stațiile CIA de pe

tot mapamondul, despre operațiunile în desfășurare. O paletă globală de evenimente de la Rio la Singapore sau Istanbul, descrieri de contacte, stabilirea unor relații, seri cu băutură peste măsură petrecute mergând în genunchi împreună cu secretare adjuncte rusoaice sau atașați sau, și mai îmbucurător, cu ofițeri de informații suspectați că aparțineau de SVR sau GRU.

O telegramă recentă l-a făcut să-și reamintească. Tânăra și joviala soție a unui ofițer de caz CIA aflat la post într-o capitală africană prăfuită îi dăduse rețeta bunicii sale de clătite cu brânză noii soții a unui maior GRU. Cele două femei s-au împrietenit atunci când rusoaica a vărsat lacrimi peste platoul de clătite aurii. Îi era dor de casă și se gândea la propria sa bunică. *Dă-i cât mai multe clătite și poate că o să-l atragem de partea noastră,* s-a gândit șeful ROD.

Spre deosebire de acest context, o dată sau de două ori sau de cinci ori pe an, undeva în lume avea loc câte o racolare. Un om aflat în nevoie spunea *da* ofertei, fie că ea era o propunere discretă, aluzivă, prietenească sau pur și simplu de afaceri. Apoi schimbul de telegrame creștea, în vreme ce Cartierul General și Stația respectivă se cufundau în tainele validării, instruirii și, în câteva cazuri excepționale, în coordonarea reîntoarcerii agentului racolat la Moscova.

Probleme existau, ca întotdeauna. Țintele de racolare își pierdeau tăria de caracter în zorii unei zile de mahmureală. Alții nu puteau să-și ia niciodată inima în dinți să înfrunte furia sistemului lor. Câțiva scăpaseră de tentație raportând oferta americanilor superiorilor lor, pentru a fi trimiși degrabă înapoi la Moscova, la adăpost, cu prima cursă Aeroflot disponibilă.

Și mai exista și fața întunecată a Jocului, o aducere aminte că inamicul nu era întotdeauna în poziție defensivă. Telegrama bombă, o dată pe an, uneori câte o serie întreagă, relatând că un ofițer CIA de pe undeva din lume fusese el însuși ținta unei încercări a rușilor de racolare, de obicei pentru că Centrul făcea o observație sau încerca să exploateze o vulnerabilitate sesizată. Ultima tulburare avusese loc în anul în care salariile CIA fuseseră înghețate de Congres și rușii întrebau peste tot „cine are nevoie de bani?” sau „cine e dezamăgit?”

În această lume de flux și reflux, șeful ROD avea o altă problemă urgentă. Se întrebase cum putea să deschidă ușa cuștii zoo și să-l scoată pe Nate Nash afară din birou ca să-l trimită din nou în misiune. Mesajul confidențial care sosise cu o seară înainte îi furnizase răspunsul.

Șeful ROD îl plăcea pe Nate, îi era cât se poate de bine cunoscut dosarul său. Văzuse entuziasmul său, intuise latura sa emoțională, își dăduse seama imediat de îndoielile personale ale agentului îngândurat, îndoieli ce dăduseră culoare reușitelor și provocaseră nefericire în eșecuri. Știa de cazul DIVA și de cât de mult îi

înfrumusețase zilele și nopțile lui Nash. Șeful ROD s-a ridicat și s-a dus la ușa biroului său, sprijinindu-se de ușor. Marty Gable ar fi strigat după Nash. Șeful ROD era mult mai tăcut. A așteptat până ce Nash l-a văzut și i-a făcut un semn cu capul să vină să-l vadă.

— MARBLE a transmis vești, a spus șeful ROD, punându-și o pipă neaprinsă în gură. Vine la New York, Adunarea Generală a Națiunilor Unite, pentru câteva săptămâni.

Nate s-a ridicat în scaun, ca un câine de vânătoare la pândă.

— E ceva timp de când l-am văzut. Vor fi multe de acoperit. Ești liber acum să te apuci de pregătiri? Șeful ROD era amuzat văzându-i fața lui Nate. Du-te și prezintă-te la Simon Benford din CID[19] înainte să pleci. O să vrea să îi urmezi instrucțiunile cu grijă, ca să nu mai punem la socoteală și situația actuală a securității lui MARBLE.

Nate a dat din cap și s-a ridicat să plece din birou

— Așteaptă, l-a oprit șeful ROD. Când o să-l vezi pe Benford… să nu spui și să nu faci vreo prostie, da? Abține-te cât poți de mult. Am vorbit cu el de această întâlnire apropiată cu MARBLE. O să-l citez direct: „Spune-i ofițerului de caz să mă dea gata cu inteligența lui în gestionarea acestor întâlniri cu MARBLE”. Nate s-a întors să se uite la el. Ai priceput?

Nate a dat iar din cap și a plecat. Șeful ROD a văzut că pentru prima oară după luni de zile fața i se înseninase.

CLĂTITE CU CARTOFI ȘI BRÂNZĂ

Radeți ceapă și cartofi pe răzătoarea mare, stoarceți zeama bine. Adăugați brânză Gruyère, făină și usturoi zdrobit la ouăle bătute, apoi încorporați cartofii și ceapa pentru a obține un aluat gros. Prăjiți aluatul gros de trei degete în ulei până se rumenește, apoi întoarceți. Serviți cu piure de spanac cu smântână grasă.

23.

MARBLE era o achiziție mult prea sensibilă pentru a implica Stația din New York. ROD l-a evitat pe șeful acesteia, un lingău nervos, cu picioare scurte, cunoscut numai pentru abilitatea lui de a bate cu palma pe spate și de a cerși orice bilet de meci din oraș. Era exclus, ignorat. MARBLE urma să se vadă cu Nate noaptea, după încheierea întâlnirilor sale de la Națiunile Unite.

Moscova, Helsinki, New York. Au restabilit imediat legătura. Nu era niciodată timp să se familiarizeze din nou cu agenții interni, începeau pur și simplu discuțiile. Nate stătea cu MARBLE într-un mic apartament de hotel din Midtown East. O masă, două scaune, dormitorul în spate, hainele lor aruncate pe pat. Era noapte și de la fereastră se auzea zgomotul slab al traficului. Erau aprinse două lămpi și cei doi bărbați trăseseră scaunele la măsuță. MARBLE i-a strâns mâna lui Nate cu afecțiune.

Nate a turnat un pahar cu apă dintr-o carafă cu mâna sa liberă și i-a oferit-o lui MARBLE.

— Arăți bine, a spus el, spărgând gheața.

Pe bufet era o tavă cu farfurii cu sandviciuri, o mică salată, un recipient cu vinegretă. Nu se atinseseră de mâncare.

MARBLE zâmbea și dădea din umeri.

— Lucrurile avansează, a spus el. La Centru ne afișăm succesele pentru a ne face pe plac unul altuia. Jucăm *mîșinaia voznia*, jocuri de șoareci. Puține dintre ele merită într-adevăr efortul. I-a dat drumul mâinii lui Nate, s-a așezat la loc, a luat o înghițitură de apă, s-a uitat la ceas. NU am mai mult de jumătate de oră la dispoziție în noaptea asta. Voi fi probabil liber peste două zile. Există câteva progrese interesante, lasă-mă să-ți povestesc, a adăugat el. Cred că Directoratul S are infiltrat un agent clandestin în State. E coordonat din afara New York-ului, dar cred că acționează în Noua Anglie, pentru că au întâlniri la Boston. Eu n-ar trebui să știu de caz, dar ei tocmai au venit la mine să-mi ceară sfatul în privința unor locații de întâlnire. Cazul e bine pus la punct, agentul clandestin se află aici de câțiva ani – cred că de vreo cinci.

— Mai există și alte detalii pentru a-l identifica? a întrebat Nate.

— Niciunul. Dar mai e ceva de zis. E doar o presupunere. A început un nou flux de informații. GRU e foarte interesată. Cineva e infiltrat în interiorul programului vostru balistic submarin.

— Un nou flux? Ce fel de informații? Ce poți spune despre sursă?

— Se pare că e cineva implicat în mentenanță. Există informații despre reconstruirea vechilor ambarcații. Clasa Poseidon – nu,

Trident. Unele informații sunt foarte dense.

— Dense. Vrei să spui detaliate? a întrebat Nate.

— Da, am citit un rezumat informativ. Sursa este infiltrată în interiorul programului, după câte am văzut. MARBLE a mai luat o înghițitură de apă. Dar e ceva ciudat. Ca șef al Departamentului pentru America, eu nu cunosc nicio sursă activă în zona mea, care să furnizeze informații militare. Judecând după interesul lor, nici GRU nu îl coordonează pe informator. Informațiile sunt noi pentru ei.

— Și asta ce-ți spune? a întrebat Nate.

MARBLE și-a pocnit vârfurile degetelor.

— E un nou flux de informații. Eu nu știu de nicio sursă înregistrată pentru a explica asta. Eu, personal, nu cunosc nicio sursă consemnată care să explice acest lucru. Există un informator clandestin. Așa că eu cred că poate acest informator clandestin, coordonat de Directoratul S, ar putea fi și cel cu submarinele, a estimat MARBLE.

— Rapoartele abia au început, dar ai spus că e foarte posibil ca acest informator clandestin să se afle aici de cinci ani, a spus Nate.

— Exact, a încuviințat MARBLE. Timp de cinci ani a fost prudent și și-a construit identitatea fictivă. În cele din urmă a reușit să se infiltreze și acum a început să transmită informații. Ar fi o combinație perfectă, o „cârtiță” invizibilă și bine plasată care a ajuns într-o poziție importantă, a explicat MARBLE.

Nate a dat din cap, luând notițe într-un caiețel.

— Dar ce-i cu cazul directorului pe care l-ai menționat la Helsinki? s-a interesat el. Mai sunt informații în privința asta?

— Nimic. Știu cât de important ar putea fi, așa că trag cu urechea și cu ochiul în fiecare zi. E ceva totuși ce ar merita relatat. Mă aflam în biroul directorului într-o zi, stând în fundul camerei. Egorov a intrat și i-a spus: „E ceva nou de la LEBED”. Nu știa că eu auzisem.

— LEBĂDĂ? a întrebat Nate.

— Da, *lebed,* lebădă.

— Numele de cod al spionului?

— Exact, a spus MARBLE.

— Altceva? Alte indicii?

— Doar ceea ce ți-am spus. LEBĂDA trebuie să fie o persoană foarte sus-pusă într-un guvern, pentru a fi un caz coordonat de un director. Nu există nicăieri indicații în departamentul meu despre un asemenea caz. Niciun fel de protocoale de coordonare, de telegrame operaționale.

— Tu ce părere ai? a întrebat Nate. Ce concluzie tragi?

MARBLE a mai luat o înghițitură de apă.

— Ce concluzie trag eu, *dorogoi drug*, dragul meu prieten, e că acesta nu ar fi cazul unui director, dacă nu ar fi cineva din Washington, din interiorul guvernului vostru.

— Crezi că LEBĂDA se află aici? MARBLE a dat din cap. Cum dăm de el?

MARBLE a dat din umeri.

— O să-mi dublez eforturile pentru a-l identifica. Între timp ai putea să îl urmărești pe *rezidentul* rus de la Washington, Golov. El ar avea calitatea de a se întâlni cu un oficial de rang înalt. Și el e *britva,* extrem de inteligent în teren.

S-a ridicat și s-a dus spre fereastră să se uite pe stradă.

— Atâtea jocuri, atâtea primejdii, a spus el cu adresă spre orașul de dedesubt. Mă voi bucura să văd că iau sfârșit.

— De vreme ce vorbim de primejdii, a spus Nate, care e situația ta? Ești în siguranță? Ce fac ei ca să găsească *sursa lor* de scurgeri de informații? A evitat să folosească cuvântul „cârtiță”, cu toate conotațiile sale.

— Va trebui să las asta pentru următoarea noastră întâlnire, a spus MARBLE uitându-se la ceas. Nu e nimic urgent, așa că poate aștepta.

S-a întors, s-a dus spre pat și și-a pus pardesiul. Nate i-a îndreptat gulerul răsucit și l-a bătut pe umăr. Nu mai aveau de ce să-și facă griji despre *metka*. MARBLE s-a uitat la el cu afecțiune.

— Putem discuta cel mai fascinant subiect – eu – peste două zile. Conferința se termină la prânz. Putem să luăm cina și să stăm de vorbă toată noaptea. S-a uitat iar pe fereastră. Îmi place orașul ăsta. Mi-ar plăcea să locuiesc aici într-o zi.

— Și într-o zi o să și locuiești, i-a promis Nate, gândindu-se că era puțin probabil să i se permită lui MARBLE să se stabilească acolo. Depindea de natura retragerii sale. Mai precis, dacă mai apucă să se retragă.

MARBLE s-a îndreptat spre ușă ținându-l de braț pe Nate. Nate dorea cu disperare să-l întrebe dacă auzise ceva – orice – despre Dominika, dar n-a putut. Conform regulilor stricte de separare a activităților, nu-i spusese niciodată despre racolarea Dominikăi, nici de misiunea ei de a-l demasca pe trădător prin intermediul lui. Agenții pur și simplu nu se cunoșteau între ei. I-a spus în schimb:

— Am aflat că Vania Egorov a fost recent promovat.

— Vania e un nesăbuit, a replicat MARBLE. Îl cunosc de 20 de ani. Vrea să conducă el Serviciul, dar nu are parte încă de suficient sprijin la Kremlin, din partea știi tu cui. Are nevoie de un succes în plan operațional pentru a-l mulțumi pe *oboroten*, stăpânul său vârcolac. Dacă se descurcă bine cu LEBĂDA, poate că asta o să-l ajute, dar are nevoie de ceva mai mult, de ceva de răsunet.

— Cum ar fi? a întrebat Nate.

— De exemplu, să mă prindă pe mine, a răspuns MARBLE râzând. Nu-i urez noroc.

I-a strâns mâna lui Nate cu căldură. Se gândea el la ceva, Nate își

putea da seama de asta.

— Mai e ceva?

— Am o rugăminte, un mesaj pe care aș vrea să-l transmiți tu mai departe, a spus MARBLE.

— Sigur.

— Aș vrea să vorbesc cu Benford, dacă are timp să vină la New York în două zile. Trebuie să discut ceva cu el. MARBLE l-a privit pe Nate în ochi.

— Vrei să-i transmit eu vreun mesaj? l-a întrebat Nate.

— Nate, nu vreau să te simți jignit, dar trebuie să vorbesc direct cu Benford. Înțelegi? MARBLE i-a scrutat chipul lui Nate, dar n-a văzut nimic altceva decât afecțiune și respect.

— Sigur că da, unchiule, a spus Nate. Va fi aici.

MARBLE a deschis ușa. Nate a observat obiceiul instinctiv, imperceptibil al bătrânului de a cerceta coridorul.

— *Spokoinoi noci,* i-a urat MARBLE.

— *Vîsîpatsia,* a spus Nate. Noapte bună.

•••

La insistențele lui Benford, a fost schimbat hotelul și Nate a așteptat în parcul Bryant pentru a-i transmite lui MARBLE numărul camerei, clădirea de bazalt și aur, fost sediu al Companiei Americane de Radiatoare fiind scăldată în luminile lăptoase ale reflectoarelor în contrast cu strălucirea nocturnă a orașului. S-au îmbrățișat zdravăn la ușă, după patru sau cinci ani, s-au așezat la taifas în zgomotul radiatorului, iar de la fereastră se auzeau claxoanele taxiurilor de pe West Fortieth. O sticlă de coniac pe jumătate plină și două pahare umplute iar și iar. Nu erau ei chiar *vechi prieteni,* dar Benford îl urmărise pe MARBLE vreme de 14 ani. O dată pe an îi citise dosarul, urmărind cum se mărea, precum o piscină umplută cu un furtun de grădină, plin de rapoarte de contact descriind importantele întâlniri din străinătate în fiecare an, de două ori pe an, la Paris, Jakarta sau New Delhi.

Dosarul lui MARBLE era cronica citită și răscitită în 20 de volume a vieții unui agent: moartea soției lui, tristețea lui de văduv, călătoriile neașteptate în Occident, întâlnirile aranjate în grabă, prezentarea celor trei medalii CIA luate înapoi, păstrate pentru zile negre, biletele de mulțumire de la coordonatori, șefi și directori și certificatele neplauzibile ce-l elogiau pe MARBLE pentru „păstrarea democrației pe glob”, rezolvarea problemele mici sau mari apărute de-a lungul anilor, depunerile în contul său de pensie, bancnotele galbene marcând fiecare capitol de șase luni al odiseei.

Dosarul surprindea o cronologie a șefilor Departamentului pentru Rusia al CIA, unii prodigioși, alții mai puțin, care pretinseseră că succesele lui MARBLE erau ale lor. Furniza de asemenea o genealogie

a directorilor CIA, unii foști amirali sau generali care își purtau uniformele și decorațiile cu nepăsare printre spionii din clădirea pe care o întemeiase Allen Dulles și care transmiteau informațiile uneori extraordinare ale lui MARBLE la Casa Albă, prezentându-le drept roadele tenacității lor. În dosar erau înșirate și numele ofițerilor de caz ai lui MARBLE, agenți tineri, bărbați și femei, de pe străzile acoperite de zăpadă, din holurile murdare și scările de serviciu, toți mutați, unii sus, alții nu.

După cum îi era obiceiul, Benford citise în fiecare an dosarul de-a lungul timpului pentru detectarea unor semne de greșeli de spionaj, cercetând totul de-a fir a păr. În mod cinic, el căuta indicii ale trădării, schimbării taberei, reducerea informațiilor, expunerile foto cel mai frecvent fără focalizare sau în afara cadrului, pierderea întâmplătoare a accesului. Nu existau indicii că ar fi existat probleme. MARBLE era cel mai bun caz rus din cadrul CIA, nu numai pentru că supraviețuise atât de mult, dar și pentru că el continuase să se perfecționeze.

— Ți-a spus Nathaniel ce i-am relatat? a întrebat MARBLE.

— Da, a răspuns Benford. O să avem de lucru.

— Agentul clandestin, problema cu submarinul, cazul directorului, LEBĂDA?

— Am citit rezumatul în dimineața asta, a precizat Benford.

— Îmi pare rău să spun că sfârșitul Războiului Rece nu a diminuat înclinațiile liderilor noștri de a face rău. În multe privințe, foștii sovietici erau mai ușor de înțeles. MARBLE a turnat încă două pahare de coniac, și l-a ridicat pe al său și a băut.

Benford a dat din umeri.

— Probabil că și noi suntem la fel de răi. Pe lângă asta, dacă ne-am opri, ne-am pierde toți slujba.

— Despre asta vreau și eu să-ți vorbesc, a spus MARBLE.

•••

— Volodea, vrei să spui că intenționezi să te retragi? l-a întrebat Benford. Există vreun motiv pentru alegerea momentului?

— Benford, nu mă înțelege greșit. Nu vreau să abandonez. Când o să vină vremea, mi-ar plăcea foarte mult să mă retrag în liniște, să mă mut în America, să vă las să-mi cumpărați un apartament în acest oraș.

— O să ai mai mult de atât. Spune-mi la ce te gândești.

— Rămâne de văzut cât timp voi continua să lucrez cu voi și în ce fel mă voi retrage mai exact, de bunăvoie sau cinetic, a spus MARBLE.

Benford s-a gândit că nu mai auzise niciodată un agent referindu-se la posibilitatea arestării și execuției lui ca la o „retragere cinetică”.

MARBLE a continuat:

— Un lucru e sigur. Mi-au mai rămas doi sau trei ani de carieră *obișnuită*, având în vedere aspirațiile lui Vania Egorov și direcția

generală a Serviciului.

— Ai mai putea încă să devii director adjunct, l-a încurajat Benford cu convingere. Ești respectat la Iasenovo, ai prieteni în Duma.

MARBLE a mai luat o înghițitură de coniac.

— M-ați mai ține în ham încă zece ani atunci? Printre politicieni? Benford, credeam că eram *zakadîcinîie druzia,* camarazi. Nu, prietene, timpul meu este limitat. Și pot spune, lăudându-mă puțin, că atunci când voi înceta eu să lucrez, spionajul va înceta și pierderea se va resimți?

— Așa e, a încuviințat Benford. Nu e necesară nicio falsă modestie. Va fi o mare pierdere. Tu ești de neînlocuit.

— Și apoi vor urma strigătele disperate din partea șefilor voștri, cererea de înlocuire a agentului secret, vor fi luați în considerare candidații nepotriviți, vor racola în pripă.

— Un proces consfințit, care îi menține pe oamenii ca mine tineri, a răspuns Benford. Volodea, la ce te referi? Abia aștept deznodământul.

— Propun să ofer un succesor al meu care să continue activitatea.

Benford văzuse prea multe de-a lungul anilor pentru a fi surprins, dar se apropie mai tare.

— Volodea, cu tot respectul, vrei să-mi spui că ai un protejat? Cineva care știe de activitatea noastră? Se gândi iute la un titlu al unei notificări CI pe acea temă.

— Nu, ea nu are nicio idee despre activitatea noastră împreună. Asta va veni cu timpul, atunci când am s-o pregătesc.

— *Ea*? s-a mirat Benford. Propui să fii înlocuit tu, un general din cadrul SVR cu 30 de ani de experiență, aflat la conducerea Departamentului pentru America, cu o femeie? Nu am obiecții în privința genului, dar nu există femei cu atâta experiență la Centru. Știu doar de o singură femeie care a făcut parte din colegiu în ultimii 30 de ani. Există ofițeri debutanți, administratori, funcționari, asistenți. Ce fel de acces va avea ea?

— Calmează-te, Benford, există o astfel de persoană.

— Spune-mi, te rog, cine? a întrebat curios Benford.

— Dominika Egorova, nepoata lui Vania Egorov, a răspuns MARBLE.

— Nu vorbești serios, a exclamat Benford, cu fața încremenită, cu ochii pironiți, turnându-și încă un coniac fără să-i tremure mâinile.

Gândurile i se perindau cu iuțeala fulgerului prin mintea-i obișnuită cu scenariile. *Doamne sfinte, e în viață. Cei doi agenți s-au întâlnit. Lucrează împreună. Sper că nu și-au făcut confidențe unul altuia la masă la restaurant. Tânărul Nash o să aibă de lucru.* Și, în cele din urmă, ca o străfulgerare finală: *Asta ar putea să meargă al naibii de bine.*

— Spune-mi de ce, l-a rugat Benford cu un scepticism imens. Te rog, Volodea, înainte să se termine coniacul și să încep să mă trezesc.

MARBLE a bătut în măsuță cu degetul arătător.

— Benford, ascultă-mă bine. Asta este o *konspirația* perfectă, cea mai bună ocazie pe care ați avut-o voi vreodată în istoria serviciului vostru. A bătut în masă la fiecare remarcă făcută. Ea e soluția perfectă la problema noastră. M-am gândit bine la asta. Numele ei de familie îi oferă un soi de pedigri, cel puțin până se retrage Vania sau e înlăturat, dar până atunci ea o să fie pe picioarele ei. E absolventă a Academiei de Informații Externe a SVR – AVR – cu rezultate maxime. E inteligentă și curajoasă.

Privind în jos, Benford a întors piciorul paharului în mână. MARBLE știa el ce făcea.

— Știm amândoi că un dosar bun nu e suficient, a continuat MARBLE. Ea are o motivație, un resentiment uriaș. Tatăl ei a murit, ea a fost exmatriculată de la academia de balet, unchiul ei a folosit-o la eliminarea unui rival al lui Putin. I-a cumpărat tăcerea înscriind-o la AVR, apoi și-a încălcat cuvântul și a trimis-o la Școala de Vrăbii. Cred că știi ce este asta. Benford a încuviințat din cap. Și apoi a urmat Helsinki, cred că știi că a fost acolo. Atunci a fost un eșec operațional, nu din vina ei, dar au existat probleme și ei au dus-o înapoi și au chinuit-o vreme de două luni. *În Lefortovo,* îți poți imagina, ca în zilele de altă dată. Îți pot spune că ea n-o să uite ușor asta. Și las ce e mai bun la urmă, a spus MARBLE lăsându-se pe spate pe scaun. Știu ce crezi, că perspectivele ei în carieră ca femeie sunt îndoielnice, că se află pe ultima treaptă a ierarhiei, că nu va fi avea niciodată acces la ceea ce ne interesează. Eu propun să-i impulsionăm cariera, să-i asigurăm succesul și nu va avea nevoie să facă niciun compromis.

— Înțeleg, a spus Benford. Și cum ai să reușești s-o propulsezi?

— Vania Egorov e aproape sigur că există un spion în cadrul Serviciului. MARBLE a arătat spre sine și a râs. El de fapt a trimis-o pe nepoata sa la Helsinki să se apropie de Nathaniel, pentru a afla vreun indiciu despre numele spionului. Știi că Nathaniel a fost ținta lor la Helsinki?

Chipul lui Benford era inexpresiv. MARBLE a continuat:

— Planurile lui Vania au fost întârziate de anchetarea ei, dar ea e acum în libertate și, sincer, încercarea asta prin care a trecut, acest episod Lefortovo îi conferă mai multă îndrăzneală, mai multă strălucire.

Doar rușii pot gândi așa, și-a zis Benford.

— Am luat-o la mine în departament, a continuat MARBLE, pentru a-i oferi o bază. Vania mi-a cerut neoficial să redeschid operațiunea folosind-o pe Dominika împotriva lui Nate și asta va face din ea subordonata mea directă. Noi doi o să alegem cel mai bun moment și o să facem din Egorova o eroină, o vedetă a Serviciului, cu o carieră asigurată, căreia nu i se va refuza nicio avansare.

— Deznodământul, Volodea, i-a tăiat-o Benford. Se face târziu. Cum o s-o faci eroină?

— E foarte simplu, a răspuns MARBLE. Dominika o să descopere că eu sunt spionul și o să mă dea în vileag.

•••

Ei își doreau zgomotul și oamenii de la UN, să se afle cât mai departe de ceilalți ruși, în Village, pe West Fourth Street. Era ultima noapte a lui MARBLE. Restaurantul avea un baldachin roșu, cu trepte dinspre stradă, desene cu dansatoare pe pereți și separeuri din lemn ferite, care ofereau adăpost și unde puteau sta de vorbă. Benford l-a convins pe MARBLE să comande *pasta con le sarde*, ca la Palermo, picante, cu *finocchio* și șofran, stafide și *pinoli*, și au stat unul lângă altul la masă, astfel încât să se poată auzi.

Benford era înfierbântat, vorbea necontenit, era chiar puțin speriat. Se gândise la asta vreme de două zile, sub toate aspectele, și era monstruos, imposibil, exorbitant. Lucrurile nu erau chiar așa de disperate, dacă trebuiau să suporte o pierdere de informații, atunci asta era, n-aveau ce face. Dar să te gândești să te retragi singur doar pentru a-ți stabili un succesor – asta nu se putea întâmpla, a concluzionat el. MARBLE l-a contrazis, susținând că totuși se putea întâmpla, bineînțeles, că trebuia să se întâmple.

— Dacă sunt prins – cine știe cum se va sfârși vânarea „cârtiței”? – totul se va opri instantaneu, fără posibilitatea de remediere. Nu ne putem permite să lăsăm ca lucrurile să se ducă de râpă și dacă te îndoiești de asta, atunci gândește-te la necunoscutul care spionează, care dă târcoale submarinului, sau la cine e LEBĂDA care transmite informații la Iasenovo din Foggy Bottom sau de pe Dealul Capitoliului sau de la Casa Albă. Nu ne putem permite să așteptăm.

Benford, incapabil să se abțină, a afirmat că nu exista nicio garanție că Dominika ar fi primit sprijinul de care avea nevoie și gestul lui MARBLE ar fi fost în zadar, la care acesta i-a răspuns:

— Glumești? O tânără cu grad de ofițer în noul serviciu rus de spionaj, dornică să ocupe un loc în noul mileniu, cu o lovitură ca asta, urmează să fie făcută colonel peste noapte.

Benford l-a privit și a mai comandat două Grappa, iar MARBLE i-a spus:

— Uite, Benford, dacă ți-aș spune că am cancer și mi s-ar mai da doar o jumătate de an de trăit, asta ar avea mai mult sens pentru tine?

— Ai cancer? a întrebat Benford.

— Nu, a spus MARBLE.

— Atunci cui îi arde de glume? s-a enervat Benford. Și, jucându-și ultima carte, l-a întrebat aproape patetic:

— Ce ai zice să te retragi la New York?

MARBLE a zâmbit, spunând că niciodată nu se așteptase la asta, că

nu putea practic să termine în felul acela, și punându-și mâna pe brațul lui Benford i-a zis:

— Hai să jucăm mai departe, treptat, să vedem ce iese.

Iar Benford a spus cedând:

— Cu o condiție: să nu spunem nimănui – nici măcar lui Nash – până nu suntem siguri.

— Cu două condiții, i-a răspuns MARBLE: Să nu îi spunem nici Dominikăi. Și și-au terminat băuturile fiind acoperiți cu totul de vocile mulțimii din jur, la adăpost de a fi dați în vileag.

PASTA CON LE SARDE

Sotați în ulei de măsline cepe tocate, fenicul dulce, șofran, stafide aurii și muguri de pin. În aceeași tigaie amestecați fileuri de sardine și anșoa. Adăugați puțin vin alb, condimentați și fierbeți până ce aromele se întrepătrund. Amestecați cu paste groase, precum bucatini sau perciatelli.

24.

La rapoartele lui MARBLE despre spioni infiltrați și agenți dubli aveau acces doar câțiva directori din ROD. Adevărații giranți ai informațiilor erau introverții aferați de la Divizia de Contraspionaj a CIA, cei care își făceau veacul la birou câte 14 ore pe zi de unii singuri în lumina crudă a oglinzilor, mumiile îmbălsămate care aveau acasă trenulețe la subsol și copaci bonsai mititei. Ei au început să citească rapoartele lui Nate, disecând informațiile și studiindu-le.

La întoarcerea sa de la New York, Nate a fost chemat iar în bârlogul lui Benford. Divizia de Contraspionaj ocupa un întreg etaj la Cartierul General, o serie de camere interioare intersectate de un labirint de holuri, care, spre deosebire de alte birouri de la Cartierul General, nu erau unele colective obișnuite, ci niște birouri individuale. Toate ușile erau închise, fiecare dintre ele având un cifru deasupra mânerului. Mai exista și câte o ușă fără cifru, înlocuit de o broască. Ce erau aceste camere și ce se afla în ele? O secretară amabilă, al cărei ochi stâng clipea intermitent, păzea ușa biroului lui Benford. L-a privit cu atenție pe Nate, a clipit, s-a ridicat și a bătut la ușă, dar nu a deschis-o. A ascultat cu atenție, apoi a bătut din nou ușor. S-a auzit o voce din interior și ea a întredeschis ușa, a șoptit numele lui Nate și s-a dat deoparte, făcându-i lui semn să intre.

Biroul lui Benford arăta precum atelierul unui profesor deșucheat de la un colegiu uitat din fundul țării. O canapea uzată și decolorată de pe peretele din spate era în întregime acoperită de maldăre de dosare, unele dintre ele căzute pe podea, împrăștiate ca niște jetoane de pocher. În celălalt capăt al încăperii, masa de lucru a lui Benford era o învălmășeală de cutii de corespondență îngrămădite unele peste altele. Un vraf de ziare zăcea în celălalt colț. Pe pereți se aflau fotografii mici, înrămate – în alb negru –, nu cu soția, copiii sau alte rude, ci cu poduri, trunchiuri de copaci, drumuri de țară împădurite și alei pline de zăpadă dintre depozite părăsite. Nate a realizat că acestea erau fotografii ale unor locuri conspirative de întâlnire de odinioară. Copiii lui Benford. În spatele biroului lui era o fotografie înrămată a clădirii neobaroce a Companiei de Asigurări All Rusia din Moscova, cunoscută altminteri sub numele de Lubianka.

— Ia loc, l-a invitat Benford, cu o voce joasă și răgușită.

Era un tip scund și burtos, cu o frunte înaltă și păr grizonant nepieptănat, o șuviță atârnându-i într-o parte a capului. Îl privi pe Nate cu ochi mari, căprui, bovini, printre niște gene lungi, aproape feminine. Niște obraji căzuți încadrau o gură mică ce dezvăluia prin ticurile și rictusurile ei permanente dezgustul teribil al lui Benford

sau, în cele mai bune cazuri, expedierea disprețuitoare a unei discuții.

— Am citit rapoartele tale finale de la New York, a spus el. În ciuda gramaticii, au fost mulțumitoare.

— Mulțumesc, i-a răspuns Nate. Mutase cu grijă câteva dosare și se așezase pe marginea canapelei.

— Îți place MARBLE? l-a întrebat Benford. Ai încredere în el?

— Îmi e ca și un unchi, suntem apropiați, dacă la asta te referi, a spus Nate.

— Nu te-am întrebat dacă aveți o slăbiciune unul pentru altul, te-am întrebat dacă ai încredere în el, a insistat Benford.

— Da, am încredere în el, a spus Nate. Spionează pentru noi de 14 ani.

Gura lui Benford s-a lăsat în jos, semn că nu avea răbdare să i se repete ceva ce știa deja.

— Și crezi că natura acestor noi informații, aceste indicii și dovezi despre spioni și agenți dubli sunt autentice?

— Mie așa mi se pare, a răspuns Nate, regretând instantaneu.

Benford și-a umflat obrajii nervos.

— Așa ți se pare sau crezi asta?

Nate a tras aer adânc în piept.

— Cred că informațiile lui sunt reale. Dacă lui MARBLE i s-ar fi pus bariu în mâncare, indiciile ar fi mai clare, mai ușor de identificat. Nate aștepta o altă serie de încruntături.

Benford și-a ridicat încet capul.

— Bariu în mâncare, într-adevăr. De unde ai auzit de asta? Ai citit istorie? Și-a îndreptat privirea spre peretele opus. Știi cine e ăla? a întrebat el, arătând spre o fotografie mică alb-negru cu un bărbat cu fața pătrățoasă, ochelari groși și părul lipit de cap.

— E Angleton, nu-i așa? a întrebat Nate.

— Pentru tine, James Jesus, l-a corectat Benford. Vreme de zece ani a crezut că orice agent sovietic era un agent dublu, că orice voluntar era special trimis și că orice informație era dezinformare. Era fermecător și înveninat, paranoid și ferm convins că nădușelile sale din timpul nopții erau realitate. Poate că avea dreptate. Păstrez poza lui pentru a-mi readuce aminte să nu refac ospiciul lui. În ce-l privește pe MARBLE, și eu am încredere în el.

Nate a dat din cap. Ochii i s-au îndreptat spre celălalt capăt al camerei, spre o bibliotecă plină de hârtii și de cărți. Cinci volume legate în piele erau îngrămădite alandala pe raftul de sus. Benford i-a surprins privirea.

— Acelea sunt volumele *Vântul printre sălcii*, despre șobolani și cârtițe.

S-a uitat fix la Nate preț de câteva secunde, cu fața încordată, din pricina dezgustului ori a adâncirii în gânduri, era greu de spus. Nate

tăcea, nu avea altceva de ales cu acest mizantrop. Douăzeci de ani de vânătoare de agenți dubli, de curse duble, de piste false, de rețele distruse, de stații radio de la mansarde reduse la tăcere, de spioni arestați. Știri în alb-negru despre bărbați stafidiți scoși din tribunale cu hainele ridicate peste cap și mâinile încătușate în talie. Câmpul de luptă al lui Benford.

Se zicea că era clarvăzător, un savant ce savura lumea bizantină a înșelăciunii și a pistelor false. Nate a remarcat mâinile nervoase, degetele lungi trecute prin păr, mintea ce-i lucra probabil prea intens. Nate și-a dat seama că recentele rapoarte ale lui MARBLE despre „cârtițe" și spioni infiltrați erau pentru Benford precum un sac cu șobolani pentru un terier. „Cred că o să îți propună să lucrezi cu el", îi spusese șeful ROD și îi urase noroc.

— Vreau să lucrezi cu mine legat de informațiile de la MARBLE, i-a sugerat Benford. Începând de azi. Ia-ți lucrurile de la biroul tău. Nu spune nimănui ce faci. O să-l găsim pe spionul infiltrat.

— Să-i spun șefului? a întrebat Nate. Să-i spun unde să mă găsească?

— Nu spune nimănui. O să-i spun eu dacă întreabă. Dar n-o s-o facă. N-o să spunem nimănui despre aceste scurgeri de informații. Nici Stației din Boston, nici celei din New York, nici încuiaților ălora de la FBI, nici decoratorilor de interioare de la DIA, nici NSC-ului, nici comisiilor parlamentare, nici nemernicilor din Washington care au început fiesta asta cu scurgerile lor de informații. E doar între mine și tine. Sper că ești de acord?

Nate a dat din cap.

A deveni acolitul lui Benford însemna fie o onoare, fie o sentință de condamnare la închisoare, s-a gândit Nate, dar nu conta mult. Cariera sa de după Helsinki stagnase. Binefăcătorii săi, Forsyth și Gable, erau încă acolo, dar nu îl mai puteau sprijini. S-a uitat la sclipitorul, nervosul Benford și s-a hotărât. Se pricepea la operațiuni interne, cunoștea Rusia și putea face ceva. Benford nu putea fi privit ca mentor – cineva atât de mizantrop și de acru nu ar fi dorit să fie mentorul nimănui – însă Nate s-a hotărât să lucreze cu el, să se ocupe de contraspionaj, să învețe despre lumea învăluită în ceață în care își făcea de cap Benford. Poate își putea salva reputația. În orice caz, pentru prima dată de la absolvirea școlii, a încetat să-și mai facă griji în privința viitorului său.

•••

Nate s-a instalat într-un birou nefolosit din colțul Diviziei de Contraspionaj. Pe hol domnea liniștea. Oare înăuntru erau oameni care lucrau? Sau poate avea să-l salute răsucindu-se pe scaun scheletul mamei lui Norman Bates?

— Aici erați, l-a salutat secretara făcându-i cu ochiul, sau poate

acesta doar i se zbătea. Enigme adânci, spusese Benford, trebuia să se obișnuiască cu asta.

Noul său birou era fără ferestre, gol, prăfuit. Pereții erau plini de piuneze… oare ce fusese agățat de ele? Un sertar de birou care scârțâia atunci când era deschis era plin cu sute de decupaje, ce acopereau fundul acestuia.

Biroul învecinat cu al său era cel al lui Alice Nu-mai-știu-cum. În jur de 40 sau 50 de ani, sau poate de 60, era solidă, cu obrajii dolofani și nas cărnos, păr roșcat tăiat scurt și pieptănat spre față în părți și pe frunte, ca al lui Napoleon. Purta pantofi de gardiană de închisoare și mergea repede și apăsat. Vorbea cu Nate la fel ca și cu toți ceilalți, înclinându-și capul și aplecându-se în față, ca și cum ar fi avut de împărtășit vreun secret, ceea ce bineînțeles că nu era cazul – nimeni din contraspionaj nu făcea așa ceva.

În primele zile, colegii au trecut pe la el să-i spună că Alice lucra în cadrul departamentului de când e lumea. Ea era cea care îl ucisese pe Troțki, spuneau ei. Fusese încurcată cu Alan Pinkerton, mai spuneau ei întorcându-se în grabă în birourile lor. CID, „Insula jucăriilor stricate”. Nate l-a văzut în spatele ușii sale pe Boo Radley[20] lipit de peretele opus.

Benford o rugase pe Alice să-l ajute pe Nate. Stătea la biroul ei – încăperea în care lucra era una însorită, cu o ferigă și un geranium înflorit pe un dulap de dosare – cu pantofii ridicați în sus și scârțâind.

— Nu știi mare lucru, îi spusese ea. Hai să recapitulăm: avem un spion infiltrat, niște submarine, Noua Anglie, niște întâlniri la Boston și New York. MARBLE a menționat întreținerea submarinelor și o perioadă de cinci ani. Bun, a spus ea. De unde ai începe?

— De la listele de personal ale navelor? a marșat Nate.

— Nu, a spus Alice învârtindu-se pe scaun. E ora prânzului.

S-au așezat la etajul de sus al cantinei cu autoservire. Nate și-a luat o salată, Alice o supă. A venit și prietena lui Alice, Sophie, gâfâind de la urcatul scărilor pe picioarele ei greoaie. Lucra în OSR[21], unde încă mai contabilizau submarinele nucleare radioactive ruginite, Oscar și Typhon și Akulas, din Olenya Bay și Poliarni, încă mai conta asta, a spus ea cu buzele strânse, indiferent ce spuneau cei de la Etajul Șapte. Avea 50 de ani și păr negru, des, sprâncene negre și un profil de friză grecească de Knossos. Purta colanți negri și o rochie neagră lăbărțată, pantofi negri medicinali cu tălpi ortopedice. La încheietura mâinii avea înfășurată o cordeluță neagră în caz de urgențe.

A așezat pe masă o cutie cu mâncare și a despachetat recipiente din plastic, bețișoare de orez, linguri care stăteau în picioare și un sos de salată. S-a uitat la salata lui Nate și a turnat niște sos de salată de-al ei deasupra.

— Încearcă asta, e făcută în casă.

Vinegreta avea o dulceață de oțet balsamic tăiată de gustul de muștar de Dijon și o aromă iute, cum Nate nu mai gustase niciodată. A complimentat-o pe Sophie și aceasta a fost încântată.

Alice le-a spus să înceteze cu prostiile și i-a relatat Sophiei ce voiau să afle, apoi și-a mâncat curry-ul și s-a pornit să turuie, cu ochii închiși, pentru a rememora lucrurile sau pentru a savura mâncarea, sau din ambele motive. New London, Connecticut. Portsmouth, New Hampshire. Brunswick, Maine. Doar trei baze. Submarinele erau mari. Erau reparate doar într-un singur loc, se învechiseră, fiind reparate tot timpul, ca Akulas-urile la sfârșitul anilor 1980, Schukas li se spunea, care erau mult mai puțin zgomotoase, și Alice a continuat să turuie. Electric Boat Works, un mare șantier naval în Groton, Connecticut, peste Thames River din New London. Sophie le-a spus să înceapă de acolo.

S-au întors în birou la Alice, legătura CID era una arhaică, cu tuburi catodice și numele erau înșirate în jos. Baze de date cu autorizații de securitate, este de personal, activități ale marinei americane și este de furnizori. Degetul masculin al lui Alice aluneca în josul ecranului; mai vechi de șapte ani, vechi de mai puțin de trei ani, în niciun caz. Biroul de conducere de la Electric Boat and General Dynamics, sigur că nu. Alice era rapidă, se uita la un nume, scana informația și trecea mai departe. Se ocupa de trei decenii de trecerea în revistă a numelor înscrise pe liste. Aveau două grămezi de hârtii și Nate a încetat să mai obiecteze în privința „posibilităților”, pentru că Alice era așa de rapidă. Avea metoda ei, un lanț de informații de bază, cele 11 drăgălașe ale ei, așa cum le spunea, și a început să le treacă în revistă: angajare, impozite pe salariu, reședință, telefon, internet, mașină, date bancare, mail, status civil, educație, copii, cazier, divorțuri, deplasări, părinți, ethernet, cablu, orientare sexuală.

— Cât de bine l-ați pregătit pe micul nostru spion? Cât de departe ați ajuns? La fel de mult ca mine? șoptea ea spre ecran.

Trei zile mai târziu, Nate și Alice i-au dus lista lui Benford și el bătea de zor cu capătul creionului la fiecare nume în vreme ce se uita la profiluri, apoi a aruncat creionul jos și i-a dat hârtia lui Nate.

— E Jennifer Santini, a spus el cu un căscat, savanta cu părul vâlvoi.

Alice l-a înghiontit pe Nate – *Vezi, ți-am spus eu* – și a chicotit.

— Hai să mai facem săpături, dar sunt sigur că ea e omul nostru, a conchis Benford. S-a uitat la Nate. Acum dăm o raită în New London și aruncăm o privire.

VINEGRETA SOPHIEI

Amestecați usturoi pasat, mărar, oregano uscat, fulgi de ardei uscat, muștar Dijon, zahăr, sare, piper și parmezan ras cu o cantitate de un

sfert oțet balsamic și trei sferturi ulei de măsline și omogenizați.

25.

În ciuda vremii splendide de vară, New London era un oraș cenușiu și trist, a cărui înflorire comercială și culturală apusese atunci când dispăruseră ambarcațiile de vânat balene, la sfârșitul anilor 1860. Thames River, altă dată plin de apă, care în timpul celui de-al Doilea Război Mondial văzuse atâtea carene cenușii plutind scufundate adânc și o pădure de catarge și antene și coșuri de fum legănându-se pe valuri, oferea acum o priveliște anostă de cheiuri murdare de petrol și depozite ruginite, cu acoperișuri căzute. Case din șindrilă cu două sau trei etaje, în mare parte cu câte două apartamente familiale fiecare, se înșirau pe dealurile locuite de deasupra fluviului. Acoperișurile gudronate se aflau doar la o despărțitură de două brațe unul de celălalt, frânghiile de rufe întinzându-se între balcoanele de la etaj. Garduri joase din metal și porți ce se legănau împinse de vântul sărat înconjurau niște curți frontale mici și niște parcele de pământ năpădite de buruieni aflate în spate.

Dincolo de râu, în Groton, șantierul naval Electric Boat se întindea de-a lungul a câțiva kilometri pe malul fluviului, ca un oraș plin de macarale, dâre de fum și acoperișuri arcuite de fabrică. Din când în când, din capătul masivului chei uscat plutitor, el însuși de mărimea unui vas de croazieră, se putea vedea silueta incredibil de uriașă de forma unui trabuc a unui submarin nuclear negru ca smoala, înălțat pe butuci, cu elicea sa cu șapte lamele înfășurată în plastic, ascuns de sateliții de spionaj rusești.

Nate nu știa la ce să se aștepte. Luaseră trenul – Benford nu conducea – și stăteau pe peron ca niște porcari bulgari aflați în weekend la Sofia, nu ca niște vânători de spioni infiltrați. N-a prea fost clar dacă Benford era zgârcit sau nebun sau pur și simplu sătul să mai insiste, astfel încât au împărțit amândoi o cameră cu turelă la Queen Elizabeth Inn, un han victorian demodat, ce oferea cazare și mic dejun și era situat pe un deal împădurit. Și mergeau pe jos întruna – în cercetare – cinci, șase, douăsprezece ore pe zi, timp în care excentricul, inteligentul cacadu îi vorbea lui Nate despre OGPU[22] și NKVD și de Cambridge Five[23], inițiindu-l în istoria Războiului Rece.

Ziua întâi: au explorat dealul în sus și-n jos, escaladându-l dimineața și coborând de pe el după-amiaza târziu, uitându-se la case, la mașinile parcate de-a lungul curbei, la buruienile ce năpădeau trotuarele și la perdelele de dantelă de la ferestrele din față. Se uitau după locuri probabile de întâlniri conspirative, ascunzători, parcuri apropiate, mediul ambiant ce putea să-l ajute pe un spion. Și n-au obținut nimic.

Ziua a doua: au trecut pe lângă casa lui Santini la ore diferite pentru a observa poziția storurilor ei, pentru a vedea dacă ghiveciul gol de geranium de pe treptele de la intrare fusese mutat, ceea ce putea fi un indiciu de avertizare. Erau prudenți noaptea, au trecut pe lângă casa întunecată doar o dată, când era aprinsă o singură lumină de veioză la o cameră de la etaj, dincolo de storuri. Oare ea stătea în întuneric și se uita pe stradă? Avea un alt apartament, închiriat sub nume fals pentru întâlniri cu ofițerul care o coordona? N-au aflat nimic.

Ziua a treia: au întrebat într-o doară despre ea la magazinul de familie din colț. Nimeni nu o cunoștea, nimănui nu-i păsa. *Cum naiba trebuie să arătăm noi, agentul ăsta de contraspionaj uns cu toate alifiile și cu mine, tânărul său cirac*? s-a gândit Nate, dar Benford i-a spus că, dacă nu era atent, îl trimitea acasă și atunci Nate l-a întrebat la ce să fie atent, în timp ce mergeau prin afurisitul de New London, Connecticut. Și n-au aflat nimic.

Lucrau la limită. Benford era hotărât să țină cercetările departe de ghearele FBI-ului.

— Dacă ea e o agentă pregătită de Centru, o să adulmece primejdia cu mult timp înainte de a ajunge cineva în fața casei sale. O să o șteargă în 90 de secunde după ce vede sau aude ceva ce nu-i place. Așa sunt instruiți.

Trebuiau să facă asta de unii singuri.

Ziua a patra: au luat-o de la capăt. În noaptea aceea, o furtună de vară zgâlțâise copacii și clătinase obloanele de la camera lor și se oprise curentul, iar jos se auzea un radio cu baterii. Nate s-a trezit la lumina unui fulger și l-a văzut pe Benford stând pe un scaun la fereastră și uitându-se la furtună înfiorat. Vedea chipurile celor 12 agenți ruși pierduți de CIA într-un singur an, în 1985, Anul Spionilor, toți victime ale lui Ames și ale lui Hanssen, victime ale unei trădări inexplicabile care îi trimisese pe toți în furnalele scuipând foc ale Uniunii Sovietice.

Și mesele cu Benford reprezentau un adevărat test, o provocare. Nu era vorba numai de discuțiile din mașinuțele electrice, ci și de bavețicile cu homari, și de sosul picant, și de biscuiții cu stridii, și de catalogarea supelor cremă cu scoici – prea cremoase, cu prea mulți cartofi, cu prea multă zeamă, prea puțină sare, aveai nevoie de tărie de caracter, nu glumă – și de dezbaterea diferenței dintre cod și eglefin, și de ceea ce ținea sau nu de o cină caldă specifică zonei.

— Fără usturoi. Există reguli ce nu pot fi încălcate, spunea Benford, vânătorul de spioni.

Fără a avea prea multe fapte pentru a continua, joi seara la cină Benford a anunțat că era timpul să își facă intrarea în casa lui Jennifer Santini în dimineața următoare.

— O intrare? a întrebat Nate din partea cealaltă a mesei. Luau masa la Bulkeley House pe Bank Street, lângă port. Ce vrei să spui, Benford, cu intrarea?

Acesta se lupta cu o bucată uriașă de coastă de primă calitate, cu capul întors într-o parte, pentru a putea tăia mai bine carnea. Nate și-a lăsat jos furculița și cuțitul.

— Liniștește-te! a spus Benford mestecând. Prin „intrare” mă refer la pătrunderea extralegală în reședința personală a unui cetățean american presupus nevinovat împotriva căruia nu există nicio dovadă de încălcare a legii, a doi ofițeri neautorizați ai CIA, care desfășoară din întâmplare o anchetă ilegală de contraspionaj, care în plan intern ține de competența FBI-ului așa cum se prevede în Ordinul Executiv 12333. S-a uitat iar la farfuria lui și a turnat încă și mai mult sos de hrean cu smântână peste friptura sa de vacă. La asta mă refer, a spus el și a adăugat: sosul ăsta de hrean este excelent.

•••

Ziua a cincea: o zi de vineri liniștită. Au așteptat până la zece și au intrat cu capetele descoperite și cu mâinile goale pe portița din spatele casei cu două etaje a lui Santini. La ferestrele de peste drum nu era nimeni. Curtea din spate era neîngrijită. O cadă de baie ruginită zăcea cu fundul în sus pe pământul gol lângă o baracă de scânduri. Benford s-a îndreptat spre treptele de lemn și a încercat ușa din spate. Era încuiată și s-a uitat pe furiș printre perdele. Nu era nimeni acasă.

— Poți să forțezi broasca? a întrebat Nate stând lângă Benford și uitându-se printre perdele.

— Fii serios, a spus Benford. Încă nu o luase razna chiar de tot.

— Să intrăm pe fereastră?

— Nu. La al doilea etaj, a spus Benford, care și-a desfăcut șiretul de la pantof, a trecut de o conductă menajeră din cauciuc prinsă de partea laterală a casei și a legat șiretul de la pantof în jurul ei, lăsând o buclă să atârne în jos. Nodul Prusik, i-a explicat el, și i-a arătat lui Nate cum să stea cu un picior în buclă și să se cațăre încet pe conductă până ajungea la fereastra nesecurizată de la cel de-al doilea etaj. *De unde naiba a învățat asta*? s-a întrebat Nate în timp ce-i făcea semn că ajunsese înăuntru.

Camera de sus era un dormitor gol, nefolosit. Nate s-a dus până la ușă și s-a uitat în jos prin casă. A fluierat să vadă dacă era vreun câine, dar n-a auzit nicio mișcare. El își închipuise că un agent care lucra pentru ruși trebuia să aibă un doberman sau un rottweiler care să păzească tăcut casa.

A coborât pe furiș scara de lemn, balustrada groasă de mahon scârțâind în timp ce cobora. S-a strecurat tiptil în bucătăria demodată, care mirosea a grâu, a semințe și a ulei, a descuiat ușa din spate și i-a dat drumul lui Benford înăuntru.

— Locul pare pustiu, a observat Nate.

El și Benford au străbătut camerele de jos în tăcere. Erau stăpâniți de un sentiment acut de încălcare riscantă a legii. Casa mirosea ca un sanatoriu. Alifii și radiatoare prăfuite, niciun pic de curent, ceea ce era nefiresc pentru o zi însorită de vară.

Casa avea două camere în față, camera de zi și sufrageria, cu ferestre ce dădeau spre stradă, acoperite de perdele din dantelă înflorate. Lumina soarelui se revărsa pe covoarele tocite de pe dușumeaua de lemn pătată. Mobila era masivă și întunecată, brațele și spetezele scaunelor și ale canapelei fiind întesate de milieuri. Polița de deasupra șemineului plin de funingine era plină de căni din bachelită și de bibelouri – o cană cu un căpitan de vas, o spanioloaică cu mantie. Un abajur avea franjuri cu bumbi pe margini. Un vătrai din fier forjat stătea lângă cămin. Benford vorbea în timp ce se uita la decor.

— Cred că a golit jumătate din magazinele de antichități din Fall River pentru a-și decora casa.

Dincolo de sufragerie se afla un mic birou cu o măsuță și o bibliotecă joasă, plină de reviste și cărți. Pe măsuță zăceau o grămăjoară de facturi și o halbă de bere din porțelan alb cu albastru cu un marinar pictat pe ea.

— Vezi ce e pe masă, a spus Benford. Eu mă duc sus să mă uit pe acolo.

Nate a avut sentimentul ridicol că nu dorea să se despartă de Benford, dar a încuviințat din cap și a desfăcut sertarele unul câte unul. Erau goale. Închizând sertarul de jos a simțit că se mișca greu și a auzit foșnet de hârtie. A tras sertarul afară cu totul și a văzut o bucată de hârtie înfășurată în capătul locului gol lăsat de sertar. S-a întins și a scos-o, desfăcând-o pe masă. Era o singură foaie cu o schiță, cu desene cu secțiuni transversale de componente și conexiuni electrice. Pagina era etichetată *Secțiunea 37, Elemente de fixare și suport*. Componente de submarin? Santini lucra la departamentul de aprovizionare de la Electric Boat. Era oare acela un document confidențial? De ce îl avea acasă, ascuns în fundul sertarului?

În acest timp, Benford se dusese sus în dormitor. Un pat cu baldachin era acoperit cu o cuvertură cu motive florale, având trei perne mari în capăt, cu fețe de pernă cu dantelă. În unicul șifonier se găseau pantaloni și bluze largi, aranjate frumos pe umerașe. Pe podea erau înșirate ordonat câteva perechi de pantofi, toți practici, făcuți pentru mers pe jos. Nu existau niciun fel de poze, de amintiri, niciun fel de lucruri personale, era o casă ce putea fi abandonată în 90 de secunde. Baia era neutră, dulăpiorul medical era gol. O periuță de dinți, un flacon cu aspirină, două pachete de Fleet salin pentru clisme. Și mirosea puternic a alifie.

Întorcându-se în dormitor, Benford a tras singurul sertar al noptierei. Nu se aflau acolo nici cărți, nici pornografie, nici vibratoare sau lubrifianți. Sub o bucată de pâslă a găsit o foaie de hârtie cu o lungă listă de date și de ore scrise de mână: 5 iunie, 21:00, 10 iunie, 22:00, 30 iunie, 21:30. Programul de transmisiuni. Probabil că avea la ea laptopul și cardul de criptare. Program de întâlniri standard cu un ofițer de caz de la consulatul rus din New York. Informații subtilizate despre programul dedicat submarinelor. Benford a închis sertarul și a coborât să-l informeze pe Nate.

Nate tocmai terminase de percheziționat fundurile celorlalte sertare din nou, dar nu găsise nimic. Împăturise planul pentru a-l lua sus să i-l arate lui Benford. Ieșind pe ușă s-a oprit. Jennifer Santini stătea în sufragerie uitându-se la el. La picioarele ei se afla un sac marinăresc. Nate și-a dat seama că de fapt ei nu o văzuseră niciodată până atunci. *Aha. Se duce la sală. Ridică greutăți. Ia steroizi.* Aparent ea tocmai se întorsese acasă de la sală. De ce nu era la lucru?

Jennifer era trecută bine de 30 de ani și avea o înălțime medie. Era îmbrăcată în colanți scurți din spandex, întinși pe niște picioare groase, cu mușchi în relief. Brațele, umerii și gâtul îi erau musculoase, cu maxilare proeminente. Purta un tricou strâmt care îi acoperea un piept ce nu părea deloc feminin, ci semăna mai mult cu niște pectorali uriași cu sfârcuri. Avea niște ochi verzi strălucitori, radiind de sănătate și vitalitate. Gura îi era crispată și avea un nas ascuțit și drept. Fruntea îi era foarte încrețită din pricina încruntării de pe chip. Părul său roșcat era pieptănat lins și strâns la spate într-o coadă de cal, un glonț, o torpilă, o figură de om de acțiune, un SUV crossover, cu componentele de teren.

În acel ultim moment de evaluare, Nate a observat că avea mâini frumoase, feminine, cu unghiile vopsite într-un roz pal. Era desculță și labele picioarelor îi erau la fel de fine și de frumoase, cu pedichiura făcută cu aceeași culoare palã. Tropăitul lui Benford în jos pe scări a făcut-o să se repeadă extrem de iute spre Nate. Cu o forță monstruoasă, a aruncat cu o veioză de pe o măsuță în el, în timp ce a făcut doi pași mari în direcția lui. Nate s-a ferit de veioză, care s-a izbit de peretele din spatele lui, și, îndreptându-și spatele, s-a trezit față în față cu ea, fiind strâns de gât de un braț tare ca piatra și împins spre perete, în timp ce era pocnit puternic cu cealaltă mână transpirată. Nate a prins-o cu ambele mâini de braț și a tras de el, dar nimic.

Nate a lovit cu pumnul, dar ea rezista, strângându-l de gât cu brațele acelea de Schwarzenegger și cu mâini de Grace Kelly. A lovit-o cu pumnul în față, acesta alunecându-i în jos fără niciun efect vizibil. Fața ei era foarte aproape de a lui și avea dinții încleștați de efort. Se aștepta să-l și muște de gură. În timp ce femeia continua să-l lovească

cu pumnii nebunește, lui Nate i-au trecut prin minte gânduri răzlețe: era norocul lui să pună mâna pe singura informatoare pentru ruși din lume care nu era nici pe departe o funcționară inofensivă; ce părere trebuie să fi avut despre ea colegii ei de birou când stătea în fiecare dimineață la pupitrul ei de lucru; și cum făcea oare acel monstru sex? Apoi, în mod cu totul absurd, Nate se întrebă ce făcea oare Dominika în acel moment și unde se afla. Și a fost cuprins de o tristețe covârșitoare gândindu-se că poate ea murise, și capul i s-a izbit de perete și gâtul i s-a contractat și s-a gândit că nebuna aceea făcea parte din mașinăria care o ucisese pe Dominika.

Benford și-a făcut apariția în capul scărilor și a rămas pe loc șocat. Jennifer s-a uitat preț de o secundă la tipul rotofei și ciufulit – care urma să fie desertul de după felul principal – și Nate a izbit-o în fluierul piciorului cu pantoful și a călcat-o pe piciorul ei fin, ceea ce a făcut-o să slăbească strânsoarea puțin, iar el a scăpat din brațul ei ca o menghină și a lovit-o între picioare cât de tare a putut. Jennifer a grohăit ca un bărbat, s-a prins cu ambele mâini de zona lovită și s-a prăbușit la pământ, ghemuită.

Benford s-a uitat la Nate, apoi la bestia de pe podea. Nu mai văzuse niciodată așa ceva în cei 30 de ani ai săi de vânătoare de „cârtițe", urmărire de spioni și capturare de agenți infiltrați. Mai ales atunci când Jennifer s-a ridicat în picioare ca un ucigaș în serie imposibil de oprit dintr-o tabără de vară de pe malul unui lac. A înșfăcat măsuța de cafea din sticlă și lemn din fața canapelei și a aruncat-o spre Benford, care stătea în picioare pe ultima treaptă a scărilor. El a făcut apel la resursele sale interioare pentru sprint – poate păstrate din anii 1960 când fusese timp de doi ani director la Princeton Varsity Heavy Eights – și a luat-o la goană în sus pe scări chiar când măsuța de cafea s-a izbit de locul în care stătuse el, făcându-se praf, lovindu-se de două balustrade zdravene. Benford nu s-a oprit din alergat și a dispărut pe palierul de la etajul al doilea.

Jennifer s-a întors spre Nate, care stătea acum în mijlocul sufrageriei. În ultimele secunde, el se îndepărtase cu câțiva pași și apucase vătraiul din fier forjat ce stătea lângă cămin, ținându-l lângă sine. Cu coada-i de cal bălăngănindu-i-se, Jennifer s-a repezit iar la el, picioarele-i goale lipăind ușor pe dușumea. Nate și-a amintit în chip ciudat numele instructorului său de lupte, Carl, a făcut un pas înainte, și-a răsucit încheietura și a lovit-o în partea laterală a gâtului cu pumnul, în plexul brahial, ca la antrenamentele din cantonament. Șocul loviturii l-a făcut să îi zvâcnească tot brațul. Era ca și cum ar fi dat în trunchiul unui stejar.

Jennifer a scos un strigăt neașteptat de feminin în timp ce era proiectată direct pe canapea, care s-a răsturnat, milieurile zburând prin aer. S-a rostogolit de-a lungul dușumelei până ce a ajuns să se

oprească lângă peretele opus, cu fața în jos. Respirând sacadat, cu brațul amorțit care-l furnica, Nate a strâns vătraiul și a dat ocol canapelei, îngenunchind lângă ea. Unul dintre picioarele ei tremura ușor și mușchii pieptului îi zvâcneau. Nate a tras-o pentru a o întinde pe spate. Avea un ochi deschis opac. Celălalt îi era dus în fundul capului. Gura îi era deschisă, dar Nate n-a simțit niciun fel de respirație. Unghiile alea roz afurisite pe podeaua aia întunecată. Unul dintre picioarele ei zăcea pe un milieu, ca un ecler într-o vitrină.

Scările au scârțâit și Benford s-a apropiat de el. Sufrageria era făcută praf, cu mobilă și bibelouri sparte pe jos. S-a uitat la fața înclinată a lui Jennifer.

— Doamne, a exclamat el.

— Parcă e versiunea ticăloasă a lui Bond, a spus Nate. Unde i-or găsi pe oamenii ăștia? Am îndoit vătraiul. S-a aplecat să vadă dacă avea puls la gât, dar capul ei s-a rostogolit în cealaltă parte mult prea greu.

— Nu-ți face griji, l-a calmat Benford. Nervul cervical e terminat. Lovitura i-a frânt coloana. Avulsiune.

— Despre ce naiba vorbești? a spus Nate, ale cărui mâini au început să tremure.

— Avulsiune. I-ai rupt gâtul.

Nate și-a șters fața.

— Îngrozitor. Oprește-mă înainte să mai apuc să mai omor pe cineva.

— Ești bine? l-a întrebat Benford.

— Da, mulțumesc pentru sprijin. Diversiunea făcută de tine fugind pe scări mi-a oferit prilejul de care aveam nevoie. Nate s-a ridicat și a lăsat vătraiul să cadă pe podea. Acum ce facem?

— Am dat de o fișă de contacte, a spus Benford. Trebuie să-i găsim laptopul și cardul de criptare. Uită-te în geanta ei. Probabil că a comunicat printr-o legătură securizată de internet. Asta și întâlnirile personale. Tu?

— Un soi de schiță a unor componente într-un sertar de birou. Ar trebui să dărâmăm locul ăsta.

— La naiba cu asta, a spus Benford. Luăm ce avem, acum putem chema FBI-ul. Lasă-i să purice locul ăsta cu instrumentele lor. Se pot duce imediat să dea explicații despre cum le-a scăpat un informator ilegal care opera chiar sub nasul lor. Se pot șterge la fund cu întâietatea lor.

SOSUL DE HREAN AL LUI BENFORD

Pregătiți un sos béchamel potrivit. Amestecați unt cu muștar Dijon și hrean proaspăt ras, după gust. Condimentați cu piper negru și oțet de vin roșu. Răciți și serviți.

26.

Vara moscovită își făcuse apariția. Soarele îi încălzea cu adevărat fața. Dominika se apucase de lucru la „proiectul special” de la Departamentul pentru America, condus de generalul Korcinoi. La scurt timp după transferul ei, generalul o luase deoparte și o anunțase că amândoi urmau să întreprindă o călătorie în interes de serviciu. Îi spusese că erau invitați în biroul primului director adjunct pentru a discuta despre asta.

Dominika știa că îl dezamăgea pe general folosindu-se de operațiune drept acoperire pentru a călători în străinătate și a relua contactul cu americanii. Îl plăcea pe general și îl respecta – era un profesionist plin de solicitudine – și se gândea că acum profita și ea de un om de treabă, așa cum profitaseră alții de ea. Murdăria din hazna începuse să i se lipească și ei de fund. Nu era nimic de făcut în privința aceea, și-a spus ea. Trebuia să-i trădeze încrederea.

Să se ducă iar sus la unchiul Vania? Urma să-l sfideze pe față, încântată s-o facă. Secretul ei nu fusese descoperit de anchetatorii de la Lefortovo. Dominika Egorova era o „cârtiță” a CIA în cadrul SVR și nu știa nimeni acest lucru. Îl manipulase pe unchiul ei să-i redea cazul îndreptat împotriva lui Nate. Acum avea să raporteze succese încă de la început, să aranjeze cât mai multe întâlniri, cât mai multe deplasări în străinătate. Agenta clandestină era iar în acțiune.

Ce era cu febra aceea ce-o stăpânea? Americanii o înțelegeau. Își dăduseră seama imediat de acea *jajdat*, dorința ei de a poseda acel secret, pentru puterea ce i-o oferea. Nate și *Bratok* cu halourile lor violet și Forsyth cu haloul lui azuriu, toate atât de intense și de dragi ei – o cunoșteau mai bine decât propriii ei compatrioți.

Nu știa exact ce sentimente avea pentru Nate. Gândul la el o ajutase când fusese în închisoare să supraviețuiască în camerele de izolare din fundul coridoarelor. A încercat să nu se gândească la singura lor noapte petrecută împreună și se întreba dacă el se mai gândea la ea. O tratase mai mult ca pe o achiziție, ca pe un bun. Oare o privise vreodată și ca pe o femeie? Oare îi păsase de ea?

Trebuia să-i vadă pe americani, pe toți, dar mai ales pe Nate. Să le trimită un mesaj din Moscova ar fi fost un risc prea mare. Directoratul K mai mult ca sigur că o urmărea în mod constant, verificând-o. Așa făceau întotdeauna cu cei reabilitați. Pentru că urma să călătorească în afară în scurt timp, putea să aștepte.

Era timpul să se ducă sus. Au mers amândoi cu liftul tăcuți. Dominika îl plăcea pe ofițerul cu păr cărunt de lângă ea, spațiul strâmt era învăluit în haloul său violet, mângâietor și stabil. Știa că dincolo

de zâmbetul lui patern se afla o inteligență profesională sclipitoare, o minte pătrunzătoare, un patriotism puternic. Cum de rezistase în Serviciu așa de mult timp un om atât de cumsecade și de inteligent ca el? De unde-și trăgea resursele? Nu se amăgea deloc că acest profesionist cu vechime nu ar fi fost în stare să detecteze orice pas greșit din partea ei. Trebuia să fie atentă în preajma lui.

Au străbătut împreună holul mochetat pe care Dominika îl cunoștea așa de bine, au trecut de galeria cu portretele pictate ale directorilor. Eminențele Cenușii se zgâiau la ea în timp ce trecea pe lângă ele. *Ai scăpat de data asta,* păreau a-i spune. *Vom cu ochii pe tine,* o avertizau în timp ce trecea pe lângă ele, urmărind-o cu privirea.

Korcinoi i-a studiat chipul când au ajuns la biroul directorului și au deschis ușa. Îi văzuse emoția, îi putea simți tensiunea. *Cum să stăpânești așa ceva*? s-a gândit el. Au intrat în birou și Vania îi aștepta senin, cu chelia iluminată din spate de haloul lui urât, galben pai, de oportunist, în fața ferestrei, bătându-l cu putere pe umăr pe Korcinoi și urându-i un bun venit mieros nepoatei sale. Cu cât mai mieros era, cu atât mai tare i se acrea ei de el.

Și acum la treabă. Ținta era tot ofițerul CIA Nash, care îl cunoștea pe trădător. De data aceasta, Dominika trebuia să dea lovitura pentru că momentul era crucial. Ea și generalul ar fi fost surprinși să știe că gândurile lor nerostite din timpul acestei mascarade scârboase erau aproape identice. *Hvastun*. Un fanfaron, un prefăcut lăudăros.

Generalul Korcinoi a vorbit încet, dus pe gânduri. Proiectul acela impunea ca Dominika să efectueze deplasări periodice în străinătate. Era oare vreo problemă în acea privință având în vedere recenta – și foarte regretabila – ei anchetare? Unchiul Vania și-a întins brațele de parcă le-ar fi dat o binecuvântare. Nu, bineînțeles că nu. Totul era lăsat în mâinile lui capabile. Să ajungă la american, să reia legătura cu el, asta era important. Să aibă grijă de asta și să facă o treabă grozavă. Vania i-a făcut cu ochiul nepoatei sale.

Au plecat înapoi de-a lungul coridorului larg de la parter, Korcinoi vorbind cu lejeritate, întocmind liste pentru ea, îndemnând-o să adauge la dosar detalii, programe, inițiative. Dominika a observat că el era încântat, mulțumit, deloc suspicios sau îngrijorat. Și de ce ar fi fost? Era o protejată merituoasă. Era greu să-l trădeze, dar era necesar. Așa trebuia să fie.

Pe hol, venea din sens opus spre ei călăul de la Direcția F, Serghei Matorin. S-a prefăcut că n-o recunoaște. Dominika a simțit că o ia amețeala. A cuprins-o spaima, apoi o furie oarbă ce a făcut-o să evalueze distanța dintre ochii lui și unghiile ei. Oare generalul putea simți ura ei latentă? Oare nu vedea urmele pline de sânge ale pașilor lui Matorin sau haloul negru ce îi învăluia capul? Oare nu putea auzi zgomotul făcut de vârful coasei pe care o trăgea după el? Ochiul lui

plin de albeață nu i-a dat nicio atenție, văzându-și de drum mai departe pe coridor. În timp ce mergea, se ținea de perete, ca o rază plutind pe fundul nisipos al oceanului, lăsând o dâră groasă de fum negru în urmă, precum sângele în apă. Uitându-se după el, Dominika a fost cuprinsă de frisoane văzându-i părul rar de pe partea posterioară a craniului și mâinile-i goale care se închideau și se deschideau, parcă așteptând să țină un cuțit.

•••

Era opt seara și ploua. Vania Egorov a ieșit cu mașina pe poarta Borovițkaia din colțul vestic al Kremlinului, anvelopele duduind pe pavajul alunecos. A trecut de Marele Palat și de Catedrala Arhanghelului Mihail, lăsând în urmă Clădirea Paisprezece și ajungând în marea piață Ivanovskaia, atunci pustie. Mercedesul său de serviciu a intrat pe poarta îngustă în curtea interioară a clădirii galbene ca muștarul a Senatului, oprindu-se în parcarea acoperită, slab luminată. Ultima oară când pătrunsese dincolo de acele ziduri fusese atunci când își primise cea de-a doua decorație. În seara aceea trebuia să demonstreze că merita să și-o păstreze.

Un asistent a bătut o dată, a deschis ușa și s-a dat în lături. Biroul președintelui era relativ mic și bogat lambrisat. Singurul obiect de pe masa sa de lucru era un set de birou verde de marmură. Lumina aplicelor din perete era micșorată. Președintele purta un costum închis la culoare și o cămașă albă, fără cravată. Egorov a încercat să nu bage în seamă faptul că Putin era în șosete, pantofii fiind împinși sub scaunul său. Acesta stătea la o măsuță încrustată în fața mesei sale de lucru, cu mâinile strânse în poală. Nu existau niciun fel de hârtii, de fire de telecomunicații, niciun televizor. Egorov s-a așezat la măsuță.

— Bună seara, domnule președinte, a spus el. Fața lui Putin era, ca de obicei, o mască, dar în seara aceea arăta obosit.

— Generale Egorov, l-a întâmpinat Putin, uitându-se la ceasul său de mână, apoi fixându-l cu privirea lui electrizantă pe Vania. *Dă-i drumul. Și fii scurt.*

Egorov și-a dres glasul.

— Manualul de comunicații obținut de la americani continuă să fie o bogată sursă de date esențiale și de oportunități cibernetice pentru viitor. Putin a dat din cap o dată, fără a clipi din ochii săi albaștri. Agentul nostru prețios din Washington, LEBĂDA, ne furnizează informații tehnice cuprinzătoare despre vehiculele spațiale militare americane. Kosmiceskie Voiska, Forțele Aerospațiale, apreciază informațiile ca fiind excelente. *Rezidentul* meu din Washington…

— Vrei să spui al meu, a zis Putin.

— Sigur, *rezidentul* dumneavoastră, generalul Golov, o coordonează pe LEBĂDĂ cu cea mai mare grijă, a spus Egorov, care și-a propus să fie prudent, având în vedere proasta dispoziție a președintelui.

Un asistent a ciocănit la ușă și a adus o tavă cu ceai fierbinte în niște pahare fine, filigranate, *podstakanniki,* cu câte un cub de zahăr în fiecare, lingurițele de argint izbindu-se de marginea acestora. Tava a fost așezată pe o masă de conferințe din apropiere, din colțul camerei, împreună cu o tipsie de argint cu madlene. Acestea se aflau la distanță, așa că au rămas neatinse.

— Continuă, i-a cerut Putin după ce a plecat asistentul.

— Facem tot posibilul să depistăm „cârtița” care lucrează pentru CIA, care probabil că e din cadrul Serviciului nostru. E doar o chestiune de timp până o să punem mâna pe el.

— E important să faceți asta, a spus Putin. Mai multe dovezi că străinii, americanii, încearcă să ne submineze guvernul.

— Da, domnule președinte. E cu atât mai important. Trădătorul amenință securitatea informatorilor noștri.

— Cum e LEBĂDA, a adăugat Putin. Ea nu trebuie să pățească nimic, să nu existe rateuri, eșecuri, nicio *komprometirovat.*

Egorov a observat cu interes că președintele știa genul agentului LEBĂDA, aspect pe care nu-l mai menționase înainte.

— L-am identificat pe ofițerul CIA care se ocupă de această „cârtiță”. Plănuiesc o operațiune îndreptată împotriva lui pentru a obține numele informatorului său.

— Fascinant, a spus Putin, fost ofițer KGB, dar nu ai nevoie de aprobarea mea pentru a conduce o asemenea operațiune.

— E o *konspirația* complicată, a încercat să explice Egorov, învârtindu-se în jurul cozii. Intenționez să trimit pe un ofițer de-al nostru să îl contacteze pe american, să-l compromită. Vreau numele informatorului său.

Masca lui Putin s-a schimbat un pic, din pricina disconfortului ori a unei pretinse satisfacții, Egorov nu-și putea da seama.

— Vreau discreție, moderație. Nu sunt de acord cu răpirea acestui ofițer CIA. Nu se procedează așa între servicii rivale. Consecințele ar scăpa de sub control. Vocea președintelui era blândă, cobra reținându-și veninul. Un ceas Fabergé din porțelan a bătut de jumătate. Ceaiul din partea cealaltă a camerei se răcise.

— Sigur, îmi iau toate precauțiile, domnule președinte. Pe lângă mine, mai e un ofițer de rang înalt care coordonează acțiunea în teren împotriva americanului.

— Și ofițerul mai tânăr – e o femeie, corect? – a fost recent achitată într-o anchetă de contraspionaj, nu-i așa?

— Da, domnule, a răspuns Egorov, uitându-se la buzele livide ce se mișcau.

— Și îmi amintesc eu bine că această tânără femeie e nepoata ta? L-a privit pe Egorov în ochi. Fiica răposatului tău frate?

— Familia reprezintă cea mai mare garanție, a spus Egorov

neconvingător. Asta era o demonstrație de omnisciență, de putere, desemnată să șocheze, să le inspire groază subordonaților. Așa cum obișnuia să facă și Stalin. Ea va urma directivele mele.

— Pune-o să-l coopteze pe american, dar nu sunt de acord cu măsuri represive. Asta iese din discuție. Putin știa că acea opțiune fusese discutată.

— Cum doriți, domnule președinte, a spus Egorov.

Nouă minute mai târziu, pașii lui răsunau pe scara uriașă în timp ce alerga spre mașina ce-l aștepta. S-a prăbușit pe bancheta din spate, gândindu-se la pericolele teribile ce-i pândeau cariera sa ambițioasă. Atunci când Mercedesul său a țâșnit pe sub arcada Borovițkaia, Vania nu a observat o altă mașină oficială, mai puțin luxoasă, ce se îndrepta spre clădirea Senatului, de unde el tocmai plecase, în care se afla șeful Direcției de contraspionaj KR, piticul Alexei Ziuganov.

MADLENE À LA KREMLIN

Preparați un aluat ca de pandișpan, bătând ouă cu sare până se întăresc, apoi adăugând zahăr treptat și esență de vanilie. Turnați făină și o bucățică de unt și frământați până obțineți un aluat gros. Turnați-l în forme de madlene unse și tapetate cu făină și coaceți-le în cuptor la foc mediu până se rumenesc. Scoateți-le din forme și răciți-le pe un grătar metalic.

27.

Senatoarea americană de California, Stephanie Boucher, nu era obișnuită să conducă și să-și parcheze propria mașină ori să meargă pe jos neînsoțită de escortă, nici măcar să-și deschidă propriile uși. Ca președinte adjunct al Comisiei pentru Serviciile de Informații a Senatului SUA, dispunea de o sumedenie de subalterni care s-o transporte cu o limuzină dacă dorea. Ar fi putut dispune de ajutor chiar în acel moment: bara de protecție a mașinii sale s-a izbit de bara de protecție a mașinii din fața ei, trosnind încet. Afurisita aia de parcare paralelă. Senatoarea a rotit volanul și a apăsat pe accelerație. Roțile sale din spate s-au rotit în cerc în vreme ce partea din față a mașinii rămăsese încă înțepenită în stradă. Boucher a lovit volanul cu dosul mâinii. A înaintat pentru a o lua în altă direcție. O mașină din spatele ei o claxona. *Stai pe loc sau mișcă-te de acolo.*

Senatoarea a deschis geamul lateral din dreapta și a zbierat „naiba să te ia” la cealaltă mașină, în timp ce se strecura pe lângă ea. Știa că trebuia să fie mai discretă, era o figură cunoscută, o celebritate chiar acolo la Senat, dar pușlamaua aia n-avea cum s-o claxoneze pe ea și să scape cu una, cu două. La a patra încercare a reușit să plece de acolo. Pe întunecoasa și umbroasa N Street din Washington DC se lăsase deja seara. În timp ce încuia mașina a observat că anvelopa stângă din spate era ridicată, dar la naiba cu ea. S-a întors și a străbătut trotuarul cu frumoasele sale pietre cafenii, intrarea casei lor în stil georgian fiind luminată de lămpi conice de sticlă.

Boucher avea 40 de ani, era scundă, slabă și zveltă, cu o figură băiețească și picioare tonifiate. Ochii verzi pătrunzători și nasul cârn erau scoase în evidență de părul său blond, lung până la umeri. Gura era singura ei trăsătură care nu se potrivea cu imaginea de persoană cu energie vibrantă și forță impresionată. Era mică și ridată, cu buze subțiri și strânse, o gură ce parcă ar fi mușcat atunci când se încrețea.

Avansase rapid în Senat, fiind o senatoare mult mai tânără decât media, dar știa că își câștigase poziția în Comisia pentru Serviciile de Informații pregătindu-se temeinic și muncind pe brânci. Mai făcea parte și din alte comisii, dar niciuna așa de prestigioasă ca SSCI[24]. Cu 12 ani înainte fusese aleasă pentru Congres după o campanie acerbă într-un district din California de Sud, district plin de antreprenori din domeniul apărării și al navelor aerospațiale. Devenise expertă în alocări și promisiuni de ajutoare financiare pentru a obține ceea ce dorea. Ascensiunea pe post de senatoare fusese pasul imediat următor și acum, la al doilea mandat, ca nou numită vicepreședintă, avea un cuvânt de spus în ce privește legislația, alocațiile și supravegherea

Departamentului Apărării, a Departamentului de Securitate Internă și a serviciilor de informații. Dură, nerăbdătoare și necruțătoare în timpul audierilor comisiei, fusese îngăduitoare cu Apărarea pentru profitul pe care îl adusese statului său de baștină. Recunoscuse caracterul inatacabil al Departamentului de Securitate Internă, pe care îl considera o adunătură de jucători de rezervă care operau într-o lume pe care abia dacă o înțelegeau, încercând să facă neurochirurgie cu mănuși de baseball.

Dar cea mai dură și mai crâncenă critică era îndreptată împotriva serviciilor de informații – un conglomerat de șaisprezece agenții distincte. Organismele de informații ale Departamentului Apărării – DIA și DH – n-o interesau. Aceștia erau ofițeri de carieră care-și spărgeau capetele în lumea informațiilor externe când tot ceea ce își doreau ei de fapt era doar o imagine clară a următoarei rampe de avansare în grad. Biroul de Informații și Cercetare al Departamentului de Stat avea niște analiști sclipitori, dar statul abia dacă mai aduna informații secrete. Analiștii lor aveau nevoie să iasă mai mult la soare, să ia niște vitamina D. Agenții FBI erau miresele năzuroase, obligați să joace un rol în spionajul intern pe care nici nu-l înțelegeau, nici nu-l agreau, întorcându-se în mod inevitabil la rădăcinile lor tradiționale de polițiști, preferând să vâneze adolescenți arabi din Detroit decât să construiască rețele de informatori pe termen lung.

Dar aceștia erau doar gloata. Senatoarea Boucher avea ea ce avea într-adevăr doar cu o singură agenție, CIA. Îi ura pe oficialii care stăteau lângă ea în sala de audieri, tolăniți pe scaunele lor și care erau când sinceri, când evazivi. Știa că o mințeau de fiecare dată când deschideau gura, plini de încredere în ei, șmecheri, zâmbitori și atotștiutori. Știa că buletinele lor informative pe care le aduceau în gențile lor diplomat cu fermoar nu valorau nici cât o ceapă degerată, ascunzând adevărul. „Angajații plini de abnegație din serviciile de informații”, afirmau ei, „Serviciul Național Clandestin”, își spuneau ei fălindu-se, elita comunității serviciilor secrete, se umflau ei în pene. Afirmațiile astea o scoteau din minți.

•••

În timpul primului său mandat ca proaspătă membră a Congresului, Boucher îl întâlnise pe bătrânul Malcolm Algernon Philips, în vârstă de 75 de ani, un lobby-ist prin vocație, un organizator de petreceri luxoase și un individ cu mare influență politică în Washington. Philips cunoștea pe toată lumea și, ce era cel mai important, știa (în limbajul de la Washington) cine avea pe cine la mână, cu ce și de ce. Numeroșii săi admiratori ar fi fost scandalizați să afle că el, cu părul său cărunt și ținuta sa impecabilă, fusese de la mijlocul anilor 1960 un talentat informator al KGB-ului, racolat de tânăr pe vremea când era Hrușciov prim-ministru. Cu toate că rușii îl plăteau bine, Philips intrase în joc

doar de dragul bârfei, al dezvăluirii unor secrete, al mânuirii puterii ce venea la pachet cu asta. Nu-i păsa câtuși de puțin ce făceau rușii cu informațiile lui. Rușii, la rândul lor, dădeau dovadă de o răbdare cu totul specială cu el. Nu îl forțau să obțină informații secrete, să mituiască sau să fure documente. Se mulțumeau să-l lase să găsească niște candidați pentru racolare din vârtejul de la Washington. Făcea asta de aproape 40 de ani și se pricepea de minune.

În timpul unui dineu, iarna, în casa sa din Georgetown, antenele sale extrem de fine au detectat în tânăra membră a Congresului din California ceva în plus față de obișnuitul cocteil de ambiție, ego și lăcomie de pe Dealul Capitoliului. Un prânz între patru ochi cu Boucher șase săptămâni mai târziu i-a confirmat bănuielile. Philips i-a spus KGB-istului care îi coordona activitatea că avea impresia că găsise persoana perfectă pentru ceea ce aveau ei nevoie. Stephanie Boucher era, după cum aprecia el, total lipsită de conștiință. Pe ea n-o preocupau deloc noțiunile de bine și de rău, nici patriotismul, loialitatea față de Dumnezeu, familie sau țară. Tot ce o preocupa era numai persoana sa. Dacă îi convenea, raportase el, Stephanie Boucher nu s-ar fi gândit de două ori la *moralitatea* de a spiona pentru Rusia.

Crescuse în South Bay, în Hermosa Beach, purtând tot timpul niște pantaloni scurți, făcând surf și fumând și ținându-i la distanță pe băieții de succes. Tatăl său era patetic, lăsând-o pe-maică-sa să-și facă de cap pe unde apuca. A ajuns să-și disprețuiască părinții. Apoi tatăl ei le-a surprins pe amândouă. Avea 18 ani când el a împușcat-o pe mama ei, la acea dată încurcată cu un curier de la FedEx. Stephanie a avut o cădere nervoasă de scurtă durată, dar și-a revenit și a urmat modest University of Southern California, pe care a absolvit-o intrând în politică, cu convingerea că prietenia era supraestimată și că relațiile însemnau ceva doar dacă puteau fi exploatate în avantajul personal. Din pricina unei moșteniri genetice de la mama sa și a unei mizantropii persistente, Stephanie a descoperit în mod treptat că îi plăcea foarte mult sexul fără obligații. Trebuia să se controleze deoarece cariera sa politică era în plină înflorire, dar avea ADN-ul mamei sale în sânge.

Rezidentura din Washington a întreprins o investigație amănunțită a țintei lor de racolare. SVR a întocmit treptat un portret și tot ce văzuseră și auziseră se potrivea de minune cu ceea ce relatase Philips. A fost inițiată o operațiune de racolare și o mulțime de ofițeri ai SVR-ului și de agenți de influență s-au tot ținut de capul senatoarei. Dar abia atunci când a contactat-o șeful misiunii de la Washington, Anatoli Golov, un tip distins, convingător și cu o ironie fină, Boucher a plecat urechea la tentanta propunere.

Avalanșa de flatări savante în vederea recrutării n-a impresionat-o deloc pe tânără. Nu era interesată de conceptul de prietenie între

popoare, nici de existența unui echilibru de putere între Rusia și Statele Unite. Golov și-a dat seama de asta și nu și-a pierdut vremea. Știa ce voia ea – carieră, influență, putere.

Golov a comandat o serie de informații de culise globale, bine gândite, redactate de Serviciul I, pe care i le-a oferit senatoarei ca „teme de discuție". Relațiile internaționale, politica mondială a petrolului și gazelor naturale, evoluțiile din Asia de Sud, Iran și China. Aceste informări special pregătite referitoare la spionaj, economie și probleme militare au făcut din senatoare în mod rapid o expertă în cadrul comisiei sale. Președintele, impresionat de cunoștințele ei, i-a oferit funcția de adjunct al SSCI. Și senatoarea a sesizat că o așteptau perspective și mai interesante.

În vreme ce relația evolua, Boucher nu și-a bătut capul deloc cu noțiunea de spionaj. Ea discuta despre audierile și problemele din SSCI la mesele luate cu Golov, ca un fel de concesii reciproce, firești pentru un politician de la Washington. Golov îi smulgea informații ca și cum ar fi decorticat un crevete. Boucher considera că i se cuveneau sumele tot mai frecvente plătite de el „pentru cheltuieli". Senatoarea trecuse de mult de punctul în care nu mai exista cale de întoarcere, dar nu era necesar să i se reamintească de asta. Ea-și făcea planuri în propriul său avantaj, pregătindu-se să fie avansată, străduindu-se să-și atingă propriul scop. SVR avea drept informatoare activă o membră a Congresului. LEBĂDA.

•••

Anatoli Golov o aștepta pe senatoarea Boucher în capătul retras al micii terase restaurant de la Tabard Inn de pe N Street. Lumini palide erau agățate de crengile copacilor plantați în ghivece din mica grădină adăpostită de un perete înalt de cărămidă. Zgomotul traficului din zona învecinată Scott Circle aducea cu murmurul valurilor în noapte. Golov lucra ca *rezident* la Washington de un an și se ocupa personal de LEBĂDA. Avea o vastă experiență anterioară în spionaj și își dădea seama că ea putea fi cea mai prețioasă sursă americană pe care pusese Rusia mâna vreodată.

Chiar și așa, lui nu-i plăcea nici persoana, nici cazul. În realitate, LEBĂDA îl cam speria. Și-a reamintit de zilele de odinioară când agenții erau racolați pe baza ideologiei lor, a crezului lor în comunism, a aderării lor la idealul unui stat socialist perfect. *Acum totul era doar o șaradă*, s-a gândit el. LEBĂDA era o sociopată lacomă, de necontrolat.

Și-a tras manșetele de la cămașă. Golov era înalt și impunător, cu un păr cărunt și rărit, pieptănat pe spate. Un nas lung și drept și un maxilar fin amintea de Romanov, dar asta nu mai conta nici măcar în SVR. Era îmbrăcat într-un superb costum Brioni închis la culoare, la două rânduri, cu o cămașă albă, bine apretată, și o cravată de mătase

bleumarin Marinella, cu buline mici, stacojii. Era încălțat cu niște pantofi mocasin Tod Gommino și cu niște șosete gri închis. Parcă era un elegant conte european aflat în vacanță în America. Singura notă discordantă o dădea inelul simplu de aur cu pecete de pe degetul mic. Era ceva misterios, legat de o istorie secretă.

Își încheie cina constând într-o tocană de miel cu ou și lămâie, salată de varză roșie cu sos de oțet balsamic și *pommes de terre aligot* la fel de buni ca aceia pe care își amintea că-i mâncase în sudul Franței. Deși în mod normal nu bea atunci când era în misiune, avea nevoie de un întăritor – sau de un anestezic – când se întâlnea cu senatoarea. Și-a terminat și cel de-al doilea pahar de Chardonnay și a comandat un dublu espresso.

În timp ce era strânsă masa, Golov și-a repetat în gând că LEBĂDA era o achiziție mult prea importantă pentru a irosi vremea sau tehnica încercând să o potolească, să o disciplineze sau să o controleze. SVR era gata să-i dea Stephaniei tot ce-și dorea. Transmisese rapoarte ale ședințelor închise ale SSCI, sute de pagini digitale de mărturii ale unor oficiali ai apărării și serviciilor de informații referitoare la sisteme de arme, operațiuni de spionaj și politici ale SUA absolut necunoscute Centrului. În schimbul lor, SVR aranjase plata unor sume de bani așa de mari cum nu se mai pomenise niciodată în analele zgârcitului serviciu rus de informații.

Valoarea ei o ridica deasupra statutului de agent – era o superagentă, un potențial factor de influență, un candidat manciurian. Golov începuse să îi dea indicații, să o asiste, să o instruiască, pregătind-o pentru o importantă avansare în carieră. Nu era ceva nou. De-a lungul anilor, rușii mai făcuseră asta în mod indirect și pentru alți membri ai Congresului SUA. Din nefericire, majoritatea acestor politicieni corupți în cele din urmă intraseră cu mașina în câte un stâlp sau li se făcuse vânt în piscina iluminată sau derapaseră de pe poduri în estuare zbuciumate. Spre deosebire de acești nătărăi incurabili, LEBĂDA nu avea asemenea puncte slabe. Mai mult de atât, niciunul dintre ei nu avusese potențialul ei. Centrul o vedea pe Boucher membră de cabinet, director al CIA, poate chiar vicepreședinte.

Activitatea ei era uluitoare, iar potențialul ei era abia la început. Era pe punctul de a pune mâna pe cel mai sensibil program special de acces SAP de la Pentagon, dedicat dezvoltării unui vehicul orbital global performant (GLOV).

Informațiile inițiale furnizate de LEBĂDA îi uluiseră pe ruși. GLOV urma să fie o platformă hibridă capabilă să strângă informații SIGINT și ELINT furnizând suport GPS. Se putea proteja în orbită de sateliții ucigași. Mai alarmantă pentru Moscova era capacitatea anticipată a GLOV de a lansa arme din spațiu împotriva unor ținte terestre direct,

fără avioane de luptă, fără realimentare, fără radare, fără tehnologie de detecție, fără rachete antiaeriene, fără pierderi umane, fără avertismente. Lovituri de maximă precizie pe glob de la peste 482 km distanță, din spațiu. Prezentatorii proiectului forțelor aeriene ale SUA îl numiseră Degetul lui Dumnezeu.

Programul SAP de un miliard de dolari era contractat exclusiv și coordonat de o instituție specială, Pathfinder Satellite Corporation din Los Angeles, situată pe culoarul high-tech între Airport Road și LAAFB din El Segundo. Din întâmplare, acesta fusese fostul district electoral al senatoarei Boucher. *Da, într-adevăr, potențialul ei era abia la început.*

•••

Senatoarea Boucher a intrat repede în holul mic în stil provincial englezesc de la Tabard Inn, strecurându-se printre oameni pe coridorul îngust decorat cu tablouri ce lega saloanele și sala de recepție, până a ajuns afară în grădină. L-a văzut pe Golov la o masă în spate și s-a îndreptat spre el. Golov s-a ridicat, i-a întins mâna și s-a înclinat după moda europeană, apropiindu-și buzele de mâna ei, dar fără a i-o atinge. Și-a amintit rapoartele de evaluare despre obiceiurile ei sociale și despre ceea ce îi plăcea să facă cu mâinile acelea.

— Bună seara, Stephanie, a întâmpinat-o Golov, alegându-și cuvintele. Îi spunea pe numele mic pentru a crea impresia de familiaritate și pentru a evita să-i folosească titlul, apelând la un ton între curtenie și intimitate. Nu știai niciodată în ce dispoziție era.

Golov așteptă să-i răspundă în timp ce ea luă loc.

— Bună, Anatoli, a spus Boucher. Și-a pus coatele pe masă. Îmi pare rău că trec direct la afaceri, dar ai primit vreun răspuns de la oamenii voștri? Senatoarea a scos o țigară din poșetă. Golov s-a aplecat să i-o aprindă cu o brichetă de aur Bugatti subțire ca un creion.

— Am transmis cererea ta, Stephanie, i-a răspuns Golov, împreună cu recomandarea mea ca ei să-și dea acordul fără tăgadă. Aștept un răspuns în următoarele zile.

Se așeză lăsându-și lejer mâinile pe fața de masă. Cafeaua sa sosise și Stephanie comandă un whisky cu sifon.

— Mă simt așa de bine pentru că i-ai sfătuit să plătească, Anatoli, a spus Boucher cu voce tare. Nu știu ce m-aș face fără sprijinul tău.

Ce femeie nesuferită, s-a gândit Golov. Dar știa că Centrul avea să plătească. Erau în stare să plătească și de cinci ori pe atât pentru informații. Primele CD-uri pe care ea deja le furnizase de la briefingurile Pathfinder Satellite SSCI îi uluiseră pe analiștii ruși. Câteva noi discuri, manuale și software de la viitoarele briefinguri Pathfinder și ale Departamentul Apărării al SUA ar fi fost de neprețuit.

— Stephanie, știi că ai parte întotdeauna de sprijinul meu. Nu-ți face griji, Centrul va fi de acord. Golov și-a reprimat impulsul de a o

bate pe Boucher pe mână peste masă.

— Asta e bine, Anatoli, pentru că azi am fost informați că Pathfinder este pe punctul de a completa prima etapă a testării unor circuite de navigare și direcționare. Am insistat în privința unor rapoarte regulate de desfășurare. O să vizitez Pathfinder în Los Angeles o dată pe trimestru. Proiectul ăsta o să fie finanțat timp de încă un deceniu. Boucher suflă o dâră de fum în sus. Așa că, dacă *tovarășii tăi de la Moscova* – aceste cuvinte fiind spuse prea tare, s-a gândit Golov, sunau a amenințare – nu vor să plătească, atunci am terminat cu totul.

Golov a observat încă o dată aroganța extraordinară a senatoarei Boucher, care trăia într-o lume a ei lipsită de consecințe, fiind incapabilă să se gândească la o realitate certă, și anume că Centrul n-avea s-o lase să renunțe, că alegerea nu îi aparținea ei. Încercă să își imagineze întâlnirea la care ei i s-ar fi spus că i se cerea să continue să spioneze pentru Moscova sau urma să fie dată în vileag.

— Bineînțeles că ne vom continua colaborarea, a spus Golov împăciuitor. Nici măcar să nu te gândești la altceva. O să continuăm în cea mai mare siguranță, tu o să continui să-i uimești pe oamenii noștri și noi o să continuăm să-ți răsplătim eforturile, iar cariera ta va înflori.

Renunțase de mult timp la tentația de a face apropouri ideologice prietenești. O simplă prezentare a situației era de ajuns.

— Tu ne transmiți informații secrete, noi ți le plătim. Vreau să continuăm discuția de data trecută despre securitatea ta, a adăugat el. Știu că ai impresia că nu e necesar, dar trebuie să insist să mă asculți. Pentru tine fac asta, Stephanie, nu pentru altcineva. E chiar important.

Golov și-a băut cafeaua și s-a uitat la Boucher de după marginea ceștii. Ea pufăia din țigară, vizibil obosită.

— Ești o persoană bine-cunoscută la Washington, a spus Golov încet. În anumite cercuri și eu sunt recunoscut ca un înalt diplomat rus. Continuarea întâlnirilor noastre publice este absolut de nedorit. Moscova este îngrijorată. Eu însumi sunt îngrijorat. Trebuie să procedăm mai înțelept.

Golov își păstră vocea calmă, degajată. Se întâlniseră prea des. El forța nota. Boucher suflă și mai mult fum din țigară.

— O să avem iar discuția asta? a întrebat ea, dând scrumul de țigară jos de pe masă. Am mai discutat despre asta și cred că m-am făcut bine înțeleasă.

— Sigur că am făcut-o, Stephanie, dar insist să te mai gândești. Pentru început, trebuie să ne întâlnim în locuri mai ferite, departe de văzul lumii. În plus, frecvența acestor întâlniri trebuie redusă în favoarea comunicării impersonale. Golov se uită în ochii micșorați ai senatoarei Boucher.

— Ascultă, Anatoli, ți-am mai spus și înainte. Nu am de gând să mă învârtesc pe lângă nu știu ce trunchi împuțit de copac din Great Falls Park la miezul nopții căutând vreun pachet de la tine. Nu am de gând să accept vreun transmițător rablagit de-al vostru, care să înceapă să scoată fum la mine în geantă și să facă să sune alarmele în Dirksen Building. Ridică o mână. Nu-mi mai vorbi de tehnologia voastră, știu totul despre dispozitivele de spionaj. Ale voastre nu sunt nici pe departe așa bune ca ale noastre. Boucher rânji. Și în niciun caz nu am de gând să mă întâlnesc cu vreun ofițer debutant din Abhazia, murdar de noroi pe pantofi. Înainte de buletinele informative ale SVR-ului, ea habar nu avusese de existența Abhaziei sau de locul unde se afla aceasta. De ce să tot avem discuția asta?

Golov știa cum să se poarte cu agenții, dar acest caz era cu totul altfel decât cele de până atunci. Știa că la Moscova Egorov era furios din pricina securității. Și el era la fel. Dar să încetinească ritmul operațional când informațiile erau așa de valoroase era imposibil.

— Stephanie, înțeleg cât de dificile sunt toate aceste precauții. Hai să cădem de acord asupra acestui lucru: o să continuăm să ne întâlnim amândoi. Dacă vrei, o să rezerv niște camere de hotel în afara Washingtonului pentru întâlnirile noastre. Pentru că vom avea o groază de timp, sugerez să ne întâlnim mai rar. Așa o să fie mult mai sigur.

— În afara Washingtonului? a exclamat Boucher. Vorbești serios? E și așa greu să îmi fac timp pentru o seară liberă în oraș. Și tu te aștepți să îmi las baltă oamenii, programul, și să vin cu mașina până la cine știe ce Sheraton rural ridicol, departe de autostradă, pentru a mânca înghesuiți o pungă de chipsuri? Unde să fie, în Baltimore, Philadelphia, Richmond? Asta n-o să se întâmple, Anatoli, în niciun caz.

Golov s-a uitat la ea calm. N-avea de gând să insiste în nicio privință. Cazul acesta era prea important. I-a zâmbit.

— Stephanie, ești prea rațională, prea bună observatoare, prea practică. Te rog să fii de acord doar într-o singură privință. Hai să continuăm, dar nu în public. Să ne întâlnim în fiecare lună la un hotel din Washington, într-un apartament. La alegerea ta. Chiar și locșorul ăsta are camere, dar sunt mici. O să găsim noi soluții, o să ne adaptăm. Siguranța ta este singura mea preocupare.

Senatoarea Boucher a dat din cap, cu gândul în altă parte.

— Bine, dar hai să luăm la început o cameră aici. Hanul ăsta micuț îmi spune ceva, nu știu ce. S-a uitat spre Golov și s-a aplecat spre el astfel încât să-i mai aprindă încă o țigară. Golov a făcut apel la cei 30 de ani ai săi de disciplină pentru a-și ascunde repulsia. Oh, Anatoli, și mai vreau numărul contului meu din Liechtenstein. Cere-le să-l transmită.

— Stephanie, am mai discutat și despre asta de atâtea ori. Regulamentul Centrului nu permite accesul la acest cont. Singura motivație fiind securitatea ta. Crede-mă, banii sunt acolo, depunerile au fost făcute toate, ai văzut extrasul de cont.

— Anatoli, ești un tip drăguț, a spus Boucher. Dar te deranjează dacă am să fac pe primadona și am să insist? Fă-mi pe plac.

Boucher s-a ridicat și și-a aruncat țigara în whisky. Golov s-a ridicat și el de pe scaun și i-a urat noapte bună. În timp ce se întorcea să plece, ea a căutat în geantă, a scos un disc într-un plic negru de hârtie și l-a aruncat cu degajare pe masă.

— Sunt minutele de la audierea în comisie de săptămâna trecută despre Pathfinder, l-a informat ea. Aveam de gând să îl țin până ce plăteau prietenii tăi de la Moscova, dar îmi placi prea mult, Anatoli. Noapte bună.

Golov a privit-o cum a intrat în hotel, cu părul fluturându-i în timpul mersului. A pus discul în buzunarul de la haină și s-a așezat la masă. Terasa era pustie și liniștită. A comandat un coniac și a început să se gândească la telegrama pentru Egorov.

TOCANA DE MIEL CU OU ȘI LĂMÂIE A LUI GOLOV

Prăjiți bine bucățele de carne de miel cu feliuțe de bacon și ceapă, adăugați vin alb și concentrat de supă, sare, piper, nucșoară și fierbeți înăbușit timp de o oră. Scoateți bucățile de carne. Bateți gălbenușuri de ou cu suc de lămâie și usturoi tocat, turnați în sosul rămas, amestecând bine fără a-l fierbe. Condimentați iar sosul cu ou și lămâie cu piper și nucșoară și puneți deasupra carnea de miel cu coajă de lămâie tăiată julien.

28.

Vania Egorov a citit telegrama de la Washington a lui Anatoli Golov care vorbea despre refuzul categoric al LEBEDEI de a accepta un schimb de informații mai prudent în relația lor. A înjurat printre dinți și s-a gândit să-i dea ordin lui Golov s-o lase mai moale cu cazul, poate chiar să-l țină în așteptare. Dar s-a răzgândit când a început să citească pagina a doua a telegramei lui Golov, care descria pe scurt conținutul discului pe care i-l adusese LEBĂDA la ultima întâlnire. Era o transcriere literală a unei sesiuni informative închise a SSCI ținută de directorii de la Pathfinder Satellite Corporation și din cadrul forțelor aeriene americane referitoare la proiectul GLOV, la datele de lucru, grafice Gantt, criterii de evaluare, parametri de producție, cerințe subcontractuale. Erau toate acolo. Informațiile erau extraordinare. Direcția T lucra deja la un raport oficial pentru Kremlin, pentru Comitetul Executiv al Dumei și pentru Apărare. El însuși urma să prezinte raportul. Și urma să arate foarte bine.

Dar această pleașcă de date era în mare primejdie. Securitatea era necorespunzătoare și cazul vulnerabil. Calmul și experimentatul Golov reușise cumva să minimalizeze riscurile, și modul în care o coordona pe cotoroanța aia blondă era remarcabil, dar nu puteau face nimic, niciun fel de tehnică de lucru sau de dispozitive nu-i puteau garanta securitatea LEBEDEI la infinit. Egorov și-a aprins o țigară cu mâinile tremurând ușor.

Existau două puncte vulnerabile: Golov, ca *rezident* bineînțeles, putea fi urmărit permanent, monitorizat electronic, coordonat, interceptat și avertizat. Dar era prea bun, prea prudent pentru a-i conduce pe urmăritori la o întâlnire. Pe lângă asta, avea o echipă de filaj a sa care își urma șeful la fel ca o echipă de supraveghere inamică, la aceeași distanță și folosind aceleași tehnici, pentru a detecta și împiedica filarea acestuia de către inamic. LEBĂDA ridica problema cea mai serioasă. Ea era în stare să se afișeze prin tot Washingtonul fără a se gândi deloc să treacă neobservată și din întâmplare putea fi văzută cu Golov sau să atragă atenția asupra ei când nu era cazul. Nicio tehnică nu putea controla acest comportament.

Dar dacă cineva observa vreo scurgere de informații sau dacă cineva vindea vreun pont, atunci vânătorii de „cârtițe” americani urmau să iasă din bârlogurile lor și să caute până în pânzele albe. Și de unde ar proveni o asemenea scurgere de informații? Mai întâi de la ticălosul ăla de trădător din SVR care lucra mână în mână cu ofițerul CIA Nathaniel Nash, iată de la cine. Egorov a lovit cu pumnul în masă.

Era cineva din clădirea aceea. Cineva pe care probabil că îl cunoștea.

Existau destui ofițeri de rang înalt care nu se aflau pe lista de acces și care știau în mod indirect de LEBĂDA și de cel care se ocupa de caz. Vania îi trecu mental în revistă: bufnița de Iuri Nasarenko, director al Direcției T (Știință și Tehnologie) și șefii Direcțiilor R (Planificare și Analiză Operațională), OT (Asistență Tehnică) și I (Serviciu de Informatică). Acești ofițeri știau că susțineau un caz de excepție, puteau să-și dea seama de unde era condus. Nu cunoșteau identitatea LEBEDEI, dar aveau acces la rapoartele brute și puteau afla multe. În ciuda rangurilor și pozițiilor lor, trebuia să fie toți verificați, și pentru acea neplăcută misiune Vania îl avea pe Alexei Ziuganov, directorul Serviciului Special II, Contraspionaj, Direcția KR.

Egorov știa că perspectiva unei anchete interne îndreptate împotriva propriilor săi colegi de serviciu avea să-l aducă pe Ziuganov într-o stare de extaz pur, *upoenie,* cum nu mai trăise poate decât atunci când lucra în subteranele din Lubianka. Vania îi dăduse autorizare deplină piticului pentru ancheta internă și omul acesta cu urechi mari și rânjet mieros a plecat fericit din cale-afară.

Egorov a privit pe fereastra biroului său. Cine altcineva mai putea să o pună în pericol pe LEBĂDĂ? Directorul, bineînțeles. Probabil că și alții de la secretariatul executiv, din cancelaria președintelui, din biroul ministrului apărării. Numai că Egorov nu putea întreprinde nimic în privința unor oameni la care nu avea cum să ajungă. Cine mai era? Singurul ofițer de rang înalt ce merita luat în considerare era Vladimir Korcinoi, directorul Primului Departament (America și Canada), care, deși nu avea acces la identitatea LEBEDEI, era în permanență la curent cu ceea ce se întâmpla pe teritoriul său operațional. Erau buni prieteni, foloseau diminutive afectuoase unul față de celălalt. Volodea Korcinoi făcea parte din vechea școală. Ofițerii din Serviciu aveau încredere în el și îl simpatizau. Avea și relații peste tot în Serviciu, ceea ce îi permitea să afle o mulțime de bârfe. Și coordona în acel moment operațiunea împotriva lui Nash.

Egorov s-a gândit cât de rar îl văzuse și stătuse de vorbă cu Korcinoi în zilele acelea. Prietenul său îmbătrânise. Poate mai avea doar vreo câțiva ani până la pensie. Și atunci el, Egorov, avea să fie în vârful piramidei și putea să-și aleagă un protejat de încredere care să preia Departamentul pentru America. Și, cu toate că în sufletul său știa că era puțin probabil, imposibil chiar, ca trădătorul să se afle la Primul Departament, s-a hotărât să-l treacă și pe Korcinoi pe listă, de amorul artei. Urma să se ocupe mai întâi de Serviciu și apoi de Nash. *Za dvumia zaițami pogonișsia ni odnogo ne poimaeș*, s-a gândit el. Dacă alergi după doi iepuri, nu prinzi niciunul.

•••

Șeful Directoratului T, Iuri Nasarenko, stătea în pragul biroului lui

Egorov ca un sclav așteptând să fie chemat în hambar. Înalt și deșirat, chiar și la vârsta sa de 50 de ani, Nasarenko purta ochelari groși de sârmă care erau îndoiți și uzați după mulți ani de utilizare neglijentă. Avea un cap mare, o frunte bombată, urechi clăpăuge și o dantură teribil de neîngrijită, chiar și pentru un rus. Era un tip nervos, care avea ticul de a-și smuci capul, de a-și îndoi degetele mari de la mână și de a-și pipăi mânecile întruna ca o marionetă în continuă mișcare. Avea o aluniță mare în partea stângă a bărbiei, la care Egorov obișnuia să se uite atunci când îi vorbea, pentru a evita să se uite la el cum tremura tot. În ciuda ticurilor lui ciudate, Nasarenko avea o minte sclipitoare de savant, înțelegând esența unei probleme științifice și fiind în stare să aplice teoria la nevoile operaționale sau în prelucrarea informațiilor.

— Iuri, intră. Mulțumesc că ai venit așa de repede, a spus Egorov, de parcă Nasarenko ar fi avut el de ales când să vină. Te rog, stai jos. Vrei o țigară? Nasarenko se așeză, dădu din umeri, își strânse palmele în poală și își îndoi de două ori, rapid, degetele mari de la mână.

— Nu, mulțumesc, Ivan Dimitrievici, a refuzat Nasarenko. Pleoapele i se ridicară și i se lăsară la loc și Egorov își aținti privirea asupra bărbiei lui.

— Iuri, vreau să-ți spun că faci o treabă excepțională cu informațiile care sosesc despre nava spațială a americanilor. Serviciul este extrem de apreciat la cele mai înalte nivele pentru treaba asta, l-a flatat Egorov.

Mai exact, *el* era apreciat pentru cazul LEBĂDA.

— Astea-s vești bune, Ivan Dimitrievici, a spus Nasarenko. Informațiile sunt extraordinare. Eu și analiștii mei suntem nespus de impresionați de un concept așa de genial. Nasarenko privi dincolo de birou la fața impasibilă, de luptător, a lui Egorov. Desigur, tehnologia spațială rusească nu e cu nimic mai prejos decât proiectul ăsta, a adăugat el, umflându-și mărul lui Adam, dar performanța americanilor este remarcabilă.

— Sunt de acord, i-a ținut isonul Egorov, aprinzându-și o țigară. Voiam să-ți spun să continui să lucrezi la analizele și evaluările tale, dar și să te anunț că fluxul informațional va fi întrerupt temporar. Sursa informațiilor, una sensibilă și despre care nu pot da mai multe amănunte din motive lesne de înțeles, se confruntă cu probleme de sănătate și trebuie să-și întrerupă activitatea pentru o scurtă vreme. Egorov a lăsat propoziția suspendată în aer.

— Sper că nu e nimic așa de grav încât să oprească definitiv transmiterea informațiilor, nu? a întrebat Nasarenko, aplecându-se înainte. Piciorul și genunchiul drept îi zvâcneau ușor.

— Sincer, sper că nu, a spus Egorov expansiv. Un acces de zona zoster poate fi istovitor. Sper că sursa noastră o să-și revină în scurt

timp.

— Da, desigur, a replicat Nasarenko, o să continuăm analiza informațiilor existente. Avem suficiente date care ne vor da de lucru ceva vreme.

— Excelent, a exclamat Egorov. Știu că mă pot baza pe tine să îți vezi de treabă. S-a ridicat și l-a condus pe Nasarenko până la ușă, cu mâna pe umărul acestuia, care tremura. Obținerea acestor informații e importantă, Iuri, dar modul în care le folosim noi e crucial. Și aici intervii tu.

Egorov a dat mâna cu el și l-a privit plecând pe coridor spre lifturi. Cu capul într-o parte, mergând cu o listă de tribord, Nasarenko arăta ca o marionetă din teatrul de păpuși Petrușka. „Dacă un om ca ăsta e spion, suntem terminați”, a șoptit Egorov. Și s-a întors înapoi în biroul său.

•••

Șeful Direcției R Boris Alușevski nu era ca Iuri Nasarenko. A bătut o dată la ușa lui Egorov și a pășit relaxat înăuntru, fără emfază. Avea 40 de ani, dar părea mai bătrân și periculos. Era slab, brunet, cu obrajii scobiți și pomeți proeminenți rași bine, dar negricioși. Avea ochi negri, migdalați, o bărbie puternică și un nas mare. O claie mare de păr negru, ondulat, des și strălucitor din vârful capului îl făcea să arate ca un membru al Comitetului Central kirghiz din Bișkek. În realitate, el era din Sankt Petersburg.

Șeful Direcției R (Planificare și Analiză Operațională) se ocupa cu evaluarea tuturor operațiunilor SVR în străinătate. Vorbea o engleză impecabilă, datorită anilor petrecuți la Londra. După întoarcerea din Marea Britanie, se îndreptase spre planificare și analiză pentru că i se potrivea. Avea o minte inteligentă și iscoditoare. Dar în ce privea politica, Vania îl considera un naiv. Părea cu totul imposibil ca Alușevski să fi fost „cârtița”. Totuși, el fusese cel care evaluase procedurile folosite de *Rezidentura* din Washington în coordonarea importantei lor surse de informații și tot el sugerase folosirea echipei Zeta de filaj, pentru protejarea lui Golov în cursul întâlnirilor lunare. Așa că Vania avea să-l supună și pe el testului canarului[25].

— Te rog, stai jos, Boris, l-a invitat Egorov. Îl plăcea pe Alușevski și îl respecta pentru principialitatea și pentru inteligența sa. Am trecut în revistă recomandările tale referitoare la creșterea gradului de securitate la Washington și simt de acord.

— Mulțumesc, Ivan Dimitrievici, a spus Alușevski. Generalul Golov este un profesionist desăvârșit în public. Rareori e urmărit de FBI. Convingerea sa este că americanii cred că un ofițer de rangul său și cu poziția sa nu s-ar implica niciodată în coordonarea unui informator. Acesta este un avantaj pentru noi. Echipa Zeta este de o discreție absolută. Ei vor asigura protecție suplimentară.

Alușevski acceptă o țigară din partea lui Egorov, oferită dintr-o cutie de mahon cu capac în formă de carapace de broască țestoasă.

— Excelent, a spus Egorov.

— De asemenea, ofițerii specializați din *Rezidentura* ascultă frecvențele de urmărire ale FBI-ului cu deosebită atenție. Sunt mai ales în căutarea unor anomalii în procedura radio. O schimbare a tacticii ar putea indica un interes ridicat al opoziției, a explicat Alușevski cu simplitate, bănuind că Egorov nu înțelegea nuanțele jocului.

— Boris, aș vrea să continui să monitorizezi situația securității și contramăsurile noastre. Mai avem ceva timp în plus pentru evaluarea situației.

— Cum așa, Ivan Dimitrievici? a întrebat Alușevski.

— Nu pot discuta detalii despre cazul generalului Golov, îmi pare rău că nu pot face asta, dar înțelegi cu siguranță, s-a eschivat Egorov. Nu se pune problema unei lipse de încredere la adresa ta, te asigur.

— Sigur că înțeleg, a spus Alușevski. Securitatea e securitate. Nu avea nicio undă de resentiment în glas.

— Îți pot spune că sursa lui Golov trebuie să-și suspende activitatea pentru o vreme din motive de boală. E vorba de ceva chiar serios, de fapt. Egorov s-a uitat la Alușevski prietenos.

— Cât de lungă va fi această pauză? s-a interesat Alușevski. Pentru generalul Golov este important să nu devină brusc inactiv. Trebuie să-și evalueze activitățile anterioare. *Orice* schimbare a profilului său ar putea alerta inamicul și asta ar fi cu siguranță cu atât mai periculos atunci când generalul își va relua activitatea legată de caz.

— Nu știu exact cât timp va fi informatorul nostru inactiv. Recuperarea după o operație de bypass pe cord poate fi îndelungată sau rapidă. Trebuie să așteptăm să vedem.

— Cu îngăduința ta, o să mai redactez niște idei suplimentare pentru a te pune pe tine în temă și pentru a i le transmite și generalului Golov.

— Cu siguranță că aș vrea să văd ideile tale. Te rog să mi le trimiți de îndată ce termini, a spus Egorov, ridicându-se de pe scaun. Îți repet, sunt extrem de mulțumit de activitatea ta. Conduci cât se poate de bine Direcția R.

Egorov l-a condus pe Alușevski până la ușă și i-a strâns mâna.

•••

Douăzeci de minute mai târziu, în anticamera biroului lui Egorov a intrat șeful Departamentului pentru America, generalul Vladimir Andreievici Korcinoi. Asistentul personal al lui Egorov, Dimitri, a ieșit din micul său compartiment de lucru și a dat mâna cu el. Korcinoi a observat iritarea ostentativă a celor două secretare care stăteau în spatele birourilor lor, dar le-a salutat spunându-le pe nume și sub

sprâncenele sale albe, stufoase, ochii săi căprui s-au luminat în timp ce le spunea un banc: „S-a anunțat clasamentul cu cea mai mare rată de adulter. Pe primul loc erau vedetele de cinema, pe locul al doilea actorii de teatru și pe locul al treilea, KGB-ul. Cineva a strigat: eu am lucrat în KGB vreme de 30 de ani și nu mi-am înșelat niciodată soția. Atunci altcineva a spus cu voce tare: din cauza unora ca tine nu suntem decât pe locul al treilea!”

Secretarele și Dimitri au râs cu toții. Dimitri i-a turnat un pahar cu apă lui Korcinoi dintr-o carafă aflată pe o policioară. Una dintre secretare era pe punctul de a spune și ea un banc când ușa capitonată cu piele a biroului lui Egorov s-a deschis și acesta și-a făcut apariția în prag. Secretarele și-au lăsat repede capetele în jos la birourile lor și și-au reluat lucrul. Dimitri s-a înclinat politicos spre Korcinoi, apoi spre șeful său, și s-a retras. Egorov s-a uitat cu atenție în jur.

— Ce distracție e aici, nu glumă, a spus el cu severitate. Nu-i de mirare că nu putem face nimic ca lumea.

— Domnule director, vina este în întregime a mea, s-a scuzat Korcinoi prefăcându-se smerit. Eu le-am întrerupt activitatea spunându-le un banc stupid, o pierdere de vreme ridicolă.

— Da, și ai mai și întârziat 20 de minute pe deasupra, l-a certat Egorov. Presupun că acum ai timp să stai de vorbă cu mine?

Egorov a intrat înapoi în birou învârtindu-se pe călcâie. Korcinoi l-a urmat, salutându-le pe secretare cu capul din mers. Ușa s-a închis în spatele lui și secretarele s-au uitat una la alta zâmbind înainte să își reia lucrul.

Egorov s-a dus spre canapeaua din piele bej din capătul încăperii și s-a așezat. I-a făcut semn lui Korcinoi să se așeze lângă el, bătând cu mâna în canapea.

— Volodea, le faci avansuri secretarelor mele? Pariez că știu care îți place și lasă-mă să-ți spun că amândouă sunt bune la pat.

— Vania, sunt prea bătrân și prea obosit ca să mă mai culc cu cineva la vârsta asta. Pe lângă asta, nu aș vrea să îți urmez exemplul în niciun fel. Îmi pare rău pentru fetele astea tinere de aici.

Korcinoi s-a așezat pe canapea și și-a deschis sacoul.

— Sunt încântat că ai început să pui la cale planul îndreptat împotriva lui Nash, a spus Egorov. Știu că o să te descurci de minune. Este cea mai bună șansă a noastră de a-l descoperi pe trădător.

S-a ridicat, s-a dus la dulapul bogat ornamentat și a scos o sticlă de coniac georgian și două pahare. A turnat de două degete și i-a întins un pahar lui Korcinoi.

— Este cam devreme pentru mine, Vania, a spus Korcinoi. Și-a luat paharul și a dat noroc cu Egorov. Le-au dat amândoi peste gât și au pus paharele la loc pe masă. Mie nu-mi mai pune, l-a oprit Korcinoi pe Egorov, care voia să umple paharele din nou.

— Insist, a spus Egorov prefăcându-se că vorbea serios. E singurul mod în care te pot face să stai de vorbă cu mine. Am nevoie de cineva de încredere cu care să stau de vorbă.

— Suntem prieteni de când eram la Academie, l-a asigurat Korcinoi. Este ceva în legătură cu operațiunea noastră? Nu te-ai răzgândit în privința nepoatei tale. Pentru că, dacă e așa, îți pot spune că mă simt cu totul…

— Nu, nu are nimic de-a face cu operațiunea. Îmi pun mari speranțe în ea. E vorba despre altceva, a spus Vania. Vreau să-ți vorbesc despre ceva ce-mi stă pe suflet.

— Ai necazuri, Vania? l-a întrebat Korcinoi.

Nu ar fi mers chiar atât de departe încât să-l întrebe cum îi mergea campania de a-i lua locul directorului în funcție. Nici măcar relația lor de decenii întregi nu i-ar fi îngăduit să fie atât de direct.

— Obișnuitele dureri de cap și hărțuieli. La fiecare reușită înregistrăm și câte o înfrângere, pierderea unui informator, a unei recrutări, o dezertare.

— Vania, doar știi cum merg lucrurile în activitatea noastră. O să avem întotdeauna parte de eșecuri, dar o dată la cinci sau la zece ani o să înregistrăm și câte un succes extraordinar. Merităm un altul. Și o să-l avem. Korcinoi a sorbit al doilea pahar de coniac.

— Despre asta doream să-ți vorbesc, a spus Egorov. Volodea, îți datorez niște scuze. Ți-am ascuns un lucru, deși nu ar fi trebuit. Sunt nevoit să mai păstrez secretul încă o vreme, dar vreau totuși să-ți dezvălui câte ceva.

— Îți respect alegerea, Vania, l-a încurajat Korcinoi.

— Ești un adevărat prieten, Volodea, a spus Egorov, turnând încă o porție de coniac pentru fiecare. Conduc o operațiune în teritoriul tău, în America, fără consimțământul sau știința ta. De drept, departamentul tău ar fi trebuit să se ocupe de caz. Tot ce pot să-ți spun este că s-a procedat la ordinul Kremlinului.

MARBLE și-a păstrat calmul. Acesta era deci cazul directorului, LEBĂDA.

— Nu e prima dată când procedăm astfel. Eu însumi am făcut așa ceva. Dacă este indicat din punct de vedere operativ, trebuie s-o faci, a spus Korcinoi înregistrând minciuna.

— Știam eu că o să te gândești la asta din punct de vedere profesional. Nu am avut intenția să dau dovadă de lipsă de respect față de tine sau departamentul tău, s-a scuzat Egorov.

— Nici nu intră în discuție, l-a liniștit Korcinoi. La Washington, Golov știe de caz? Exista o mică șansă să afle un detaliu important. *Încetișor*, și-a zis el.

— Există amănunte pe care nu trebuie să le examinăm, a spus Egorov, evitând să răspundă. Îți pot spune că acest caz a început să ne

aducă informații de așa o mare importanță cum n-a mai văzut Rusia din 1949 încoace, de când îi cumpăra Feklisov înghețată lui Fuchs drept răsplată pentru rapoartele lui referitoare la fabricarea unei bombe.

Cât de nimerit, s-a gândit Korcinoi. *Am atins succesul ca NKVD în anii 1950.* Egorov a râs și l-a bătut pe spate.

— Atunci e cazul unor felicitări, a spus Korcinoi. Aceștia sunt cei 20 de ani de succese de care avem nevoie. A luat o înghițitură de coniac. Și cum pot să te ajut eu, Vania?

— Nu, tu nu ai nimic de făcut, a spus Egorov. Am nevoie doar ca tu să acționezi împotriva americanului, chiar dacă noi trebuie să facem o pauză în cazul important de care ne ocupăm. Când poți acționa?

— De îndată ce e nevoie. Nepoata ta este pregătită, a răspuns Korcinoi relaxat. Cât de repede trebuie să ne mișcăm?

— Avem puțin timp la dispoziție. Dacă poți acționa acum, în vreme ce sursa noastră se reface după o grea intervenție chirurgicală la ochi, va fi cel mai potrivit moment.

— Nicio problemă, o să fim gata de plecare în câteva zile.

— Excelent, a spus Egorov.

— O să reușim, l-a asigurat Korcinoi. Poți conta pe asta.

— Contez pe tine, a spus Egorov, cel mai de încredere *uciastnik*, vechiul meu partener.

Crocodil bătrân ce ești, și-a zis Korcinoi. S-a ridicat de pe canapea și s-a uitat afară pe fereastra uriașă la pădurea de pini de dedesubt.

— Ne-am descurcat bine, Vania, mai ales tu. Cine ar fi crezut că acei doi tineri absolvenți de Academie urmau să aibă asemenea cariere?

— Nu mă lua pe mine acum cu sentimentalismele. Mai avem încă multă treabă de făcut amândoi, a spus Egorov. Îți mulțumesc, prietene, pentru că îmi ești așa de devotat și sper să ne vedem mai des. Au mers braț la braț spre ușă și s-au îmbrățișat bărbătește.

— Acum mă întorc la mine în birou mirosind a coniac și a apa asta a ta de colonie îngrozitoare, s-a plâns Korcinoi. O să-mi iasă vorbe că sunt bețivan și un *pedik* mulțumită ție.

Au râs amândoi și Egorov l-a urmărit gânditor pe Korcinoi cum străbătea coridorul. *A fost sclipitor și neînfricat cândva, dar acum a obosit.* S-a reîntors în biroul său și a închis ușa.

•••

Lui MARBLE gândurile îi treceau cu rapiditate prin minte. Trebuia să transmită imediat informațiile, în seara aceea, printr-o telegramă fulger via satelit. Și-l și imagina pe Benford citind-o. Dar era ceva putred la mijloc. Invitarea sa în biroul lui Vania era cu totul neobișnuită. Scuzele legate de faptul că el conducea o operațiune de pe teritoriul său de activitate erau cusute cu ață albă. Vania nu avea

niciun fel de scrupule să încalce în mod nepermis un domeniu de responsabilitate operațională. El acționa numai în propriul lui beneficiu – și spre propria lui glorie. Așa fusese întotdeauna, de-asta se și hotărâse să lase adevărata activitate de spionaj și să devină un birocrat.

MARBLE a trecut în revistă cele patru amănunte importante furnizate de Vania. Megasursa lor, LEBĂDA, era un agent care lucra pentru ei de 20 de ani și care le furniza cele mai bune informații de la spionajul legat de bomba atomică. Cazul era coordonat de *Rezidentura* din Washington. Anatoli Golov era aproape sigur implicat. LEBĂDA suferise o intervenție chirurgicală la ochi. *Câteva indicii în plus pentru Benford*, și-a zis MARBLE.

A străbătut coridoarele largi de la parter și a intrat în spațiosul restaurant cu autoservire. Era abia 11:30, dar angajații deja își aduceau tăvile cu mâncare la mese, să-și ia prânzul. Amețit de cap și având crampe la stomac din pricina afurisitului de coniac al lui Vania, s-a oprit la o tejghea și a comandat un bol de *gribnoi sup*, o supă groasă cu ciuperci înotând în smântână. L-a văzut pe șeful Direcției T, Nasarenko, stând singur la o masă și a încercat cu disperare să treacă neobservat de el, dar acesta l-a văzut și l-a salutat din cap. Acum trebuia să se ducă să stea cu el la masă, pentru că, fiind colegi, dacă nu făcea asta, însemna o încălcare a protocolului. Korcinoi și-a făcut curaj să reziste 20 de minute și să își mănânce supa împreună cu omul poreclit „Osciloscopul” de tinerii analiști de la departamentul tehnic.

— Iuri, cum merge? l-a întrebat Korcinoi așezându-se la masă. A rupt coaja de la pâine și a înmuiat-o în supa fierbinte.

— Sunt ocupat până peste cap, a răspuns Nasarenko. Se străduia de zor să taie o sarma, dar nu se descurca deloc. Korcinoi nu-și putea dezlipi privirea de la sarma, de parcă s-ar fi uitat la un accident de mașină. Ne pun să lucrăm peste program. Tot timpul vin informații noi, care trebuie traduse, analizate, trebuie făcute rapoarte pentru etajul al patrulea. Avalanșă de discuri. Totul e trimis la Kremlin.

Interesant. Discuri. Trebuie să fi fost vorba de același caz, cu volum mare de informații.

— Ai nevoie de ajutor? Aș putea să-ți trimit un analist-doi?

Acesta era un gest de generozitate nemaiîntâlnit. Niciun departament nu oferea un asemenea ajutor. Nasarenko și-a ridicat capul, impresionat și surprins.

— Vladimir Andreievici, e foarte amabil din partea ta. Apreciez propunerea făcută, i-a răspuns Nasarenko, înfulecând jumătate de sarma. Dar activitatea trebuie desfășurată de un număr restrâns de analiști cu autorizație. Asta e regula.

— Păi, dă-mi de veste dacă te pot ajuta în mod corespunzător în vreun fel. Știu cum e să ai de lucru până peste cap, a spus Korcinoi.

— Ar trebui să avem un răgaz cât de curând. Egorov m-a anunțat că informațiile vor fi întrerupte temporar. Nasarenko s-a aplecat peste farfurie spre Korcinoi, cu mărul lui Adam ieșindu-i în afară în timp ce-și umfla obrajii. Sursa a suferit un atac de zona zoster și este în repaus.

Nasarenko comitea o gravă încălcare a confidențialității, dar Korcinoi era un coleg cu funcție de răspundere ca și el, șef de departament la urma urmei, un agent cu o carieră respectabilă.

MARBLE a simțit cum îl trece un fior pe șira spinării. Parcă s-au prăbușit pereții peste el și vocile din sală au devenit doar un vacarm surd. S-a forțat să ia o lingură de supă.

— Păi, astea sunt cu siguranță vești bune pentru tine. Profităm de fiecare pauză. A coborât glasul. Iuri, probabil că nu ar trebui să mai vorbim despre asemenea lucruri. Știi mai bine ca mine cât de sensibilă este activitatea noastră. Hai să nu spunem nimănui de discuția asta, ești de acord?

Ochii căprui închis ai lui Nasarenko au licărit plini de vinovăție atunci când și-a dat seama la ce se referea Korcinoi.

— Sunt perfect de acord, a spus el.

Și-a luat farfuria și s-a ridicat cerându-și scuze că pleca așa de devreme. MARBLE a rămas singur, străduindu-se să-și termine supa și încercând să pară cât se poate de relaxat.

Oare acesta era începutul sfârșitului pentru el, oare i se întinsese o cursă, oare îl suspectau chiar pe el? Sau era doar un test general de loialitate? Și a dat din cap ironic gândindu-se la capcana întinsă de Vania, cu nu știu câte variante servite Dumnezeu știe câtor șefi de departamente cu mica lui linguriță de argint. *Haide, micuțule colibri, cum răspândești tu polenul*? Și mesajul său către Langley a devenit dintr-odată mai alarmant ca oricând.

GRIBNOI SUP – SUPĂ DE CIUPERCI

Înmuiați ciuperci uscate și stoarceți-le. Turnați zeama aceasta peste supă concentrată de vacă și fierbeți ciupercile vreme de patru ore. Sotați ceapă tocată fin în unt până se rumenește și adăugați-o în supă. Adăugați făină și amestecați bine, apoi fierbeți la foc mic până se îngroașă. Condimentați și serviți cu smântână din belșug și pătrunjel.

29.

Benford stătea în semiîntuneric la el în birou, telegrama fulger distingându-se în lumină în maldărul de lucruri de pe biroul său. Citise mesajul codificat al lui MARBLE de două ori, parcă auzindu-i vocea în timp ce-l citea și văzându-l cum își alegea numărul limitat de cuvinte specific pentru un mesaj fulger. A zbierat la secretară să-i aducă imediat pe Nate și pe Alice la el. În timp ce aștepta, a mai citit mesajul încă o dată:

Unu: LEBĂDA cu siguranță în SUA. V. susține că informațiile furnizate de LEBĂDA sunt cele mai valoroase din anii 1950 încoace. Posibil ca aceasta să lucreze în afara capitalei. Golov se pare că e cel care se ocupă de ea. Nasarenko afirmă că are mult de lucru, discuri și date tehnice.

Doi: V face teste de fidelitate. Nasarenko susține că sursa importantă suferă de zona zoster. Mie mi s-a spus că se reface după o intervenție chirurgicală la ochi. Alte variante posibile.

Trei: V reia operațiunea îndreptată împotriva lui NN. Eu am fost numit să coordonez acțiunea nepoatei lui V contra lui NN în cadrul departamentului meu.

Patru: preconizată călătorie la Roma ce coincide cu conferința EBES. Anunț plecarea, niko.

Privirea lui Benford a zăbovit asupra n-ului mic din semnătură, care era un indiciu că nu fusese constrâns să scrie, dar care spunea și mai limpede că MARBLE nu redactase mesajul înconjurat de o droaie de oameni, tras de degetul mic al mâinii stângi de unul dintre aceștia, gata-gata să i-l rupă ca să scrie ce voiau ei.

LEBĂDA era o „cârtiță” a rușilor infiltrată în guvernul SUA. Jocul începea. Faptul că ea era considerată de ruși cel mai bun caz după atâta vreme sugera că informațiile LEBEDEI erau și de calitate, și în mare cantitate. Ceea ce pentru el însemna că SUA pierdea o droaie de informații vitale. Atunci când Alice și-a băgat capul pe ușă, Benford a anunțat-o că o însărcina să se ocupe de un singur proiect începând din acel moment.

— Mă ocup de agentul dublu din Brazilia, a spus Alice răspicat. Nu îi era teamă să îl refuze.

— Fleacul ăla poate aștepta, a spus Benford fără să ridice privirea de la birou. Vreau să lași baltă tot și să întocmești o listă. O să fie ceva

cu totul diferit de tot ceea ce ai făcut până acum.

— Nu mai spune, a răspuns Alice, uitându-se vag după un loc unde să se așeze. N-a găsit niciunul, așa că a rămas în picioare în fața biroului lui.

— O să fie un pic cam neconvențional, dar tu te pricepi la asta, Alice, a spus Benford. A ridicat privirea. Vreau să întocmești o listă Top Ten pentru mine. Să afli care sunt cele mai confidențiale informații din cadrul guvernului american. Ar putea fi militare, politice, interne, cibernetice, bancare, spațiale, energetice, legate de Islam sau de tatuajul de pe fundul lui Pat Benatar, nu-mi pasă...

— Al cui fund? a întrebat Alice.

— Al lui Pat Benatar, cântăreața de muzică pop, a răspuns Benford defensiv. Începe cu Pentagonul și cele mai importante protocoale de securitate, cu secretele lor militare, asta e ceea ce îi interesează pe ruși cel mai mult. Află ce programe sunt considerate de Departamentul Apărării ca ultrasecrete. Pe termen lung. Costisitoare. Strategice. Roagă-l pe directorul adjunct pentru probleme militare să-l sune pe secretarul apărării dacă este necesar. Roagă-i politicos să-și miște fundurile cât mai repede. Apoi, când o să aflăm ce consideră ei drept cele mai valoroase informații, putem să începem să trecem în revistă listele BIGOT[26].

Alice a ajuns la ușă chiar când intra Nate. Strecurându-se pe lângă el, ea s-a întors și l-a întrebat:

— Știi cine e Pat Benatar?

— N-am auzit niciodată de el, a răspuns Nate, dând la o parte dosarele de pe un scăunel și așezându-se. El e tipul de la FBI din Boston care s-a ocupat de afacerea din New England?

— Las-o baltă, l-a întrerupt Benford. Mulțumesc, Alice, apucă-te de treabă imediat, da?

S-a întors spre Nate și i-a dat mesajul de la MARBLE. L-a văzut cum se îmbujora în timp ce citea despre Dominika. Nate a recitit mesajul de parcă ar fi putut stoarce mai multe date din textul succint. S-a uitat la Benford.

— Dominika trăiește.

— Nu numai că DIVA e în viață, dar se pare că a supraviețuit cu bine detenției, a adăugat Benford. Și acum unchiul ei a avut extraordinarul bun-simț să i-o încredințeze lui MARBLE. Benford s-a gândit din nou la strategia acestuia de a-și găsi un înlocuitor.

— Crezi că o să vină și ea cu MARBLE la Roma? a întrebat Nate.

— Îți sugerez să faci un duș rece, l-a potolit Benford. Este posibil să nu mai fie niciodată de încredere sau este posibil să fi reintrat cu totul în rol. În acest moment, profităm de faptul că agenta racolată de tine – DIVA –, recent reabilitată după anchetarea sa în legătură cu fapte de contraspionaj, a fost desemnată de Centru, care nu bănuiește nimic, să

te seducă pe tine cu scopul de a afla numele ofițerului SVR de rang înalt recrutat de tine – MARBLE – care, din întâmplare, este noul ei șef și care coordonează acțiunea ei de a te submina pe tine, ofițerul lui de caz.

Benford s-a uitat la Nate dintre două maldăre de ziare și dosare, ca un alchimist din Evul Mediu care rătăcise piatra filosofală.

— Îți place porcăria asta, nu? l-a ironizat Nate.

— Mă aștept ca tu să te descurci cu ambiguitățile astea. Dacă nu ești în stare, ar trebui să pleci imediat. Benford s-a încruntat la el. Ei bine, cum ai proceda? l-a întrebat el, aruncându-i un os.

Nate a oftat adânc, încercând să nu se mai gândească la Dominika.

— Aceste mesaje ne dau de înțeles că încă nu știu de MARBLE, de identitatea lui.

— Și ce concluzie tragi de aici? îl întrebă Benford.

— Egorov vehiculează mai multe variante de povești despre LEBĂDA în fața unor șefi de departamente. Asta înseamnă că e disperat.

— Și ce altceva? a insistat Benford.

— Dacă Egorov le întinde o capcană șefilor săi de top, înseamnă că așteaptă și rezultate, ca una dintre variante să se întoarcă la el.

— Și? a întrebat Benford.

— Și asta sugerează că are pe cineva în interiorul guvernului SUA care s-ar afla *în poziția de a auzi* o variantă și de a raporta despre ea. În comunitatea serviciilor secrete. LEBĂDA?

— E posibil, a spus Benford. Ce alt indiciu din mesaj ne-ar putea ajuta să aflăm cine este LEBĂDA?

Nate a lăsat iar capul în jos, apoi s-a uitat din nou spre Benford.

— Dă-mi tu un indiciu, a spus el.

— Nasarenko.

Nate s-a uitat iar la mesaj. Și și-a ridicat brusc privirea.

— Știm varianta care i s-a spus lui Nasarenko, a concluzionat el. Așa că o să răspândim această versiune, cu grijă, fiind atenți cui i-o pasăm. Dacă soarta lui Nasarenko se schimbă brusc, avem un punct de unde să începem, o listă bine definită de nume.

— Și de cursa lui Egorov se alege praful, a completat Benford. Și în toată povestea asta, nu trebuie să uiți că și-a pierdut răbdarea și e disperat. Tu reprezinți o scurtătură pentru Egorov pentru a rezolva problema care îl va feri de ghilotină. E concentrat asupra ta.

Nate se gândea din nou la Dominika, iar Benford i-a citit asta pe chip și a gemut teatral.

— Destul despre tine, oricât de decepționat ai fi, a spus el. Limpezește-ți mintea și spune-mi ce ai face în problema urgentă legată de LEBĂDA. Dacă MARBLE are dreptate, cazul e coordonat de aici din Washington, de *rezident* în persoană.

— Dacă Golov însuși se ocupă de LEBĂDA, ăsta e un punct slab pentru ei, a fost Nate de părere. Cred că ar trebui să-l ținem sub supraveghere.

— Excelent. Dar cum să ne ocupăm de Golov? Ce-ai face tu? l-a întrebat Benford, îndemnându-l pe Nate să găsească soluții.

— Îl hăituim vreme de o lună. Îl urmărim îndeaproape, nu-i lăsăm nicio portiță deschisă. Uite, să nu te înfurii, dar ar trebui să apelăm la agenții FBI pentru asta. Dacă avem de gând să ne ținem de capul lui Golov în plin centrul Washingtonului, FBI trebuie să fie implicat. Tipii de la contraspionajul extern, de la FCI, sunt cei mai buni, adevărați vânători de spioni, și se știe bine de ce sunt ei în stare pe stradă. Au o echipă de supraveghere de primă mână. Urmărire permanentă, ăștia vor face așa de multă gălăgie, încât Golov va anula o groază de misiuni. N-o să mai reușească să se întâlnească cu LEBĂDA. Centrul o să înceapă să se enerveze. Pe Golov o să-l apuce toate transpirațiile. Or să se impacienteze dacă pierd legătura cu informatorul lor. Și nu putem decât să ne închipuim ce efect o să aibă asta asupra LEBEDEI.

— Bun, deci ai reușit să-l enervezi. E totuși prea bun pentru a face vreo greșeală în teren, a replicat Benford. Și o să fie urmărit și de echipa de contrafilaj.

— Nicio problemă, a spus Nate. Într-o noapte întunecoasă, bântuită de furtună, o să-l lăsăm nesupravegheat. O să vadă că nu e urmărit, oamenii care îi asigură spatele o să i-o confirme și atunci se va hotărî să fixeze întâlnirea. Și noi o să-i avem pe voluntarii vajnici de la Orion luându-i-o înainte. Atunci poate o vom zări pe LEBĂDA nervoasă dând colțul unei străzi sau scoțând plăcuțele de înmatriculare ale unei mașini parcate greșit. Și nu ne lăsăm până nu dăm lovitura.

Benford a încuviințat din cap. Băiatul ăsta fusese în cealaltă parte a baricadei, cu ochii ațintiți la țeava puștii FSB-ului pe străzile periculoase ale Moscovei. Benford știa care erau punctele slabe ale unui agent, ce îl speria pe cel care se ocupa de el. Dar Nate făcea progrese, observă el cu satisfacție.

•••

Cei de la Orion erau sub jurisdicția lui Benford, îi ținea departe de privirile oamenilor, nu-i împrumuta nimănui. Și cine să fi vrut acea echipă geriatrică de supraveghere, formată din ofițeri de teren pensionați? Cu mașini vechi, șosete negre și sandale, cu binocluri pentru urmărirea păsărilor? Mărimea echipei era variabilă, creștea sau scădea în funcție de programele personale, de vizitele nepoților sau de programările la doctor. Ceea ce îi făcea eficienți pe cei din Orion era propria lor fire – înceată, răbdătoare, atentă. Era imposibil să-i împingi de la spate prin contramanevre provocatoare. Ei urmăreau, stăteau în expectativă, apăreau și dispăreau. Aveau grijă de țintele lor, le adulmecau fără să fie simțiți, îi asaltau și se retrăgeau precum

mareea. Dar nu încetau să se țină de capul tău.

Și foloseau Trape. Numai o singură echipă de supraveghere putea face ca Trapele să funcționeze, era un alt soi de urmărire, o adevărată filosofie, diferența dintre un câine urmărind o mașină și o pisică urmărind o pasăre. Se antrenaseră pentru aceste misiuni ceva vreme. Își perfecționaseră metoda însemnând cu markerul hărți plastifiate, vectorul general al busolei fiind dat de câte un iepure care e, la urma urmei, și el tot om. Ce mai contau schimbările de direcție, răsturnările de situație, pașii înapoi, ca să-și facă idee încotro se îndrepta ținta?

Fuseseră aduși experți federali în urmăriri pentru a-i observa și li se propusese să antreneze alte echipe pentru a obține aceleași rezultate, au vrut să definească magia neagră practicată de ei. *Urmărire predictivă bazată pe analiză de profil. Adaptări în funcție de situații pentru susținerea unei urmăriri discrete. Desfășurări anticipative determinate de ruta de mers, echilibrate de atenuarea riscurilor acceptabile,* se scria despre ei.

„Totul era o aiureală”, spuneau Orionii. Totul ținea de dezvoltarea unui anumit simț, de emiterea unei ipoteze, de folosirea unei șanse. Agenții federali îi priveau neîncrezători. „Gândiți-vă astfel, că noi suntem o *amibă.* Știți, protoplasmă, flexibilă, gelatinoasă, cu forma corpului schimbându-se mereu, revărsându-se peste margini”, spunea membrul escadrilei Orion în vârstă de 68 de ani care, la începutul carierei sale, interceptase schimbul de telefoane al GRU din tunelul din Berlin. Experții au zâmbit politicos. Cum naiba să pui așa ceva într-un manual operațional?

În timpul demonstrațiilor în teren, experții i-au căutat pe Orioni în pozițiile obișnuite ale unei echipe de supraveghere. Dar ei dispăruseră. Nu mai era vorba de supraveghere, ținta fusese lăsată descoperită, unde era echipa? Dar atunci când a ajuns iepurele la locul cu pricina, Orionii erau pregătiți, fiind parcați în apropiere, în parc, la intersecții, așteptând cu atâta discreție, încât au trecut neobservați. Idei excentrice, alchimie, mulțumim foarte mult, au spus agenții federali. I-au lăsat pe Orioni în grija lui Benford.

Așa că s-au apucat să-l urmărească pe Golov și să-i facă evaluarea. Era un adevărat gentleman, încă protocomunist, cu un calm imperturbabil. Căutați să-l cunoașteți și fiți atenți la echipa lui de contrafilaj, care îi asigură spatele, i-a învățat Benford. Stați degajați, cu ochii în patru, rămâneți neobservați.

— Bun, e vremea să-l punem pe liber pe domnul Golov o vreme, a mai spus Benford.

Și în dimineața următoare, agenții FBI s-au înființat la ambasada Federației Ruse de pe Wisconsin Avenue, tolăniți în Fordurile lor Crown Victoria, purtând ochelari de soare Oakley, având o mină nerăbdătoare și 250 de cai putere la bord.

•••

Sesiunile închise ale SSCI pentru discutarea problemelor legate de contraspionaj se țineau în sala numărul 216 a clădirii de birouri a Senatului de pe Constitution Avenue (Hart Senate Office Building). Menționată prescurtat HS în registrele Congresului, clădirea era un turn de nouă etaje din sticlă și marmură, care nu semăna deloc cu mult mai elegantele clădiri de birouri ale Senatului, Dirksen și Russell. Venind de unul singur, Benford a traversat impozantul hol central și a urcat scările până la etajul al doilea. Ajungând la numărul 216, a intrat în anticameră, a fost trecut în registrul de evidență de gardianul din spatele biroului și și-a lăsat telefonul mobil. A intrat pe ușa deschisă, cenușie, de oțel, în sala de ședințe. Venise devreme și sala era goală, cu excepția câtorva asistenți care distribuiau dosare în dreptul fiecăruia dintre locurile de pe podiumul de stejar. Sigur că podiumul era înalt, și-a zis Benford. Senatorilor le plăcea să se uite de sus la cei prezenți ca martori.

Ascunsă în spatele pereților din marmură și lambriuri de lemn, al tavanului și podelei sălii de ședințe, era o rețea complicată de filamente de cupru, care pulsau continuu energie, asigurând izolarea fonică perfectă a încăperii atunci când ușa era închisă bine.

În anii 1980, în încercarea de a asculta o declarație confidențială din cadrul SSCI, rușii instalaseră un dispozitiv de înregistrare în sală, pe care să-l ia ulterior, o tehnică simplă care să dea peste cap centura de castitate electronică. Îndrăznețul lor plan fusese dejucat de un portar care găsise dispozitivul (ce fusese lipit sub un scaun din sală în timpul unei sesiuni speciale deschise a comisiei) și îl dăduse poliției de la Senat, care îl predase prompt FBI-ului. În loc să-l schimbe și să le servească rușilor pe tavă informații false ani în șir, s-a gândit Benford, uitându-se prin impozanta sală, FBI fusese încântat să pună mâna pe dispozitivul de ascultare instalat de inamic și să-l facă praf, irosind o ocazie nemaipomenită.

Benford era singurul care stătea la masa martorilor. Un asistent a pus o mică plăcuță cu numele său în dreptul lui. La insistența membrilor comisiei, el prezenta o informare referitoare la contraspionaj pentru SSCI o dată la trei luni, la sesiune fiind admiși doar 15 membri ai comisiei. Senatorii, obișnuiți să fie înconjurați de asistenți, au acceptat fără tragere de inimă solicitarea de a nu permite accesul în sală niciunui membru al personalului, ceea ce însemna că n-aveau să fie făcute consemnări în scris aproape deloc.

Membrii comisiei rareori ratau informarea trimestrială expusă de Benford, care era în general recunoscută drept cea mai concisă și mai amplă prezentare realizată de vreuna dintre agențiile de informații. Cu excepția unui singur membru al său, comisia SSCI îl trata cu respect, numai senatoarea de California, Stephanie Boucher, părea să

nutrească o nespusă antipatie față de cei din agențiile de spionaj, mai ales față de CIA. În timp ce membrii comisiei au pătruns încet în sală și și-au ocupat locurile, Boucher i-a aruncat lui Benford o privire încruntată. Benford a ignorat-o și și-a notat ceva pe marginea ciornei cu raportul. Membrii Comisiei se așezaseră jos, asistenții au părăsit sala și ușa a fost închisă. Atunci când s-a închis, deasupra ei s-a aprins o luminiță verde. Președintele a spus doar „Domnule Benford”, pentru a-i indica faptul că trebuia să ia cuvântul.

El a prezentat rapid progresele realizate în cadrul unui caz legat de spionajul cibernetic chinez de pe Coasta de Vest, dar le-a recomandat membrilor comisiei să se adreseze COD, Departamentul de Operațiuni Cibernetice al CIA, pentru o informare mai amănunțită referitoare la natura amenințării. A trecut apoi la un caz strict confidențial în cadrul căruia CIA și FBI descoperiseră ofițeri ai DGSE, Direcția Generală de Securitate Externă a Franței, care făceau interceptări ilegale într-un loc din nordul New York-ului. Era în curs de pregătire o informare comună împreună cu Grupul de Operațiuni Regionale Francez din FBI, supranumit FROG, referitor la activitățile franceze în interiorul SUA. Benford și-a continuat informarea.

— Domnilor senatori, CIA împreună cu Forțele Navale ale SUA și un contractor important au terminat evaluarea preliminară a daunelor cauzate de agentul infiltrat al rușilor din New London, Connecticut. Benford s-a uitat la notele sale și a continuat: Pentagonul pregătește un raport referitor la consecințele de durată ale scurgerilor de informații din cadrul programului marinei militare și concluziile inițiale sunt că rușii nu au strâns suficiente informații tehnice pentru a afecta viabilitatea operațională a platformei…

— Scuzați-mă, domnule Benford, l-a întrerupt senatoarea Boucher. Colegii ei au recunoscut atacul ei fățiș și s-au pregătit de înfruntare. De ce vorbiți de *platformă* când ați putea spune foarte clar *submarin*, atunci când vă referiți la ei?

— Submarin, dacă doriți, mulțumesc, doamnă senatoare, a spus Benford.

Apoi a așteptat „anexa”. Boucher și-a exprimat succint nemulțumirea legată de capacitățile depășite ale submarinelor americane comparativ cu clasa de submarine balistice Iuri Dolgoruki, care tocmai își făcuseră apariția în cadrul flotei rusești. *E bine informată*, s-a gândit Benford. Senatoarea a sărit la altceva.

— Dar de ce nu spuneți că adevărata problemă a contraspionajului, adevărata lecție desprinsă din incidentul din New London este că nici serviciile secrete americane, nici poliția nu au reușit să descopere, să localizeze și să aresteze un agent infiltrat al rușilor care a activat în SUA aproape o jumătate de deceniu? Acest agent se pare că a reușit să acceseze cu destulă ușurință programul, în ciuda verificărilor

biografice și de securitate. Boucher bătea cu creionul în suportul de sugativă din fața ei.

— De la sfârșitul Războiului Rece, doamnă senatoare, folosirea clasică de agenți infiltrați este extrem de rară. Chiar și rușii recunosc că este un mod costisitor și ineficient de a strânge informații, a explicat Benford. Nu ar fi recunoscut sub nicio formă cum aflaseră ei de existența agentului.

— Eu nu asta am întrebat, domnule Benford. Fiți atent. Am întrebat, care agenție, după părerea dumneavoastră, este mai incompetentă: CIA sau FBI?

— Nu am nicio părere în acest sens, doamnă senatoare, a răspuns Benford. Ca urmare a afacerii din New London, noi, din nefericire, avem de prins pești mai mari.

— Ce fel de pești? a întrebat Boucher.

— Avem indicii că rușii se folosesc de un alt informator. De cineva care are acces la informații sensibile. Suntem abia la început: nu este nimic confirmat, a replicat Benford.

— Nu vă mai învârtiți în jurul cozii, s-a răstit Boucher. La ce anume vă referiți?

Benford a tras aer adânc în piept. Și-a închis dosarul cu raportul de informare și și-a încrucișat mâinile deasupra coperții. S-a uitat la emblema Senatului de pe perete, de deasupra capetelor membrilor comisiei.

— Dispunem de informații incomplete potrivit cărora există un informator de rang înalt în cadrul guvernului SUA, care are acces la secrete de stat și care lucrează pentru SVR.

— Ce șanse aveți să identificați sursa acestei scurgeri de informații? a întrebat senatorul de Florida.

— Nu știm nici cine e, nici ce e și nici unde se află, a răspuns Benford. Verificăm toate posibilitățile.

— Se pare că nu aveți nici cea mai mică idee, a spus Boucher.

— Doamnă senatoare, aceste investigații necesită timp, a intervenit senatorul de New York.

Boucher a râs.

— Da, știu eu totul despre investigațiile astea. Sute de oameni care își fac și ei de lucru și își iau salariile, dar se pare că nimeni nu prinde pe nimeni.

Benford i-a lăsat pe senatori să vorbească între ei preț de un minut înainte să se facă iar auzit.

— Încercând să obținem cât mai multe informații, am primit un raport nesusținut de dovezi potrivit căruia persoana în cauză e posibil să aibă o problemă de sănătate – zona zoster. Această informație ne va folosi poate mai târziu, atunci când ne restrângem aria de investigație și începem verificările duble.

— Toate astea sunt neconcludente, a replicat Boucher, întorcându-se spre podium. În cazul în care colegii mei de comisie nu au nicio obiecție, îmi cer scuze, dar trebuie să particip la o altă întâlnire importantă a unei alte comisii. S-a întors spre Benford. Am terminat pe ziua de azi.

S-a ridicat de pe scaunul său, și-a strâns dosarele cu date secrete și s-a îndreptat spre ușă. Ceilalți senatori s-au apucat să răsfoiască hârtii și n-au scos un cuvânt atunci când Boucher a deschis ușa masivă și a părăsit sala.

Benford nu și-a ridicat capul. Se terminase. Cincisprezece dintre ei auziseră „zona zoster". Cu două zile înainte, la o informare a Pentagonului, trei subsecretari ai apărării auziseră același lucru și peste trei zile tot asta urma să audă și asistentul special al președintelui și directorul general pentru apărare în cadrul unui briefing pentru personalul de elită al NSC.

În timp ce-și închise servieta cu un păcănit în sala goală a comisiei SSCI, Benford își imagină fețele căzute de la Kremlin și se gândi: *Vreți un canar, tovarăși, vă dau eu unul.*

•••

Generalul Korcinoi fusese invitat în sala liniștită de conferințe de la etajul al patrulea al sediului FSB de către asistentul lui Vania Egorov. Dimitri îl chemase în momentul în care acesta intrase în biroul său, chiar înainte să-și pună haina în dulap și să se așeze să citească informațiile sosite de dimineață. Părea ceva urgent. Generalul s-a uitat cu regret la farfuria plină cu *sirniki*, clătite fierbinți cu brânză și smântână, pe care i le lăsase secretara sa și pe care avusese de gând să le mănânce în timp ce citea. Aveau să se răcească și să devină cauciucate până se va întoarce el. Când a plecat din birou a rulat una dintre clătite și și-a îndesat-o în gură.

De când descoperise că Vania întindea capcane pentru a descoperi „cârtița" CIA din cadrul SVR, viața sa dublă devenise și mai dificilă, pericolul de-acum familiar transformându-se într-o iminentă groază vinovată. Vreme de 14 ani trăise sub o continuă presiune și învățase să se obișnuiască, dar era o diferență între a spiona fără a fi descoperit și a fi vânat.

Când pătrundea pe ușile de la intrare ale Cartierului General în fiecare dimineață, nu știa niciodată dacă nu avea să fie întâmpinat de niște ofițeri de securitate cu fețe împietrite, care să-l împingă din hol într-o încăpere lăturalnică. De fiecare dată când suna telefonul de pe biroul său, nu putea ști dacă nu cumva era chemat într-o cameră fără ferestre, plină de chipuri neprietenoase. În orice ieșire în weekend putea fi arestat într-o ambuscadă pe un drum de țară străjuit de pădure sau într-o casă de vacanță izolată.

A ieșit din lift și a trecut pe lângă portrete. *Salutare, morse bătrâne,*

și-a zis el. *Nu m-ați prins încă*? A intrat în sala de conferințe și l-a văzut pe Vania Egorov stând în colțul mesei și râzând de ceea ce-i spunea șeful Direcției KR, Alexei Ziuganov. *Ăsta era micuțul* domovoi, *micul drăcușor care le îndesa călușul în gură deținuților înainte de a-i împușca în cap pentru că strigătele lor imploratoare îl deranjau*, s-a gândit Korcinoi. Ziuganov s-a uitat la el în timp ce străbătea camera îndreptându-se spre ei.

Capul mare de marmură al lui Egorov lucea și cămașa sa era curată și apretată. Și-a îmbrățișat vechiul prieten și i-a făcut semn cu mâna să ia loc.

— Am vrut să ne întâlnim aici, Volodea, pentru că pot pune în funcțiune proiectorul. De vreme ce tu conduci acum operațiunea, am vrut să-ți arăt niște materiale suplimentare.

A luat o telecomandă și a apăsat pe un buton. A apărut proiectată pe perete o fotografie a lui Nathaniel Nash, cu mâinile în buzunarele hainei, făcut covrig din pricina frigului, mergând pe ceea ce părea a fi o stradă din Moscova.

— Tu nu-l cunoști pe tipul ăsta, Volodea, dar el e ofițerul CIA Nash, care se ocupă de trădător. A fost în misiune la Moscova mai puțin de doi ani și a plecat acum aproximativ un an și jumătate.

Korcinoi s-a întrebat în primul rând dacă fotografia lui Nate fusese făcută în timp ce se întorcea de la vreuna dintre întâlnirile lor. Apoi s-a întrebat dacă asta era doar o punere în scenă sarcastică, pentru a-l prinde în nadă. Oare ușile sălii de conferințe aveau să fie date la o parte pentru a-i lăsa să intre pe agenții de securitate? Oare Egorov era chiar așa de diabolic, dispus să-l chinuie în așa hal? *Nu,* s-a gândit el, *nu-i nimic*. *Asta e viața ta, respiră adânc, ocolește abisul și rămâi calm*.

— Acest Nash era extrem de iscusit. Cu excepția unei intervenții oricum ratate, nu am fost niciodată în stare să detectăm niciuna dintre activitățile lui. Egorov s-a oprit să-și aprindă o țigară, apoi le-a oferit și celorlalți. Korcinoi a înregistrat cuvintele ce păreau să-i confirme că era încă în siguranță. Doar dacă asta nu era o capcană bine ticluită de-a lui Egorov.

— Eu, personal, cred că trădătorul lucrează în Serviciu, a spus el în timp ce Ziuganov se uita calm la imaginea lui Nash de pe ecran. Oare se jucau cu el? s-a întrebat Korcinoi. Lui Ziuganov nu-i era deloc greu să fie atât de diabolic.

— E o presupunere pe care o faci tu în privința Serviciului, a murmurat Ziuganov. Un lucru e sigur. Americanul nu și-ar asuma riscul teribil al unor întâlniri la Moscova cu un informator de rangul al doilea.

Spune și tu ceva, fii nepăsător, și-a zis Korcinoi.

— Dacă aveți dreptate amândoi, fraților, a spus el, și e vorba de așa un pește mare, care e în cadrul Serviciului, atunci lista scurtă de

suspecți i-ar include pe director, pe tine, Vania, și pe cei 12 șefi de departamente, inclusiv pe Lioșa și pe mine.

Korcinoi le-a observat privirile acre. Ce făcea el acolo? Asta era curată nebunie.

— Asta, bineînțeles, nu ia în calcul că ar putea fi asistentul tău special sau secretara sau un funcționar deținător al codului de comunicații sau sute de alți angajați cu acces indirect la citirea telegramelor pe ecran, la cutiile de corespondență ale șefilor lor și la conversațiile nesupravegheate din anticamere și restaurant. Funcționarii de la arhivă văd mai multe documente confidențiale într-o zi decât noi trei la un loc într-o săptămână.

Korcinoi putea spune după expresia lui Ziuganov că acesta luase deja în calcul toate aceste persoane. Cu atât mai mulți oameni de interogat.

Korcinoi s-a hotărât să pună punct pe loc. *Prea multă analiză, prea multe fraze aduse bine din condei*. Egorov și-a stins țigara.

— Ai dreptate, Volodea. Sunt prea multe posibilități. O să-l prindem pe acest *svoloci*[27] doar dacă avem o pistă internă credibilă sau dacă îl prindem pe el sau pe coordonatorul lui în teren. Aceste două opțiuni pot presupune luni de zile, poate chiar ani. De aceea cea de-a treia opțiune a noastră e și singura.

— *Ogovoreno*, de acord. Nepoata ta e cea mai bună șansă a noastră, i-a dat dreptate Korcinoi.

Scena era inimaginabilă, incredibilă, imposibilă. Și-a reprimat un chicotit nebun de râs. Discuta despre găsirea spionului, despre demascarea lui, despre prinderea lui.

Ziuganov s-a rotit pe scaun, picioarele sale neatingând covorul.

— Și dacă nepoata ta nu face nicio ispravă într-o perioadă de timp acceptabilă? Probabil că atunci trebuie să avem în vedere alte mijloace.

Egorov s-a întors repede spre el.

— În niciun caz. Am primit instrucțiuni de la cel mai înalt nivel. În operațiunea asta nu există „măsuri active”. E clar? Ziuganov s-a mai rotit un pic în scaun, cu un zâmbet palid pe chip.

— Ai dreptate, a spus Korcinoi. În istoria Serviciului nostru, în istoria operațiunilor de spionaj de după război, niciun serviciu secret nu a rănit *în mod intenționat* un ofițer al unui serviciu inamic. Așa ceva nu se face. Ar crea haos. Ziuganov s-a învârtit iar.

— Volodea, relaxează-te. Dacă am vrea să adoptăm metoda dură, aș sta de vorbă cu Direcția F, nu cu tine, l-a liniștit Egorov râzând. Korcinoi a văzut cum clipea pleoapa dreaptă a lui Ziuganov. Nu, ceea ce vreau eu este o operațiune elegantă, nuanțată, inteligentă, care să producă rezultate rapide și să-l lase pe principalul nostru inamic întrebându-se ce l-a lovit, întrebându-se cum de și-au pierdut

informatorul lor prețios și minunându-se de iscusința și de șiretenia noastră.

CLĂTITELE SIRNIKI ALE LUI MARBLE

Amestecați la blender brânză moale de capră, ouă, zahăr, sare și făină, pentru a obține o cocă lipicioasă. Dați-o la rece. Dați prin făină mici rotocoale de aluat și aplatizați-le până devin niște discuri subțiri. Prăjiți-le în unt topit la foc mediu până se rumenesc. Serviți-le cu smântână, caviar, pește afumat sau gem.

30.

Korcinoi și Dominika stăteau în sufrageria micuță a apartamentului generalului. Acesta îi admiră frumusețea tulburătoare și observă cât de lin se mișca, felul cum mergea cu spatele drept, cum privea fix în ochii lui. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât mai convins era că făcuse alegerea potrivită. Acum trebuia să o pregătească. Noaptea aceea avea să fie dificilă.

Aparent, femeia avea sânge rece, era stăpână pe sine, concentrată. Dar în interacțiunile, în gesturile ei, chiar în deferența ei față de el, Korcinoi i-a ghicit furia și hotărârea. Ea nu vorbise niciodată de Școala de Vrăbii, dar Korcinoi aflase pe ascuns majoritatea amănuntelor, așa cum făcuse și în ce privea anchetarea ei la Lefortovo.

Știa că ascundea ceva. Se declarase tot timpul gata să se ocupe iar de american. Dar timbrul vocii ei, modul cum își înclina capul i-au dat de bănuit că relația Dominikăi cu Nathaniel la Helsinki generase simpatie, poate chiar sentimente pentru el. Avea să afle în scurtă vreme.

Începuseră să lucreze la „Proiectul Nash”, cum îi spunea el. În biroul său întunecos, cu storurile trase, generalul a apăsat pe o telecomandă și pe peretele alb al biroului au fost proiectate imagini cu Nate. A văzut-o cu coada ochiului pe Dominika trăgând aer în piept. I-a văzut din profil nara fremătând. A continuat fără milă, relatând cu lux de amănunte ceea ce știa SVR despre Nash, trecând în revistă propriile ei rapoarte de la Helsinki, urmărind-o și observându-i reținerile lăuntrice.

A oprit proiectorul și i-a aruncat o privire severă. Această operațiune era mai complicată decât fosta ei misiune de la Helsinki, i-a explicat el. Ea trebuia să călătorească în afara Rusiei și, pentru a face ca deplasările ei să fie plauzibile, urma să fie detașată la serviciul de curierat al SVR-ului de la Directoratul OT. Trebuia să acționeze de una singură în Occident. Trebuia să se apropie de tânărul american și să-l seducă, să identifice șobolanul, *krîsa*. Mai putea să facă asta? Ochii ei întunecați scăpărară, șovăind, semn de emoție, de conflict interior.

Pentru Dominika era o serioasă provocare să se uite la imaginea lui Nate de pe ecran. Oare generalul îi simțise tulburarea? Cât mai putea continua să-l păcălească? Oare el își putea da seama?

În seara aceea, Korcinoi a invitat-o în apartamentul lui. Urma să pregătească o cină simplă, un fel de mâncare străin, cu paste, în cinstea apropiatei lor călătorii la Roma, și aveau să continue discuția despre operațiune. Nu existase nicio aluzie deplasată. Generalul Korcinoi era un distins ofițer de rang înalt, un spion cu vechime, nu

un *grubîi celovek*, un mitocan. Au mers cu metroul, au coborât la Strogino, în al patrulea district, și au traversat pe jos un parc mare, umbros, de pe malul râului Moscova. Blocul lui Korcinoi era al treilea dintr-un șir de cinci clădiri identice, înalte, de formă tubulară, vărgate precum acadelele pe la ramele ferestrelor ruginite. Apartamentul lui se afla la etajul al doisprezecelea – liftul murdar gemea puternic în timp ce-i ducea sus.

Micul apartament era simplu, dar curat și confortabil, spațiul locuibil al unei persoane care trăia singură, dar pe care n-o deranja acest lucru. Erau puține lucruri de valoare. Un splendid tablou în ulei înrămat pe perete, un covor persan pe podea. Acestea erau indicii ale unei profesii ce implica deplasări în străinătate. În colț se aflau un fotoliu uzat, o lampă de citit și o bibliotecă joasă cu câteva volume legate. Camera îngustă avea o vedere amplă asupra curburii în formă de U a râului.

Dominika a văzut o poză înrămată cu o femeie și un Korcinoi foarte tânăr în fața unui lac. Era vară și el avea brațul petrecut pe după talia ei.

— Asta era în 1973, a spus Korcinoi. Unul dintre lacurile italiene, cred că Maggiore.

— Aceasta e soția ta? a întrebat Dominika. E foarte frumoasă.

— Douăzeci și șase de ani de căsătorie, a precizat el, luând fotografia de la Dominika și îndreptând-o spre lumina ce pălea pentru a se uita la ea. Am călătorit împreună în jurul lumii. Italia, Malaysia, Maroc, New York. A pus poza înrămată jos pe masă. Apoi ea s-a îmbolnăvit. Și a fost greșit diagnosticată vreme de luni de zile.

S-au dus în mica bucătărie.

— Să nu te îmbolnăvești la o ambasadă rusă din străinătate. El a zâmbit. Dominika a observat că avea capul plecat.

Generalul i-a povestit că se mutase în acel apartament după moartea soției sale, nu fusese în stare să se întoarcă în vechea lor locuință. Făcuse schimb cu acest apartament mai mic, relativ modern și liniștit, nu prea departe de oraș. Se putea bucura de pajiștea verde de pe malul râului. Nu i-a spus Dominikăi că transmisiile fulger făcute de la fereastra sufrageriei de la etajul al doisprezecelea ajungeau cu o claritate excepțională la satelit.

A turnat vin dulce, moldovenesc, de culoarea ambrei, în două pahare. Bucătăria avea o chiuvetă, un mic frigider care scârțâia atunci când era deschisă ușa și o plită cu trei ochiuri deasupra hiatului. Dominika s-a sprijinit de blat și a toastat în mod solemn pentru succesul operațiunii lor. A observat că generalul se simțea în largul lui. Radia o lumină caldă, violet, ce venea din străfundurile sale.

Deși fusese repartizată de puțin timp la departamentul lui, Dominika se atașase în mod sincer de Korcinoi. În afară de faptul că

dădea dovadă de o deosebită inteligență tehnică și instincte stranii, o tratase cu respect și chiar cu bunătate, de parcă o compătimea pentru ceea ce îndurase până atunci. Și i se arătase și loial. La o întrunire din cadrul departamentului, el îi susținuse și îi aprobase comentariul în privința unei operațiuni. Practic, îi ținuse partea. *Unde ai fost toată viața până acum*? s-a gândit ea, aducându-și iar aminte de tatăl său. Jocul dublu pe care îl juca avea să-l rănească dacă ieșea la iveală, era posibil chiar să-i grăbească sfârșitul carierei. Oare i-ar fi înțeles motivele?

În timp ce pregătea cina, Korcinoi a întrebat-o despre ea, despre familia ei. În afara disciplinei și protocolului de la birou, Dominika vorbea deschis, cu afecțiune, despre părinții săi, despre studiile sale de balet, despre încântarea cu care a descoperit Occidentul. Helsinki fusese un loc minunat și își dorea să călătorească în jurul lumii. Stând de vorbă în felul acesta cu el, a ajuns aproape să uite cum îl mințea. Și-a ascuns gândul în sinea sa.

— Și totuși, ți s-a întâmplat ceva la Helsinki, a spus Korcinoi, trebăluind pe blatul de la bucătărie. Poți să-mi povestești despre asta?

Ea ezită, adunându-și gândurile, în vreme ce-l privea tocând roșii, usturoi și ceapă și sotându-le într-o tigaie cu ulei de măsline încins. Udivetelno, *extraordinar*, *știe să gătească italienește,* s-a gândit ea. Bucătăria s-a umplut brusc de arome.

— Voluntarul american la coordonarea căruia am contribuit, a spus ea golindu-și paharul, a fost arestat la câteva minute după transmiterea documentului. *Rezidentul* era singura persoană care mai știa de întâlnire. Nu au putut înțelege cum s-a întâmplat. Și în mod firesc au suspectat ce era mai rău, că eu le vândusem americanilor pontul. Korcinoi i-a turnat încă un pahar de vin. Dar în cele din urmă au ajuns la concluzia că nu fusesem eu, a spus ea simplu, punând punct, refuzând să mai discute despre asta, refuzând să-l mintă în continuare.

— Da. Dar eu m-am referit la faptul că ți s-a întâmplat altceva în Helsinki, a insista Korcinoi încet. Ți-am citit rapoartele. În ciuda unor contacte oarecum regulate cu Nash, nu au existat cine știe ce progrese în legătură cu el.

Dominika i-a auzit tonul vocii, s-a gândit la modul în care își alesese cuvintele. *Fii atentă, el abia a început să te ia la întrebări*, și-a zis ea.

— Da, e adevărat, a răspuns Dominika pe un ton indiferent. Era lipsit de interes, a evitat un contact susținut. A fost dificil să-l conving să cedeze.

Oare Korcinoi își putea da seama de minciună?

— E ciudat. O femeie cu frumusețea ta. Și un tânăr atrăgător, singur, un ofițer de informații aflat într-o țară străină…

Korcinoi a lăsat fraza suspendată în aer. Sosul de roșii clocotea. Dominika l-a urmărit pe general cum a turnat un strop de oțet balsamic în tigaie, a amestecat și a început să adauge frunze de busuioc în sos. Haloul său devenise și mai luminos. Ea tăcea și se uita la el cum smulgea frunzele de pe tijă.

Korcinoi s-a uitat în sus spre ea. Nici Benford, nici Nate nu-i spuseseră că CIA o racolase în Helsinki, dar el știa că acesta era răspunsul. *Hai să tatonăm terenul*, s-a gândit el.

— Ai fost extraordinar de norocoasă până acum, draga mea, a spus el blând. Chiar și acum, după ce Uniunea Sovietică a dispărut de mult, monstrul, *ciudovișce*, pândește neîncetat.

Dominika a simțit pericolul. El o trăgea de limbă, își putea da seama de asta. Nu fusese așa de prevăzătoare cu el până la urmă. Bănuia, nu, acest bătrân *fokusnik*, acest magician, știa. Dacă îl mințea și continua să dea dovadă de lipsă de respect față de el, putea să o scoată din cadrul operațiunii și să o dea afară din departamentul său. Dacă își încredința viața în mâinile lui și recunoștea totul, de ce nu ar fi denunțat-o imediat? Lefortovo era floare la ureche în comparație cu ceea ce i-ar fi aranjat ei atunci. *Apără-te, protejează-te,* și-a zis ea.

— Știu de monstru, a spus ea semeață. Am dormit în beciurile din Lefortovo. M-au obligat să urmez Școala de stat numărul patru, Școala de Vrăbii. I-am văzut omorând pe cineva cu un cablu. Aproape că l-au decapitat. Prietena mea, Marta, a dispărut la Helsinki. Au spus că dezertase, dar eu știu că nu a făcut așa ceva. Și-a dat seama că vocea ei răsuna puternic în mica bucătărie.

Se ambalează foarte repede, s-a gândit Korcinoi. *Încă puțin*, și-a zis el.

— Pe tânărul american, Nash, îl plăceai? a întrebat-o el.

— Cred că da, a răspuns Dominika. Era amuzant, curtenitor și plăcut. Nu știam că americanii pot fi așa.

Doamne, am spus curtenitor? S-a gândit că suna prostește. El se uita în continuare la ea, cu haloul său strălucitor violet, cu calm. Și ea se simțea precum o pasăre, fermecată, incapabilă să se miște, uitându-se la șarpele de smarald ce urca alunecând pe creangă spre cuib.

— Am impresia că îl cunoșteai pe acest tânăr mai bine decât ai raportat în timpul misiunii tale la Helsinki.

El a făcut o pauză și a amestecat sosul încet, acesta fiind singurul zgomot din bucătărie. Vocea sa era foarte blândă. Avea de gând să încerce.

— Cum te-au racolat? a întrebat el.

Dominika a încremenit. S-a uitat la el. A deschis gura, dar n-a fost în stare să vorbească. În acel moment riscul, pericolul care îi definea viața sa secretă, culmină. Asta era mai rău decât să le reziste brutelor din Lefortovo. Mâinile îi tremurau când lăsă paharul de vin jos. Korcinoi amesteca sosul, bucătăria era năpădită de haloul său violet ce

se mărea, putea simți voința lui copleșitoare. *Protejează-te, tu ești singura care te poți salva, pleacă, du-te de aici.* Atunci Korcinoi, extrem de șiret, a spus un lucru remarcabil:

— Dominika, îmi pot da seama de asta, îți ofer prilejul să-mi mărturisești, să ai încredere în mine. N-o să-ți fac niciun rău. *Doamne, ce anchetator ar fi putut fi,* dar a simțit că el spunea adevărul, că avea să o apere. Voia să o ajute, să-i ia din povară, avea nevoie de asta.

— Am început urmând ordinele, încercând să-l recrutez, tot așa cum încerca și el să mă recruteze pe mine, a povestit ea tremurând. A fost o adevărată întrecere să vedem cine îl recrutează primul pe celălalt. Încă rezista, era încă agățată de marginea stâncii. Asta era o eschivare, nu o mărturisire.

El n-avea de gând să o lase să-i scape printre degete.

— Da, bineînțeles. Dar ascultă-mă cu foarte mare atenție. Eu te-am întrebat cum te-au racolat.

Vocea Dominikăi aproape că nu se auzea, parcă era în transă. El a ridicat o sprânceană și ea s-a hotărât, și-a pus inima palpitând în mâna lui, a mărturisit deschis:

— Nu m-au racolat. Eu *am ales* să lucrez pentru ei. A fost decizia mea. Și am făcut asta stabilind condițiile.

Korcinoi a umplut un ibric cu apă de la chiuvetă, l-a pus pe un al doilea ochi și a presărat o mână de sare în apă. I-a făcut semn să se apropie de aragaz și i-a dat lingura. Dominika a rămas în picioare lângă sos, amestecând.

— Nu a fost vorba de dragoste deloc, a spus ea încet. A fost alegerea mea.

Korcinoi n-a răspuns, dar ea știa că era în siguranță. Zbura acum deasupra stâncii, vântul gemând în jurul ei, iar marea izbindu-se de faleză. *Știa că era în siguranță cu el.*

Generalul era satisfăcut. Nu privea mărturisirea ei drept o slăbiciune, o nebunie sau o prostie. Și-a dat seama ce calcule își făcuse ea, cum îi cântărise intențiile, dar cel mai important, cum acceptase un risc mortal, bazându-se pe extraordinara ei intuiție. O combinație formidabilă. Mărturisirea ei demonstra și încrederea ei în el. Asta era important. Era necesar să aibă încredere în el în viitorul apropiat.

Acum era rândul lui să-și ia inima în dinți. În 14 ani nu spusese niciodată o vorbă, dar trebuiau să fie parteneri dacă strategia lui de succesiune avea să meargă. Să-i mărturisească avea să fie la fel de greu pe cât îi fusese și ei.

Stăteau umăr lângă umăr lângă micul ochi de aragaz. Gazul sâsâia printre orificii și sosul fierbea înăbușit. Lingura de lemn scotea un sunet ușor, aproape muzical pe aluminiul subțire, în vreme ce Dominika amesteca sosul de roșii ce se îngroșa. Ea își întoarse fața spre el; de aproape, frumusețea ei era fără cusur, dar nu și-o folosi.

— Ce facem acum? întrebă ea încet. O să mă denunți? Voia ca el să i-o spună deschis.

— O să te denunț dacă gătești pastele prea mult, a spus generalul răsucind o mână de paste uscate, care au căzut în ploaie în apa clocotindă. Și ai grijă ca sosul să nu se ardă pe fund. Eu o să-mi dau jos haina și cravata.

A dat să străbată micul vestibul spre dormitor, apoi s-a oprit și s-a întors spre ea. Era momentul.

— Poate te miră, a început el. Durerea mea nu-mi poate aduce soția înapoi, dar de când a murit ea, n-am mai crezut în cauza asta, mi i-am scos de la inimă pentru totdeauna. Mi-am văzut de lucru, dar n-am mai fost niciodată unul de-ai lor. Nu mi-au câștigat loialitatea așa cum nu o merită nici pe a ta acum. Merită disprețul nostru.

Gata, o făcuse. Stătea uitându-se la ea: Dominika făcuse ochii mari, mintea sa agilă a priceput ce a vrut să spună înainte ca el să-și slăbească nodul de la cravată. Ea vorbi în șoaptă.

— Tu ești cel pe care-l caută ei? Tu ești…

Korcinoi și-a dus un deget la buze pentru a o face să tacă.

— Ai grijă de sos, continuă să amesteci, i-a spus el, dispărând pe hol. Dominika rămase cu privirea ațintită asupra capului său cărunt și haloului său violet.

•••

— Apreciem potențialul pentru succes drept pozitiv și riscul operațional minim, a opinat generalul Korcinoi. Suntem gata să începem la Roma. Cunosc bine orașul.

— Continuă, a spus Vania. Stăteau pe canapea în biroul lui. Ziuganov stătea pe un scaun.

— Caporal Egorova o să-l abordeze pe șeful CIA de la Roma. Știm că locuiește în Centro Storico. O să alegem o după-amiază liniștită de duminică, un moment când toată lumea e lipită de televizor. Egorova o să explice că este curier SVR, abia sosită la Roma de câteva zile, că și-a asumat un risc teribil venind la el și că dorește să ia legătura cu domnul Nash Nathaniel, pe care l-a cunoscut în Finlanda. Șeful Stației va ști ce să facă. O să dea un telefon și Nash o să se urce în primul avion spre Roma.

— Și atunci când o să sosească Nash? a întrebat Egorov.

— E foarte posibil să se întâlnească în camera de hotel a lui Nash, a explicat Korcinoi. Procedură standard. Ea o să-i spună că a fost transferată la serviciul de curierat și că o să facă deplasări regulate în Europa, Asia, America de Sud. Americanii vor fi, bineînțeles, interesați de accesul ei la informații. Posibilitatea de a le intercepta o să-i incite. Cu această acoperire putem stabili frecvența și durata viitoarelor contacte. Caporal Egorova o să reaprindă relația care a început între ei la Helsinki.

— Foarte bine, s-a arătat Egorov mulțumit.

— Eu o să rămân în culise, a precizat Korcinoi, asigurându-i îndrumarea conform cerințelor.

— Mă aștept la rezultate pozitive, a spus Vania.

— Pot să le fac o sugestie colegilor mei de activitate? a întrebat Ziuganov. De ce să nu vină Nash în camera de hotel a domnișoarei Egorova? E mult mai sigur așa.

Korcinoi s-a întrebat de ce sugera piticania așa ceva.

— E un detaliu mărunt în faza asta, a concluzionat Vania dând din mână. Concentrați-vă asupra rezultatelor pozitive.

— Bineînțeles, a spus Ziuganov, cedând în fața șefului său. S-a întors spre Korcinoi. O să ții, desigur, Iasenovo la curent în privința situației voastre, a întâlnirilor, a locațiilor.

Korcinoi a dat din cap cu amabilitate.

— Bineînțeles, o să raportez regulat, după cum îmi vor permite securitatea și operațiunea.

— Mulțumesc, a spus Ziuganov.

•••

Korcinoi și Dominika mergeau pe un coridor de la Cartierul General. Acum își știau secretele unul altuia. Era ceva neexprimat în cuvinte, dar fiecare privire a lor era nespus de grăitoare, legătura dintre ei era de nezdruncinat și poate puțin stânjenitoare. Pășea alături de el hotărâtă, puțin șchiopătând, dar parcă zbura de-a binelea. Urma să vadă Roma pentru prima dată și să-l revadă pe Nate.

Dominika a simțit neliniștea generalului. Era agitat și nervos. S-a uitat spre el în timp ce așteptau liftul.

— Ce este? Acum fiecare interacțiune a lor era importantă, fiecare întrebare atingea marele lor secret.

— Ceva nu e în regulă. Trebuie să fim foarte prudenți în timpul micii noastre vacanțe la Roma, a avertizat-o el. De acum încolo trebuie să faci exact ce îți spun. *Liha beda nacialo.* Încurcăturile sunt începutul dezastrului. Ușile liftului s-au deschis și s-au închis, de parcă i-ar fi înghițit cu totul.

•••

În biroul său, Ziuganov vorbea la telefon. Pereții micii încăperi erau acoperiți cu poze de-ale lui și ale colegilor săi din SVR, la mare, în fața unei case de vacanță, stând împreună într-o delegație. Mulți dintre ei dispăruseră, eliminați chiar de el, a remarcat Ziuganov cu încântare.

A dat din cap spunând „da, da, da” la telefon ca și cum ar fi primit instrucțiuni detaliate.

— Da, domnule, este clar. Știu exact ce trebuie făcut. Da, domnule. A pus receptorul în furcă și a apelat interfonul. Cheamă-l pe Matorin. Să vină urgent.

Pro serogo reci a serîi, navstreciu, s-a gândit el, așezându-se la biroul său. Vorbești de lup și lupul la ușă.

SOSUL DE ROȘII RUSTIC AL LUI MARBLE

Căliți ceapă tocată, usturoi tăiat feliuțe subțiri și fileuri de anșoa în ulei de măsline până se înmoaie ingredientele. Adăugați pastă de tomate în mijlocul tigăii și amestecați pe foc până ce sosul devine ruginiu. Adăugați roșii tocate, oregano uscat, ardei iute roșu tăiat mărunt și frunze de busuioc proaspăt. Condimentați după gust. Lăsați sosul să se îngroașe și turnați la sfârșit un strop de oțet balsamic. Garnisiți cu frunze de busuioc proaspăt și serviți peste paste sau chiftele.

31.

Ofițerii de la *Rezidentura* din Washington fierbeau ceai, citeau ziare, se uitau la CNN și la RTR-Planeta și, din când în când, aruncau câte o privire printre jaluzelele care nu mai fuseseră ridicate din 1990. Traficul telegramelor – atât cele primite, cât și cele transmise – era întrerupt. Orele prânzului veneau și treceau, întâlnirile erau ratate, noile contacte se răceau. Săptămânile succesive de supraveghere efectuată de FBI cu mașinile și pe jos fuseseră fără precedent, zdrobitoare, sufocante. După prima lună, Centrul ordonase încetarea tuturor activităților operaționale până la noi ordine și ceruse ca *Rezidentura* să pregătească o evaluare de securitate pentru a explica situația. Dar *nu existau* niciun fel de explicații.

Nici măcar elegantul șef al misiunii, Golov, nu era imun. A confirmat detectarea urmăririi sale personale cu mașina în 20 dintre ultimele 30 de zile și trebuia neapărat să scape de filaj. Se apropia întâlnirea de rezervă cu LEBĂDA și nu putea să o rateze și a doua oară. Nu știa cum avea să reacționeze ea.

Acele zece nopți în care nici el, nici echipa sa Zeta de contrafilaj nu fuseseră în stare să detecteze nici cel mai mic indiciu de filaj fuseseră, în mod ironic, cele mai rele nopți. Nopți de incertitudine și nesiguranță. Oare americanii dispuneau de vreo nouă tehnică, de vreo tehnologie nouă? Numai necuratul știa care era strategia lor. Dar el trebuia să devină invizibil.

Era absolut necesar ca LEBĂDA să fie protejată, dar femeia era un coșmar din acest punct de vedere. Continua să refuze toate propunerile rezonabile de a-i întări securitatea – comunicarea electronică, mesajele, întâlnirile discrete la hotel, stabilirea prealabilă a unor alternative pentru întâlnirile ratate – ea nu voia nimic din toate astea.

— Dacă eu îmi mișc fundul pentru o întâlnire, i-a spus ea lui Golov, și tu trebuie să faci același lucru.

Imposibilă femeie. Golov își dorea să o predea unui alt ofițer, de rang inferior, care se ocupa de agenții infiltrați, însă Moscova i-a interzis acest lucru, mai ales după compromiterea agentei din New London.

Și, în consecință, se confrunta cu cea mai clasică dificultate din spionaj – să trebuiască să se întâlnească cu o sursă importantă într-o noapte prestabilită, într-un loc prestabilit, indiferent de condițiile exterioare. O anulare era inacceptabilă, imposibilă. În seara aceea avea întâlnirea fixată cu LEBĂDA. Și el *trebuia* să fie prezent.

În după-amiaza aceea și-a parcurs traseul de detectare a filajului cu

echipa Zeta. Le spusese că dorea să încerce să-i conducă pe urmăritori într-un *dîmohod,* coș de fum, pentru a-i expune și, mai important de-atât, să încerce să le scape printre degete. Stabiliseră un număr de cod la stațiile radio criptate, care urma să anunțe dacă metoda coșului de fum funcționase. Și au revăzut încă o dată traseul.

Golov știa că asta era o nebunie. Numai o agentă valoroasă ca LEBĂDA îl putea determina să-și asume asemenea riscuri, iar Centrul era insistent. Trebuia să încerce.

A pornit într-o după-amiază, mașina sa din mijloc plecând în același timp cu opt dintre ofițerii lui cu opt alte mașini care au ieșit pe porțile ambasadei de pe Wisconsin Avenue, fiecare îndreptându-se în altă direcție. Agenții FBI de la postul lor de observație au transmis; *starburst, starburst,* plecare în trombă având drept scop să păcălească filajul și câteva mașini să reușească să scape de el. Alerta a fost recepționată și de echipa Orion a CIA. Ei erau interesați doar de *rezident* și au ascultat răbdători semnalul de reperare a lui Golov, care își conducea singur mașina, un BMW5 negru strălucitor, tip sedan. Acesta a străbătut Wisconsin Avenue, echipa Zeta aflându-se deja la post în partea vestică a bulevardului. Apoi a traversat Western Avenue, linia de demarcare dintre Washington și statul Maryland, și a cotit spre sud, întorcându-se prin labirintul cartierului American University Park, folosindu-se de străzile învecinate pentru a face un ocol, a schimba direcția, a vira și a aștepta. După un sfert de oră, cei de la Zeta au transmis: *aparent nu există filaj.* Nu observaseră două mașini ale echipei Orion parcate la marginea campusului Universității Americane.

Golov a luat-o din nou spre vest, de-a lungul străzilor rezidențiale, în vreme ce echipa lui străbătea un traseu paralel cu al său. Nu au detectat nici cel mai mic indiciu al obișnuitului filaj activ în spirală al FBI-ului, pentru că nu exista niciunul. Echipa Zeta i-a asigurat spatele în vreme ce el a coborât spre vest, pe Canal Road, și a traversat Chain Bridge spre Virginia. Prezența sa a fost semnalată de o mașină Orion parcată la intersecția Arizona și Canal Road, singura rută ce traversa râul Potomac spre Virginia, între Georgetown și șoseaua de centură. Echipa Orion a fost tentată să invadeze zona suburbană a Virginiei, dar șeful lor, un fost instructor de filaj în vârstă de 65 de ani pe nume Kramer, le-a spus să stea pe loc. A trimis în schimb trei mașini care să urmeze un traseu paralel cu cel al lui Golov pe malul dinspre Maryland al râului Potomac. Mergeau spre nord de-a lungul fluviului anticipând traseul. Trapa intrase în joc.

O voluntară Orion – bunică atunci când nu urmărea ofițeri SVR – s-a oprit în standul 10 de parcare din Canal Național Park. O altă bunică a mers cu mașina șase kilometri până la Old Angler's Inn pe MacArthur Boulevard, a ocupat o masă pe terasă în lumina ce pălea, a

comandat un sherry și a încercat să ghicească ce cupluri de la celelalte mese erau amanți.

Kramer a trimis-o pe o a treia membră a echipei Orion – aceasta fiind o strămătușă – la șase kilometri spre nord până în satul de pe râul Potomac, unde ea a comandat o salată la cină la Hunters Inn. În timp ce cele trei femei stăteau la pândă, au observat o mulțime de plăcuțe de înmatriculare și o grămadă de pierde-vară. Lista variantelor creștea. Oare cineva dintre ei aștepta BMW-ul negru? Cele două mașini ale echipei Orion rămase – cu un număr restrâns de membri în ziua aceea – s-au despărțit. Una dintre ele a acoperit River Road, până în capăt, la sud-est de Potomac, cealaltă a parcat la intrarea de la Canal Național Park, unde de-a lungul anilor trădători precum Walker și Ames, Pollard și Pelton pescuiseră false pungi de gunoi pline cu ruble rusești de pe lângă trunchiuri putrede de copaci. Orionii au rămas toți în așteptare, nemișcați, cu stațiile radio oprite și cu ochii în patru, verificând, pregătiți să observe imediat silueta și strălucirea BMW-ului negru. Dacă Golov își continua drumul în Virginia, pierdeau; dacă se întorcea spre Maryland, dar departe de Potomac, tot pierdeau. Se mulțumeau să aștepte. Așa funcționa Trapa. Urmau să mai fie și alte zile și nopți. Era suficient să aibă o singură dată dreptate.

•••

După cum a reieșit, au pierdut. Golov a traversat înapoi în Maryland pe I-495, într-un viraj în mare viteză ce le-a oferit prilejul celor din Zeta să pornească spre celălalt capăt al traseului, *dîmohod*, coșul de fum, pe lunga și șerpuita șosea Beach Drive, care trecea de Rock Creek Park, traversând pădurea și golful sudic în drum spre Georgetown. Auzind scrâșnetul tare al frânelor ce semnaliza că nu erau filați, Golov a ieșit de pe Beach Drive în capătul parcului și a parcat pe Twenty Second Street din West End, lăsând echipa Zeta să-și continue drumul spre sud. Dacă FBI-ul ar fi reușit să îi instaleze un dispozitiv luminos la mașină – ceea ce era puțin probabil, pentru că mașina nu era lăsată niciodată nesupravegheată și era curățată săptămânal – agenții federali ar fi găsit-o la o stradă distanță de Ritz-Carlton sau de Fairmont și cele aproximativ 50 de restaurante de pe K Street. Erau invitați să verifice toate acele locuri și încă multe altele. Golov și-a încuiat mașina și a mers pe jos până la bine-cunoscuta intrare de la Tabard Inn. Era întuneric acum și hanul era bine iluminat în interior.

Curată nebunie să folosească același loc de întâlnire de două ori la rând. Bine că măcar făcuseră o bine-venită pauză de la ultima lor întrevedere. A intrat în han și a trecut de recepție, străbătând holul spre mica grădină împrejmuită de ziduri. De această dată LEBĂDA sosise înaintea lui. Stătea la o masă bine proptită de peretele grădinii,

fumând. Golov era pregătit ca întâlnirea să iasă cu scântei. LEBĂDA tocmai îi făcuse semn chelnerului să îi aducă o altă băutură. Pe masă, în fața ei, era un pahar înalt, gol. Purta un taior albastru și o bluză roșie. La gât avea un colier cu pietre albastre, asortat la taior, iar unghiile date cu ojă roșie se asortau la bluză. Părul blond era pieptănat pe spate, fața ei părând mai bătrână și mai ridată la lumina difuză a beculețelor din copaci.

— Stephanie, ce mai faci? a întrebat Golov în semn de salut.

I-a întins mâna, dar ea i-a ignorat gestul. El i-a zâmbit și s-a așezat. Chelnerul a sosit cu un scotch dublu pentru ea. Golov, obosit și înțepenit de la cele aproape cinci ore de condus mașina, a comandat un Campari și sifon.

— Anatoli, a spus Boucher cu prefăcută căldură, aștept în grădinița asta amărâtă de aproape un ceas. S-a chinuit ceva vreme cu o brichetă mică, aurie, până a reușit să-și aprindă o țigară.

— Îmi pare rău, Stephanie, s-a scuzat Golov. Dar am căutat să nu aduc întreg FBI-ul după mine la întâlnire.

— Cât profesionalism din partea ta.

— Am putea aranja lucrurile mult mai sigur dacă ai vrea să accepți câteva mici schimbări, a spus Golov.

— Nu începe iar cu asta. E așa de liniștitor să te aud vorbind de securitatea mea când în întreg Washingtonul se caută un ofițer de informații rus de rang înalt. Boucher suflă fumul în aer.

— Într-adevăr? Ce ai auzit? Nu avem niciun motiv să credem că situația ta e compromisă, a spus Golov. Suntem destul de siguri că nici FBI-ul, nici CIA nu știu nimic de relația noastră. Doar cinci oameni de pe planeta asta știu cine ești și pe lista asta figurăm și eu, și tu. Ce e cu vânătoarea asta după un agent rus? Te rog, dă-mi niște amănunte, Stephanie. Era important. Pe Golov îl apucase mâncărimea de cap și era semn rău.

— Mă bucur că ești așa de sigur. Cum explici tu atunci sesiunea de informare cu acces restrâns la care am participat și în care l-am ascultat pe unul dintre idioții ăia de la CIA? Se pare că dispun de niște informații. Caută pe cineva care suferă de zona zoster – știi, Anatoli, leziunile acelea roșii de pe piele, care dor la fel de mult cât mă doare pe mine în fund? Și-a dat capul pe spate și și-a terminat băutura, cuburile de gheață izbindu-se de dinții ei. A făcut semn să-i mai aducă un pahar.

— Stephanie, dar tu nu ai zona zoster, nu? a întrebat Golov. Trebuia să transmită informația aceea imediat, în acea noapte.

Ea l-a privit iritată.

— Nu despre asta e vorba. Știi la fel de bine ca și mine că nu-mi pot pune în primejdie poziția. Am muncit prea mult pentru a ajunge unde sunt.

Golov s-a minunat că egoismul ei colosal putea interpreta acel joc extrem de riscant drept o amenințare la adresa carierei ei. Oare avea idee de pericolele implicate? De consecințe?

— De aceea insist să ne întâlnim în camere de hotel.

— O să mă gândesc la asta, i-a promis Boucher. L-a cântărit din ochi pe chelner în vreme ce îi punea jos a treia băutură, urmărindu-l cu privirea atunci când el a plecat. Dar acum mai e ceva, a spus ea pe un ton plat, cel pe care îl folosea în cadrul întrunirilor din Congres. Dacă *voi* faceți vreo greșeală și vin să bată la ușa *mea* agenții FBI, eu n-am să ajung la închisoare. N-am s-o fac. Așa că vreau să-mi dați ceva… permanent. Ceva ce pot primi.

Golov s-a lăsat pe speteaza scaunului minunându-se. *Menționarea goanei după trădător o indispusese și acum voia o pilulă mortală, ea, ditamai senatoarea.* De unde auzise de asta oare? S-a aplecat în față, i-a prins ușor ambele mâini în ale sale și i-a vorbit blând.

— Stephanie, ăsta e cel mai șocant lucru pe care l-am auzit de la tine. Nu cred că te-ai gândit serios la asta. Vorbești de un trecut îndepărtat, de mituri ale Războiului Rece. Nu există așa ceva.

— Cred că mă minți, Anatoli, a spus ea mimând un zâmbet în timp ce-și desprindea mâinile dintr-ale lui. Ori primesc una, ori pun punct „parteneriatului” nostru, cum îi spui tu. Când ne întâlnim luna viitoare – o să vii luna viitoare aici la timp, da? – vreau o cutiuță drăguță cu pastile. Să fie din fildeș sau sidef.

— Nu-mi vine să cred, a exclamat Golov. O să mă consult cu Moscova, dar mă îndoiesc că își vor da acordul.

După cum îi era obiceiul, senatoarea a așteptat până la sfârșitul întâlnirii lor ca să scotocească în poșetă și să-i paseze un disc negru peste masă. Înainte ca el să-l pună în buzunar, Golov a văzut sigla Pathfinder înscrisă pe o parte. Senatoarea știa cu siguranță cum să își joace rolul, și-a zis Golov, urmărind-o cum ieșea clătinându-se din local. Zona zoster.

•••

Anatoli Golov stătea într-un balansoar în stil New England într-o cameră din Tabard Inn. Camera mică avea pereți înflorați violet, afișe înrămate cu animale de circ, un covor persan neîngrijit și un pat mare cu baldachin în colț.

După ultima lui întâlnire cu LEBĂDA, ofițerii din *Rezidentura* nu fuseseră slăbiți din ochi deloc. Pentru a nu mai întreprinde nicio deplasare riscantă în scopul detectării filajului, primise acceptul Centrului să încerce o escapadă în portbagaj pentru a nu fi urmărit. În dimineața zilei fixate pentru întâlnire, s-a întins în portbagajul mașinii consilierului economic, respirând oxigen dintr-o mică butelie printr-o mască. În mașină erau trei soții de la ambasadă, care nu se temeau de filaj, îndreptându-se spre Friendship Heights din capătul lui Wisconsin

Avenue. Urmând instrucțiunile, cele trei neveste rubiconde au lăsat mașina în parcarea subterană, au încuiat-o și s-au dus la cumpărături.

O altă nevastă care stătea în parcare a urmărit mașina parcată vreme de un sfert de oră. Nu fuseseră supravegheate. Cărând niște sacoșe pline de cumpărături, s-a îndreptat cu naturalețe spre mașină, a bătut ușor de două ori în portbagaj și l-a deschis, dându-i drumul lui Golov, care era șifonat și întors pe dos.

A înjurat-o pe LEBĂDĂ, i-a înjurat pe cei de la Centru, din Moscova, dar nu era urmărit, trecuse neobservat. Ascunderea în portbagaj funcționase. A ieșit din parcare și s-a îndreptat spre sud mergând pe jos, luând niște autobuze la întâmplare și oprind câte un taxi ocazional. A evitat rețeaua de metrou cu camerele sale de luat vederi omniprezente. A ajuns în Dupont Circle și și-a petrecut două ceasuri prin librării și într-un mic bistrou. La lăsarea serii, la oră de vârf, a dat ocol zonei, îndreptându-se spre sud, pe Nineteenth, traversând N Street și trecând de patru străzi pentru a ajunge la Tabard Inn. Niciun semn că ar fi fost filat. Se îmbrăcase lejer de data aceasta, să se poată pierde în mulțime, cu o jachetă de piele întoarsă trasă peste un pulover maro la baza gâtului, pantaloni largi și pantofi comozi din antilopă. Slavă Domnului că pantofii erau de calitate. Când a intrat în han, și-a pus o pereche de ochelari cu rame groase și lentile fără dioptrii.

S-a așezat în apartamentul închiriat și a terminat un platou de scoici grecești care fuseseră coapte pe grătar, cu oregano, brânză de capră, lămâie și ulei și o sticlă de vin rece toscan de Vernaccia. Era ușurat că închiriase camera folosind un fals permis american de conducere și cecuri false de călătorie fără nicio problemă. Trecuseră mulți ani de când nu mai luase o cameră la hotel sub nume fals – aceea era o joacă pentru puștani – și retrăise experiența palpitantă cu o adevărată încântare. În ciuda accentului său străin și a faptului că nu avea nici rezervare, nici bagaje, funcționarul neatent de la recepție fusese mulțumit. Era un gentleman distins. I-a fost arătată camera mică, dar cochetă, de la etajul al doilea, unde urmau să se afle la adăpost de ochii indiscreți. Intimitatea era extrem de importantă, mai ales în acea seară, când îi va da ceea ce-i ceruse.

Și-a terminat masa, s-a dus la baie să se stropească cu apă pe față, s-a uitat în oglindă și a înjurat iar Serviciul. Încuind ușa, a coborât în micul hol și s-a așezat pe o canapea verde, ușor prăfuită, ce era cu fața spre ușa de la intrare. A așteptat încordat cu o revistă închisă în poală.

Senatoarea Boucher a intrat de parcă era la ea acasă. Nu l-a văzut pe Golov stând pe canapea – ochelarii cu lentile false îi schimbau trăsăturile patriciene –, îndepărtându-se de el. Ea trecea printr-o încăpere pentru a fi remarcată, nu pentru a remarca ea pe cineva. Golov a ajuns-o încet din urmă pe hol și a condus-o sus pe scări, la

etajul al doilea. Nu-i văzuse nimeni. El a descuiat ușa și a lăsat-o pe ea să intre prima. Senatoarea s-a uitat în jur și a rânjit.

— Ce drăguț, Anatoli, am bănuit întotdeauna că ești un romantic.

Ignorând comentariul, Golov i-a oferit un pahar cu vin, pe care ea l-a acceptat în loc de scotch.

— Dacă ne întâlnim într-un spațiu privat suntem în mai mare siguranță, Stephanie, a explicat Golov, dar data viitoare trebuie să alegem un alt hotel. Insist, și cei de la Moscova insistă și ei.

— Ce drăguț din partea voastră, a exclamat LEBĂDA, întinzând paharul să-i mai pună vin. Mi-ai adus… vitaminele? Spune-mi că da, Anatoli, și o să fiu nespus de fericită.

Golov și-a amintit de un agent pe care îl coordonase cândva în Beirutul de Est, un creștin maronit care se obișnuise așa de mult să ceară bani și cadouri înainte să transmită informațiile, încât situația devenise imposibilă. Golov trimisese o unitate Vympel a KGB să-i scufunde trupul greu dincolo de Raouche și Pigeons' Rocks, în adâncul mării. S-a uitat spre LEBĂDĂ visând cu ochii deschiși.

— Am vești bune, a anunțat-o el. A mai turnat un pahar cu vin și s-a așezat lângă ea pe canapeaua mică de pluș. A scos o cutie dreptunghiulară din buzunarul de la jachetă și a pus-o pe masă. A deschis-o pentru a-i arăta un stilou elegant așezat pe un suport de mătase albastră. Era un Montblanc Etoile, cu ceas fumuriu, capac crem strălucitor și cu steaua albă a mărcii Montblanc în vârf. În capătul agățătorii avea o perlă Akoya. Boucher s-a întins după stilou exclamând:

— Ce frumos!

Golov a oprit-o cu delicatețe, ținând-o de încheietură și împingându-i mâna înapoi.

— E un stilou frumos, a spus LEBĂDA. Dar eu am cerut altceva, o pastilă.

— Nu există pastile, a replicat Golov cam dur. Am fost de acord cu cererea ta excepțională și îți dăm asta. A ridicat stiloul și a prins perla cu degetele. Trebuie să strângi perla bine în mână, a spus el. Și să tragi încet, dar ferm…

Brusc, perla s-a desprins. Era prinsă de capătul unui ac care a ieșit dintr-un canal din partea interioară a agățătorii. Acul avea o nuanță arămie aprinsă, de parcă ar fi fost ținut deasupra focului. Golov a introdus acul la loc în lăcașul din agățătoare și a împins ferm perla înapoi în suport, la locul ei.

— Ce este asta? a întrebat Boucher. Eu ți-am cerut ceva simplu.

— Taci și am să-ți explic, a spus sec Golov. Avea dorința nebună de a scoate iar acul și de a i-l înfige LEBEDEI în gât. Dar s-a calmat. Acul are un înveliș dintr-un compus natural. E suficient doar să te zgârii undeva pe piele și o să aibă efect imediat. Zece secunde. A ridicat

mâna s-o facă să tacă. Ăsta e de mii de ori mai eficient ca o pastilă. Te rog, uită ce ai văzut în filme. O pastilă își poate pierde eficacitatea după un timp, dar cu ăsta nu e nicio problemă. I-a dat stiloul. Acum scoate acul, a spus el, prinzând-o iar de încheietura mâinii. *Foarte încet și cu mare grijă.*

Senatoarei i-au cam tremurat mâinile când a luat stiloul, l-a ridicat în mână și a tras perla încet și ferm, scoțând-o din locul său. Micul ac strălucea palid, însușirea lui amenințătoare fiind accentuată de aspectul său îndesat. Boucher l-a pus cu grijă în lăcașul său și a fixat perla la loc în suport. S-a întors spre Golov ceva mai liniștită.

— Mulțumesc, Anatoli.

Și-a agățat stiloul în interiorul bluzei, între nasturi, și a băut vinul rămas.

Gravitatea momentului trecuse și acum privirea îi colinda prin încăpere, oprindu-se asupra patului cu baldachin și apoi asupra lui Golov.

— Ești cumva interesat? a întrebat ea, spre oroarea lui.

SCOICILE MEDITERANEENE ALE LUI GOLOV

Amestecați oregano proaspăt, suc de lămâie, pesmet, ulei de măsline și brânză feta mărunțită cu unt la temperatura camerei pentru a forma o pastă consistentă. Dați-o la rece. Puneți câte o bucățică de unt pe fiecare scoică deschisă, în cochilia ei, așezată pe un pat de sare. Frigeți-le pe grătar până ce untul se topește, un minut sau două. Stropiți scoicile cu suc de lămâie.

32.

Roma își etala acoperișurile de ocru și marmura strălucitoare în lumina vie a soarelui. În văzduh răsuna zumzăitul motoretelor conduse de fete cu părul întunecat și pantofi cu tocuri din piele de crocodil. Generalul Korcinoi trăgea aer adânc în piept. Își aducea aminte că acesta fusese fostul său teritoriu de activitate. A comandat prânzul într-o italiană demodată, dar elegantă. Dominika nu mai auzise de *spaghetti alla bottarga,* dar bolul de paste lucind de ulei, cu *bottarga di muggine,* icre de chefal presărate pe deasupra, a dat-o gata. S-a uitat la Korcinoi care a dat din cap încântat. Nu semăna deloc cu caviarul rusesc, s-a gândit ea.

Erau în La Taverna dei Fori Imperiale, două cămăruțe cu mese acoperite cu fețe de masă și picturi murale pastelate pe pereții albi de stuc, cu gresie în negru și alb pe jos. Restaurantul se afla la jumătatea străzii Via Madonna dei Monti, o alee îngustă, antică, situată în permanenta penumbră a clădirilor de locuințe cu brutării și magazine de obiecte din lemn la parter, în aer plutind mirosul de pâine coaptă și rumeguș.

Dominika îl contactase pe șeful Stației CIA americane cu o zi înainte și îi transmisese mesajul, lăsându-i numărul ei de mobil. Korcinoi o urmărise atent înainte și după întâlnire – era calmă și tare ca stânca – și fusese mulțumit. Mergea încântată pe stradă, cu obrajii îmbujorați, în ochii ei mari reflectându-se jeturile de apă ale atâtor fântâni cu delfini.

Korcinoi a schimbat de unul singur planul operațional imediat ce au plecat de la Moscova. A insistat tacit să îi contacteze inițial pe americani pe stradă, discret, și apoi să folosească un apartament închiriat de CIA pentru discuții.

— Iartă-mă, dar nu am încredere în unchiul tău și nici în Ziuganov, i-a mărturisit Korcinoi Dominikăi acum, când se plimbau după masa de prânz. Au trecut încet pe lângă Forum, pe pavajul *sanpietrini* și au urcat o străduță îngustă, verificând dacă erau urmăriți. Au pus un euro într-o cutie metalică și au coborât în Închisoarea Mamertine, imaginându-și-l pe Sfântul Petru împins cu capul plecat în temniță prin scobitura făcută în piatra Colinei Capitoliului. Închisoarea i-a răvășit și au plecat repede, întorcându-se înapoi la lumină.

În timp ce străbăteau împrejurimile, au avut grijă să se asigure că nu erau urmăriți. Korcinoi i-a vorbit, uneori oprind-o cu o mână pe umăr, descriindu-i ce însemna viața de informator al CIA din interiorul Rusiei, nedepistat de serviciul lor de informații. Au stat pe o bancă lângă un obelisc și au mâncat niște înghețată cu aromă

delicioasă de cafea, uitându-se discret la ceas, la trecători și la mașinile parcate, Korcinoi explicându-i că un spion trebuia să știe să facă diferența dintre risc și imprudență și să evalueze – dar nu neapărat să și accepte – indicațiile ofițerului CIA care îl coordona.

— E viața ta, fericirea ta în joc. Tu decizi în cele din urmă ce să faci și cum să procedezi.

Se simțea eliberată în lumina soarelui roman și, uitându-se la conul rece de înghețată de cafea din mână, i-a povestit lui Korcinoi mai multe despre Helsinki, despre activitățile ei, despre fiorii reci de teamă și încântare pe care îi încercase pentru că avea ceva de ascuns. A vorbit cu reținere despre Nate, pentru că nu știa ce simțea el pentru ea și nici măcar ce simțea ea. Oare el o privea în primul rând ca pe o agentă și abia după aceea ca pe o iubire trecătoare? Era prea greu, și Korcinoi vedea și înțelegea asta.

Generalul i-a vorbit despre reținere, prudență și răbdare, cele trei lucruri care îl ajutaseră să supraviețuiască vreme de 14 ani ca informator al CIA. Era de la sine înțeles că urmau să „lucreze împreună”, dar n-au încercat să își definească parteneriatul lor ulterior. Știau că spionii rareori lucrau împreună. Korcinoi n-a vorbit deloc despre ideea sa de „succesiune” și nici despre rolul ei ca viitoare „moștenitoare”.

N-au discutat însă despre Rusia și despre sentimentele pe care le nutreau pentru țara lor. Și poate nici n-au putut. Era un teren minat de trădare, așa că au lăsat baltă acest subiect. Aveau să revină asupra lui mai târziu. În acel moment aveau doar atâta timp cât să detecteze un eventual filaj și să se îndrepte spre locul de întâlnire pentru a da ochii cu „inamicul lor numărul unu”.

•••

MARBLE informase Langley printr-un mesaj fulger via satelit că semnalul de sosire a lor în oraș era contactarea șefului Stației americane de la Roma de către Dominika. Asta avea să atragă după sine o întâlnire în 24 de ore, în mod ironic într-un fost loc conspirativ al KGB-ului, în Villa Borghese, pe care și-l amintea din urmă cu 15 ani. Îi mai transmisese și o informație scurtă lui Benford – *Ea a trecut de partea noastră acum* – prin care îl informa că o racolase pe Dominika. Era o situație nemaiîntâlnită. Doi agenți dubli care se cunoșteau bine unul pe altul și erau coordonați de aceeași persoană, întregul lor caz fiind condus de un savant lunatic, șeful contrainformațiilor, două vânători de „cârtițe”, ceea ce impunea alegerea atentă a unui loc unde să ia masa. La urma urmei, erau la Roma, s-a gândit MARBLE.

Telefonul mic și ieftin al Dominikăi a sunat în vreme ce urcau scările spre capătul nordic al Zidurilor Aureliene, zărind în fugă copacii verzi-albăstrui, țiglele de culoarea biscuiților și cupolele

aurite. A răspuns Korcinoi în italiană și a ascultat vreme de zece secunde, apoi a închis brusc telefonul.

— Au ajuns. Vrei să facem o plimbare în parc?

Au străbătut pe jos prin arșița amiezii romane parcul, trecând prin Porta Princiana și intrând în Villa Borghese. Korcinoi purta un costum gri, subțire, și o cămașă închisă la culoare, deschisă la gât, Dominika o fustă bleumarin și o bluză în dungi roz și albastre. Avea părul strâns din pricina căldurii. Împreună arătau precum un tată cu fiica sa, ca niște localnici înstăriți, care se duceau probabil să viziteze muzeul din centrul parcului. Korcinoi și-a dat seama că ea era emoționată și nervoasă, ochii săi albaștri îi scăpărau. A observat și cum verifica rapid din priviri dacă erau urmăriți, analizându-i pe trecători.

Bineînțeles că el cunoștea parcul. Fusese trimis în misiune la *Rezidentura* din Roma ca ofițer debutant. Acolo se întâlnise cu informatori, îngropase pachete în ascunzători, iar tânăra lui soție îl păzea. Trecuse o groază de timp de atunci. Acum traversa împreună cu Dominika aleile largi pietruite, inundate de lumina soarelui ce se strecura printre platani. A condus-o pe lângă havuzuri strălucitoare și s-au oprit la Fontana dei Cavalli Marini, cu caii de mare cu picioarele din față ridicate, cu copitele despicate. Au dat ocol hipodromului din Piazza di Sienna și au coborât pe Viale del Lago. N-a observat niciun indiciu de filaj, în ciuda traseului lor în serpentină. Mai erau două minute până la locul de întâlnire. Mai mult a simțit decât a băgat de seamă că Dominika devenea nervoasă, încordată. A luat-o de braț și i-a spus o glumă:

— La KGB vine un om speriat. „Mi-a dispărut papagalul”, a spus el. „Noi nu ne ocupăm de așa ceva”, i-a răspuns KGB-ul. „Du-te la poliție”. „Scuzați-mă”, a insistat omul, „sigur că știu că trebuie să mă duc la poliție. Mă aflu aici doar pentru a vă spune în mod oficial că nu sunt de acord cu papagalul acela”.

Dominika a chicotit, apoi și-a acoperit nasul cu mâna. Korcinoi s-a uitat la ea și și-a dat seama că instinctul nu-l înșelase. Ea urma să fie cea care avea să-l înlocuiască. Era în stare de asta. Benford avea să-și dea seama imediat ce o vedea.

S-au apropiat de un mic lac artificial cu un templu clasic ionic al lui Esculap în mijlocul unei insule. Urmărind privirea lui Korcinoi, Dominika a văzut un bărbat scund, ciufulit, care stătea pe o bancă pe marginea lacului.

— Benford, a spus Korcinoi. O să-l salut. Și l-a salutat cu capul îndreptat înspre insulă. Continuă să dai ocol lacului, a învățat-o el. E un pod care leagă insula de țărm. El s-a dus spre bancă. Dominika a văzut că bărbatul se ridicase și a dat mâna cu Korcinoi. Apoi s-au așezat.

Dominika a început să dea ocol micului lac, abia simțindu-și

picioarele. Inima îi bătea nebunește și simțea un nod în gât. Ce urma să-i spună ea lui? Că-i fusese dor de el? Glupîi. *Era stupid. Trebuia să dea dovadă de profesionalism. Nu erau numai ei doi acolo. Mai erau și alte persoane de față și aceea era prima zi din restul vieții sale de spioană. Trebuia să dea dovadă de profesionalism.*

Sub o salcie de pe țărm a văzut o siluetă întunecată ce stătea în mijlocul podețului de oțel elegant arcuit. A recunoscut personajul din umbră, așa cum stătea sprijinit de balustradă. I-a putut vedea haloul din jurul capului, mai întunecat decât își amintea, dar poate că era umbra copacului. Se ridicase, venea spre ea, pașii lui răsunând pe podețul de oțel.

Flori de salcie pluteau în apa liniștită. S-a îndreptat spre el și i-a întins mâna.

— *Zdravstvui,* a spus ea. Bună. Stătea nemișcată, așteptând ca el să spargă gheața, să treacă peste strângerea ei de mână și s-o ia în brațe.

— Dominika, ce mai faci? I-a întins mâna și ea i-a apucat-o, simțindu-i strânsoarea, aducându-și aminte totul. Ne făceam griji în privința ta, e atât de mult timp de când nu mai știam nimic. Era exact așa cum și-l amintea, învăluit în haloul său violet, strălucitor.

I-a dat drumul la mână.

— Sunt bine, a spus ea. Lucrez cu generalul. Asta se știa acum, secretul pe care-l căutase.

Nate nu voia să vorbească despre MARBLE cu ea, din cauza regulilor de compartimentare a responsabilităților. Își repetase în gând ce urma să-i spună când aveau să se întâlnească: cum se gândise la ea în fiecare zi, cât de mult însemna ea pentru el, dar nu i-a ieșit.

— Mă bucur că ai scăpat, a spus el. Avem atâtea de povestit. S-a ascultat cum bătea câmpii, vorbind prostește ca un ofițer de caz de mâna a doua. În scurt timp, avea să revadă în minte întâlnirea cu ea.

Dominika și-a putut da seama ce eforturi făcea el – haloul său vibra de parcă era acordat la ritmul în care îi bătea inima. S-au privit fără să-și spună nimic și Dominika stătea încordată pentru că știa că avea să-l ia în brațe dacă nu se mișca în următoarele trei secunde.

Au auzit un pocnet ușor din degete și Nate și-a ridicat capul. Benford făcea semne cu mâna. El și Korcinoi se ridicaseră acum. I-a făcut semn iar și s-a urnit din loc. Nate i-a făcut și el cu mâna în semn de încuviințare, apoi s-a îndreptat spre cei doi bărbați împreună cu Dominika.

•••

S-au așezat toți patru în elegantul salon al apartamentului lui Benford de la hotelul Aldrovandi, din partea opusă a parcului. Tonuri de pământ, calde, o vază cu flori, o podea orbitor de albă din marmură. În grădina de jos se afla o piscină azurie, înconjurată de chiparoși. Vântul ce pătrundea pe ușa deschisă a balconului unduia în

spirale perdeaua albă, fină. Pe masă stătea nedesfăcută o sticlă de vin într-o frapieră de aramă.

S-au așezat în jurul unei măsuțe de cafea, cu perdelele fluturând întruna. Benford continua să vorbească despre situația nemaiîntâlnită a lui MARBLE și a Dominikăi.

— Nu este normal, a spus el. Securitatea este sub orice critică. O să ne apucăm să luăm imediat măsuri.

— O idee excelentă, a aprobat MARBLE. Aș vrea să vorbesc cu tine, Benford, chiar despre acest subiect, între patru ochi. Mă tem că ar fi cel mai bine, cel puțin pentru moment, dacă Dominika nu s-ar afla în cameră. Și deși îl apreciez pe Nate pentru că este ofițerul meu de caz, sunt sigur că nu l-ar deranja să se ducă și el cu Dominika, să-i țină companie.

Cei doi au plecat din cameră și MARBLE s-a întors spre Benford, care își aprindea o țigară.

— Fata e tânără și pasionată, dar e și inteligentă, a spus el. De când am luat-o la mine în departament, stă și mă cântărește din priviri fără să-mi spună nimic. Mi-am putut da seama de hotărârea ei. Am făcut-o să admită că a fost și ea racolată de voi în Helsinki. Bănuiam asta. Aveai de gând să-mi spui vreodată?

Benford a dat din umeri.

— Și am adus vorba despre mine indirect, dar ea s-a prins imediat. Am discutat despre riscuri, primejdii, activitate – despre infiltrarea în Centru. Ea a ascultat fără să clipească, fără să tresară. Ceea ce e chiar mulțumitor, a concluzionat MARBLE.

— E cât se poate de liniștitor, a replicat Benford sec. Totuși, cred că, fiind tânără debutantă, o să aibă de înfruntat dificultăți în Serviciu. O să treacă ani buni până să obțină o poziție importantă, dacă asta se va întâmpla vreodată.

— Cunoști și tu Jocul la fel de bine ca și mine, Benford, a spus MARBLE. Cei care încep de jos și progresează pe parcurs sunt cei mai buni, cei mai de încredere. Ea e perfectă.

— Și o să fie ea în stare să te denunțe? *Va putea*?

— O s-o facă dacă nu va realiza ce face. Performanța ei va fi și mai convingătoare, iar surpriza ei va fi spontană. În orice caz, va respecta instrucțiunile. Sunt convins de asta.

— Asta e absurd, a spus Benford. Noi avem nevoie de tine acum mai mult ca oricând. Gândul că te vom pierde înainte de vreme…, și-a stins țigara într-o scrumieră de cristal.

MARBLE a dat din cap.

— Nu putem calcula timpul. Nu am cum să știu cât de tare se vor apropia de mine. Vania nu stă cu mâinile în sân. Ca să nu mai vorbim de *kanareika zapadnaia*.

— Tradu-mi, te rog, a spus Benford.

— Testul canarului, capcana de care se folosește. Și Dumnezeu știe ce-or mai pune la cale el și Ziuganov.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nu știu cât timp mai am. E extrem de important ca Dominika să fie pregătită cât mai curând posibil. Dacă mă prind înainte ca ea să apuce să mă denunțe, n-am câștigat nimic.

— Scuză-mi franceza, dar e o prostie, a spus Benford.

— Nu te mai plânge, prietene. Noi facem ceva fără precedent în meseria noastră. Negociem un an sau doi de continuare a activității mele în schimbul înlocuirii mele cu cineva nou, care poate să activeze vreme de 20, 25 de ani. E o mișcare inspirată.

Benford a dat din cap.

— Nu pentru asta ai lucrat tu în toți acești ani, cu atâtea riscuri. Meriți să te retragi, meriți recompense.

— Răsplata mea va fi să las lucrurile în ordine, să îmi continui activitatea prin ea. Rămâne între noi doi să alegem momentul potrivit, a spus el.

— Deplasarea asta la Roma nu este poate cel mai bun moment, a opinat Benford, aprinzându-și o altă țigară. Nu vrem să așteptăm prea mult, dar aș vrea să mai stăm în expectativă suficient de mult încât să observăm dacă prinde cineva mica mea momeală.

— Îmi spui despre ce e vorba? a întrebat MARBLE.

— Am anunțat că informatorul infiltrat suferă de zona zoster. Asta e ceea ce ai comunicat tu că i-a spus Egorov lui Nasarenko.

— Bietul Nasarenko. Pot să te întreb cui i-ai aruncat momeala asta? a întrebat MARBLE.

— Unui număr de 15 membri ai SSCI, unor oficiali de la Pentagon, câtorva membri ai personalului Casei Albe, a enumerat Benford. Un grup suficient de mic încât să-i putem verifica dacă primim vreo reacție de răspuns la testul canarului.

— *Vsego dobrogo,* prietene, îți urez noroc, i-a spus MARBLE. O să fiu cu ochii în patru și o să-ți dau de veste dacă bietul Nasarenko o să se arunce de la fereastră.

— Foarte bine, a spus Benford și dacă ai putea să mai afli și alte informații…

— Am eu ceva în minte, dar pentru mai târziu, i-a promis MARBLE.

•••

Nate și Dominika stăteau amândoi în camera lui și vorbeau în șoaptă. El se purta nonșalant, dar ea știa ce știa, putea să vadă cât de intensă era aura lui. Îi repetase că fusese îngrijorat din pricina ei, așteptaseră cu toții niște vești și au fost toți ușurați atunci când generalul Korcinoi a raportat că ea era în siguranță. S-a învinuit pe sine pentru ceea ce i se întâmplase ei, că fusese rechemată la Moscova. Însă acum își puteau relua relația, urmau să lucreze iar împreună.

Dominika s-a gândit că Nate vorbea exact ca la carte despre relația lor profesională, ca un ofițer de caz care coordonează un agent, ceea ce și era. Fusese *îngrijorat,* apoi *ușurat.* Minunat! *Cito za divo*!

Nate s-a ascultat cum bătea câmpii. Realiza prezența celorlalți doi bărbați din camera alăturată, își dădea seama cât de nepotrivit era momentul, știa că trebuia să se stăpânească. S-a bâlbâit și a tăcut atunci când i-a văzut fața. Era elegantă, uluitoare, calmă. Își amintea expresia aceea, felul în care își ținea gura. Începuse să se enerveze. După lungile luni petrecute departe unul de celălalt, fără a ști dacă ea mai trăia, acum, în prima oră petrecută împreună, el o scotea din sărite.

Și acum ce mai urmează? s-a întrebat ea. Fuseseră despărțiți și ea își făcuse unele speranțe, numai că lucrurile păreau să stea cu totul altfel. Nu se mai puteau întoarce la zilele nebune de la Helsinki, când se strecura afară din *Rezidentura* lui Volontov cu documente ascunse sub pulover. Lungile după-amiezi din micuța și însorita casă conspirativă, când găteau la micul aragaz, erau de domeniul trecutului. Și micul dormitor iluminat de lună era la fel.

Ea era doar o *fantazerka,* o visătoare prostuță. Foarte bine, putea să fie preocupată numai de activitatea lor și n-avea de gând să-i facă viața ușoară. I-a povestit fără menajamente despre rechemarea sa la Moscova, despre celulele din Lefortovo, despre zilele nesfârșite de interogatorii, despre bătăi și buze învinețite și despre cum mai scârțâiau celulele de izolare din capetele coridoarelor atunci când era ea împinsă înăuntru.

El a pălit atunci când ea i-a spus că îi păstrase chipul în minte și asta o ajutase să reziste, aducându-și-l aminte și luându-l cu ea atunci când mergea de-a lungul coridoarelor și în celulele de acolo. Nate n-a reacționat, dar ea i-a zărit privirea, și haloul lui violet din spate era aprins din pricina emoției. Răvășit, s-a ridicat de pe scaun.

Nate a turnat niște vin de la un bufet aflat în partea cealaltă a camerei și Dominika s-a ridicat și s-a dus după el. Lui îi tremura mâna în timp ce umplea paharele. Nu era în stare să se uite la ea. Știa că, dacă în acel moment s-ar fi atins, el ar fi fost pierdut. S-a întors spre ea. S-a uitat la părul ei, la buzele ei, la ochii ei nespus de albaștri. Ochii lui îi spuneau, *nu, nu trebuie,* dar avea un nod în gât și îl durea stomacul, și i-a cuprins fața în mâini și a sărutat-o, aducându-și aminte ce gust avea.

S-au sărutat nebunește, de parcă ar fi venit cineva să-i despartă. Dominika îl ținea strâns de gât și l-a împins spre micul balcon de marmură din spate, în lumina ce pălea. Porumbeii zburau printre vârfurile chiparoșilor, fiind învăluiți în umbra asfințitului. Nu se auzea niciun sunet și nu era nicio adiere de vânt. L-a împins spre balustrada balconului și, pe tăcute, pe bâjbâite, s-au împiedicat în catarama lui

de la aurea, au tras de rochia ei și ea s-a ridicat pe vârfuri, cu fața la el, ca o prostituată de pe aleea Kopevski. S-a prins puternic de fierul strunjit cu încheieturile albe, a ridicat un picior și și-a agățat pantoful de balustradă. Și-a zdrobit gura de a lui și geamătul ei i-a ajuns până în stomac. Corpul îi tremura, a dat drumul la balustradă și și-a încolăcit brațele în jurul lui pentru a se sprijini. Tot acest tremur și fior i-a speriat pe porumbeii cuibăriți în copaci, care au zburat bătând din aripi printre crengile chiparoșilor.

Înlănțuirea lor era minunată, era firească și logică, iar pentru Dominika, micul balcon și Nate, care o săruta, deveniseră întregul ei univers. El i-a strâns și mai tare talia, picioarele ei începând să tremure. I-a șoptit *dușenka* în ureche și porumbeii și-au luat zborul în întunericul nopții.

Timp de două minute nu s-au mai mișcat, apoi Dominika a început să respire sacadat atunci când el a sărutat-o și s-a desprins din îmbrățișare, netezindu-și fusta. El și-a băgat în pantaloni cămașa ieșită în afară. S-au întors înapoi înăuntru. El a aprins o veioză și i-a dat un pahar cu vin. S-au așezat unul lângă altul, uitându-se drept înainte, fără să scoată un cuvânt. Dominikăi îi tremurau picioarele și își putea simți inima bătându-i nebunește. I s-a părut că Nate voia să spună ceva, dar tocmai atunci a intrat în cameră Benford să-i cheme la cină.

•••

Serghei Matorin, asasinul SVR-ului de la Direcția F, stătea la o măsuță de pe trotuar la Harry's Bar din capătul străzii Veneto. Avea o vedere de ansamblu a intrării principale a hotelului Dominikăi de pe Via di Porta Princiana și aștepta să îi zărească pe ea, pe Korcinoi, dar mai ales pe tânărul american. Mintea lui ageră reținuse chipul lui Nate înainte de a pleca de la Moscova. *Ar fi trebuit să aibă ceva activitate de-acum,* s-a gândit el. Simțea o apăsare în piept și gura îi era uscată.

Era tentat să dea buzna în camera Dominikăi, să aștepte în întuneric, într-un colț, învăluit în mirosul lui oțetit și înecăcios, dar șeful lui, Ziuganov, îi dăduse instrucțiuni stricte să rămână complet neobservat, să nu facă gesturi pripite, să pândească un prilej potrivit, să nu facă greșeli. Așa că se mulțumea să stea și să aștepte.

A urmărit cu privirea câteva tinere care s-au urcat pe scara rulantă de la Galeria Borghese de la subsol, dar le-a ignorat visând cu ochii deschiși la grupul de femei și de copii afgani ce se ascunseseră în spatele unei stâne de oi, printre noroaie și pereții stâncoși din vârful unui deal în timpul unui atac din provincia Parwan. În timp ce grenadele rușilor din GP-25 zburau la joasă înălțime înconjurându-i, țipetele femeilor s-au amestecat cu fâsâitul bombelor până ce au amuțit. Un claxon răgușit al unei mașini ce trecea pe stradă l-a trezit din reverie și i-a părut rău.

SPAGHETTI ALLA BOTTARGA

Căliți usturoi în ulei de măsline până se rumenește, apoi scoateți-l. Adăugați unt și o lingură de icre bottarga di muggine*, dar nu le gătiți în exces, pentru că devin amare. Adăugați paste fierte al dente și amestecați să se pătrundă. Dați-le deoparte. Mai adăugați unt și încă o lingură de bottarga. Presărați pătrunjel proaspăt tocat*.

33.

Anatoli Golov ar fi fost mișcat să afle cât de tare îl admirau Orionii studiindu-i tehnica de acțiune în teren. Ăsta e un maestru, un intelectual, un artist, spuneau ei. El nu folosea regulile greoaie de acțiune în teren ale SVR-ului, sancțiunile, traseele de detectare a filajului în mare viteză, comportamentul arogant, „provocările" ofensatoare la capătul cursei. Stilul său reflecta îndelungata sa experiență ca ofițer de operațiuni în Europa și America. Prin traseele alese, urmărea cu grijă filajul, îl ținea cu botul pe labe și numai după multe ore de manipulare fină îl dădea gata de-a binelea. Dar Orionii observaseră anumite stereotipuri, preferințe, predilecții în traseele lui Golov. El nu-și dădea seama de predictibilitatea sa plină de stil, că își trăda manevrele sale preferate. Una dintre acestea era să execute o întoarcere în „cârlig de undiță" (ocol la 180°), un *rîbolovnîi kriuciok* pe traseu după aproximativ trei sferturi de drum de obicei drept. Era o manevră extrem de eficientă prin care dispărea pur și simplu.

Aceasta îi deruta pe agenții FBI, care vreme de luni de zile se ținuseră scai după el pe partea dreaptă. Echipajele frustrate erau gata să-i dea o lecție cât de curând blocându-i mașina și făcându-l să dea ocol de trei ori pe șoseaua de centură înainte să-l lase să iasă din încercuire. Orionii, urmărind de pe flancuri, dădeau dovadă de mai multă răbdare. Ei studiau atent manevrele lui Golov, voiau să le înțeleagă, să le aprecieze, să își confirme impresiile. După ce el dispărea, capătul „cârligului său de pește" era adevărata direcție indicată de busolă; indica destinația sa finală – și a agentului său – tot la fel de clar cum capătul Carului Mare indică Steaua Polară.

Era vorba de matematică, nu de altceva. Golov ar fi fost în siguranță dacă făcea doar cinci trasee de detectare a filajului pe an. Dar spionii ruși de la *Rezidentura* din Washington fuseseră sub asediu. Aveau misiuni, întâlniri cu oameni de legătură, cu informatori, mai ales Golov. El avea monstruoasa sarcină de a îi purta de grijă LEBEDEI și trebuia să treacă neobservat atunci când se întâlnea cu ea. Și pentru asta trebuia să efectueze două sau trei ture de detectare a filajului pe săptămână. Asemeni unei vedete de cinema trecute de prima tinerețe care acceptă orice rol poate obține, trucurile din teren ale lui Golov își pierdeau din eficiență.

Stând în jurul unei mese mari într-un restaurant Maryland Sizzler suburban, Orionii au savurat meniul special Early Bird Dinner Special înainte de lăsarea întunericului. În acea seară era o echipă restrânsă, doar cinci persoane, dar asta nu conta. Erau toți luptători încercați.

Orest Javorski amplasase trunchiuri de copaci din polistiren,

prevăzute cu circuite electronice integrate în zăpada din Fulda Gap[28] ca să asculte rondul de noapte al soldaților ruși. Mel Filippo își condusese omul de legătură din Brașov ținându-l de mână pentru că acesta rămăsese orb. Clio Bavisotto îi cântase Chopin lui Tito în vreme ce soțul ei spărgea seiful la etaj. Johnny Parment racolase un general al Viet Cong-ului din Hanoi sub nasul unei echipe de supraveghere formată din 21 de urmăritori. Și în coada mesei se afla „Filosoful” cu bărbuță de țap Socrates Burbank, ce avea aproape 80 de ani, care fusese căsătorit și divorțase de trei ori, Buddha care inventase Trapa și care dădea tonul și dirija tot echipajul de pe scaun.

Burbank valsase cu Porcul, făcuse de toate. Când avusese 20 de ani, îl scosese clandestin pe un agent cu familia acestuia din Budapesta, trecând de tancurile postate în Piața Eroilor. Instalase fanioane luminoase pe plajele întunecate din Golful Porcilor. Stătuse într-o casă conspirativă supra-încălzită din Berlin, trăgându-l de limbă pe un general rus îmbătat turtă cu votcă și ținându-i ligheanul între picioare ca să vomite. Nici măcar Benford nu intervenea atunci când Burbank conducea echipa Orion, cu câte un creion unsuros între degete, cu hărți plastifiate pe genunchi, un Toulouse-Lautrec ținând în mână o stație radio și vorbind cu glas scăzut amibei.

În acea după-amiază s-au adunat o mulțime de nori întunecați înspre miazănoapte, ceea ce a culminat cu o serie de averse de ploaie cu fulgere care au paralizat Washingtonul. Străzile inundate erau înțesate de trunchiuri de copaci, șoseaua de centură ajunsese să se blocheze și ambele aeroporturi își suspendaseră activitatea. Pentru o operațiune obișnuită de detectare a filajului era o noapte de coșmar și o noapte perfectă în același timp.

Golov se folosise de trafic pentru se verifica, în vreme ce se îndrepta încet dinspre ambasadă spre sud prin Georgetown, traversând fluviul pe Key Bridge și apoi luând-o spre sud, de-a lungul râului Potomac și oprindu-se când în Crystal City Underground, când în Old Town Alexandria. Opririle în ploaia ecuatorială erau mai mult decât neplăcute – atunci când a terminat de făcut câteva cumpărături sporadice în Alexandria era ud leoarcă. Și tot așa erau și agenții FBI care îl urmăriseră indispuși.

În ciuda vremii, Golov încerca să lase impresia că destinația sa finală era Mount Vernon, ajutat de un traseu facil și liniar în direcția aceea. Concertele de seară și mesele îmbelșugate erau ceva obișnuit la conac și nicio echipă de supraveghere serioasă nu s-ar fi dat în lături să împânzească zona dacă vreun iepure ar fi dat de înțeles că se îndreaptă în direcția aceea. Exact asta a făcut FBI-ul, trimițând două mașini înainte și păstrând patru mașini în spatele lui Golov. Era momentul ca acesta să arate ce era în stare. Mișcarea sa urma să fie acoperită de trafic și FBI-ul era mult prea în spate. „Cârligul său de

undiță” era o întoarcere rapidă spre panta către Wilson Bridge, traversând râul Potomac spre Maryland și Oxon Hill, să treacă prin Forest Heights și apoi să se îndrepte spre Anacostia.

Un nor de fum și dus a fost. O jumătate de oră mai târziu, agenții FBI au transmis îmbufnați că îl pierduseră pe Golov pe autostrada GW Parkway spre sud, Mount Vernon era exclus din ecuație, așa că urmau să reia același traseu, întorcându-se prin Alexandria spre nord în zona suburbană a Virginiei. Golov îi păcălise bine de tot, făcându-i să se îndepărteze foarte tare.

Ploaia s-a oprit și traficul a scăzut atunci când Golov s-a îndreptat spre partea de nord prin sud-vestul Washingtonului, schimbând ruta în repetate rânduri, întorcându-se înapoi, oprindu-se la curbe pentru a aștepta și a cerceta terenul. Ștergătoarele îi loveau parbrizul intermitent. Acum mai trebuia doar să traverseze National Mall pentru a ajunge în centrul comercial. Urma să-și parcheze mașina într-o parcare subterană de pe K Street și apoi avea să străbată pe jos cele câteva străzi până la Tabard Inn. Nu zărise nici urmă de filaj. Experiența sa îndelungată îi spunea că nu era urmărit, că era în siguranță, singur.

Creionul unsuros al lui Burbank scârțâia pe hartă. Întoarcerea fusese pe Wilson Bridge – singura explicație – și capătul „cârligului de undiță” ducea spre centrul comercial. A dat la o parte transmițătorul FBI-ului. Singurele lucruri care veneau de pe frecvențele FBI erau numai tâmpenii. A scârțâit în continuare cu creionul și a trasat o linie de pichetare statică de-a lungul laturii sudice a Mallului, cu trei mașini pe străzile Seventh, Fourteenth și Seventeenth, și lăsând tunelurile dinspre străzile Ninth și Twelfth nepăzite. Spre seară, Clio a observat BMW-ul negru al lui Golov străbătând Fourteenth Street. I-a înregistrat direcția și viteza. A intrat în trafic și l-a urmat cum numai o bunică putea s-o facă, cu mare grijă și cu drag.

Celelalte două mașini ale Orionilor au pornit și ele pe urmele lui Golov, folosind trasee paralele pe Eighteenth Street și Pennsylvania. Mel și Socrates au renunțat la urmărire lăsând-o în seama lui Johnny lângă McPherson Square, unde acesta l-a văzut pe Golov intrând într-o parcare. Echipajul s-a pregătit să continue urmărirea pe jos. Și la faza aceea chiar au excelat. Nu mai folosiseră dispozitivul ABC[29] de un deceniu. Dar l-au amețit pe iepure. Au mers drept înainte, apoi s-au întors înapoi, au trecut în față, au înaintat printr-un viraj. Dacă se întâmpla ca Golov să se uite în direcția vreunuia dintre Orioni, acesta nu s-ar fi clintit, nu s-ar fi întors și nici n-ar fi căscat gura la vitrine. Niște ochi apoși i-au întâlnit pe ai lui preț de o clipă, apoi și-au văzut de treabă mai departe cu o indiferență adorabilă, niște păr argintiu ascuns sub niște berete neverosimile, niște șepci prăpădite de pescari, pachete, genți, ochelari de bibliotecar și pipă. Golov, înalt și elegant,

obișnuit cu străzile din Paris sau Londra, nu a observat nimic.

Erau prea buni, prea naturali, prea fluizi. Treceau neobservați printre oamenii obișnuiți de pe stradă, mai ales pentru un ofițer SVR epuizat de stres, sătul de exigențele împovărătoare ale meseriei și care, cu cât se apropia de Tabard Inn, începea să sufere de vedere tubulară. Rusul era ținut în șah de cinci pensionari cu pete de la ficat și genunchi bolnavi de reumatism. Dacă ar fi putut observa pe cineva, se putea întoarce să cumpere un ziar, să comande o cafea, să se ducă acasă, să renunțe la întâlnire. Dar el n-a văzut nimic.

Ploaia se oprise, și atunci când Golov a trecut pe N Street, Trapa s-a închis. Era Tabard Inn, singura posibilitate de pe strada aceea, lăsând la o parte hotelul Topaz. Mel și Clio așteptau deja în holul hotelului, cu pantofii scoși, dezmorțindu-și picioarele și exclamând „Doamne, cum mai dor”. L-au văzut pe Golov luând o cheie de la o cameră și dispărând în sus pe scara îngustă.

Disciplina – și procedura lor de lucru bine bătută în cuie – îi obliga să stea pe loc timp de jumătate de ceas, pentru a observa ce se întâmplă și potențialele persoane de interes. Nu aveau niciun fel de autorizație de a face arestări și, dacă stăteau mai mult de atât, ar fi alertat ținta. Așa că Socrates l-a sunat pe Benford, i-a dat raportul complet, apoi a închis. După aceea a folosit stația radio și le-a dat semnalul de plecare.

Nu fuseseră martori la nicio întâlnire, nu aveau nimic concret. Îl păcăliseră ei pe Golov, dar nici urmă de agent, de suspect. Răbdarea și speranța i-au ajutat să treacă peste seara aceea neconcludentă. Așa cum i-au ajutat și hotdogii de la Shake Shack de pe Eighteenth Street.

Un ofițer rus de informații se întâlnea foarte probabil în secret cu un informator infiltrat în guvernul SUA în timp ce Orionii își comandau porțiile de hotdog. Anii petrecuți de Johnny ca agent operativ în China și-au spus cuvântul printr-o salată de varză cu susan și chilii. Orest era un puritan și nu accepta decât muștar și varză acră. Mel a preferat ceapă și ketchup. Clio, pianista, a ales salată verde cu roșii, bacon și brânză cu mucegai. Socrates îi șocase cu ani în urmă inventând combinația Depth Charge, ale cărei ingrediente se găseau doar la Shake Shack: un amestec dezgustător de cartofi prăjiți la tigaie, ceapă caramelizată, anșoa și sos picant argentinian *chimichurri*. Orionii căzuseră de acord să nu mănânce niciodată în mașini cu Socrates.

•••

Benford vorbea la telefon cu FBI-ul, când țipând și înjurând, când rugându-i să trimită pe loc un echipaj pentru a supraveghea Tabard Inn. Au fost retransmise niște mesaje telefonice, a fost anunțat un șef de tură și au fost mobilizați membrii unei echipe de urmărire. În cele două ceasuri cât le-a luat agenților FBI să încercuiască micul hotel,

Stephanie Boucher venise, se întâlnise cu Golov și plecase. Nu ar fi fost dificil s-o urmărească pe senatoare, cu siguranță nu atât de solicitant pe cât fusese să-l urmărească pe Golov. N-ar fi fost nici așa de solicitant ca urmărirea unui grup de turiști japonezi plimbându-se pe lângă lacul Tidal Basin cu umbrele roz în mâini. De fapt, nu ar fi fost nici pe departe așa de solicitant cum ar fi fost să urmărească un elefant cu un clopoțel la coadă printr-o fabrică de hârtie de orez.

Din pricina imensei sale aroganțe și sociopatii, senatoarea nici măcar nu se uita să vadă dacă era urmărită pe stradă, deși era implicată într-un act suprem de trădare. Parcase într-o zonă aglomerată de pe N Street, în singurul loc liber rămas – conta pe inviolabilitatea oferită de plăcuțele ei de înmatriculare roșu cu alb. Când a plecat de la întâlnirea cu Golov, după ce i-a mai lăsat un disc despre Pathfinder Corporation, s-a dus direct acasă. Iar FBI-ul a ratat tot.

•••

În ziua următoare, Benford a trecut în revistă operațiunea de urmărire efectuată de Orioni în timp ce urla la agenții speciali ai FBI-ului în birou. Nate stătea jos lângă perete, cu spatele sprijinit de spetează.

— Iertați-mă, a spus Benford cu vocea lui pițigăiată de profesor, pe care Nate a luat-o drept un preludiu al izbucnirii unei furtuni în toată regula. Vă informez că șeful misiunii SVR de la Washington, după mai multe ore de urmărire, s-a oprit mai mult ca sigur să se întâlnească cu informatorul american denumit codificat „cazul directorului” de Centru. Agenției voastre i-au luat două ore din momentul în care am sunat eu ca să încercuiască Tabard Inn, aflat la vreo 25 km de sediul J. Edgar Hoover. În ciuda presupusei evidențe a întâlnirii dintre rus și un trădător american, oamenii voștri nu au verificat registrul, nici nu au vorbit cu personalul hotelului, cu atât mai puțin să urce la etaj și să intre în camera lui Golov. Dacă ați fi intrat în cameră și l-ați fi percheziționat pe cel mai experimentat ofițer SVR din emisfera nordică, fără îndoială că ați fi recuperat niște informații confidențiale – sub o formă sau alta – aduse *chiar în seara aceea* de informatorul american al lui Golov.

Agenții FBI s-au foit pe scaunele lor.

— Cu toate acestea, FBI-ul n-a făcut nimic. În acest indiscutabil cel mai grav caz de spionaj din 2001 încoace, voi îl lăsați pe trădător să scape basma curată.

— Suspect, l-a corectat Chaz Montgomery.

Cravata lui avea un imprimeu Gauguin cu o polineziană. Lui Benford i se făcea fizic rău uitându-se la ea.

— Ce? a spus el ridicând vocea.

Nate s-a întrebat dacă discuția aceea avea să se sfârșească prin

împușcarea lui Benford de către unul dintre agenții FBI pentru a-l face să tacă.

— Am spus „suspect”, a repetat Montgomery. Oricine se întâlnește cu Golov este un *suspect.*

Benford s-a uitat de jur-împrejur prin încăpere.

— Chaz, îmi trimiți și mie programa actuală a cursului tău de pregătire de bază de la academie? l-a ironizat el. Mă aștept să descopăr acolo niște poze frumos colorate cu ponei și flori.

— Naiba să te ia, Benford, a izbucnit Montgomery. Știi regulile și presupun că știi cât de cât și legea. Avem nevoie de dovezi clare înainte de a ne apuca să arestăm pe cineva.

— Și să-l alarmați pe Golov? a întrebat Benford.

— Ai auzit vreodată de imunitate diplomatică? Nici măcar nu știm dacă acolo a fost vreo întâlnire sau dacă măcar a avut loc ceva. Putea să se ducă acolo să înmâneze invitații pentru recepția de ziua națională a Rusiei de la ambasadă.

— Doar nu vorbești serios, a spus Benford.

— Știi și tu la fel de bine ca și mine că trebuie să întocmim un dosar solid înainte de a acționa. Aceste investigații necesită timp. E posibil să se întâmple mâine, săptămâna viitoare, anul viitor.

— Voi, oameni buni, sunteți tătari, mongoli, vizigoți, cartaginezi, a spus Benford dând din cap.

— Ce legătură are cancerul cu asta? a întrebat un tânăr ofițer FBI căruia i se zăreau bicepșii prin cămașa albă apretată.

— *Cartagina*, tinere prieten erudit, nu *carcinogen*, i-a explicat Benford. Aș menționa numele lui Hannibal pentru a-ți reaminti de cursurile de Agricultură și Minerit din Abilene, dar mă tem că n-ai să-ți aduci aminte decât de Hannibal din literatură.

— „Hannibal, canibalul”, a spus agentul FBI. Grozav film. Agenția s-a făcut de râs în el.

— Proctor, taci din gură, a replicat Montgomery întorcându-se spre Benford. Nu sunt obligat să-ți dau ție explicații. Dacă ne vom face tema, suspectul se va afla fără îndoială într-o închisoare fără posibilitatea de eliberare condiționată. Dacă facem o greșeală, se va retrage ca un consultant milionar. Crezi că poți să te mai abții încă un pic?

— Cu o singură condiție, a spus Benford, purtându-se ca și cum se simțea jignit de modul direct în care i se vorbise. Vreau ca atunci când se face o arestare să fie prezent un ofițer CIA. Este în egală măsură o problemă de spionaj, nu numai una de încălcare a legii.

— Nu pot fi de acord, a refuzat Montgomery. Directorul n-o să fie de acord. Pe lângă asta, oricine e implicat în anchetă sau urmărire sau arestare e nevoit să se prezinte la tribunal. Dacă nu cumva ai un tip care să nu fie nevoit să-și păstreze acoperirea, ai de gând să

compromiți acoperirea unui ofițer de caz pentru asta?

— Prinderea acestei persoane probabil că va costa agenția un informator prețios, a spus Benford. Vreau să avem un agent al nostru acolo.

— Eu tot nu cred că directorul o să fie de acord, dar o să întreb, a spus Montgomery. La cine să le spun că te-ai gândit?

— La el, a spus Benford arătând spre Nate. El e personal implicat în caz. Stând jos, sprijinit de perete, Nate nu era sigur dacă trebuia să se simtă onorat ori nu. Acoperirea sa se cam dusese pe apa sâmbetei acum. Pe lângă asta, nu avea de gând să îi pună întrebări lui Benford, în niciun caz în fața atâtor agenți FBI.

Agentul FBI musculos s-a uitat în spatele scaunului său la Nate, încercând să își dea seama ce putea însemna că era „personal implicat”.

— Proctor, să nu cumva să vorbești dacă nu ești întrebat ceva în mod direct, a spus Montgomery.

SOS CHIMICHURRI

Cu un cuțit sau robot de bucătărie tocați o legătură de pătrunjel, o căpățână întreagă de usturoi și un morcov. Adăugați ulei de măsline, oțet de vin alb, sare, oregano uscat, fulgi de ardei iute și piper negru și amestecați bine până obțineți un sos gros. Se servește de preferință proaspăt.

34.

Vania Egorov se afla în biroul său uitându-se pe geam și așteptându-se ca factorii operaționali ce se învârteau în jurul lui să intre inevitabil în coliziune. LEBĂDA încă transmitea informații de mare valoare, dar lipsa ei de disciplină avea s-o termine în cele din urmă. Iar el nu îndrăznea să se gândească să o piardă pe LEBĂDĂ.

Veștile de la Korcinoi, abia reîntors din Italia, nu erau cine știe ce. Se întâlniseră cu Nash, reluaseră legătura, el acceptase povestea potrivit căreia Dominika lucra la serviciul de curierat. Stabiliseră un plan de contact general. Mergea prea încet, mereu prea încet.

„Cârtița” era încă în libertate, reprezentând o amenințare pentru LEBĂDĂ, pentru alte cazuri, pentru el însuși. I-a ordonat lui Korcinoi să o pregătească pe Dominika pentru o altă deplasare, aparent pe post de curier. Avea nevoie de rezultate. Atunci a sunat telefonul special.

— Nesatisfăcător, a spus președintele. Sper că ai să faci ceva pentru a pune la cale o întâlnire ulterioară fără întârziere.

Ca fost ofițer KGB, președintele Putin știa cât de important putea fi momentul unei operațiuni.

— Da, domnule președinte, i-a răspuns Egorov, este deja programată o nouă deplasare a agentei. Rezultatele nu vor întârzia să apară. Doamne, acum îl ducea cu zăhărelul pe Putin.

— Foarte bine, a spus președintele. Unde?

Egorov a înghițit în sec.

— Suntem pe cale să stabilim precis care locație din străinătate este cea mai avantajoasă. Vă voi informa de îndată ce voi lua o hotărâre.

— Atena, a sugerat Putin.

— Domnule președinte? s-a mirat Egorov.

— Trimite-o pe agentă, pe nepoata ta, la Atena. Amenințările sunt minime, avem oameni în cadrul poliției.

De ce oare insista să fie Grecia?

— Da, domnule președinte, a spus Egorov, dar Putin deja închisese.

•••

La un etaj mai jos, Ziuganov se uita la un ochi cuprins de albeață și la craniul morții.

— Pregătește-te pentru Atena, a spus piticul și s-a uitat la Motorin cum s-a sculat și a ieșit din birou. Ziuganov s-a gândit că Dominika putea să se afle în pericol dacă se trezea prinsă între maniacul acela din Spețnaz și ținta lui, dar era inevitabil.

•••

Benford a studiat proiecte de apărare clasificate și a parcurs șiruri de nume. Aștepta un răspuns la cursa întinsă de Egorov. Orionii

încercau iar să-l păcălească pe Golov pe străzile din Washington. Dar el avea nevoie de rezultate imediate.

Discutaseră la Roma și MARBLE știa ce să facă, deși existau riscuri, și Benford a acceptat fără tragere de inimă. Korcinoi a coborât la laboratorul Directoratului T de la etajul întâi. Nasarenko stătea la biroul său, pe care erau îngrămădite o mulțime de hârtii, cutii și dosare. O masă lungă de lângă perete era înțesată până la refuz și cu toate vraiște. Nasarenko a ridicat capul spre el, umflându-i-se nodul lui Adam.

— Iuri, te rog, scuză-mă pentru deranj, a spus Korcinoi ducându-se spre biroul lui și dând mâna cu el. Pot vorbi cu tine?

Nasarenko arăta ca un marinar prins pe neașteptate pe un sloi de gheață pe cale să se topească, care se uita la deschizătura ce se lărgea între nava sa și gheață.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nasarenko. Fața îi era pământie și părul – niciodată prea bine pieptănat – îi era țepos și lipsit de strălucire. Ochelarii îi erau aburiți și murdari.

— Am nevoie de sfatul tău într-o problemă legată de comunicații, a precizat MARBLE și, timp de un sfert de oră, au discutat despre un sistem de comunicații de rezervă pentru o țintă de racolare canadiană. Nasarenko a vorbit cu un aer absent, agitat și mișcându-și degetele convulsiv.

Korcinoi s-a aplecat peste biroul lui, apropiindu-se de el.

— Ce te frământă, prietene? a întrebat el.

— Nimic, a răspuns Nasarenko. E vorba doar de faptul că s-au adunat multe lucrări.

— Dacă aș putea face ceva să te ajut…

— Nu e nimic, a spus Nasarenko. Doar o mulțime de lucrări. Primesc o groază de date. Am nevoie de traducători, de analiști. Își îndoia degetele spasmodic în timp ce vorbea. Știi câtă informație e pe un singur disc? Și-a învârtit scaunul pentru a se întoarce cu fața spre un seif cu patru sertare, a scos o cutie de oțel cu capac și a scuturat-o deasupra biroului. O mulțime de pungi de plastic îngrămădite deasupra au căzut peste suportul pentru sugativă. În fiecare pungă era câte un disc într-un plic gri. A luat câteva discuri cu mâini nesigure.

— Astea pot conține gigabiți de date. Toate astea așteaptă să le procesez. A aruncat peste birou o pungă de plastic care a alunecat sub o grămadă de dosare decolorate.

Korcinoi s-a întins să ridice punga. S-a uitat la bucata de plastic ca și cum nu era în stare să-și imagineze că atâta informație putea încăpea într-un dispozitiv așa de mic. A citit sigla Pathfinder pe una din fețele discului.

— De ce nu-ți dau mai mulți oameni?

Nasarenko și-a prins capul în mâini. Korcinoi îl compătimi pe acest

pugalo, pe această sperietoare de ciori, cu părul său ca de paie și brațele lui agitate.

— Iuri, nu intra în panică, l-a liniștit el. Faci o treabă mult prea bună de atâția ani pentru a fi tratat în halul ăsta.

În timp ce Korcinoi s-a întins peste birou ca să-l bată pe umăr pe Nasarenko, a strecurat punga de plastic cu discul în buzunarul ascuns de la sacoul său. Oare discurile erau în serie? Erau logate? Oare Nasarenko avea să observe lipsa unuia singur dintr-o grămadă întreagă?

— Aș putea trimite unul sau doi analiști de la departamentul meu să te ajute temporar, dacă asta ți-ar fi de folos. Dumnezeu știe că suntem toți lipsiți de personal suficient, dar munca ta este de maximă importanță. Ai putea să-i folosești?

Nasarenko s-a uitat la el posac.

— Analiștii tăi n-ar putea lucra la proiectul secret, e interzis.

— Ar putea lucra la alte proiecte pentru a dispune tu de mai mult timp. Nu spune nu, Iuri. Am stabilit, a spus Korcinoi. O să trimit unu sau doi analiști de-ai mei în după-amiaza asta, dar, Iuri – Korcinoi a făcut un semn cu degetul spre el –, să nu-ți închipui cumva că o să mi-i furi. Nasarenko a zâmbit palid.

•••

Pe biroul lui Vania Egorov se afla telegrama de la Washington a lui Golov în care se vorbea despre varianta cu „zona zoster". O singură pagină cu o linie albastră diagonală trasă peste text, care era boțită de cât fusese citită.

Ziuganov, șeful Direcției KR, stătea pe un scaun în fața lui, peste măsură de încântat. Egorov a dat din cap.

— Nu pot să cred că Nasarenko e informatorul, a spus el. El abia dacă e în stare să poarte o conversație în restaurant. Ți-l poți imagina întâlnindu-se noaptea cu americanii?

Ziuganov s-a lins pe buze.

— Zona zoster. Golov n-ar face nicio greșeală în privința asta. Ai citit raportul lui, care o citează direct pe LEBĂDĂ. Informatorul suferă de zona zoster. Varianta folosită cu Nasarenko.

— Ăsta e un nătărău cu capul în nori, a spus Egorov, fără să știe de ce îl apăra. Poate că a spus altora și vorbele au fost transmise din altă sursă.

Lui Ziuganov nu-i păsa deloc. Tot ce știa era că avea să se țină de capul lui Nasarenko. Acum avea o treabă de făcut.

— La naiba, e tot ce avem acum, a spus Egorov. Începe imediat o investigație amănunțită.

Ziuganov a dat din cap, a sărit de pe scaun și s-a îndreptat spre ușă. A încercat să își aducă aminte unde își pusese haina militară din Armata Roșie, cea cu nasturi într-o parte, pe care îi plăcea să o poarte

la interogatorii. Materialul cafeniu verzui – înăsprit de la pete de sânge uscate, maronii, și impregnat de duhoarea atâtor mațe – arăta mai bine decât un halat de laborator, deși mânecile erau ușor zdrențuite.

— Încă un lucru, a strigat Egorov după el. Verifică dacă a intrat în contact cu *metka* (praf pentru detectat spionii). Dacă a fost în legătură cu vreun american în ultimii doi ani e posibil să iasă ceva la suprafață.

Ziuganov a dat din cap, dar el avea propria sa părere despre praful pentru spioni. El prefera *povinnaia* – mărturisirea, mărturisirea magnifică, eliberatoare, cel mai bun mod de stabilire a vinovăției. Avea un talent înnăscut de a-și convinge victimele, după țipete și tendoane rupte și ochi sparți, să mărturisească ceea ce li se cerea.

Dar tot nu-și aducea aminte unde era haina sa militară.

•••

L-au chemat pe Nasarenko la Direcția de Contraspionaj pentru o „actualizare aleatoare de securitate”. Nu era nevoie ca o persoană să lucreze în SVR de mult timp pentru a ști că acest gen de interogatoriu însemna o serioasă problemă și asta l-a făcut pe Nasarenko să intre în panică. După neconcludentul interogatoriu necesar cu savantul confuz și smiorcăit, Ziuganov l-a trimis direct la închisoare, de această dată la Butirka, în centrul Moscovei. Și-a tras tunica pe el, știind ce-l aștepta.

Oamenii sunt caraghioși. Toți reacționează diferit, s-a gândit Ziuganov jucându-se cu bastonul ușor. Nasarenko reacționase mai mult la bătăile la tălpile picioarelor cu bastonul gol din aluminiu decât majoritatea subiecților. A reușit să termine un interogatoriu cu savantul cu ochi bulbucați înainte ca percheziția din laboratorul său să scoată la iveală faptul că lipsea un disc de la LEBĂDĂ și *pitka*, tortura, s-a oprit pentru că situația devenise critică. A dat ordin să-i fie administrată o serie de amobarbital care să-i scotocească memoria pentru a afla tot ce făcuse recent, trecându-i în revistă pe colegi, pe vizitatori, inclusiv scurta vizită a generalului Korcinoi la laboratorul lui. Korcinoi? Imposibil. Laboratorul a mai fost răscolit încă o dată. Trebuia să existe o explicație. Unde era discul?

Korcinoi aflase zvonurile legate de întețirea vânării „cârtiței”, de problemele de la Directoratul T, de dispariția unor materiale confidențiale. Stătuse de vorbă cu vechi prieteni de la alte departamente și trăsese cu urechea la bârfele din toaletele rezervate șefilor. Nasarenko nu mai fusese văzut de zile întregi.

Korcinoi știa că anchetatorii urmau să se apropie de el. Trebuia să-i trimită neapărat un mesaj lui Benford și să trimită CIA-ului chiar în acea seară discul pe care îl șterpelise din laboratorul lui Nasarenko, prin intermediul unei ascunzători. Asta dacă îl mai lăsau să iasă de la Cartierul General. S-a întrebat dacă jucase prea riscant, dacă mai era timp ca Dominika să mai facă încă o deplasare în străinătate – la

Atena – să dea alarma în ce-l privea.

A plecat de la Cartierul General nestingherit – nu pentru mult timp, s-a gândit el – și, odată întors în apartamentul lui, a scris un mesaj. Transmisia lui fulger a durat o fracțiune de secundă. Douăzeci de minute mai târziu, Benford citea cele două rânduri ale telegramei: *Nasarenko a căzut în cursă. Vom încărca DD DRAKON.*

Ascunzătoarea, și-a zis Benford. *Vulpoiul bătrân trebuie să fi avut ceva important. Și Nasarenko avea probleme. Asta însemna că unul dintre cele 23 de nume din Washington era LEBĂDA.* S-a întins după telefon să sune la FBI.

•••

Ploaia nocturnă curgea în rafale pe stradă, căzând aproape orizontal, purtată de palele de vânt. Peronul și scările de la stația de metrou Molodejnaia erau pustii, treceau puține mașini, magazinele erau închise. MARBLE și-a ridicat gulerul de la impermeabil, și-a vârât mâinile în buzunare și a început să meargă încet pe Leninskaia Ulița. Luase trei metrouri diferite, făcuse o plimbare lungă de-a lungul fluviului, până ce și-a liniștit instinctele. Nu se mișca nimeni prin preajma lui și nu simțise prezența sau presiunea nimănui care să-l urmărească pe stradă.

Continuă-ți drumul, calm. Nu mai avea mult de parcurs, mergea pleoscăind prin ploaie, cu apa șiroindu-i pe spate. *Creatură a nopții, lipește-te de ziduri, ascultă scârțâitul pantofilor din spatele tău. Mergi pe firul străzii Leninskaia prin pădurea întunecoasă, apoi treci de curbura făcută printre copaci, printre crengile lor licărind lumina de la Școala de obstetrică nr. 81. Repede, acum ieși de pe trotuar și afundă-te în pădure.* MARBLE tremura. *Taci, oprește-te, privește și ascultă, mai ales ascultă dacă se aude zgomot de motor sau scrâșnet de frâne sau de portiere trântite.* Doar vântul scârțâia printre copaci.

Era timpul să plece. Apa neagră gâlgâia prin canalul de scurgere de sub drum și MARBLE a îngenuncheat și a scos punga din buzunar, înlăturând banda protectoare a adezivului, și-a introdus mâna în interior și a împins pachetul cenușiu în curbura interioară a rigolei. *Așteaptă zece secunde, lasă ca adezivul să se lipească și ascultă dacă se aude pleoscăitul apei.* Satisfăcător.

A verificat încă o dată dacă era urmărit atunci când a ieșit de acolo, pentru a proteja ascunzătoarea și apoi pe tot drumul de întoarcere până la căldura înăbușitoare din stația de metrou Krilațkoie. Pe podeaua din bucătăria sa zăcea o grămadă de haine ude leoarcă și cheia îi tremura în mână și caracterele erau prea mici chiar și cu ochelarii de vedere. *La naiba, nu le făceau și ei și pentru vedere slăbită*? *Nu, pentru că nimeni nu trăiește așa de mult, de aceea*; și butonul apăsat s-a aprins când a lansat porumbelul în spațiu: AM ÎNCĂRCAT DD SITE DRAKON.

S-a așezat jos sprijinindu-se de spetează și a închis ochii. *Veniți să luați DRAKON-ul, să recuperați micul disc negru și Dumnezeu să-l păzească pe tânărul agent CIA care avea să se murdărească pe costum sau pe soția cu coadă de cal a ambasadorului, cu căștile în urechi ascultând dacă exista vreun scrâșnet de frâne de la mașini cu stații radio*.

Americanii au izolat pachetul de două ori, mai puternic pe la colțuri, și l-au înfășurat în pânză groasă de sac și l-au capsat și l-au îngrămădit într-un sac portocaliu ca de Halloween cu fermoar cu încuietoare și l-au expediat acasă direct prin curier, pentru că acesta era de la MARBLE. Și porumbelul s-a întors cu ramura în cioc, *DRAKON RECUPERAT* și rigola din pădure a continuat să își verse apa murdară, dar a păstrat secretul pe vecie.

•••

Benford stătea la o masă de conferințe la subsolul sediului central al FBI-ului de pe Pennsylvania Avenue din Washington. Masa era încărcată de rămășițele prânzului comandat de la câteva restaurante locale. Acesta era un prânz de lucru, nu aveau nevoie de nicio sală de dineu acum. Benford își comandase o salată de pui thailandeză, numită *larb gai,* cu carne de pui tocată, suculentă, ceapă și chilli, busuioc și lime, așa de condimentată, încât sufla mulțumit ca un boiler, în timp ce ceilalți din jurul mesei își terminau prânzurile lor mult mai convenționale cu sandviciuri și supă.

Masa era împărțită în mod egal între CIA ȘI FBI, în mare parte ofițeri de rang înalt de la departamentele tehnic și de contraspionaj. Când a sosit curierul de la Moscova cu coletul de la MARBLE, chiar și Benford a fost de acord să lase FBI-ul să se ocupe de desfacerea legală a pachetului, pentru a respecta procedurile în vigoare.

— Acești roboți federali, îi spusese Benford mai devreme lui Nate, mi-au vorbit despre „menținerea lanțului de dovezi” în ce privește coletul de la MARBLE. Dacă el a recuperat de fapt un disc conținând informații strict confidențiale, transmise direct rușilor de LEBĂDĂ, atunci, potrivit colegilor noștri din FBI, trebuie să ne gândim să luăm în considerare dovezi admisibile și asigurarea condamnărilor și toate lucrurile de genul ăsta. În mod neobișnuit, Benford a ținut cont de părerea lor.

S-a uitat la o tăviță metalică cu dovezi din mijlocul mesei. Discul, acum scos din punga de plastic a SVR-ului și din plicul interior din hârtie cu sigla Pathfinder, zăcea pe fundul acesteia pe un prosop steril, suprafața sa fiind ușor acoperită de o pulbere cenușie. Tehnicienii FBI urmaseră procedura și făcuseră testele – tamponarea cu ninhidrină pentru a ridica amprentele existente pe disc, apoi pulverizarea cu oxid de calciu pentru contrast. Așezați în jurul mesei, au putut vedea toți trei amprente distincte pe suprafața prăfuită. Oare ce erau: amprentele unui șobolan de laborator rus sau ale unui informator american?

Benford știa că MARBLE nu ar fi deschis plicul de plastic, era prea bun profesionist, prea atent pentru a se atinge practic de disc. Agenții federali au dus pozele și amprentele la laborator pentru analiză. Fusese deja declanșată o căutare automată în arhivele de amprente ale FBI-ului.

Benford se afla în mașina sa îndreptându-se pe GW Parkway spre Cartierul General când i-a sunat telefonul. Era șeful adjunct al laboratorului FBI.

— Cred că ai vrea să te întorci, i-a spus cel de la FBI lui Benford. Nici n-ai să-ți închipui peste ce am dat.

— Sper că merită, a comentat Benford, căutând ieșirea de pe autostradă pentru a putea face cale întoarsă.

— Oh, da, merită, a spus laborantul FBI-ului.

SALATA THAILANDEZĂ DE PUI
A LUI BENFORD – LARB GAI

Tocați piept de pui fin cu un cuțit mare sau cu un satâr. Stropiți cu suc de lămâie și oțet de orez și sotați până ce devine sfărâmicios și alb. Lăsați puiul să se răcească și adăugați lemongrass, usturoi și chilli tocat, coajă de lămâie, sos de pește, sare și piper. Amestecați bine. Adăugați coriandru, busuioc, mentă și șalote. Amestecați și serviți pe frunze de salată verde cu orez.

35.

DNA Fingerprint Act era o lege redactată în 2005, înaintată și discutată în Comisia Juridică a Senatului, dar dintr-o mulțime de motive politice, care nu aveau legătură cu securitatea națională, fusese amânată de două ori și scoasă de pe agendă. Legea avea drept scop înființarea unei arhive naționale a amprentelor și probelor ADN pentru verificarea antecedentelor personale, înregistrarea datelor criminalistice și de imigrare și identificarea angajaților federali aflați în poziții cheie. La întâlnirea liderilor de partid din Senat, proaspetei senatoare Stephanie Boucher i se sugerase la acea dată, în interesul unei înțelegeri bipartite, să se alăture unui grup mixt de democrați și republicani pentru sprijinirea legii. Cu toate că ea, personal, se opusese noțiunii de arhivă națională de informații de identitate, considerată drept o imixtiune grosolană în intimitatea personală, Boucher a apreciat în sinea sa că, sprijinind public legea, își va întări credibilitatea în materie de securitate națională și va câștiga simpatia numeroaselor companii aerospațiale high-tech din statul ei. Senatoarea a participat chiar la o scenă televizată de crambo[30]. Parlamentarii au fost de acord să li se ia amprentele și probe ADN de față cu reporterii. Senatoarea Boucher a zâmbit în fața camerelor în timp ce un tehnician i-a tamponat partea interioară a obrazului făcându-l pe unul dintre cameramanii de la o cameră oprită să se întrebe câte nucleotide separate de ADN se puteau găsi în gura aceea în orice moment.

Rezultatul acestui circ bipartit cu aproape un deceniu în urmă – de mult uitat de ea și de care coordonatorii ei din SVR nu știau – era faptul că amprentele senatoarei Stephanie Boucher se aflau în baza de date IAFIS[31] a FBI-ului. Atunci când o amprentă parțială a degetului gros drept, arătătorului și inelarului au fost ridicate de pe discul clasificat al Pathfinder Satellite Corporation luat din laboratorul din Moscova al SVR-ului, sistemul automat a avut nevoie doar de aproximativ zece minute pentru a o identifica pe Boucher din mai bine de 25 000 de amprente de civili stocate în sistem.

În următoarele zile, Benford și șefii contraspionajului din cadrul FBI s-au înghesuit în sălile de conferințe de pe ambele maluri ale Potomacului, nu atât pentru a dezbate proeminența acestui caz sau aspectele mai delicate ale unei interpelări în fața tribunalului a senatoarei, ci pentru a stabili cum să împiedice Casa Albă, Consiliul Național de Securitate, Poliția Capitoliului, Senatul SUA, legislatura statului California, Consiliul Municipal din Los Angeles și Asociația de stat a cultivatorilor de stafide din statul California să dea publicității

detalii despre anchetă.

— Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Boucher să se panicheze și să fugă la ruși, a spus Charles „Chaz” Montgomery, șeful Diviziei de Securitate Națională a FBI-ului.

— Prostii, a spus Benford, strângând niște hărți după o lungă sesiune de discuții legate de urmărire. Trimiterea definitivă a senatoarei Boucher la Moscova ar fi mai eficientă decât detonarea unei bombe cu neutroni în Piața Roșie.

CIA și FBI și-au formulat planul tactic pentru urmărirea pas cu pas pe stradă, interceptarea telefoanelor, mailurilor și cercetarea gunoiului. Boucher habar nu avea, dar devenise lăptăreasa blondă aflată de una singură în mlaștina cenușie în timp ce primele urlete ale copoilor se dezlănțuiseră în ceață, din viroagele mlăștinoase, peste terasele stâncoase. Era prea târziu pentru a mai fugi.

•••

Casa din California deținută de senatoare era o vilă fără etaj cu cinci dormitoare în stil Prairie, cu acoperiș de țiglă, situată în vârful unei coline pe Mandeville Canyon Road în Brentwood, cu vedere la Pacific pe o parte și la luminile spiralelor de fier ale Los Angelesului pe cealaltă parte. O piscină cu fundul întunecat și o punte pavată, întinsă în centrul unei case în formă de U fierbeau în lumina difuză a soarelui. Ușile glisante din sticlă ale aripii în care se aflau dormitoarele erau deschise și se auzea o muzică languroasă, ispititoare, k.d. Lang și Miss Chatelaine.

Stephanie Boucher stătea întinsă pe cearșaful de pe un pat imens, cu o spetează impozantă neagră-cenușie, de o anumită severitate scandinavă. Dunga neagră contrasta cu nuanțele de bej și crem din dormitor. Senatoarea era dezbrăcată. O bentiță îi ținea părul strâns legat la spate. Lângă ea se afla un bărbat care avea jumătatea vârstei ei. Era cam de 25 de ani, juca fie pentru Dodgers, fie pentru Angels, Stephanie nu-și putea aminti bine care. El dormea dezbrăcat, ca un copil de abanos strălucind de transpirație matinală, mușchii în relief de pe spate arătau ca niște pietre pe fundul unui râu. Era întins pe burtă, cu gleznele încrucișate.

Stephanie s-a mișcat încet spre marginea patului, încercând să nu-l trezească. Era mai puțin o chestie de politețe și mai mult dorința de a nu-i trezi pofta de noi contorsiuni. Fusese suficientă noaptea ce trecuse, o parte din ea fiind extrem de dureroasă. Picioarele nu erau făcute să fie întinse așa de tare, anumite părți ale corpului fiind create doar spre a fi folosite într-o singură direcție. Dar era singurul mod de a-și lua zborul, s-a gândit ea în timp ce s-a dat jos din pat, cu dureri de spate, de coapse și de stomac.

S-a uitat în oglinda de la baie, și-a pieptănat părul și și-a amintit chipul mamei sale în micul dormitor din căsuța lor din Hermosa,

umflată și vlăguită, stând în pat și fumând cu câte un bărbat, uneori bătrân și gras, alteori tânăr și slab, cu tatuaje și mustață, tuns la zero sau cu coadă de cal, când ea închidea ușa și se uita la ceasul de pe peretele din bucătărie și își dorea ca măcar o dată timidul și speriatul său tată să se întoarcă mai devreme de la lucru. După funeralii, și proces, Stephanie s-a uitat în altă oglindă și și-a spus că nimeni n-avea s-o ajute dacă nu se ajuta ea însăși, motiv pentru care îl sunase pe tatăl său să vină acasă în după-amiaza aceea fatală.

•••

Senatoarea Boucher era tolănită pe un șezlong pe marginea piscinei și mânca dintr-o salată cu creveți dreasă cu chimen și mărar. Își trăsese pe ea un halat alb din bumbac pentru a-și cruța asistenta de disconfortul de a o vedea dezbrăcată în timp ce lucrau. Această nouă asistentă, pe nume Missy, o tipă neliniștită, care își rodea unghiile lungi, stătea la o masă plină de hârtii. Era cea de-a treia asistentă personală a senatoarei din ultimele 12 luni. Oasele albite ale fostelor ei asistente zăceau înșirate în pământ de la Washington la Los Angeles. Missy citea dintr-un dosar, trecând în revistă programul apropiat al senatoarei în California. Urma să țină două discursuri în San Diego și Sacramento, să facă o vizită la Pathfinder Satellite în Los Angeles pentru o informare confidențială și să participe la un dineu pentru o strângere de fonduri în San Francisco. Trebuia să se întoarcă la Washington până marțea următoare, pentru a participa la votul pentru alocarea de fonduri suplimentare Pentagonului. Boucher i-a spus lui Missy să-i aducă aminte de asemenea să ceară o prezentare detaliată a bugetului secret al CIA. Avea de gând să le facă zile fripte celor de la CIA în următoarele câteva luni.

Acea imagine mentală a făcut-o pe Boucher să se uite dincolo de piscină la ușile deschise ale dormitorului. Iubirea ei pasageră încă mai dormea, slavă Domnului. Avea de gând să-și cheme șoferul să-l ducă la stadion sau în Malibu sau…

Multă agitație. Menajera a venit din aripa principală a casei însoțită de patru bărbați în zona piscinei. Trei dintre ei purtau costume și cămăși albe cu cravate uni, pantofi cu șireturi și ochelari de soare. Unul căra o geantă diplomat. Cel de-al patrulea bărbat era brunetul și zveltul Nate. Purta un sacou peste un tricou din bumbac, blugi și mocasini. Boucher s-a uitat la ei cum veneau de-a lungul punții. Mintea ei supra-încălzită și învălmășită a simțit ceva de rău augur plutind în aer. Indiferent cine erau acei birocrați, avea să îi facă cu ou și cu oțet, să își arate indignarea pentru că era deranjată. Dar ei nici măcar nu au lăsat-o să izbucnească.

— Doamnă senatoare Stephanie Boucher, a spus cel mai în vârstă dintre cei trei în costum. Eu sunt agentul special Charles Montgomery de la Divizia de Securitate Națională a FBI-ului.

A deschis un portofel negru pentru a-și arăta legitimația. Ceilalți doi colegi i-au urmat exemplul, dar tânărul Tab Hunter, din spatele lor, n-a făcut nicio mișcare.

— Sunteți arestată pentru spionaj în favoarea unei puteri străine, prin încălcarea articolului 18 USC, secțiunile 794 (a) și (c) ale Legii Spionajului din 1917.

Boucher s-a uitat în sus la cei trei bărbați, privind pieziș în lumina soarelui. În mod intenționat nu își strânsese halatul pe ea și acesta atârna desfăcut, dezvăluind ușor arcuirea sânilor ei mici.

— Despre ce vorbiți? a întrebat ea. Sunteți nebuni? Credeți că puteți da buzna în casa mea neanunțați? Missy stătea tăcută la masă, uitându-se când la șefa sa, când la acei bărbați.

— Doamnă senatoare, o să vă rog să vă ridicați, i-a cerut agentul FBI. Trebuie să veniți în casă să vă îmbrăcați. Și a început să îi recite drepturile pe care le avea în vreme ce o apuca de braț pentru a o trage de pe șezlong.

— Ia mâinile de pe mine, a strigat Boucher. Sunt senatoare a SUA. Voi, nenorociților, vă permiteți mai mult decât vă e îngăduit.

S-a întors spre durdulia Missy care stătea încă nemișcată la masă. Missy rememora în minte cum începuse acea zi (cu o jumătate de oră de mormăieli și vaiete sincopate din dormitor) și cum evolua (cu FBI-ul care îi aresta șefa). Și se întreba cum avea să se termine.

— Missy, ia telefonul. Vreau să suni imediat în trei locuri, i-a ordonat Boucher. Montgomery o ajută politicos să se ridice în picioare. Sună-l pe afurisitul de procuror general chiar în secunda asta. Nu-mi pasă unde e sau ce face, vreau să vorbesc cu el la telefon. În al doilea rând, sună-l pe președintele SSCI, cu care, la fel, vreau să vorbesc în cinci minute. Apoi sună-l pe avocat și spune-i să vină imediat încoace. Boucher s-a întors spre agenții FBI care stăteau în jurul ei. Șeful vostru de la Justiție o să vă tragă în țeapă și avocatul meu o să vă perpelească pe foc. Missy și-a strâns grăbită hârtiile, dar un agent FBI i-a spus:

— O să iau aceste hârtii, îmi pare rău, domnișoară. Missy s-a uitat la agentul FBI și apoi la șefa ei și s-a dus în grabă în casă.

Agenții FBI au condus-o pe Boucher de-a lungul punții spre aripa principală a casei. În sufragerie, Boucher și-a smuls brațul din mâna celui care i-l ținea.

— V-am spus, idioților, să vă luați mâinile de pe mine. E revoltător, nu aveți niciun drept să mă acuzați. Unde vă sunt dovezile?

S-a îndreptat începată spre canapea și s-a așezat. Siguranța ei de sine și aroganța ei de neclintit se cam zdruncinaseră. Voia să mai câștige timp până la sosirea avocatului său. Poate că ar fi trebuit să țină cont de văicăreala continuă a lui Golov despre securitate și să fie mai atentă. Totuși, FBI-ul nu știa nimic. Golov era un profesionist, nu

puteau dovedi nimic. Nu s-a gândit la posibilitatea ca tocmai ea să fi fost cea care compromisese totul.

— Îmi aștept avocatul, a spus ea, încrucișându-și brațele pe piept.

— Doamnă senatoare, ne-am identificat conform legii ca agenți federali. V-am citit drepturile. Vi le înțelegeți?

Boucher s-a holbat la el refuzând să răspundă.

— Dacă nu înțelegeți aceste drepturi, o să vi le repet. Dacă ne indicați că le înțelegeți și le rețineți, doriți să vorbiți acum cu noi?

Boucher și-a dat seama că orice tragere de timp sau întârziere avea să fie în interesul ei. Telefoanele date la Washington și avocatului ei urmau să aibă drept rezultat o mare agitație, ceea ce avea să facă să treneze cazul timp de luni sau ani de zile. Și-a spus că dacă nu o prinseseră cu mâinile murdare, nu aveau cum să dovedească faptul că era vinovată. Afirmații, concluzii greșite, asocieri neîntemeiate. Știa totul despre genul acesta de război în tranșee. Putea să se ia la harță cu cei mai buni dintre ei. S-a uitat în sus la agenții FBI și a spus:

— Nu răspund la niciuna dintre întrebările voastre.

Agentul special Montgomery a pocnit din degete și s-a dus să ia geanta diplomat. A scos un dosar și l-a pus pe măsuța de cafea în fața senatoarei. Ea l-a deschis și a văzut un program de întâlniri de informare strict secrete la care participase la Pathfinder Satellite Corporation și înregistrări ale unor conturi bancare personale ce demonstrau prezența unor depozite inexplicabile din surse necunoscute, fiecare dintre ele în valoare de exact 9 500 de dolari, totalizând sute de mii de dolari. Își amintea cum ceruse sume nebunești și cum Golov încercase să o descurajeze. Instinctele dobândite în sălile Capitoliului îi spuneau că aceste dovezi era circumstanțiale, un avocat bun putea ridica îndoieli, putea să mușamalizeze lucrurile, să le tărăgăneze. S-a uitat în sus la Montgomery sfidătoare.

— E doar o grămadă de hârtii. Nu înseamnă nimic.

— Doamnă senatoare, vă rog să vă uitați la ultimul document din dosar. Boucher a deschis dosarul la penultima pagină, unde era o poză extraordinar de clară alb-negru a unui disc cu sigla Pathfinder pe el, alb, murdar de pudră.

— Am obținut acest disc cu amprentele dumneavoastră de la Moscova, a declarat Montgomery.

Boucher nu scotea o vorbă. În sufragerie era liniște. Dinspre dormitor se auzea în surdină albumul *Out of Silence* a lui Yanni cu John Tesh la orgă, preferatul lui Missy. Montgomery și-a dres glasul și i-a dat peste masă senatoarei un document de o pagină scris la un rând. Avea sigla FBI aplicată sus.

— Ce este asta?

— Dacă v-ați înțeles drepturile așa cum vi le-am explicat, aceasta

este o declarație de asumare a acuzației de spionaj. Vreți să o semnați?

— Credeți c-o să semnez așa ceva? Nu și-a dat seama că halatul de bumbac i se desfăcuse. Agenții FBI încercau să nu se uite în jos la partea din față a halatului.

— Nu sunteți forțată în niciun fel să semnați declarația. Vă ofer pur și simplu o opțiune, i-a răspuns Montgomery.

Printre defectele lui Stephanie Boucher se număra și faptul că era foarte sigură pe ea. Avea încredere în sine și crezuse întotdeauna că succesul, cariera, bogăția și stilul de viață de care se bucura i se cuveneau. Patima acea necontrolată și lacomă de care era stăpânită îi întreținea de mult timp convingerea că nu va ceda în fața nimănui, pentru nimic. Asta însemna să nu-i lase pe acei filfizoni s-o aresteze, însemna să nu își piardă puterea, titlul și stima electoratului. Asta însemna să nu se ducă pentru totdeauna la închisoare. Nu avea de gând să îngăduie să se întâmple așa ceva. S-a uitat de jur-împrejur la fețele lor.

— Bine, semnez, a afirmat ea brusc.

Agenții s-au uitat unul la celălalt. Unul dintre ei a înaintat și a scos un stilou din buzunar. Era un *Skillcraft* de plastic cu sigla Guvernul SUA inscripționată într-o parte. Senatoarea s-a uitat la stilou și l-a respins printr-un gest.

— Missy, adu-mi stiloul de pe birou, a spus ea. Missy dăduse întruna telefoane și acum se îndrepta spre canapea cu stiloul cu negru și bej al senatoarei Boucher, *Montblanc Etoile*.

Boucher i-a scos capacul, s-a aplecat asupra hârtiei și a mâzgălit ceva în spațiul din josul documentului.

— Asta vă convine? a întrebat ea. Montgomery a luat documentul, s-a uitat la el și a zâmbit.

— Nu sunt prea sigur că „Pupați-mă undeva” ar fi admisibil la tribunal. O să procedăm așa cum vreți, a spus el blând.

— Cine naiba e tipul ăsta? a întrebat ea arătând spre Nate. A urmat un moment de tăcere nefirească, cu toate capetele întoarse spre Nate.

În timp ce agenții stăteau în jurul canapelei atenți în altă parte, ea a pus la loc capacul stiloului, a scos perla din capătul clamei, a tras afară acul de culoarea cuprului și l-a înfipt într-o venă din brațul stâng. Nate a fost singurul care a văzut ce făcuse și s-a repezit spre canapea, luându-i stiloul din mână.

Nimeni dintre cei prezenți în sufrageria senatoarei nu auzise vreodată de broasca aurie, nici nu știau că ea trăia numai în pădurea tropicală a Columbiei de pe coasta Pacificului. Un toxicolog FBI documentat pe acea temă i-ar fi putut informa că batrahotoxina secretată de pielea micului batracian era letală pentru oameni – era o neurotoxină ce contracta mușchii violent, provocând paralizia căilor

respiratorii și stop cardiac. Chimiștii KGB-ului din Laboratorul 12, *Kamera*, fuseseră primii care recoltaseră batrahotoxina în anii 1970 după ce descoperiseră că nu exista niciun antidot pentru otrava aceea și toxicitatea acesteia, cum ar fi fost cea din vârful unui ac, nu dispărea atunci când se usca sau după trecerea unui timp îndelungat.

Efectele vizibile ale înțepăturii asupra senatoarei Stephanie Boucher nu erau atât științifice, cât șocante. Trupul ei a fost scuturat de convulsii puternice, picioarele i s-au întins involuntar, degetele de la picioare i s-au arcuit și membrele îi tremurau incontrolabil. S-a prăbușit pe canapea, cu capul zvârlit pe spate, cu venele de la gât umflate, cu ochii rotindu-i-se albi în orbite. Nate s-a repezit asupra ei s-o tragă de brațele ce i se zvârcoleau. Mâinile îi erau date în lături, strânse ca niște gheare, iar buzele erau murdare de salivă. Nu s-a auzit niciun sunet din gâtlejul ei paralizat în timp ce și-a contorsionat spatele în ultimul hal. Nate i-a prins bărbia în mână și s-a aplecat s-o resusciteze.

— Nu face asta, omule, a spus Proctor, tânărul agent FBI văzând spuma care se îngroșase în jurul buzelor ei.

Bărbații stăteau și se uitau la ea. S-a mai zvârcolit de două ori, apoi a rămas nemișcată. Halatul i se deschisese într-o parte lăsând să i se vadă sânul. Nate s-a aplecat și a acoperit-o.

— Doamne, a exclamat Proctor, credeți că era un stilou al guvernului american?

În celălalt colț al camerei, Missy plângea. Acum știa cum s-a sfârșit ziua aceea nebună.

SALATĂ DE CREVEȚI

Fierbeți ușor crevеții decorticați până ce se întăresc puțin. Tocați fin șalote, țelină și măsline kalamata, brânză feta și amestecați cu maioneză, ulei de măsline, chimen, mărar și suc de lămâie. Adăugați crevеții, amestecați și răciți.

36.

Vania Egorov stătea în spatele biroului său, pe întuneric. Storurile erau trase la ferestrele uriașe, țigara sa rămăsese arzând în scrumieră. Se uita la un film fără sonor la un televizor cu ecran plat de pe o comodă dintr-o parte a biroului său – un canal de știri din America relata un incident. Un reporter din Los Angeles cu păr blond și buze țuguiate stătea în fața unei porți acoperite de iederă pe o stradă străjuită de copaci. În spatele său era afișat chipul senatoarei Stephanie Boucher într-o poză din urmă cu câțiva ani. Cuvintele ce se derulau în josul ecranului anunțau: „Senatoare de California decedată la 45 de ani, aparent în urma unui stop cardiac".

LEBĂDA. Cea mai importantă achiziție a spionajului rus din ultimele cinci decenii. Murise. Atac de cord. Prostii. Mai mult ca sigur că folosise stiloul cu otravă pe care i-l ceruse Golov și pe care Egorov însuși îl autorizase. Era un coșmar. Cine putea ghici că americanii aveau s-o identifice așa de repede, să descopere că ea era „cârtița"? Și cine ar fi prezis în această epocă de după Războiul Rece cu celebrități, cu politicieni pe post de agenți secreți, că LEBĂDA urma să aibă parte de un asemenea deznodământ drastic, violent, în stil tipic sovietic? Egorov și-a zis că îi mai rămăsese o portiță de scăpare. Informatorul care lucra pentru CIA era responsabil pentru acea pierdere costisitoare. Dacă el îl putea demasca, își putea salva poziția.

În acel moment existau doar două opțiuni de urmărit: șeful tehnic, Nasarenko, care căzuse în cursa întinsă, și Nash, coordonatorul CIA al trădătorului rus. A îndreptat o telecomandă spre televizor pentru a schimba canalele. Pe ecran a apărut o poză color clară a lui Nasarenko. Fusese filmată fiecare secundă a nesfârșitelor ore de interogatorii din celulele de tortură de la Butirka și Egorov ajunsese la aceeași concluzie ca și Ziuganov, și anume că tehnicianul plin de ticuri nervoase nu era în stare să spioneze pentru CIA. Înregistrările arătau bătăile, crizele de isterie induse de droguri, îl arătau pe Ziuganov aplecat peste victimă, îmbrăcat într-un soi de tunică militară. *Nu pune întrebări*, s-a gândit Vania.

Partea cea mai relevantă a înregistrării fusese marcată și el a derulat filmul până la marcaj. Nasarenko a admis amețit că vorbise de volumul zdrobitor de muncă cu șeful Departamentului pentru America, generalul Vladimir Korcinoi. Acesta se oferise să-i trimită doi analiști pentru a-i ușura activitatea. El îi arătase unul dintre discuri în timpul discuției. Și nu făcuse inventarul discurilor după aceea. Însă după ce discurile fuseseră numărate de anchetatori, s-a dovedit că unul lipsea. Nu, era ridicol să se gândească la faptul că Korcinoi ar fi

luat unul dintre discuri. Imposibil.

Imposibil? s-a întrebat Egorov.

Îl cunoștea pe Volodea Korcinoi de aproape 25 de ani, de la Academie. Acesta se dovedise un ofițer de operațiuni extraordinar, îndrăzneț, expert, inteligent, genul de bărbat care putea, teoretic, să exceleze ca informator al CIA și să facă față primejdiilor. Mai mult de atât, misiunile sale în străinătate i-ar fi putut oferi multe ocazii să ia legătura cu americanii. *Imposibil,* s-a gândit el. Nasarenko avea să invoce luni de zile și mai multe nume, explicații smiorcăite și întârzieri. Egorov avea să discute despre Korcinoi cu Ziuganov, dar acum nu mai era timp. Nash, americanul, era cheia problemei. Nepoata lui era deja în drum spre Grecia. Urmau să vadă cum aveau să evolueze lucrurile.

•••

Dominika s-a minunat de lumina strălucitoare ce învăluia Atena. La Roma, lumina soarelui era mai blândă, mai aurie. Lumina asta egeeană te apăsa, se reflecta pe clădiri, scălda drumurile negre. Traficul din oraș – taxiurile, camioanele și scuterele – se scurgea de-a lungul autostrăzii Vasilissis Sofias, pentru a se separa precum niște valuri lovite de un dig în jurul pieței Sintagma și al Casei Parlamentului, pentru a se întoarce în jos pe străduțele dinspre Plaka. Dominika plecă de la hotelul său și coborî dealul spre hărmălaia din strada Ermou, trecând pe lângă magazine cu două etaje cu vitrine pline de corpuri de iluminat, genți de sport și haine de blană. Manechine cu gulere din blană de vulpe polară se zgâiau la ea, făcându-i semn cu capetele plecate și încheieturile întoarse. *Fii atentă,* parcă îi spuneau ele.

Dominika a verificat bine strada, traversând blocul din mijloc, intrând în magazine și folosindu-se de oglinzile și ochelarii expuși pentru a analiza ceea ce vedea pe stradă. Tip scund, brunet, îmbrăcat cu tricou fără mâneci, mustață, sandale prăfuite de cauciuc, ochi negri strălucitori. A simțit miros de castane prăjite, a auzit zornăitul flașnetei pe roți din colț. *Uită-te după chipuri de străini, cu ochi albaștri, trăsături slave. Uită-te după halouri cafenii, galbene, verzi, semnalând pericolul, înșelăciunea sau stresul.*

Era îmbrăcată într-o rochie albastră din bumbac, cu un decolteu pătrat și sandale negre. Purta o poșetă mică neagră cu clapetă și ochelari de soare rotunzi, cu rame negre. La încheietura mâinii stângi avea un ceas ieftin cu cadran negru și o brățară simplă. Își strânsese părul într-un coc, ceea ce era mai reconfortant în arșița dimineții. Era o rusoaică cu ochi albaștri care se uita să vadă dacă nu era urmărită înainte să se întâlnească cu un reprezentant al inamicului.

A cotit de pe strada Ermou pe o stradă laterală, trecând pe lângă mici vitrine în care erau expuse veșminte religioase, sutane aurii și

mitre. Cruci mari de argint erau atârnate de lanțuri groase și se învârteau încet în vitrine. Era singură pe aceste străduțe laterale, fără a fi urmărită nici măcar după ce a trecut de pe una pe cealaltă, în fața sa se afla micuța capelă bizantină Kapnikarea, din cărămidă și cu ferestre înguste și acoperiș de țiglă în pantă, cufundată în mijlocul străzii Ermou. A traversat strada, a coborât cinci trepte – la nivelul străzii din AD 1050 – și a intrat în capelă.

Capela era foarte mică și întunecoasă în interior. Frescele și icoanele de pe arcadele de pe tavan erau scorojite și murdare de apă, literele bizantine întortocheate păreau de un roșu palid, estompat de straturi groase de fum de candelă și tămâie. Lângă ușă se afla un loc pentru lumânări plin cu nisip, cu lumânări lungi portocalii, înclinate. A luat o lumânare dintr-o grămadă din apropiere și a aprins-o de la flacăra unei alte lumânări care deja ardea în tava cu nisip.

Înainte să apuce să pună lumânarea în nisip, și-a făcut apariția o mână care a aprins o altă lumânare de la a ei. Dominika s-a uitat în jur și l-a văzut pe Nate stând chiar în spatele ei. Avea o expresie crispată întipărită pe chip și haloul violet ce-l înconjura îl făcea să arate ca un sfânt bizantin de pe frescele scorojite. El și-a dus degetul la buze, a dat din cap și s-a strecurat afară pe ușă. Dominika a așteptat o clipă, și-a pus lumânarea în nisip, s-a întors pe călcâie și a ieșit afară în lumina soarelui și în zgomotul orașului.

Nate stătea pe trotuarul de vizavi și Dominika s-a îndreptat spre el. Avea un aspect oficial, îmbrăcat ca un om de afaceri, ca un ofițer de caz care se întâlnește cu informatorul său. Dominika și-a amintit de momentele lor de intimitate de la Roma și de cele de la Helsinki. Fuseseră iubiți, pe lângă spionaj, între ei exista ceva plin de viață, palpitant și real.

Pentru Nate, amintirile legate de ei erau mai complicate. Se culcase cu agenta sa, își riscase cariera, îi pusese și ei siguranța în pericol, făcuse o greșeală enormă. Fusese avertizat de Forsyth și Gable, oameni pe care îi respecta, și totuși se culcase din nou cu ea la Roma, incapabil să se oprească și avându-l pe transcendentalul Benford în camera de alături. Ceva murise în interiorul său când ea fusese rechemată la Moscova și se învinovățise pentru ceea ce fusese nevoită să îndure. Acum aveau o misiune de dus la îndeplinire, o picătură de transpirație i se zărea pe buza de sus umedă, iar el își dorea să se apropie și s-o atingă.

Dominika știa și ea, cu claritatea unui sinestet. Stătea departe de el, nu-i oferi mâna, urmărindu-i privirea și haloul violet din jurul capului. Știa că el își dorea să lucreze în continuare cu ea, să fie informatoarea pe care să o coordoneze, dar ei erau mai mult de atât. El va rămâne ferm pe poziții, așa că ea era hotărâtă să se poarte ca o profesionistă. Au stat acolo în soarele arzător vreme de o secundă, apoi Dominika a

întrebat „Mergem?” și l-a urmat atunci când el s-a întors.

Au străbătut străduțele înguste din centrul cartierului Plaka, cotind la stânga, apoi la dreapta, mergând aparent fără țintă, pe o rută ce ar fi făcut ca orice fel de urmărire să se piardă în labirintul de coridoare și curți și piațete înconjurate de buticuri. Din magazine răsuna muzică, la intrări erau atârnați niște bureți galbeni înșirați la un loc ca niște frânghii groase, în aer plutea un miros înțepător de tămâie și santal. Automat, Nate s-a uitat în spate peste umărul Dominikăi, iar ea s-a uitat dincolo de el pentru a verifica partea cealaltă a străzii. El i-a surprins privirea și ea a dat ușor din cap. *Nu văd nimic*. El a încuviințat din cap.

În amurgul ce se lăsa, mergeau încet pe lângă Plateia Filomouson, înconjurată de scaune și banchete și umbrele, traversată pe deasupra de șiruri de beculețe. Din bucătăriile restaurantelor se auzea zgomot de vase. Nate a condus-o pe Dominika după colț, spre o ușă veche, verde. Lângă ușă era o plăcuță pe care scria TAVERNA XINOS. S-au așezat la o masă retrasă pe terasa acoperită cu pietriș și au comandat *taramo* și sfeclă și *papoutsakia*, vinete coapte, rumene-aurii, umplute cu carne tocată de miel, scorțișoară, roșii și sos béchamel.

Stând aproape unul de altul, au vorbit încet despre scenariul pe care trebuia să-l joace Dominika după ce se va întoarce la Moscova. Au căzut de acord ca ea să raporteze la Centru că îl sedusese și el i-a evitat privirea preț de o clipă. Urma să raporteze că el începuse să vorbească despre activitatea sa, isteața Vrăbiuță atingându-și scopurile. Au avut două zile la dispoziție să inventeze povestea, s-au ținut departe de camera ei de hotel și au fost cu ochii în patru să nu fie urmăriți. Nu aveau să ia legătura cu Stația, orice ar fi fost.

— N-ai să ghicești cine se află în Atena, a spus Nate, umplându-i paharul Dominikăi cu vin Retsina dintr-o carafă de aluminiu cositorit. Forsyth a sosit în urmă cu două luni. El e șef acum aici.

Dominika a zâmbit.

— Și *Bratok* l-a urmat? a întrebat ea. Se întreba dacă cei doi știau de relația lor amoroasă.

— Gable? Da. Sunt nedespărțiți, a spus Nate.

Conversația trena. S-au privit unul pe celălalt în tăcere. Atmosfera era apăsătoare, parcă aveau o greutate pe cap. Nate s-a uitat la ea și vederea i s-a tulburat pe la colțuri.

— Avem două zile la dispoziție, a spus el. E important să facem ce avem de făcut. Trebuie să ne umplem timpul.

— Trebuie să continuăm discuțiile de acum, trebuie să spunem lucrurile pe care să le raportez la Centru. Totul trebuie să fie, cum se spune asta, *podlinnîi*? s-a interesat Dominika.

— Autentic, a răspuns Nate. Trebuie să părem autentici.

— Este important să experimentez detaliile acum pentru a ști exact

ce să raportez, a spus ea, aducându-și aminte de interogatoriile din Lefortovo.

Apoi nu prea au mai avut ce să-și spună. Erau amândoi împovărați de minciună, de dezmințirea pasiunii lor. Haloul său violet a rămas neschimbat, de parcă nu simțea niciun fel de tulburare. Dominika a refuzat să se mai gândească la el. Mergeau iar pe jos ocolind Plaka, de-a lungul străduțelor înguste și întunecoase din fața zidurilor Acropolei. Au urcat în tăcere o scară îngustă cu ghivece de flori pe fiecare treaptă. În capăt, Dominika și-a pus mâna pe brațul lui ca să-l oprească. Stăteau în umbră, uitându-se în jos, ascultând dacă se auzeau pași în noapte. Dar era liniște și ea și-a desprins mâna de pe încheietura lui.

— Momentul decisiv, a șoptit Nate. Ne despărțim și ne ducem la hotelurile noastre, ne întâlnim mâine dimineață?

Ea nu voia să-i ușureze decizia.

— Și dacă am camera monitorizată? Ar trebui să mă iei la hotelul tău și eu ar trebui să accept.

Nate s-a luptat cu senzația unei plonjări în apă rece.

— În interesul autenticității, al acoperirii, așa ar fi corect. Pentru autenticitate.

S-au uitat unul la altul preț de un minut.

— Mergem? a întrebat Nate.

— Cum vrei, a spus ea.

•••

Serghei Matorin stătea dezbrăcat în fața unei oglinzi mari din camera sa de la hotelul King George din piața Sintagma. Știa că Dominika se cazase în apropiere, la Grande Bretagne, ambele hoteluri fiind niște vechi bijuterii ale elegantei Lumi Vechi în mijlocul disonanței din oraș. Nu-și privea corpul plin de cicatrici din luptele în Afganistan, nici gaura din umărul drept unde fusese lovit într-un bazar în Ghazni, în timp ce conducea un raid armat cu Alpha Group. Se concentra în schimb pe o serie de mișcări lente: lovituri, blocaje, pivotări, prinderi, un adevărat Apollion[32] care executa mișcări de tai-chi în vreme ce de la fereastră se auzea zgomotul traficului de seară. S-a aplecat de mijloc, apoi s-a îndreptat, ochiul său cuprins de albeață fiind înghețat în fundul capului, și a răsuflat adânc.

S-a întors, și-a ridicat micul troler și l-a trântit cu fața în jos pe pat. A învârtit patru șuruburi din cadrul metalic al valizei pentru a deschide un mic compartiment ascuns, tubular, realizat de secția tehnică, și a scos afară cuțitul său Khyber, cu lama ușor arcuită. S-a întors să se așeze în fața oglinzii și s-a apucat să mimeze o serie de lovituri de luptă, de parări și tăieturi. Cuțitul a șuierat când l-a rotit într-o lovitură cu dosul mâinii.

Corpul îi lucea de la efort. S-a așezat pe un scaun Ludovic al XIV-

lea, brocartul pătându-se de sudoare. A ridicat o scrumieră mare de ceramică pe care era imprimată emblema regelui George și a răsucit-o. A ascuțit lama cuțitului de-a lungul fundului mat, de la mâner la vârf. Loviturile sacadate ale oțelului pe ceramică răsunau așa de tare în cameră, încât acopereau zgomotul străzii. După puțin timp, satisfăcut de tăiș, și-a lăsat jos cuțitul și a scos o pungută cu fermoar din valiză cu cuvântul *insuline* inscripționat pe piele. A scos două seringi pentru epidermă groasă dintr-o pungută, una galbenă, cealaltă roșie, seringi destinate injecțiilor în mușchii coapselor sau ai feselor. Seringa galbenă conținea SP-117, un compus cu barbituric conceput de Direcția S. Asta avea să fie pentru întrebări. Seringa roșie de la Laboratorul 12 conținea 100 mg de pancuronium, care paraliza diafragma în 90 de secunde. Asta era pentru ceea ce urma după aceea. Două seringi, galbenul și roșul Spețnaz-ului.

•••

Au luat în tăcere un taxi spre hotelul lui Nate, St George Lycabettus, ascuns între pinii de pe colina Likavittos. De pe balconul suspendat puteau vedea Partenonul iluminat de reflectoare, marea de lumini ale orașului licărind la orizont și fâșia întunecată a mării și portul unde Egeu aștepta o navă cu pânze albe. Dominika a aruncat o privire în baie, aprinzând lumina, apoi stingând-o. Au lăsat toate celelalte lumini stinse. Lumina ambientală din fața hotelului era suficientă. Nate a făcut câțiva pași în camera întunecoasă și Dominika se uita la el cu brațele încrucișate.

— Dacă te-ai răzgândit în privința planului nostru, a spus ea, pot raporta că vizita mea în cameră la tine a durat patru minute și le pot spune că… pasiunea ta a fost cam, cum spui asta, *ukoracivat kratkii*? a întrebat Dominika.

— Abreviată, a tradus Nate, înroșindu-se tot din pricina ironiei.

— Da, a spus Dominika, ducându-se la cealaltă ușă dublă a balconului și uitându-se afară. Specialiștii de la Iasenovo ar fi încântați de picanteria că ofițerii CIA nu rezistă mult. Bărbăției tale i s-ar duce buhul la Centru.

— Mi-a plăcut întotdeauna umorul tău tipic rusesc, a replicat Nate. Păcat că e așa de rar. Dar în interesul protejării poveștii operative inventate de noi, cred că ar trebui să rămâi peste noapte.

În interesul protejării poveștii operative inventate de noi, și-a zis Dominika.

— Foarte bine, eu o să dorm pe canapeaua asta și tu o să dormi în dormitor și ai să ții ușa închisă.

Nate era practic.

— Îți aduc o pătură și o pernă, a spus el. O să avem o zi lungă mâine stând degeaba.

Dominika nu și-a scos rochia până ce Nate n-a intrat în dormitor și

n-a închis ușa. O altă lună ce strălucea de dincolo de ușa deschisă a balconului, și-a zis ea cu amărăciune. S-a ridicat să tragă draperiile diafane, dar s-a oprit și s-a așezat pe spate lăsându-se scăldată de lumina lunii, înveșmântată în argintiu.

Era sătulă să fie folosită ca un mâner de pompă de toți, *vlasti,* de moștenitorii Uniunii Sovietice, de generalul Korcinoi, de americani, de Nate, care să-i spună ei ce era recomandabil, dându-i indicații ce să facă. Cum rezistase generalul Korcinoi atâta vreme? Cât de mult timp putea *ea* să reziste? A tras cu urechea la ceea ce făcea Nate dincolo de ușă în dormitor. Avea nevoie de ceva mai mult de la ei toți. Era sătulă să fie nevoită să își reprime sentimentele.

Era aproape ora 3:00 și Nate a observat vag cum se deschidea ușa de la camera sa. Prin draperiile fine pătrundea o lumină difuză, portocalie, de la felinarele de pe stradă. El a întors ușor capul și a văzut silueta Dominikăi – acel inconfundabil șchiopătat în mersul ei grațios – traversând dormitorul spre fereastră. S-a întins și a dat draperiile la o parte, mai întâi într-o parte, apoi și în cealaltă, rămânând iluminată din spate, dinspre ușa glisantă pe care o întredeschise. Aerul nopții unduia draperiile când în afară, când înăuntru, încolăcindu-se în jurul ei, peste chipul și trupul ei. S-a îndreptat spre el, draperiile lăsându-se în jos, și s-a oprit la marginea patului. Nate s-a ridicat sprijinindu-se într-un cot.

— Te simți bine? S-a întâmplat ceva? a întrebat el.

Ea n-a răspuns, rămânând nemișcată și uitându-se la el. Agentul din el s-a întrebat imediat dacă ea auzise ceva, vreun zgomot la ușă. Oare trebuiau să se strecoare afară din hotel în toiul nopții? Verificase scara de serviciu în seara aceea. Dominika nu-i răspundea și el se ridică și se întinse să-i ia mâna într-a lui.

— Domi, ce este? Ce se întâmplă?

Ea vorbea în șoaptă.

— Când am făcut dragoste ai raportat la Centru?

— Despre ce vorbești? s-a mirat Nate.

— Le-ai spus superiorilor tăi. Când am făcut noi dragoste la Helsinki și la Roma?

— Ceea ce am făcut noi a fost împotriva regulilor, neprofesionist. A fost greșeala mea, am pus securitatea ta și pe a operațiunii în primejdie. Ea nu spunea nimic, doar se uita la el. A vorbit abia după o clipă.

— Operațiunea, a repetat Dominika. Vrei să spui că am pus în pericol continuarea colectării de *razvedka*, informații.

— Uite ce e, ceea ce am făcut a fost nebunesc, atât din punct de vedere profesional, cât și personal. Aproape că te-am pierdut. M-am gândit tot timpul la tine. Și încă mă mai gândesc.

— Bineînțeles, te gândești la operațiune, la Dominika, *achiziția de*

importanță națională.

— Despre ce vorbești? Ce-ai vrea să-ți spun? a întrebat Nate.

— Vreau să simt că uneori dăm operațiunea la o parte și rămânem doar eu și cu tine.

Pieptul îi tresălta în bustieră. El s-a ridicat și a îmbrățișat-o. Mintea sa se lupta din greu să stăpânească pasiunea răscolitoare pentru ea. I-a mirosit părul și i-a atins trupul. *O să calci pe de lături și a treia oară, domnule ofițer de caz*?

— Dominika, a spus el, și urechile au început să-i zvâcnească, ceea ce era un indiciu vechi de pericol.

— O să-ți încalci iar regulile? a întrebat ea. I-a văzut haloul violet ce ilumina încăperea întunecată.

— Dominika…

Și s-a uitat fix în ochii ei. În genele ei se reflecta vag lumina de la fereastră. A văzut fața lui Forsyth plutind în aer deasupra capului lui, înspăimântătoare, cu ochii ațintiți. O dorea în mod irezistibil, mai mult decât își putea imagina.

— Vreau să violezi regulile… cu mine… cu mine și atât, nu ca agentă a ta, a spus Dominika. Vreau să mă violezi pe *mine*.

Dantela bustierei s-a fâșâit în timp ce o desfăcea. Au căzut pe pat și ea stătea pe burtă, trăgându-l pe Nate deasupra ei, greu și fierbinte, sărutând-o pe gât, cu degetele încolăcite cu ale ei. Îl ținea strâns de mâini. Bâjbâia, l-a tachinat ea, iar el i-a cuprins șoldurile cu picioarele și ea a început să respire sacadat. A gemut *trahni menia* și s-a întins în spate să-l atingă în vreme ce el îi șoptea în ureche.

— Câte reguli o să mă faci să mai încalc?

Ea s-a uitat înapoi la el, mută, să vadă dacă râdea de ea.

— Să încalc cinci reguli, zece? El își ținea gura apropiată de urechea ei și a început să numere încet până la zece, acordându-și număratul după cadența șoldurilor lui.

— *Odin… dva… tri…* Ea tremura, dar pe alte unde decât înainte. *Cetîre… piat… șest.* Și-a întins brațele în afară, strângând cearșafurile în pumni. *Sem… vosem… deviat.* Și le-a răsucit în jurul încheieturilor cu degetele încleștate în ele.

— *Desiat,* zece, a oftat Nate, ridicându-se de pe spatele ei, pătrunzând-o puternic, dar aplecat deasupra șirei spinării ei lucind de transpirație și brusc linia delicată a spatelui și a fundului ei s-a arcuit și ea și-a îngropat fața în saltea suspinând. Camera era iluminată de raze de lună și ei stăteau întinși unul lângă altul și le priveau. Nate s-a aplecat spre ea și i-a luat bărbia în mână, sărutând-o pe buze. Ea i-a dat blând mâna la o parte.

— Dacă spui ce nu trebuie, o să-ți înfig degetul gros de la mână în ochiul drept și o să te arunc peste balustrada balconului.

— Nu mă îndoiesc că o poți face, i-a dat dreptate Nate, așezându-și

capul pe pernă.

— Da, Neit, a spus Dominika, și dacă mai am nevoie de ceva mai mult, Vrăbiuța ta o să te tragă iar în pat.

— Bine, bine, nu la asta mă refeream. Putem dormi câteva ore? Vrei să stai liniștită o vreme?

— *Konecino*, bineînțeles, agenții adevărați respectă întotdeauna instrucțiunile, a spus ea.

TAVERNA XINOS PAPOUTSAKIA (VINETE UMPLUTE)

Prăjiți în ulei de măsline carne tocată de miel cu ceapă tocată și roșii decojite, tăiate cubulețe. Condimentați, lăsați să se răcească și adăugați brânză rasă, pătrunjel, pâine uscată înmuiată și ou bătut. Tăiați vinetele în jumătăți și sotați-le în ulei până se înmoaie. Scobiți-le, dar păstrați pulpa, și umpleți-le cu amestecul de carne tocată. Turnați deasupra sos Mornay, stropiți cu ulei și coaceți la cuptor într-un vas cu cubulețe de pulpă de vinete și puțină apă pe fundul vasului până se rumenesc. Serviți-le la temperatura camerei.

37.

Ziuganov a înșfăcat receptorul telefonului codificat. Aparatul era mare cât capul lui.

— Sigur că o să verifice dacă sunt urmăriți, a spus Ziuganov. N-o să fii niciodată în stare să-i urmărești. Rămâi la planul tău inițial. Ai instrumentele pregătite? Doar de un sfert de oră o să ai nevoie. Să ți se confirme un nume și apoi să aplici lovitura fatală.

Ziuganov s-a răsucit pe scaun.

— Uite, nu-ți zic să n-o salvezi, dar numele e mai important ca orice, ca oricine. *Ponimaeș*? Înțelegi? Aștept rezultatele și tu ține-ți gura. Afară.

•••

Era ultima lor zi la Atena, soarele ardea de la nouă dimineața și ei se simțeau amândoi obosiți, detașați, în derivă. Au plecat împreună de la hotel în jos pe Pindarou și s-au oprit să bea un fresh de portocale în piața Kolonaki, s-au așezat unul lângă altul sub o boltă, iar ospătarul le-a adus niște produse de patiserie. Urmau să se plimbe toată ziua, continuând să repete modul în care avea să raporteze Dominika misiunea la Centru. Ea a mușcat o bucățică din ruloul sfărâmicios și s-a lins pe degete. Se simțea mai bine și făcea un efort.

— Să le spun că m-ai forțat sau că eu te-am legat la ochi și te-am încuiat dezbrăcat într-un dulap? A rupt o fărâmă de brioșă și a încercat să i-o dea lui. El și-a întors capul.

— Centrul probabil că ar înțelege că m-ai înghesuit tu în dulap, a spus Nate. Se simțea iritat și vinovat, nu avea chef de discuții amoroase matinale. Când el a spus asta ea s-a întristat. A pus brioșa jos pe farfurie.

— Păi, asta e *bezdușnîi*[33], a spus ea, întorcându-se să se uite la el, rece, indiferentă, dar ceilalți demoni ai lui Nate deja puseseră stăpânire pe el, știa ce sentimente avea pentru ea, dar își cunoștea și datoria, și știa ce voia ea și ce îi putea el oferi, ce l-ar fi lăsat CIA să-i ofere, și că lăsase ca pasiunea – una reală, fără îndoială – să pună iar stăpânire pe el, fir-ar să fie, cu o zi înainte ca ea să plece la Moscova și să facă față interogatoriilor, și dacă nu ieșea basma curată, asta era din vina lui, pentru că el nu avusese tăria să-i spună „nu” cu o noapte în urmă. Ruși romantici, incurabili. Ea își dorea o poveste de dragoste romantică, dar ei erau amândoi ofițeri de informații și nu se puteau abate de la misiunea lor.

S-a uitat la ea – ultimul lui gând era că probabil o iubea – dar ea i-a intuit demonii, i-a văzut haloul violet din jurul umerilor și știa că legătura dintre ei din noaptea trecută dispăruse. I-a văzut regretul

vinovat și culoarea spălăcită în care era învăluit. Propriii ei demoni ieșiseră afară din peșteră precum liliecii în amurg și ea devenise iar Egorova, simțindu-se cuprinsă de *goriacinost,* furie, trăsătură a temperamentului său în privința căreia o avertizase generalul Korcinoi. S-a ridicat.

— Mă duc înapoi la hotel să fac un duș și să îmi schimb hainele, a spus ea.

— Nu sunt de acord, a oprit-o Nate, reintrându-și în rolul de ofițer de caz. Este exact locul în care te pot găsi, ne pot găsi pe amândoi. Benford a spus categoric…

— Tovarășul Benford s-o putea descurca fără să se spele și să se schimbe. Eu nu pot. O să-mi ia zece minute.

Nate a făcut niște calcule rapide. Să meargă cu ea? S-o lase să plece și să se întâlnească mai târziu? Îi văzuse expresia feței, știa ce însemna. Era furioasă pe el. Cel mai bine era să n-o lase singură, putea dispărea doar ca să-i facă în ciudă. Și el ar fi trebuit apoi să raporteze la Langley.

— Bine, zece minute, nu mai mult, a spus Nate luând-o de braț. Ea i l-a îndepărtat ușor.

Hotelul Grande Bretagne era scăldat în lumina soarelui din piața Sintagma, balustradele aurii și intrarea acoperită din fier forjat scânteind în lumina albă. La etaj, Nate stătea ca pe ace în imensul salon, cu aranjamente elegante de mese, scaune și lămpi, cu un covor gros Wilton pe jos. S-a uitat în dormitor în timp ce Dominika își scotea rochia de pe ea – și-a adus aminte de sutienul și chiloții ei de dantelă neagră – și s-a aplecat să-și scoată sandalele, apoi s-a întors spre el, ca într-o reclamă la lenjerie intimă pe fundalul de satin al spetezei masive a patului. Semigoliciunea ei i-a trezit simțurile și ea și-a dat seama, îi putea citi reacțiile. A făcut un pas provocator în față spre sufragerie.

— Te tulbur? l-a întrebat ea, ridicând brațele provocator.

— Dominika, încetează, a rugat-o Nate.

— Hai, spune-mi, a șoptit ea trăgând de cupele sutienului ei strâmt. Te *dezorientez*? Planul funcționează?

— Admirabil. Nu pot să-mi închipui că ai putea să-ți faci datoria mai bine, caporal Egorova, a spus Serghei Matorin, ieșind din debaraua dintre dormitor și baie.

Vorbea rusește scrâșnind ca o curea de transmisie de camion plină cu pietriș. Era îmbrăcat într-o haină sport închisă la culoare, cămașă neagră și pantaloni largi și purta mocasini ușori. A aruncat neglijent o punguță cu fermoar și o teacă neagră de cuțit pe pat și a început să-și dea jos haina, fără a-l slăbi din ochi pe Nate. Omul Negru.

S-a lăsat tăcerea, apoi ca electrocutată, fără ezitare, silueta îmbrăcată sumar în dantelă neagră s-a repezit la Omul Negru, cu

brațele încolăcite în jurul gâtului lui, și l-a lovit cu genunchiul în vintre. Nate i-a observat picioarele musculoase de balerină și fundul încordat în timp ce Omul Negru a grohăit și i-a împins bărbia în spate și a lovit-o cumplit la gât, iar ea a căzut jos pe covor, în desuurile sale de dantelă, gâfâind.

Nate avea nevoie de mai mult timp ca să ajungă acolo încet, gândindu-se: *Cineva trebuie să moară, să fie omorât*, pentru că Omul Negru îi auzise vorbind și erau la un pas de a se prăbuși. Și-a aplecat umărul și a simțit miros de transpirație și a aruncat trupul firav într-un mic scaun Hepplewhite din colț, care a scos un trosnet când s-a rupt. S-au prăbușit amândoi la podea și Nate a fost lovit puternic în față de trei ori, bang, bang, bang, fir-ar să fie, era o tehnică de luptă specifică Spețnaz-ului, și el i-a prins brațul musculos și l-a lovit sub genunchi, iar Omul Negru a căzut și s-a rostogolit, apoi s-a ridicat la loc, cu copitele despicate în sus și zâmbind. Nate a bâjbâit după o piesă de mobilier și i-a aruncat-o Omului Negru peste picioare, apoi s-a apropiat simțind iar mirosul de transpirație. Și-a luat avânt, trăgându-i un dos de palmă în bărbie și încercând să-și aducă aminte și alte tehnici de demult, în vreme ce Omul Negru s-a rostogolit iar și a ajuns la pat și a tras teaca jos, a scos cuțitul pe care-l tot rotea în aer și era vremea ca el să dea înapoi, serios, pentru că nu era bine și nu avea niciun fel de arme la îndemână, nimic suficient de lung și de tare pentru a se apăra de bastardul ăla și de cuțitul lui cu lamă argintie de oțel albastru-marmorat.

Pe Dominika lovitura în trahee n-o omorâse, pentru că așa cum era, în chiloții și sutienul ei de dantelă neagră, ridicase un vas de porțelan albastru cu alb, de tip Ming, Limoges, Wedgewood, ce-o fi fost, spărgându-i-l Omului Negru între omoplați, în mii de cioburi, iar el a căzut în genunchi, dar s-a auzit și șuieratul unei tăieturi și sângele a început să curgă într-o șuviță subțire pe coapsă și de-a curmezișul abdomenului, apoi s-a umplut toată de sânge roșu și lipicios, s-a clătinat și a căzut cu un pocnet ridicându-se în capul oaselor și uitându-se la picioare, unul fiind ud, celălalt uscat.

Lampa de bronz i s-a părut bună lui Nate și suficient de grea încât s-o folosească drept proiectil, dar lovitura cu dosul mâinii a Omului Negru l-a amețit, numai că, cel puțin, îl îndepărtase de Dominika și acesta s-a apropiat în mare viteză, aproape alunecând, iar Nate a fost străpuns de vârful lamei cuțitului și a simțit aer rece pe braț și pe burtă, unde cămașa i-a fost spintecată, apoi a început să-i curgă sânge fierbinte în josul picioarelor, ca și cum ar fi făcut pe el, și pentru că acel cuțit afurisit reprezenta o primejdie reală, a ridicat scaunul capitonat cu brocart ca la circ și cealaltă mânecă a cămășii i s-a sfâșiat și a început să-i șiroiască sângele în mână, iar vârful cuțitului s-a prins în tapițeria scaunului și el s-a împins în față, și-a dat seama că nu mai

era timp de pierdut și a încercat să îi răsucească genunchiul Omului Negru cu picioarele care erau lipsite de vlagă, ceea ce era un semn foarte rău, ca și urmele roșii de sânge de pe covor și mirosul coclit din aer.

Dominika s-a uitat la ei din partea cealaltă a camerei, Matorin mișcându-se ușor și rotindu-și cuțitul Khyber, iar Nate clătinându-se pe picioare, cu hainele îmbibate de sânge de la piept în jos. *A fost greșeala mea să venim aici,* idiotka, *el o să se lupte până o să moară*, s-a gândit ea. *Luptă pentru mine,* și a realizat imediat, *mă iubește cu adevărat, caută să-mi ofere mie răgaz* și *goriacinost,* furia, a ajutat-o să se ridice de pe podea și să se ducă șchiopătând și clătinându-se spre pat și să ia săculețul negru. Era în căutarea unei arme, orice fel de armă.

Omul Negru respira ușor pe nas și Nate a simțit că i se rupe ceva atunci când lama cuțitului i-a alunecat peste biceps și el a înșfăcat-o, făcând-o să-i alunece în palmă și printre degete, ca un cuțit umed printr-un tort aniversar. Omul Negru stătea în picioare și se uita la el, iar Nate s-a străduit să își stăpânească genunchii slăbiți să nu cadă. Tipul ăsta de la Spețnaz își savura fără îndoială următoarea lovitură, și-a zis Nate, să-l spintece și să-i verse mațele pe covorul Wilton sau să-i dea una cu dosul palmei în gât.

Apoi „Libertatea” s-a năpustit peste metereze precum într-un tablou de Delacroix[34], cu un sân ieșit din sutien, și i-a înfipt seringile în fund, iar el a lovit-o instinctiv cu dosul pumnului trântind-o la pământ, capul izbindu-se tare, dar Omul Negru a început să se prăbușească și respirând hârcâit a căzut în patru labe, cu seringa roșie și cea galbenă înfipte ca niște cozi de măgar, s-a târât spre cuțit, dar a început să încetinească din ce în ce mai mult, clătinându-și capul dintr-o parte în alta, cu diafragma narcotizată și capul plin de barbituric și cu ochiul sănătos învârtindu-i-se în cap și cu călcâiele lovindu-i-se de covorul cu roz și albastru, dându-și duhul horcăind. *Hai să-i retezăm capul pentru a fi siguri*, și-a zis Nate, dar i-a cuprins sânul stâng al Dominikăi în mână și se bucura că-i bătea inima, ochii ei s-au deschis și el a dat să-și așeze capul în acel loc moale, dar și-a amintit ceva important, nu putea să se culce încă, avea de dat un telefon.

•••

Dominika a luat telefonul din mâna lipsită de vlagă a lui Nate și i-a spus lui Gable unde se aflau, el a ascultat-o și a adus un medic autorizat de la ambasadă și o trusă de prim ajutor, care așteptau în stradă, în mașină. Modul în care Gable s-a îngrijit de ei și i-a scos afară din hotel a fost un miracol, ceva în stil Saigon sau Phnom Penh. Cearșafurile au fost transformate în bandaje, haina îmbibată de transpirație a lui Matorin a fost închisă până sus, Dominikăi i-a fost pieptănat părul lins pe spate. Gable i-a făcut semn să scoată ea

seringile din fundul lui Matorin, să bage cuțitul în teacă și să-i controleze buzunarele. Și-a pus brațul lui Nate în jurul gâtului și l-a cărat în spate pe ieșirea de serviciu, spunându-i Dominikăi ce șchiopăta să încuie ușa apartamentului și să arunce cheia într-un ghiveci de pe hol.

S-au prăbușit pe bancheta din spate a mașinii lui Gable precum Bonnie și Clyde și medicul cu ochii mari i-a bandajat pieptul, brațele și mâna lui Nate cu pansamente israeliene, i-a înfășurat și Dominikăi unul în jurul coapsei și i-a aplicat un pansament cu leucoplast peste rana oblică de pe burtă. Pulsul lui Nate era slab din pricina hemoragiei, așa că medicul i-a pus o perfuzie, iar Dominika a așezat capul lui Nate în poală, fără să spună nimic, ținând punga cu plasmă în sus în timp ce Gable se avânta prin trafic, înjurând și lovind volanul.

Au urcat duduind străzile în pantă spre Zografos de la poalele muntelui Ymittos și Gable i-a ajutat să ajungă la etajul de sus, într-un apartament de bloc unde Stația avea o casă conspirativă. L-au culcat pe Nate în micul dormitor și medicul a rămas cu el până a sosit doctorul ambasadei. Ambii doctori fuseseră verificați și autorizați pentru, intervenții secrete, dar Gable voia să-i scoată de acolo de îndată ce terminau, Dominika având nevoie de 20 de copci în picior iar Nate de trei ori mai mult. Gable o ținea pe Dominika pe după umeri, uitându-se la ea pe deasupra ochelarilor, dar ea l-a dat la o parte și s-a dus în celălalt dormitor să se curețe de sânge, aducându-și aminte instantaneu de Ustinov, cât timp trecuse oare? Începuse să respire sacadat.

Gable le-a mulțumit celor doi medici – aceștia se întrebau ce puneau la cale spionii, dar știau să-și țină gura – și i-a condus afară închizând încet ușa. Dominika era în camera lui Nate, ascultându-i respirația, dar Gable a dat-o afară de acolo. Ea nu voia supă, nu voia nici pâine, s-a închis în dormitor, dar după cinci minute Gable a auzit-o întorcându-se înapoi în camera lui Nate și a lăsat-o în pace. Mai târziu, în timpul nopții, a întredeschis ușa la dormitor și a auzit-o vorbindu-i lui Nate, el era nemișcat, sub efectul sedativelor, mai căpătase ceva culoare și DIVA stătea pe patul lui vorbindu-i în rusă. Ce încurcătură afurisită mai era și asta, dar slavă Domnului că scăpaseră cu viață.

Forsyth a venit pe furiș în ziua următoare, după lăsarea întunericului, purtând o bărbuță de țap falsă și ochelari cu ramă subțire. Polițiștii greci îl știau după înfățișare și la hotelul Grande Bretagne era căutată cu disperare o tânără rusoaică ce dispăruse lăsând un mort în camera sa. Poza de pașaport a Dominikăi era arătată peste tot, la televiziune și în ziare. Mai fusese încă o persoană, un occidental brunet, probabil un american. Gable i-a spus lui Forsyth

că semăna cu Freud cu barba aceea de țap, apoi l-a pus în temă cu ceea ce se întâmplase la hotel și a arătat cu capul spre cele două dormitoare din spate. Forsyth s-a așezat și a trântit pe măsuță un vraf de ziare de ultimă oră. Baia de sânge de la Grande Bretagne era relatată printr-o furtună mediatică excesivă chiar și după standardele grecești. Traducătorii de la Stație reproduseseră o serie de titluri:

> „Asasinat anti-KGB tulbură liniștea Atenei” – *Kathimerini* (centru dreapta)

> „Masacru ca pe vremea Războiului Rece la hotelul Grande Bretagne” – *To Bhma* (centru)

> „Frumoasa rusoaică este căutată pentru crimă pasională” – *Eleftherotiypia* (centru stânga)

> „Disprețul arătat de SUA față patrimoniul și antichitățile Greciei” – *Rizospastis* (comunist)

> „Asasin alege să comită un asasinat în extrasezon la hotel de cinci stele – *Tribuna Shqiptare* (limba albaneză)

Cei doi făceau puțin zgomot la bucătărie, așteptând ca Dominika să iasă din dormitor. O jumătate de oră mai târziu, Forsyth s-a sculat și a bătut încet la ușa ei. Ea i-a răspuns de dincolo de ușă că nu se simțea bine, că nu avea nevoie de doctor, dar voia să doarmă. Forsyth s-a întors în sufragerie.

— Nu sunt sigur, e ceva în neregulă, e mai mult decât șoc, i-a spus el lui Gable.

Apoi s-au auzit pași și Nate a intrat târându-și picioarele, sculat în sfârșit din somn, ținându-se de perete, marginile bandajelor și pansamentelor fiind murdare de Betadină portocalie. O parte a feței era învinețită. S-a lăsat să cadă într-un fotoliu, cu fața transpirată de efort și durere.

— Ce faceți voi aici? a întrebat el hârșâit. E vreo urgență?

— Cum te simți? a întrebat Gable, fără să-i răspundă. Ai amețeli? Ai poftă de mâncare?

Nate a dat din cap și Forsyth a început să vorbească încet.

— Am vorbit de pe linia verde cu șefii de la Etajul Șapte. Am fost sunat de nu știu câte ori de ambasador, care a fost el însuși căutat de ministrul grec de externe. Toată poliția elenă e în căutarea unei rusoaice, încercând să identifice cadavrul, și ambasada rusă pretinde că habar n-are ce se întâmplă. Ministrul grec al afacerilor externe se află la o aruncătură de băț de hotelul Grande Bretagne și în piața Sintagma sunt instalate reflectoarele de televiziune de 24 de ore.

— Ăsta e cel mai bun lucru în privința unei operațiuni clandestine, reflectoarele de televiziune, a comentat Gable, uitându-se la Nate.

— Toată lumea de la Cartierul General e mai mult sau mai puțin nervoasă, a spus Forsyth. Există acuzații care circulă de colo-colo: de ce n-am anticipat genul ăsta de acțiune a SVR-ului? De ce nu te-am retras din acest caz? De ce n-a putut MARBLE să ne avertizeze în privința cursei? Multe sunt prostii. Am primit un e-mail în dimineața asta de la șeful pentru Europa. Amiralul Nelson sugera că era timpul „să schimbe pânzele” în cazul DIVEI. Aparent, șeful ROD i-a spus șefului pentru Europa că nu-și dă seama ce se întâmplă. În fața directorului. Asta e tot ceea ce știm. Apoi, noaptea trecută, Benford a sunat să întrebe dacă recomandarea lui de a *nu* te duce în camera Dominikăi fusese neclară. Îți transmite salutări. S-ar putea să nu fie așa de ușor să-i explicăm performanța ta. Va depinde de dorința lui de a te critica.

— Eu i-am recomandat personal să procedeze astfel, a spus Gable.

— Totuși, mai sunt speranțe. Benford afirmă că acest incident a generat niște mici oportunități. Era foarte nerăbdător. Sosește mâine seară târziu și până atunci vrea să stați ascunși. Forsyth s-a dus la ușile glisante ale balconului și s-a uitat printre perdelele trase. E important ca Dominika să stea ascunsă astfel încât Centrul să continue să-și închipuie ce e mai rău, că a trădat pentru CIA, că planul lor de a-l prinde în cursă pe Nate e în pericol. Avem la dispoziție câteva zile cel mult.

Gable s-a ridicat și a traversat micul hol ciocănind la ușa Dominikăi. I-a vorbit blând de la ușă și atunci ea l-a invitat să intre. Îi puteau auzi vocea baritonală, înăbușită, și în zece minute Gable s-a întors și s-a așezat jos.

— Simt probleme, a șoptit el. Ea e agitată. Nu isterică, doar răvășită. Melancolică. Deh, temperamentul, dar de data asta e ceva serios. Nu știe în cine să mai aibă încredere. În noi, în MARBLE, cu siguranță nu în conaționalii ei. Nate s-a forțat să se ridice de pe scaun. Stai naibii jos, i-a spus Gable. Într-un fel e înnebunită că din pricina ei era să fii tu ucis, primul lucru de care a întrebat a fost cum te simți.

— Ea mi-a salvat viața, a spus Nate. Asasinul ăla mă termina.

— Ai verificat intrarea când ați urcat? Nate i-a evitat privirea. Bănuiam eu, a spus Gable. Zice că nu se mai întoarce, vorbește de fugă, de dezertare. E șocată și trădată și o doare piciorul. Biata fată, a petrecut doar două zile cu Droopy[35] aici. Nate nu avea de gând să înrăutățească lucrurile spunându-le că făcuseră dragoste.

Forsyth s-a ridicat.

— Marty, stai cu DIVA până sosește Benford. Nate, mâine o să te introducem pe furiș în Stație. Vreau să te apuci să scrii ce s-a întâmplat. Benford o să vrea un raport complet. Nate a dat din cap.

Acum s-o lăsăm în pace, a spus Forsyth. E posibil s-o fi pierdut ca informatoare. Probabil că n-o să aflăm până nu reflectează serios.

Forsyth a plecat și Gable s-a ridicat, a zornăit prin bucătărie, s-a întors în sufragerie, a spus că se duce în colț să aducă o sticlă de vin, niște brânză și pâine.

— Stai departe de balcon, a spus el, îndreptându-se spre ușă. A scos un pistol din buzunarul hainei și i l-a dat lui Nate. Uite, PPK/S, armă pentru doamne. Am adus-o pentru tine.

•••

Dominika și-a petrecut o mare parte din prima noapte în pat, uitându-se în tavan. Apoi s-a dus în camera lui Nate, să stea lângă patul lui și să se uite la el cum dormea. Știa exact ce se întâmplase. Unchiul Vania se săturase să aștepte ca ea să obțină informații despre „cârtița” americană și îl trimisese pe Matorin să rezolve problema și să-i protejeze poziția lui politică. Aparent, nu-i păsa că oricine stătea în calea lui Matorin se afla în pericol de moarte. Oare dorise ca Matorin s-o elimine și pe ea? Nu era sigură, dar pentru moment presupunea că răspunsul era afirmativ. O altă trădare din partea lui și *navoznaia kucia*, mizeria din Serviciu.

Îi spusese lui Gable că nu era sigură că-și dorea să mai continue activitatea de spionaj. Se afla în afara Rusiei, în Occident, probabil că urma să dezerteze. Gable a ascultat-o și a sfătuit-o cu blândețe să facă ce credea ea de cuviință. Aura lui era violet închis, nu avea niciun motiv să fie atât de senin, dar ea era bucuroasă.

Acum era din nou noapte și era târziu, farurile de pe turnurile cu antene de pe muntele Ymittos erau singurele licăriri de lumină în întunericul de pe munte până la felinarele portocalii de pe Zografos și Papagou. Forsyth și Benford stăteau pe scaune, în timp ce Dominika, în halat, zăcea pe canapea astfel încât să-și țină piciorul ridicat, îl auzise pe Nate plecând din apartament mai devreme, dar nu ieșise să-l vadă. Nate plecase.

Benford a sosit târziu, insistând să se ducă direct la casa conspirativă. A cerut să citească raportul referitor la atac și i-a informat că Biroul de Servicii Medicale își dorea ca seringile SVR-ului să-i fie expediate cu următorul colet. În mașină îl ascultase pe Forsyth și a mormăit că viteza era esențială.

— Cum te simți? a întrebat-o el. Poți merge?

Ea s-a ridicat și a mers în jurul canapelei. Și-a atins copcile cu degetele, pe aceeași parte unde avusese piciorul rupt. Piciorul ăsta avusese mult de suferit.

— Iartă-mă, s-a scuzat Benford. Trebuie să știu dacă te poți mișca, pentru că trebuie să ieșim afară. Trebuie să suni la Moscova. Dominika s-a crispat când s-a așezat jos. Benford i-a pus mâna pe umăr. Nu te grăbi. Vreau să stăm de vorbă mai întâi. Domi, trebuie să știu dacă

dorești să mai continui relația cu noi începută la Helsinki. Trebuie să știm dacă vrei să te întorci la Moscova și să lucrezi de acolo.

— Și dacă nu vreau? a întrebat ea. Ce-o să se întâmple cu mine?

Îi cunoștea pe oamenii aceia, dar își pierduse încrederea în ei, în toată lumea. Erau profesioniști, aveau nevoie de rezultate, țineau de o organizație care reprezenta Inamicul. Benford și Forsyth erau învăluiți în albastru, cuvintele lor erau colorate în albastru. Erau intuitivi, abili, șmecheri, ar fi jucat-o cum voiau ei, știa asta. *Ai grijă,* își spuse ea.

— Ce o să se întâmple cu tine? O să te duc cu avionul în Statele Unite și o să te întâlnești cu Directorul, care o să-ți decerneze o medalie și un contract bancar cu ajutorul căruia poți cumpăra o locuință oriunde ai vrea – pentru care să fie asigurată securitatea – din confortul căreia să poți citi despre evenimentele curente din Rusia și din lume. Vei scăpa de o viață plină de secrete, de intrigi, decepții și primejdii. Capul îi era învăluit în albastru intens.

Benford este atât de deștept; l-am întâlnit o singură dată, cu toate acestea mă cunoaște, s-a gândit ea.

— Și dacă aleg să lucrez în continuare cu voi, ce ați vrea să fac?

— Dacă accepți, te-aș ruga să-i dai un telefon unchiului tău, a răspuns Benford.

Forsyth asculta tăcut și atent în celălalt scaun, un albastru statornic, putea avea încredere în el – oarecum.

— Și ce să spun la telefon? a întrebat Dominika, știind că o conduceau pe un teren minat. Ce vrei să realizezi?

— Forsyth mi-a povestit puțin despre lupta de la hotel, i-a explicat Benford, și cum i-ai salvat viața lui Nate. Vreau să-ți mulțumesc pentru asta. Încă nu-i răspunsese la întrebare.

— Și telefonul la Moscova? a întrebat ea.

— După toată drama asta, trebuie să-ți pregătim întoarcerea acasă. Și să îți asigurăm șansa să obții un post bun la Centru – presupunând că ești de acord să continui să lucrezi. Albastrul lui Benford pulsa.

— Dacă mă reîntorc, generalul Korcinoi o să aibă grijă să obțin un post bun. Amândoi o să alcătuim o echipă puternică.

— Sigur, contăm pe asta, a asigurat-o Benford. Dar trebuie să acționați separat, să stați pe orbite diferite. Dominika a încuviințat din cap. Și va veni ziua când va trebui să îi iei locul. Dominika a dat iar din cap. Dar pentru a face posibile toate astea, trebuie să iei legătura la Iasenovo urgent. Ești îngrijorată, epuizată, ai plătit pe cineva, un veterinar, un farmacist să-ți coasă piciorul. Din pricina oboselii și a supărării nu ai respectat regula de a nu vorbi liber la telefon. Asasinul de la Centru era gata să te omoare. Din fericire, Nash a preîntâmpinat asta. Este important ca ei să creadă că Nash l-a ucis. Suni pe fugă, poliția e pe urmele tale, americanii sunt pe cale să te prindă. Și trebuie să-l rogi pe dragul tău unchi Vania să te salveze.

— Înțeleg, a spus Dominika. *Gospodin* Benford, sunteți sigur că nu sunteți un pic rus?

— Nu-mi pot închipui așa ceva.

— Pe mine nu m-ar mira, a insistat ea.

— Mai trebuie să faci încă ceva, a spus Benford. În timpul convorbirii trebuie să îi dezinformăm, înțelegi cuvântul?

— *Dezinformația,* da, a răspuns Dominika.

— Exact. Operațiunea împotriva lui Nash le-a explodat în față, dar tu ai putut să îl tragi puțin de limbă.

— Ce vreți să spun în această... *obman,* minciună? a întrebat Dominika.

— V-ați certat, comportându-vă ca în Războiul Rece, spionându-vă unul pe altul. Pe Nate l-a luat gura pe dinainte spunând că un important spion al rușilor tocmai a fost prins în Statele Unite, o persoană de rang înalt, coordonată direct de Centru.

— E adevărat? a întrebat Dominika. *Asta trebuie să a fost criza pentru Vania,* s-a gândit ea. *Probabil că acum se află într-o situație politică dificilă.*

— Perfect adevărat, a încuviințat Benford. Trebuie să îi informezi că Nate ți-a spus că Centrul a încercat să lanseze o pistă falsă în vânarea trădătorului indicând că acesta a suferit o operație la ochi. O informație falsă. A făcut o pauză.

— Scuzați-mă, dar care e scopul acestui mesaj? a întrebat Dominika. I se părea ciudat, dar nu putea să-și dea seama ce însemna expresia de pe chipul lui. Culoarea lui pălea.

— Dominika, detaliile astea *sunt* importante. Vrem ca Centrul să afle că ne-am dat seama de dezinformare. De aceea este vital să amintești faptul că operația la ochi era o pistă falsă. Și vrem ca Centrul să afle că ai făcut treabă bună, vrem ca ei să te salveze. E clar?

— Da, dar o să le spun că *eu* le-am ucis asasinul, a spus Dominika. *Eu.* Pentru că ne-ar fi ucis pe amândoi. Acum Nate a șters-o și e *grubaia oșibka,* gafa unchiului meu, nu a mea.

— Admirabil, a felicitat-o Benford, un rafinament subtil. *MARBLE avea dreptate. Fata asta e valoroasă.*

— Am notat câteva detalii, unde te ascunzi, a spus Forsyth. Apoi putem ieși să dăm telefon.

S-au uitat peste notele lui, după aceea Dominika s-a dus în dormitor să se schimbe, lăsându-i pe Forsyth și pe Benford singuri.

— Dacă nu-i spunem că ea o să fie cea care o să-l dea de gol pe general, o să se supere, a avertizat Forsyth.

— Dar asta e singura cale, s-a răstit Benford. Nici mie nu-mi place. Dar ea nu trebuie să aibă ezitări sau să își dea seama de cursă.

— O să-și dea seama. Dacă se supără așa de rău încât ne lasă baltă? a întrebat Forsyth.

— Atunci va fi dezastru. Sper ca ea să vadă lucrurile la fel ca noi, a concluzionat Benford. Ai aranjat totul cu polițiștii greci?

— E totul aranjat. Va fi arestată de dimineață după convorbirea telefonică.

GIGANTES – FASOLE GRECEASCĂ LA CUPTOR

Căliți ceapă și usturoi în ulei de măsline. Adăugați roșii decojite și tăiate, supă de vită, pătrunjel și fierbeți până se îngroașă. Adăugați fasole cu bobul mare, amestecați bine și coaceți la cuptor la foc mediu până ce fasolea se înmoaie și deasupra capătă o crustă crocantă, chiar ușor arsă. Serviți la temperatura camerei.

38.

Vania Egorov a rămas la birou să lucreze peste program. Cerul își preschimbase culoarea din trandafiriu în violet și apoi în negru, dar Egorov era cu ochii ațintiți doar asupra ecranului plat al televizorului ce difuza știri interminabile de la televiziunea greacă, Eurovision, BBC, Sky și CNN despre incidentul din Atena.

Rezidentura din Atena confirmase că victima era Serghei Matorin. Vania a simțit un gol în stomac atunci când *rezidentul* de la Atena l-a informat că grecii – în mod inexplicabil – incineraseră deja cadavrul, împiedicând astfel o autopsie judiciară. *Inexplicabil, fir-ar să fie,* s-a gândit Vania. CIA îi juca pe greci cum voia de ani de zile.

Nu era important, nu acum. El știa că altcineva ordonase asasinatul din Atena, trimițându-l pe psihopatul chior în Grecia. Nu directorul, nu omologii săi din FSB. Nici măcar piticania de Ziuganov. Doar un nume era posibil. De parcă ar fi presimțit, a sunat telefonul VCh, făcându-l să sară de pe scaun. S-a făcut auzită brutal vocea bine cunoscută, aspră, scrâșnită, dar malefic de calmă.

— Operațiunea din Atena a fost o rușine, a declarat Putin.

Oare o fi descălțat? Fără cămașă? s-a întrebat Egorov.

— Da, domnule președinte, a răspuns el plat. Nici nu avea rost să spună că nu el o ordonase. Putin știa.

— Eu am specificat să nu fie luate măsuri extreme.

— Da, domnule președinte. O să fac investigații…

— Las-o baltă, a spus președintele. Mă așteptam la mai multe lucruri de ispravă din partea dumitale. Pierderea senatoarei e colosală. „Cârtița" din Serviciul tău a rămas activă. Ce măsuri iei să-l prinzi pe trădătorul ăsta?

Dacă te-ai fi abținut de la monstruoasele tale ordine, l-am fi putut prinde în laț, s-a gândit Egorov.

— După cum știți, domnule președinte, am desemnat un ofițer instruit care să se ocupe de agentul american. Mă așteptam la mai multe informații…

— Da, nepoata ta. Unde se află?

Acum urmează ce-i mai rău.

— E dată dispărută în Grecia. Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Care sunt șansele ca ea să fie moartă? a întrebat Putin.

Nu te bucura așa de tare, s-a gândit Vania.

— Așteptăm vești.

O altă tăcere lungă. Dominika era o amenințare mai mare pentru președinte decât eșecul de la Washington sau decât prezența unui trădător în cadrul Serviciului.

— Trebuie să vină acasă, a spus Putin. Ai grijă să fie în siguranță. Ceea ce însemna *ai grijă să nu vorbească vreodată despre asasinarea lui Ustinov, orice ar fi presupus asta.* Legătura s-a întrerupt.

Dominika dispăruse. Dacă nu era moartă, atunci probabil că se ascundea. Cum se putea ea ascunde singură în Atena era un mister. Vrăbiuța lui trebuie să fi fost isteață foc, s-a gândit el. Era difuzată o transmisie în direct cu un șir de mașini cu polițiști greci în gri și alb ce înconjuraseră ambasada rusă din Psychiko. Grecii se gândiseră că era posibil ca un fugar rus să își caute refugiul în ambasadă.

Relatările de presă vorbeau de un alt bărbat, nu aveau numele lui Nash. Oare Dominika obținuse ceva de la el? Oare CIA o omorâse? O luase ostatică? Dacă era în viață, trebuia s-o aducă înapoi. *Spasenie*, salvarea, era posibilă.

Telefonul de pe biroul lui a țârâit, era linia externă, deci nimic important.

— Ce este? s-a răstit el. La telefon era asistentul său, Dimitri.

— O legătură externă transmisă de la ofițerul de serviciu, domnule, a spus el.

— Ce mai e și prostia asta? a zbierat Egorov.

— Un apel din străinătate, a spus Dimitri. Au detectat că este din Grecia.

Egorov a simțit că i se contractă pielea capului.

— Fă-mi legătura, a spus el.

La aparat s-a auzit vocea Dominikăi:

— Unchiule, unchiule, mă auzi?

— Da, bună, copila mea. Unde te afli?

— Nu pot vorbi mult. Situația de aici e foarte dificilă. Părea obosită, dar nu speriată.

— Poți să-mi spui unde ești? O să trimit pe cineva după tine.

— Ajutorul ar fi bine-venit. Sunt un pic cam obosită.

— O să trimit pe cineva după tine. Unde poți fi găsită?

— Unchiule, trebuie să-ți spun că tânărul meu prieten a început să vorbească. Am înregistrat progrese, așa cum sperai tu. Dar omul trimis de tine, diavolul ăla era să ne omoare pe amândoi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Egorov.

— S-au luptat. Tânărul meu prieten a fugit, nu știu unde este.

— Americanul l-a biruit pe un luptător Spețnaz? a vrut să știe Egorov.

— Nu, unchiule, *eu l-am ucis.* Altminteri m-ar fi ucis el. La celălalt capăt al firului nu s-a mai auzit nimic.

Hristoase, s-a gândit Egorov, *ce demon.* Cum e posibil să-l fi lichidat ea pe Matorin? Mâna cu care ținea receptorul era umedă.

— Înțeleg. Și ce ți-a spus americanul?

— Ceva ciudat. S-a lăudat că americanii tocmai au prins o femeie

care era o informatoare a voastră. Spunea că era o persoană importantă. Eu i-am zis că nu-l cred.

Ba să crezi, s-a gândit Egorov.

— Mi-a zis că ați încercat să-i dezinformați pe americani, spunându-le că agenta era bolnavă, incapabilă să mai lucreze.

Egorov era gata-gata să țipe în receptor, să-i spună idioatei ăleia mici să continue. Își putea simți urechea zvâcnind.

— Asta e cât se poate de interesant. Și a mai spus și altceva?

— Doar că spioana nu a făcut de fapt nicio operație oculară și că era doar o pistă falsă de care americanii și-au dat seama. Prietenul meu se simțea chiar mândru că puseseră mâna pe ea, a spus Dominika.

Și acum vor fi mai puțin încântați când își vor pierde propriul lor informator, pe Korcinoi, s-a gândit Egorov.

— Nimic altceva?

Korcinoi.

— Nimic, unchiule. Conversația noastră ar fi putut continua dacă n-am fi fost întrerupți.

— Da, bineînțeles. Acum trebuie să oprim discuția pe linia asta. Unde te afli? O să trimit pe cineva după tine. Trebuie să stai ascunsă.

— Stau cu un tip pe care l-am întâlnit, cu un străin, în apartamentul lui. Mi-a promis să nu mă trădeze dacă sunt drăguță cu el. Asta m-ai instruit tu să fac, nu?

Egorov nu și-a dat seama de ironia din vocea ei.

— Poți să mai stai acolo încă o zi? Suni de pe telefonul lui?

— Cred că mai pot sta. Dar trebuie să ies să dau telefon. Mi-am lăsat telefonul meu la hotelul acela. Tipul n-are niciun telefon fix, doar mobil, și n-aș vrea să-l folosesc pentru a te suna. E un chioșc peste drum. De acolo sun cu o cartelă telefonică. Și i-a dat numele străzii și numărul clădirii din cartierul muncitoresc Patissia, la nord de piața Omonia.

— Să fii la chioșc mâine la prânz, a instruit-o Egorov. O să vină o mașină să te ia. Șoferul o să menționeze numele meu. O să te aducem acasă. Între timp, nu mai ieși afară. Și a întrerupt legătura.

Dacă o puteau recupera, el avea să fie în siguranță, s-a gândit Egorov. Ar fi acoperit-o cu medalii dacă îl prindeau pe Korcinoi. Mai întâi urma să trimită o telegramă acelui *durak* din Atena să vadă dacă nătărăul ăla putea să ia cu mașina o agentă aflată într-o misiune de maximă importanță și apoi să dea ordin ca generalul Korcinoi să fie urmărit non-stop. Fără alerte, fără să dea nimic de bănuit, fără exfiltrări din partea americanilor.

Chiar dacă își încordă corpul de luptător de circ de nerăbdare, a început să se gândească la fostul lui coleg care îl trădase și care îi ajutase pe americani s-o prindă pe LEBĂDĂ.

— Adu-mi-l pe Ziuganov, i-a spus el lui Dimitri la telefon.

•••

Telegrama *rezidentului* SVR din Atena a sosit în ziua turnătoare la Iasenovo la sfârșitul programului. Relata acțiunea prin care doi ofițeri SVR s-au dus în cartierul Patissia și s-au apropiat de chioșc să o ia pe Dominika. Ei i-au raportat că în jurul chioșcului mișunau nu mai puțin de șase mașini de poliție grecești și 20 de ofițeri de poliție cu căști albe și tunici antiglonț. Era haos, ofițerii SVR nu reușiseră să se apropie, dar au văzut cum două polițiste au împins o femeie în cătușe într-o dubă a poliției. Au descris-o pe prizonieră că era brunetă și slabă, probabil Dominika. Căzuse în mâinile lor. La nici două minute după sosirea telegramei, în biroul său a sunat telefonul VCh de pe comoda din spatele acestuia, scoțând un sunet ciudat.

•••

Era trecut de miezul nopții, și de la fereastra sufrageriei generalului Korcinoi se zărea șerpuind râul Moscova ca o panglică neagră între luminile din Strogino. Blocurile de locuințe de dincolo de fluviu erau mai noi decât cele de pe partea lui. Mai existau încă macarale de construcție înălțate deasupra unor blocuri neterminate. Korcinoi și-a pregătit pentru cină un fel preferat, *pasta alla mollica*, cu anșoa, pesmet și lămâie. După ce a spălat vasele, și-a adus un pahar cu coniac în sufragerie, s-a uitat la ceas și s-a dus la biblioteca suspendată de-a lungul peretelui. A vârât un cuțitaș de decojit în îmbinarea de deasupra raftului, răsucind lama pentru a desface două ascunzători făcute în mobilă. Capătul raftului s-a deschis grație unor balamale ascunse, precum un capac de sicriu, dând la iveală un compartiment îngust.

Korcinoi s-a întins și a scos din scobitură trei cutii cenușii de metal, înfășurate într-o pânză imaculată. Primele două erau de mărimea unui pachet de țigări, cea de a treia era mai plată și mai mare. Le-a lipit pe cele două cutii mai mici cap la cap, cuplându-le. Cutia mai plată – cu o mică tastatură chirilică – era și ea conectată la primele două prin intermediul unei mufe externe. Într-un suport lateral se găsea un stilou. Folosind acest stilou, a apăsat pe două butoane ascunse pentru a aprinde trei leduri micuțe. Primul era indicatorul de alimentare. Dacă era acționat, era verde. Cel de-al doilea indica dacă antena integrată de deasupra aparatului putea capta stația geosincronizată US Milstar Block II și era verde, având semnal puternic. Ultimul led indica dacă schimbul de transmisii, *rukopojatie*, strângerea de mână, fusese încheiată. Era de culoare galbenă, ceea ce însemna standby.

Korcinoi a folosit stiloul pentru a acționa tastatura și a scrie un mesaj de rutină. A scris simplu, renunțând la spații și punctuație, o strategie de codificare prescurtată învățată de-a lungul anilor în vreme ce redacta scrisori confidențiale – îi era dor de scrisul de mână, de

ștergerea hârtiei cu guma, de prepararea cernelii, de finețea scrierii literelor de tipar.

Lucra stând pe un fotoliu, cu o lampă de citit deasupra umărului, un bătrân desprins dintr-un tablou de Vermeer, aplecat la masa lui de lucru. În cameră era liniște deplină. A scris mesajul semnându-l „niko”, indiciul că nu fusese constrâns, a apăsat pe butonul de transmisie și a privit lumina galbenă. Mesajul său a zburat în eter pe o frecvență foarte înaltă de pe banda Ka, revărsându-se spre satelit, stimulând senzorii. Răspunsul deja înregistrat a fost activat și s-a întors pe o linie mai joasă de frecvență pe banda Q în trei secunde. Moscova dormea, geamurile de la Lubianka erau întunecate, iar Korcinoi a reușit să ia legătura telegrafic cu inamicul numărul unu. Ledul s-a colorat în verde. Confirmare de primire. Schimb reușit.

Korcinoi a desfăcut un cablu din cavitatea tastaturii și l-a introdus în mufa de alimentare din spatele unui mic televizor color pe care îl primise de la un ofițer CIA într-un schimb de valize în miez de noapte, cu patru ani în urmă, pe autostrada M10. Televizorul fusese modificat de CIA și Korcinoi l-a aprins și a selectat un canal deja programat. A apăsat trei taste cu stiloul și ecranul alb s-a înnegrit, a clipit o dată, apoi s-a înnegrit iar, afișând două cuvinte cu caractere luminoase. *Soobșenie*: *nikto,* niciun mesaj, scria pe ecran. Lipsea perioada, acesta era adevăratul mesaj, semnalul luminos: jocul începuse.

Korcinoi a stins televizorul, a înfășurat cablul la loc în compartimentul său, a oprit alimentarea cu energie și a dezasamblat stația de emisie-recepție. A împachetat componentele în pânză și le-a pus la loc în cavitatea ascunsă, închizând și încuind capacul. S-a întors înapoi la scaunul său, cu cartea în poală, și a băut o înghițitură de coniac. S-a întins și a stins veioza, rămânând în întuneric în apartament, privind afară la luminile orașului și la fluviul negru, convins fiind că SVR-ul văzuse și înregistrase tot ce făcuse el în ultimele 30 de minute.

•••

Din august până în octombrie 1962, KGB l-a urmărit pas cu pas pe colonelul Oleg Penkovski de la GRU, inclusiv în apartamentul său cu vedere spre fluviul Moscova. La acea dată, colonelul transmitea Occidentului cantități mari de informații referitoare la capacitățile balistice sovietice. Ofițerii unității de supraveghere a FSB-ului, care cinci decenii mai târziu îl urmăreau pe generalul Vladimir Korcinoi, erau prea tineri pentru a-și aduce aminte de cazul din timpul Războiului Rece, dar măsurile pe care le foloseau pentru a aduna dovezi împotriva celui urmărit erau aproape identice cu cele ale predecesorilor lor.

Dincolo de râu, dintr-un apartament dintr-un bloc pe jumătate terminat, trei echipe de filaj foloseau binocluri de mari dimensiuni

pentru a-l urmări pe Korcinoi cum își orienta stația de transmisie radio la azimut de 13° pentru comunicarea cu satelitul. Din apartamentul de deasupra, urmăritorii lui Korcinoi montaseră orificii în tavanul celor trei camere prevăzute cu obiective superangulare și microfoane, toate conectate la înregistratoare digitale. Îl văzuseră pe Korcinoi accesându-și dispozitivul ascuns în bibliotecă, asamblându-i componentele și scriindu-și mesajele la tastatură. Nu dispuneau de unghiul necesar pentru a citi cuvintele de pe ecranul televizorului său, așa că au coborât o cameră video de distanță pe o bară din fibră de sticlă în exteriorul blocului pentru a înregistra cuvintele de la televizor de pe fereastra sufrageriei. Spre deosebire de cazul Penkovski, nu aveau nevoie de trei luni. Aveau destul.

•••

Miezul nopții. În partea cealaltă a orașului, o altă echipă pătrundea în biroul lui Korcinoi de la Departamentul pentru America de la etajul al doilea din Iasenovo. Pe lângă percheziționarea minuțioasă a biroului, a mobilierului și containerelor, tehnicienii au luat mostre de amprente de pe mai multe suprafețe: tastatură, mânere de sertare de la birou, mânere de siguranță, dosare, ceașcă de ceai și farfurie. În dimineața următoare, Ziuganov a adus un raport de laborator și Egorov i l-a smuls din mână: *Metka descoperită în mici cantități pe partea interioară a mânerului ușii, pe marginea laterală a sugativei de birou. Analiză: compusul 234, număr de lot 18. Suspect: Nash N., Amerikanskoie posolstvo. Ambasada americană.*

•••

Korcinoi s-a întors acasă de la Iasenovo după program, lumina asfințitului strălucind deasupra copacilor de-a lungul râului. Picioarele îi erau ca de plumb și pieptul îi era încordat în timp ce mergea de-a lungul esplanadei de la stația de metrou. Clădirea era învăluită în liniște, dar pe hol se auzea zgomotul puternic al televizoarelor din spatele ușilor și mirosea pătrunzător a mâncare gătită. În momentul în care MARBLE a deschis ușa apartamentului său, și-a dat seama că fusese descoperit. Cheia se înțepenea întotdeauna. De regulă, trebuia s-o răsucească pentru a descuia. În seara aceea, butucul a mers ca uns. Pulverizaseră grafit în broască pentru a o unge.

În apartamentul său se aflau cinci bărbați stând în semicerc în jurul ușii de la intrare. Duri, cu fețe uscățive, maxilare puternice și priviri reci. Erau îmbrăcați în blugi, treninguri, geci de piele, și s-au năpustit asupra lui de îndată ce s-a deschis ușa. Era suficient de versat încât să nu opună rezistență, iar ei l-au înșfăcat de picioare și de mâini și l-au trântit la podea. Se mișcau repede, pe tăcute, unul încolăcindu-i un braț în jurul gâtului și alți doi ținându-l de brațe. *Întotdeauna te prind, dar unde să fug*? N-a spus nimic atunci când ei i-au împins cu forța un căluș de cauciuc ce mirosea a rigolă între dinți (*Te rugăm să nu înghiți*

vreo capsulă de cianură, tovarășe) și l-au dezbrăcat până la piele, fără a-i dezlega membrele (*Te rugăm să nu folosești arme sau nasturi sau ace din haine, tovarășe*). I-au pus cu forța un trening care nu i se potrivea și l-au cărat în jos pe scări, trecând pe lângă cel puțin alți zece bărbați în haine de piele. A fost împins în spatele unei dube verde închis, fără să-i dea drumul la brațe și picioare. Trupul lui Korcinoi a fost străbătut de durere. Nu-și mai simțea brațele acolo unde bărbații aceia îl strângeau puternic. *Nu contează,* s-a gândit el, pregătindu-se pentru următorul capitol. Știa ce urma.

Călătoria cu duba fără geamuri a fost lungă. Se zguduiau violent la curbe, se hurducăiau atunci când treceau peste șine și se înclinau atunci când ocoleau traficul. Korcinoi știa încotro se îndreptau, putea să ghicească traseul prin partea vestică a orașului. Atunci când ușile dubei au fost larg deschise și a fost tras afară, Korcinoi s-a uitat în sus. S-a gândit să privească pentru ultima oară cerul, în seara aceea întunecată ca cerneala, luminile orașului având o strălucire portocalie, și să tragă adânc aer în piept, ca și cum ar fi fost ultima dată când mai putea face asta. În timp ce-l împingeau spre o ușiță, s-a uitat în jur să se asigure de ceea ce știa deja. Curtea aglomerată era murdară, zidurile întunecate din plăci nefinisate din zgură erau înconjurate de o rețea încâlcită de sârmă ghimpată, pereții de ocru ai clădirii în formă de Y cu cinci etaje erau ușor de recunoscut. Era închisoarea Lefortovo.

Korcinoi știa ce era inevitabil: *vîsșaia mera,* cea mai severă pedeapsă. Știa care îi era sfârșitul: *bratskaia moghila*, o groapă comună. Singura alternativă pe care o mai avea era modul în care să moară. Se hotărâse deja să le dea bătăi de cap și asta însemna, în mod ironic, că urma să vorbească liber, dar nu despre ceea ce doreau ei să audă.

Spre tot mai marea furie a anchetatorilor săi le-a spus că el nu făcuse spionaj împotriva Rusiei, *ci mai degrabă pentru Rusia*, mai întâi pentru a sfida sistemul sovietic, sistemul care și-a reprimat propriul popor timp de 50 de ani și acum pentru a distruge *podonki,* actuala cravașă de la Kremlin. Le-a spus oamenilor acelora cu fețe dure din celule de interogatorii că nu avea regrete, că ar fi făcut-o din nou. Cariera sa de spion era copleșitoare pentru ei. Era general. Evaluarea pagubelor avea să dureze ani în șir. Putea vedea asta după fețele lor.

Gândul la arestarea sa și la moarte i s-a părut mai suportabil știind că lăsase pe cineva în urma sa. A observat cu satisfacție că Dominika nu era menționată deloc în timpul interogatoriilor și nu exista nicio insinuare privind posibila ei implicare. Era în siguranță.

Korcinoi le-a răspuns la întrebări și a catalogat informațiile pe care le transmisese vreme de aproape un deceniu și jumătate americanilor. În ciuda cooperării sale totale, Ziuganov le-a spus să treacă la vechile metode de tortură fizică din celulele de la subsolurile închisorii Lubianka. Era plăcerea lui, poate un soi de răzbunare pentru că

Korcinoi îi trădase, așchii curbate de lemn vârâte sub unghii care se înnegreau și sângerau abundent, știfturi de lemn împinse între degetele de la picioare, articulații uleioase împinse în spatele lobilor urechilor. În altă încăpere, o doctoriță, urolog, se uita la chipul lui în timp ce îi slăbea legătura de sârmă cu câte un milimetru.

Atunci când torturile au încetat brusc și l-au lăsat în celula lui timp de o zi întreagă, Korcinoi a bănuit că Vania ordonase probabil o pauză. În ziua următoare, a intrat în camera de interogatorii așa cum făcuse și în zilele anterioare. Pe masa din fața lui era așezată stația lui de transmisie radio cu CIA. Au așteptat ceva timp până când a venit Vania Egorov, care i-a făcut semn gardianului să iasă afară și să închidă ușa după el. Vania s-a plimbat în jurul mesei încet, fără să se uite la MARBLE, atingând dispozitivul și bateriile cu un zâmbet vag pe buze.

— M-am gândit că ai putea fi tu acum câteva luni, a spus Vania, aprinzându-și o țigară. Nu i-a oferit și lui Korcinoi. Mi-am zis că era imposibil, unul dintre cei mai buni oameni ai noștri, ultima persoană care ar fi putut să dea dovadă de o asemenea lipsă de loialitate față de Rusia.

Korcinoi n-a spus nimic, își ținea mâinile în poală.

— Toți acei ani, toată munca noastră împreună, o carieră de o viață, totul dus pe apa sâmbetei așa de ușor, s-a lamentat Egorov. Încrederea și dragostea pe care ți le-am arătat eu.

— De tine e vorba, Vania, bineînțeles, a spus Korcinoi. E întotdeauna vorba despre tine, Vania.

— *Zalupa*, neghiobule, s-a răstit Egorov, scuturându-și scrumul pe jos. Ai adus grave prejudicii Serviciului, țării, ai uitat de patrie. Juca scena aia pentru a fi înregistrat, s-a gândit Korcinoi.

— *Zalupatsia* e mai potrivit, l-a corectat Korcinoi, Vania dându-și aere. Ce vrei, Vania? De ce ești aici?

Vania s-a uitat la Korcinoi preț de o secundă, apoi la echipamentul de pe masă.

— Am venit să-ți spun că nepoata mea, protejata ta, Dominika, e cea care a transmis informația ce a dus la arestarea ta. Ea e o eroină și tu ești o omidă *plodovîi cerv*.

Asta era, conspirația lor reușise. Korcinoi l-a felicitat în gând pe Benford.

Vania i-a privit chipul pentru a-i vedea reacția și a fost încântat să observe că bătrânul părea dărâmat, parcă în defensivă. Și-a luat țigările și a ieșit pe ușă. Străbătând coridorul cu ciment și ieșind pe ușile de oțel, își făcea calcule. Pierderea LEBEDEI era compensată de arestarea lui Korcinoi. Dominika. Trebuia s-o aducă înapoi.

•••

Mîșinaia voznia. Jocuri de șoareci. Ofițeri de la Direcția tehnică T

au dus înapoi echipamentul de comunicații în apartamentul lui MARBLE din Strogino, pentru a face transmisia de pe coordonatele obișnuite. Un grup de bărbați tăcuți, îngrămădiți pe acoperișul care dădea spre râul Moscova negru-albăstrui, au apăsat pe „send” apoi au așteptat *rukopojatie,* confirmarea de primire, de la satelitul de deasupra Cercului Polar. Semnătura cu majuscule NIKO a mesajului codificat i-a dat de înțeles lui Benford că acesta fusese scris de altcineva, nu de MARBLE, sau de el sub constrângere. Indiferent cum ar fi fost, asta însemna că fusese arestat. Deși el și MARBLE analizaseră de mai multe ori planul, lui Benford i s-a strâns inima la gândul că agentul său se sacrifica și a deplâns în tăcerea pierderea lui.

•••

Mercedesul său a străbătut cei 40 de km pe autostrada pustie Rubliovo Uspenskoe în 15 minute, dar Vania a trebuit să aștepte în clădirea de recepție timp de zece minute înainte ca mașina sa de serviciu să vină să-l ia și să străbată pădurea de brazi și pini până la intrarea neoclasică de la Novo-Ogarevo. Era aproape miezul nopții și se temea în sinea sa de chemările astea din toiul nopții la dacea izolată din vestul Moscovei a președintelui. *Exact ca știi tu cine,* s-a gândit Vania. Unchiul Joe[36] îi lăsa pe oameni să aștepte până la trei dimineața într-o anticameră supra-încălzită de un șemineu duduind.

Acum era altfel decât la Stalin. Egorov a fost condus înăuntru de-a lungul unui șir de trepte în spirală într-o sală de sport uriașă de la subsol, a cărei suprafață era întinsă cât toată suprafața clădirii, înțesată de aparate și haltere strălucind în luminile aprinse de deasupra. Egorov a observat sec că Alexei Ziuganov stătea pe un scaun lângă o pistă de exerciții. *Un martor, semn rău,* s-a gândit Vania.

Președintele Putin era la bustul gol, pieptul lipsit de păr lucea de transpirație, venele de pe brațe îi zvâcneau. Avea mâinile agățate de două curele de suspensie prinse de o bară de deasupra. Președintele tuturor rușilor se apleca în față trăgând de curele și, întinzându-și brațele precum Iisus pe cruce, s-a lăsat în jos cu fața înainte, aproape paralel cu covorul, cu un picior ridicat deasupra podelei. Tremurând din pricina efortului, s-a ridicat apropiindu-și brațele, apoi s-a lăsat în jos, apoi s-a ridicat iar. Acel mic *ulitka,* melcul acela de Ziuganov, nu-l slăbea din ochi pe Putin. Mai avea puțin și i-ar fi lins și transpirația de pe piept binefăcătorului său.

Putin a continuat să se ridice și să se lase în jos, expirând adânc, apoi s-a oprit la extensia maximă, și-a ridicat capul și s-a uitat la Egorov cu niște ochi de culoarea unui bătrân ghețar. A rămas nemișcat. Levitând. Încă o secundă, apoi iar sus.

— Vreau să fie adusă din Grecia înapoi acasă, a spus Putin rar.

Și-a șters fața cu un prosop, i l-a aruncat cu dosul mâinii lui Ziuganov care l-a prins amețit. Putin l-a fixat cu privirea, ochii săi

sfredelindu-i pe cei ai lui Egorov, un obicei stânjenitor, pozând în clarvăzător, în savant. Unii credeau că președintele putea citi gândurile.

— Încerc să iau legătura cu niște persoane, l-a informat Egorov. Grecii sunt furioși.

Putin și-a ridicat mâna.

— Grecii nu sunt capabili să se înfurie, ei sunt niște păsărele care se umflă-n pene, a comentat el. O să le dăm o lecție. *Cu alte cuvinte, o să-i îngroape, imediat după ce termină cu mine,* s-a gândit Egorov.

— Americanii se află în spatele grecilor, ei controlează totul, a decretat Putin, ducându-se la un banc cu mânere din oțel. O să încerce să transforme asta în avantajul lor, să discrediteze Rusia, *să mă pună pe mine într-o situație proastă.*

Asta era, păcatul suprem. Egorov s-a abținut să-i răspundă. Ziuganov se foia pe scaun. Putin s-a întins pe banc și a început să tragă de mânerele de deasupra capului său. O greutate din spatele capului său se ridică și cobora în timp ce trăgea de fiare.

— Egorova e o eroină, a spus Putin, în încăperea uriașă răsunând zăngănitul fiarelor. Nu mă interesează detaliile sau diferența dintre greșelile ce țin de operațiuni stradale sau rasolelile birocratice de la Iasenovo. Eu… (zdrang)… vreau… (zdrang)… ca ea… (zdrang)… să fie adusă înapoi… (zdrang).

Lui Vania Egorov i-a răsunat în cap zdrăngănitul greutăților ca o pompă de santină drăcească tot drumul înapoi spre Moscova.

•••

Pe bancheta din spate a unei mașini mai puțin luxoase, care se întorcea și ea în viteză la Moscova, Ziuganov știa că avea o oarecare șansă să-și consolideze poziția. Considera că Egorov mai avea doar câteva ceasuri până era luat la bani mărunți, interogat, poate chiar închis. Putin n-avea să îl repună în funcție, indiferent de ceea ce se întâmpla până la urmă cu Egorova. Existaseră prea multe eșecuri, prea multe greșeli. Dacă el, Ziuganov, putea s-o salveze pe Egorova, urma să plouă cu promovări și recompense pe capul lui. N-ar fi putut ghici niciodată că CIA urma să-l sune să discute exact acel lucru.

PASTA ALLA MOLUCA (PASTE CU SOS DE ANȘOA)

Prăjiți pesmet până se rumenește. Într-o altă tigaie sotați fileuri de anșoa în ulei până se transformă într-o pastă. Adăugați ceapă tocată, usturoi și fulgi de ardei roșu și continuați să gătiți până se rumenește ceapa. Puneți spaghete fierte și scurse în tigaie și amestecați cu sosul de anșoa și ceapă, adăugați pătrunjel și suc de lămâie și amestecați bine. Presărați pesmet pe deasupra și serviți.

39.

După arestarea ei, Dominika a fost predată în secret lui Forsyth de poliția greacă și mutată într-o altă casă conspirativă din orașul Glyfada. Într-o după-amiază ploioasă și vântoasă, Benford și Forsyth au anunțat-o că existau „indicii” aproape sigure că generalul Korcinoi fusese arestat de FSB. Ea a rămas împietrită, fără emoții. Încă o pierdere.

— Am trăit ținând cont de faptul că se poate întâmpla, a spus Benford.

— Dar de ce acum? a întrebat Dominika. Am fi lucrat împreună. Cum s-a întâmplat așa ceva?

Benford a observat că ea era preocupată doar de Korcinoi. Nu se gândea la ea însăși.

— Nu suntem siguri, a răspuns Benford. După pierderea informatorului american, Direcția KR a căutat să afle de unde se scurgeau informațiile. Se poate ca el să fi făcut o greșeală.

Dominika a dat din cap.

— După 14 ani? Nu cred. Era prea bun.

Forsyth a evitat să se uite la Benford. Haloul albastru al lui Forsyth era mai pal în acea zi, poate că era obosit. Prin contrast, Benford era învăluit într-un albastru întunecat. *Face planuri, se gândește la ceva, pune ceva la cale,* și-a zis ea. Știa că ceva nu era în regulă.

Benford își privea mâinile în timp ce vorbea.

— Știi, Dominika, Volodea are o mare admirație pentru tine. Dominika l-a privit cu atenție, cum își ținea mâinile. Cu siguranță punea ceva la cale.

— Cred că te-a avut pe tine în vedere ca înlocuitoare a lui, pentru a-i continua activitatea. Am crezut că mai aveam doi ani, poate trei, pentru a realiza asta împreună. Nu aveam de unde să știm. Așa că, acum cade în sarcina ta, mai devreme decât ne-am fi dorit, dar cade în sarcina ta oricum.

Dominika s-a întors spre Forsyth, care s-a întins să-i mângâie mâna, dar ea s-a ferit ușor. Camera era scăldată în prea mult albastru, s-a gândit ea.

— Sunt extrem de afectată de arestarea generalului. N-o să-l uit niciodată, a spus Dominika încet. Dar sunteți direct, *gospodin* Benford. Acum, că el nu mai e, îmi spuneți mie că e *otvetstvennost*, cum să spunem, *responsabilitatea* mea să continui lupta. Așa este, nu? Depinde doar de mine să hotărăsc dacă voi continua activitatea. S-a oprit și s-a uitat la ei, încercând să le descifreze expresia de pe chip. *Gospodin* Forsyth, dumneavoastră și Gable ce credeți?

— Ți-aș spune și eu exact ce ți-a spus și Marty Gable. Urmează-ți inima, fă ce crezi.

Benford s-a uitat la el, cu un rictus de supărare. Forsyth ar fi putut să fie un pic mai persuasiv.

— Motivele tale de a lucra pentru noi au fost complicate, a explicat Forsyth, care știa ce făcea, cu cine vorbea. Prietenia cu Nate, disperarea legată de dispariția prietenei tale, faptul că ai fost subestimată și prost tratată de propriul tău Serviciu. Dorința de a deține controlul asupra vieții și carierei tale. Nimic nu s-a schimbat în privința asta, nu?

— Ar trebui să fii profesor universitar, a spus Dominika, urmărindu-i valsul.

— Nu vrem să te forțăm, a asigurat-o Forsyth.

— Ba da, l-a contrazis Benford râzând. La naiba, Domi, avem nevoie de tine. Era învăluit în albastru închis precum coada evantai a unui păun.

Dominika s-a uitat la bandajul de la piciorul ei.

— Nu sunt sigură că pot fi de acord, a spus ea. Trebuie să mă mai gândesc.

— Știm că o vei face, a încurajat-o Forsyth. Dacă ești de acord, cel mai important lucru va fi să te întorci înapoi la Moscova rapid, în siguranță. Și de aceea noi trei suntem singurii care știm unde te afli.

— Nici Nate nu știe? a întrebat Dominika.

— Mă tem că nu, a răspuns Benford, fără a-și schimba culoarea. *Cel puțin el spune adevărul*, s-a gândit Dominika.

•••

Sculându-se de dimineață, Dominika stătea desculță în sufrageria spațioasă a casei conspirative. Ușile triple erau deschise, întreaga încăpere fiind deschisă spre balconul larg de marmură, deasupra căruia era întinsă o tendă albastră ce se umfla și se ridica ușor în ultimele adieri ale brizei marine de pe țărm. Dincolo de șoseaua de coastă Glyfada, Marea Egee strălucea în lumina dimineții, soarele fiind încă jos la orizont. Dominika a simțit cum se încălzește podeaua de marmură. Purta un halat de baie din bumbac cu cordon și avea părul ciufulit. Coapsa îi era înfășurată într-un bandaj curat. Gable se dusese să ia pâine.

A tresărit când a ciocănit cineva încet și a stat lângă ușă și a fluturat un ziar împăturit prin fața vizorului, a așteptat, apoi s-a uitat pe vizor. Nate stătea în hol uitându-se în jos. Dominika a descuiat ușa. Sprijinindu-se într-un băț, Nate s-a dus șchiopătând drept în centrul camerei. Ea s-a întors și s-a îndreptat spre el, și-a încolăcit brațele în jurul gâtului său și l-a sărutat. Nu-l mai văzuse de când fuseseră în prima casă conspirativă, după ce îi ținuse punga cu perfuzie deasupra capului în mașina lui Gable. Stătuse cu el în prima noapte, apoi el

plecase.

— Unde ai fost? a spus ea, trăgându-l de păr. Am întrebat de tine. S-a uitat șocată la chipul lui vânăt ce se contopea cu haloul viu colorat. Mi-ai salvat viața, a fost o greșeală stupidă, te-am făcut să vii în camera mea de hotel. L-a sărutat din nou. Ce mai faci? Lasă-mă să-ți văd mâna. I-a dus mâna la gură și i-a sărutat-o. De ce n-ai venit la mine? El s-a dat înapoi.

— Aveai tu de gând să-mi spui de casa asta conspirativă? a întrebat-o Nate dur. Aveai de gând să-mi spui unde erai?

Cuvintele lui ajungeau la ea învăluite într-un halou violet închis. Era ca și cum le-ar fi simțit lovindu-i corpul. S-a dus pe balcon.

— Da, bineînțeles, a spus Dominika, după câteva zile. Benford mi-a ordonat să stau ascunsă vreme de două-trei zile. Să las lucrurile să se liniștească.

S-a sprijinit de balustradă. Nate a urmat-o și s-a sprijinit de tocul ușii. Haloul lui violet vibra ca și cum cineva ar fi aprins și ar fi stins lumina. Îi tremurau mâinile și le-a pus în buzunar.

— Cum m-ai găsit? a întrebat Dominika.

— Tot ce se întâmplă cu acest caz – casele conspirative, semnalele, SIGINT – sunt raportate la Cartierul General, a explicat Nate. Am scris o parte din telegrame, dar Benford și Forsyth au scris și ei câteva pentru un număr restrâns de persoane. Am reușit să le citesc pe unele dintre acestea în ciuda regulamentelor. Am citit chiar multe, de fapt.

Dominika s-a uitat la el, la haloul lui, la expresia feței, i-a simțit supărarea. Asta își dorise Benford.

— Știi că Vladimir Korcinoi a fost arestat la Moscova? a întrebat-o Nate dur. Sunt raportări colaterale și SIGINT și linia roșie de la Moscova sună neîntrerupt. Știi că e în Lefortovo? Dominika n-a răspuns. Ce i-ai spus unchiului tău când ai sunat la Moscova? a întrebat-o el. Tonul său era plat, lipsit de emoție. Dominika își simțea stomacul apăsat de o greutate.

— Neit, Benford nu vrea să vorbim despre asta. A fost foarte clar.

— Telegramele spun că ți-ai sunat unchiul și i-ai zis că am fost împreună și că eu ți-am povestit despre „cârtița” din Moscova. Cine ți-a spus să faci asta? Nate stătea supărat cu mâinile în lături și aprins la față. Știi că probabil Korcinoi a fost arestat din cauza telefonului tău? Ce i-ai spus lui Egorov?

— Despre ce vorbești? s-a mirat Dominika.

Era confuză, speriată. Simțea că o cuprinde furia, cu atât mai tare cu cât cel care îi spunea acele lucruri era Nate. Trebuia să-l întrebe direct.

— Crezi că aș fi putut face așa ceva în mod conștient?

— Deci n-ai știut? Apare totul în traficul de mesaje, a precizat Nate.

— Nu-mi pasă ce scrie în telegrame, a spus ea făcând un pas spre

el. Crezi că i-aș face vreun rău acelui om? Și-a adus aminte de instrucțiunile lui Benford de a nu spune nimic.

— Atunci când nu m-ai sunat, când te-ai dus să te ascunzi, am crezut că a fost doar din motive de securitate. Dar cum ai putut fi de acord să-l trădezi pe general? Telefonul tău la Moscova a apăsat pe trăgaci.

Dominika nu putea decât să se holbeze la el.

— Benford ți-a spus să faci asta?

Nate și-a trecut mâinile prin păr.

— Ai urmat niște instrucțiuni, ai acceptat planul. Indiferent care ar fi scopul, ți-ai asigurat poziția de principal agent. Felicitări. Emoții violet, vulcan în plină erupție.

— Despre ce vorbești? Eu n-am vândut pe nimeni.

— Ei bine, Korcinoi e la Lefortovo, din cauza telefonului tău. Tu ești acum numărul unu și el e pierdut.

— Crezi că am făcut eu asta? a spus Dominika. Nu poți să-mi vorbești în felul ăsta. Voia să țipe, dar în loc de asta a rostit cuvintele în șoaptă. După toate prin câte am trecut, după tot ce a fost între noi. Dominika nu-și permitea să plângă.

— Asta n-o să-l ajute pe Korcinoi acum, a răspuns Nate.

Și-a îndreptat spatele și s-a întors spre ușa de la intrare. Ea putea să-l oprească cu un cuvânt, cu câteva explicații, dar n-a făcut-o. Ușa s-a închis în spatele furiei lui intense.

•••

Forsyth a trebuit s-o țină cu forța pe Dominika atunci când Benford i-a explicat că acea convorbire telefonică regizată a ei cu unchiul Vania avusese drept consecință directă arestarea lui Korcinoi.

— Cum îndrăzniți să mă folosiți așa? a răbufnit Dominika, smulgându-se din brațele lui Forsyth. El a tras-o spre un scaun și a rămas în continuare între ea și Benford, în vreme ce ea stătea cu mâinile înfipte în brațele scaunului. M-ați folosit ca pe o *donoscița*, o informatoare de rând. Era gata să se ridice din nou, dar s-a oprit atunci când a ridicat Forsyth mâna. Voi sunteți toți atât de deștepți, n-ați putut să vă gândiți la ceva mai bun decât asta?

Benford se plimba prin sufragerie, fiind urmat de un halou albastru închis, exprimând dezamăgire. Briza mării adia prin ușile de la balcon.

— Am luat o hotărâre, Dominika, a continuat Benford. Vreau să-ți spun că Volodea a pus la cale planul, el a insistat asupra lui. Pentru el asta însemna apogeul carierei sale. El te-a remarcat și te-a ales și te-a pregătit să-i fii succesoare dinainte de a ieși tu din Lefortovo. Acum ar fi satisfăcut.

Mâinile Dominikăi erau încleștate de scaun.

— Și o să-l lăsați să moară pentru a continua activitatea de spionaj? Oare informațiile astea stupide sunt mai importante decât *acest om*? a

țipat Dominika.

S-a ridicat și a început să pășească în susul și în josul camerei, cu brațele în jurul mijlocului, cu părul vâlvoi.

— Aceste informații stupide sunt, în fond, scopul activității noastre. Toți ne sacrificăm pentru Joc. Nimeni nu este imun, i-a explicat Benford.

Dominika i-a aruncat o privire lui Benford și a lovit cu putere o veioză de pe măsuța de lângă ea, zdrobind-o de podeaua de marmură.

— Te-am întrebat dacă informațiile sunt mai importante decât omul, decât Vladimir Korcinoi, a țipat Dominika.

Se uita la Benford de parcă era gata să-și înfigă dinții în gâtul lui. Forsyth era șocat de furia ei. A făcut jumătate de pas spre ea, în cazul în care se repezea la el.

— Sincer să-ți spun, nu, a răspuns Benford, uitându-se mai întâi la Forsyth, apoi la Dominika. Dar trebuie să mergem înainte. Acum e mai important ca oricând să te întorci. Aceasta e sarcina la ordinea zilei în acest moment.

— Mai important ca oricând? Mă faceți responsabilă pentru asasinarea acestui om. M-ați adus în poziția asta. Dacă refuz, știind ce m-ați pus să fac, sacrificiul generalului va fi fost în van.

S-a răsucit și a început din nou să se plimbe prin cameră. I-a privit printre gene. Tivul de la rochie îi tremura odată cu tot corpul.

— Nu sunteți cu nimic mai buni decât ei.

— Revino-ți, nu e timp pentru așa ceva, a încercat s-o calmeze Benford. Volodea ți-ar spune același lucru. Acum trebuie să te pregătești să te întorci în Rusia. Trebuie să profităm de situație. Ești ofițerul care a identificat „cârtița”, care a transmis informațiile critice ce au dus la arestarea lui, cultivă-ți această faimă. Trebuie să-ți exploatezi acest merit în cadrul Serviciului vostru. Haloul lui Benford era albastru precum un lac alpin. Era concentrat, nervos, agitat.

— *Hren*, rahat, i-a trântit-o Dominika. Nu mi-ați spus adevărul. N-aș fi fost niciodată de acord cu asta.

N-a spus nimeni niciun cuvânt. Se aflau în sufragerie, nemișcați, uitându-se unul la altul. Forsyth a observat cum respirația Dominikăi se domolește, a văzut cum își descleștase mâinile și cum i se destinde chipul. Oare va accepta planul? Benford a rupt tăcerea.

— Trebuie să ne mișcăm repede, a spus el. Dominika, ești de acord? Poți accepta asta? Dominika și-a îndreptat umerii.

— Nu, Benford, nu voi accepta asta, nu pot. S-a uitat spre Forsyth. Sunt ofițer de informații al SVR-ului, a declarat ea. Cunosc Jocul. Știu ce înseamnă sacrificiul, ce înseamnă să faci *gadkiie merî*, lucruri dezgustătoare în interesul propriei operațiuni. I-a privit pe amândoi. Dar există lucruri mai importante decât datoria. Respectul și încrederea între colegi și parteneri. Voi așteptați asta de la mine. Eu

de ce să nu aștept același lucru de la voi?

— Vreau să ții cont de faptul că această situație este ceea ce *și-a dorit* Volodea. N-aș vrea să mă gândesc că și-a irosit curajul în van, i-a amintit Benford, simțind cum lucrurile îi scăpau printre degete.

Dominika s-a uitat la cei doi bărbați o clipă, apoi s-a întors și s-a dus în dormitorul ei, închizând încet ușa.

Nu e bine, și-a zis Forsyth. Și s-a întors spre Benford:

— Crezi că ne-a lăsat baltă? a întrebat el.

— Șansele sunt egale, a răspuns Benford obosit, lăsându-se pe spate pe canapea. Nu mai avem timp. Dacă se întoarce, trebuie să se hotărască până mâine. MARBLE era convins că o să fie de acord. Nu vreau să mă gândesc la faptul că ne scapă printre degete, că l-am lăsat pe MARBLE să se sacrifice degeaba, dacă ea refuză să se întoarcă.

— Dar asta nu e totul, a insistat Forsyth, nu-i așa?

— Așa crezi? a spus Benford.

— Mai ai o ultimă carte în mână. Ceva ce o va convinge să continue.

— Nu-mi place metafora. Ăsta nu e un joc al șanselor.

— Ba este, Simon, a spus Forsyth. Șansa e totul.

•••

Benford stătea pe o canapea sub un tei pus într-un ghiveci în salonul hotelului König von Ungarn din Viena, într-un colț de pe Schulerstrasse, în spatele bisericii Sfântul Ștefan. Se întorsese după o jumătate de oră amuzantă petrecută la hotelul Bristol cu șeful Direcției KR a SVR-ului, Alexei Ziuganov, care apăruse purtând o ciudată pălărie de fetru cu boruri. Era însoțit de un tânăr brunet de la ambasada Rusiei. La un pahar de votcă poloneză și lângă o salată dulce-acrișoară de castraveți, Ziuganov a continuat să susțină că nu știa nimic despre atacul de la Atena. N-a spus nimic altceva despre Korcinoi în afara faptului că era vinovat de trădare. Insista ca Benford să facă presiuni asupra guvernului grec pentru eliberarea imediată a Egorovei și predarea ei ambasadei ruse din Atena.

Adoptând o mină serioasă, Benford i-a spus lui Ziuganov că grecii făceau tam-tam și nu numai că o interogau pe Egorova în privința morții fostului ofițer Spețnaz la hotelul Grande Bretagne, dar insistau ca ea să participe la o conferință de presă referitoare la *toate activitățile ei* pentru a primi o sentință mai ușoară. Ziuganov și-a îndreptat spatele și a insistat din nou ca Egorova să fie eliberată, moment în care Benford și-a lansat propunerea. Jumătate de oră mai târziu Alexei Ziuganov părăsea hotelul Bristol în goană, fără a-și plăti coniacul. *E în regulă*, s-a gândit Benford. *Vor plăti pentru asta mai mult decât își pot închipui.*

•••

În biroul lui din Kremlin, ochii albaștri ai lui Putin scoteau flăcări și

gura arcuită s-a strâmbat într-un rictus timp de o clipă. Politicianul din el a văzut imediat avantajul propunerii făcute de americani. Fostul agent KGB din el aprecia acțiunile rapide. Dar luptătorul preocupat să își consolideze puterea absolută în reînființatul imperiu rus nu ar accepta locul al doilea, nici măcar cu o asemenea miză. Ziuganov stătea în biroul lambrisat cu capul plecat, în timp ce președintele îi vorbea încet la ureche, cu o mână pusă patern pe umărul piticului.

SALATA DE CASTRAVEȚI DE LA HOTELUL BRISTOL

Curățați de coajă niște castraveți, tăiați-i în jumătăți, scoateți-le semințele, apoi tăiați-i în felii subțiri. Tocați ceapă roșie și un ardei iute. Amestecați totul într-un bol cu oțet din cidru alb, sare, piper, zahăr, mărar și un strop de ulei de susan. Serviți rece.

40.

Benford, Forsyth și Gable se aflau în Stația CIA din Atena. Stăteau într-un capăt al mesei lungi și scrijelite din camera securizată – un trailer din plexiglas având o lungime de 9 m, niște picioare uriașe într-o și mai mare cameră de oaspeți, sub lumina dură a tuburilor de neon dispuse în vârful trailerului. Din cănile lor de cafea ieșea abur ce desena inele după inele umede pe suprafața mesei. Nate se afla la infirmeria de pe hol, unde i se scoteau niște copci.

— O să fie o adevărată problemă dacă DIVA n-o să fie de acord să se întoarcă, a spus Gable. Rușii vor fi așa de furioși, încât îl vor împușca pe MARBLE din răzbunare.

Benford a pus un săculeț pe masă și l-a desfăcut. S-a întors spre Gable.

— O să fii încântat să afli că tocmai ai fost desemnat s-o convingi pe DIVA să nu dezerteze, ci să se întoarcă în interiorul sistemului, în lesă, l-a anunțat Benford. Pe lângă tânărul nostru superstar de afară, pe tine te respectă cel mai mult. Tu ești singurul pe care îl sună ca să întrebe: „ce este, bratwurst”?

— *Bratok,* a precizat Gable. Înseamnă „frate”.

— Înțeleg. Păi, frate, despre mine are impresia că am trădat-o și, prin extensie, întreg CIA. Din motive operaționale nu vrem să-l implicăm pe Nash prea mult – pe lângă asta există o fatală încordare a relației dintre ei din pricina legăturii lor imprudente. S-a uitat la Forsyth și apoi la Gable. De aceea îți încredințez ție această parte delicată a operațiunii, a spus Benford. *Bratok*, convinge-o pe DIVA să accepte.

A deschis săculețul și l-a răsturnat. Pe masă s-au împrăștiat hârtii și poze lucioase în alb și negru. Forsyth le-a strâns și s-a uitat la fiecare dintre ele pe rând, apoi i le-a dat lui Gable. Pozele înfățișau un râu de țară, drept și domol, cu o dâră de spumă peste stăvilar și deasupra un pod cu două benzi de autostradă pe picioare de beton, având bare subțiri cu brațe arcuite de-a lungul balustradei. De o parte și de alta a râului erau castele, unul dintre ele cu un turn pătrat, celălalt crenelat și turtit. De-a lungul râului se înșirau niște căsuțe modeste, iar la orizont, sub cerul cenușiu, se zăreau blocuri de locuințe. Pe pod era un șir de camioane cu prelate de pânză.

— Podul de pe râul Narva, a spus Benford, arătând spre una dintre fotografii. În dreapta e Rusia. În stânga este Vestul, dacă vrei să-i spui așa Estoniei. I-a arătat o altă poză. Vama. Intrarea asta e liniștită, sunt mai mult camioane, totul merge foarte lent. Petersburgul e la 130 km distanță. A arătat cu degetul pe poză. Pe acolo va trece ea.

— De ce facem asta? a întrebat Gable. Grecii ar putea s-o escorteze până la aeroport și s-o trimită cu un avion. Ar fi acasă în trei ore.

Benford a studiat una dintre poze, apoi a răspuns.

— Pentru a folosi una dintre nefericitele metafore de la jocurile de noroc ale lui Forsyth, am dat o lovitură – mai mult sau mai puțin. Pe de o parte, mulțumită lui MARBLE, am neutralizat „cârtița” din Washington. Pe de altă parte, am suferit pierderea dureroasă a lui MARBLE. În schimb, DIVA, sperăm noi, și-a consolidat imens poziția. Aș putea adăuga, a spus el sorbindu-și cafeaua, că am fost extrem de norocoși că ea și Nate au scăpat cu viață din mâinile asasinului ăluia de la Spețnaz.

— Pe mine ceea ce mă nemulțumește în toată situația asta este prețul ultim plătit de un om bătrân și curajos. Am încercat să-l conving să continue ca și până acum, să evite o acțiune precipitată, dar era de neclintit. Simțea că zilele îi erau numărate. Benford s-a uitat la chipurile celor de la masă, apoi a început să reînșire pozele.

— Refuz să las ca totul să se termine așa, a afirmat el, bătând ușor săculețul de pe masă. Vreau să ne ocupăm de cea mai importantă problemă.

— Cea mai importantă problemă? a întrebat Forsyth.

— MARBLE. Intenționez să-l aduc înapoi. Își merită retragerea, a explicat Benford. În încăpere era liniște. Curentul de aer ce venea prin plexiglas era singurul zgomot din încăpere.

Gable a dat din cap.

— Există însă o mică problemă a situației sale actuale. Spion al Occidentului arestat, a spus el. De la Lefortovo nu iese nimeni.

Forsyth stătea tăcut. Și-a dat seama ce urma.

— Cred că Centrul se va bucura să îl dea pe MARBLE la schimb, a spus Benford.

— La schimb? a întrebat Gable. Și pe cine propui…

— Pe DIVA. Și-o doresc așa de mult înapoi, încât ar fi de acord să-i dea drumul lui MARBLE. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată sub Stalin sau Andropov, dar asta e noua Rusie. Putin e preocupat de imaginea sa în țară și în străinătate. DIVA știe un secret – mai multe secrete – care i-ar crea mari probleme în plan intern.

— Rușii nu vor fi niciodată de acord, a replicat Gable. Nu-l vor lăsa niciodată liber pe MARBLE. Se vor gândi la alți trădători, la pierderea imaginii, la faptul că vor părea slabi.

— De fapt, au fost deja de acord. Putin a ordonat Centrului să facă schimbul.

— Lasă-mă să înțeleg bine asta, a spus Gable. Ați făcut un târg cu rușii pentru un schimb de spioni fără a ști sigur dacă DIVA va fi de acord să se întoarcă?

— De aceea contez pe tine, i-a explicat Benford. În plus, e de

neconceput ca DIVA să continue să ridice obiecții atunci când i se va spune că decizia ei de a nu se întoarce va anula eliberarea lui MARBLE de către ruși.

— Afurisit atu, a spus Gable. Benford s-a uitat la el iritat. E imposibil s-o motivăm să se întoarcă la Moscova ca informatoare a noastră. Vreau să spun că, dacă ea ne disprețuiește, disprețuiește manipularea noastră, ar putea pur și simplu să ne lase baltă din răzbunare. Va fi ultima dată când vom auzi de ea.

— Sper ca tu să anulezi în fața ei aspectele negative ale manipulării noastre. Motivează-o din nou. Stai cu ea și pregătește-o pentru coordonare internă. Subliniază faptul că ea deține cheia eliberării lui MARBLE, i-a cerut Benford.

— Să anulez aspectele negative, am înțeles. Bine. Mă duc în Glyfada într-o oră, a spus Gable.

— Avem un termen limită, i-a atras atenția Benford. Le-am spus rușilor că ne grăbim. E o chestiune de câteva zile, ore.

— Narva, s-a mirat Gable. Estonia. Și a lăcrimat Iisus[37].

•••

Cei doi georgieni stăteau în poziție de drepți în biroul lui Ziuganov, uitându-se la un punct de pe perete de deasupra capului piticului. Erau *cistilșciki*, angajați de rang inferior din Departamentul V al SVR-ului, care se ocupa de asasinate, urmași ai Administrației pentru Misiuni Speciale, condusă de generalul Pavel Sudaplatov care îi eliminase pe inamicii sovieticilor în țară și străinătate vreme de patru decenii. Ziuganov a citit un raport abia primit de la un informator din poliția greacă. Asasinii au plecat.

Apoi Ziuganov a sunat-o pe Liudmila Țukanova. Femeia rotofeie a intrat în birou încet, șovăielnic, uitându-se la pantofii ei maro lustruiți de deasupra unui piept moale, încorsetat de o haină militară mai strâmtă. Părul său castaniu era tuns scurt, în scări. Fața ei rotundă, slavă, era trandafirie, radiind a sănătate la prima vedere, dar la o privire mai atentă se vedea că femeia de 30 de ani suferea de cuperoză. Vinele roșii sparte din bărbie arătau îngrozitor.

Stânjenită, Liudmila s-a așezat și l-a ascultat pe Ziuganov vorbind neîntrerupt timp de o jumătate de oră. Așa stânjenită cum părea, ochii negri ai Liudmilăi, ochi de rechin, ochi de păpușă, nu-l slăbiră o clipă. Atunci când a terminat, ea a dat din cap și a ieșit.

•••

Deși nu arăta, pe Benford l-au trecut toate nădușelile în timp ce a pus la punct programul operațional, într-o avalanșă verbală ce sugera în același timp un noian de idei pe care încerca să le exprime, a remarcat Gable mai târziu.

— Forsyth, tu trebuie să rămâi la sediul Stației să deviezi fluxul de telegrame inevitabil de la primul lord al amiralității, șeful

Departamentului pentru Europa și ceilalți savanți de la Cartierul General. Eu voi lua avionul spre Estonia pentru a stabili legătura cu tânărul șef de misiune de acolo și cu poliția – KaPo se numesc, cândva fiind antrenați de ruși, dar acum de NATO, și care dau dovadă de cinste și seriozitate. Sper ca Centrul să fie activ, să parcurgă toată Estonia, să vadă pe ce pot pune mâna, chiar să încerce să o aducă pe DIVA înapoi. Tu, Gable, ai cel mai dificil rol. Ascunde-o, ține-o în siguranță. Convinge-o să se întoarcă. Ai una sau două zile să faci asta, apoi predă-le-o la sfârșitul celei de-a doua zile pe podul Narva la ora locală 17:00. Până atunci, nimeni nu are voie să folosească vreun telefon fix sau mobil *sub nicio formă.* Sunt regulile Moscovei, e clar? SIGINT-ul rus e neîntrecut în interceptarea telefoanelor mobile și Centrul continuă să controleze informatorii de pe vechiul lor satelit. Îți sugerez, Gable, să te duci cu avionul din Grecia în Letonia, apoi să pleci din Riga în zori. Sunt 360 km din Letonia pe E67 și podul Narva va fi închis de KaPo atunci când traficul zilnic se micșorează și începe traficul de noapte al tirurilor. Gable, trebuie să îți dedici tot timpul avut la dispoziție pentru a o pregăti pe DIVA pentru schimbul de pe pod. O vor urmări îndeaproape. Îl vreau pe MARBLE scos din Estonia în termen de două ore de la efectuarea schimbului, să nu mai fie găsit de ei. Atașatul militar mi-a promis un C-37 în Tallinn, dar Forsyth, te rog, adu-i aminte să aducă nava acolo. Nu vreau să fiu nevoit să zbor la clasa a doua pe o linie aeriană estoniană spre Trondheim pentru a-l salva.

Mai târziu, când l-a condus pe Benford la poarta de plecare din aeroportul Venizelos, Forsyth l-a luat de braț.

— Ce operațiune ai aranjat aici, Simon, a spus el. Îi vei avea pe pod pe ruși, pe estonieni, SVR-ul și CIA, toți cu mâna pe trăgaci. Cu voia Domnului, MARBLE se va afla în ceața nocturnă, așteptând schimbul.

Benford s-a oprit și s-a întors spre Forsyth.

— Tom, Gable și DIVA trebuie să rămână invizibili. Nu folosiți niciun fel de telefoane, de apeluri, nimic care să ofere Centrului cea mai mică posibilitate de a încerca o acțiune ostilă.

— Gable s-a și făcut nevăzut, a spus Forsyth. De ieri după-amiază, nici eu nu știu unde e.

Benford a dat din cap.

— Nu avem de ales. Trebuie să continuăm ca și cum ea și-ar fi dat deja acordul. Îl vreau pe MARBLE prezent acolo în carne și oase, înainte să se decidă ei să-l execute. Asta e unica noastră șansă.

Benford s-a uitat pe fereastră, la pista de aterizare. Gable o va convinge. Trebuie.

•••

În Stația CIA din Tallinn, capitala Estoniei, tânărul șef și-a lăsat jos ceașca de cafea și s-a ridicat atunci când a citit telegrama lui Benford,

transmisă de Cartierul General. Și-a scos capul pe ușă și și-a chemat soția în birou. Erau doar ei doi acolo. Au recitit împreună telegrama de câteva ori. Ea stătea lângă el, cu bărbia pe umărul lui, făcând o listă de priorități, hoteluri, mașini, stații, binocluri.

Conform instrucțiunilor lui Benford, tânărul șef al Stației și-a sunat omul de legătură din KaPo, Kaitsepolitsei, pentru a solicita o întrevedere urgentă. Urmau să asigure escorta în oraș, urmărirea mașinii spre Narva, paza podului? Să-i lovească pe ruși, foștii lor ocupanți, unde-i doare mai tare? Încântați, a răspuns KaPo. Se va aranja totul.

Benford a sosit în Tallinn din Venizelos, via Tempelhof, cu Lufthansa. După o scurtă oprire la hotelul Schlössle din Orașul Vechi, l-a luat pe tânărul șef al Stației să facă o tură rapidă până pe Narva și înapoi. O Lada i-a urmat sporadic pe E20, dar a dispărut la marginile Narvei. Rușii știau unde urma să se desfășoare schimbul. Pe drumul înapoi spre Tallinn, Benford s-a oprit la un bistrou de pe autostradă, să vadă cum avea să reacționeze Lada. Urmărirea a continuat 200 m și a oprit pe o parte a șoselei. Benford a încropit o masă din crenvurști, murături, hering, salată baltică *rosolie*, pâine neagră, bere neagră. Spera ca idioților din mașină să le fie foame.

Camera sa de hotel fusese percheziționată, dar cu pricepere. Nu clintiseră nicio urmă plantată de el în mod special. Firele de pai, talcul, blocnotesul cu colțurile drepte de pe birou. Dar nu erau la fel de pricepuți ca el. Șeful Stației din Tallinn s-a uitat fascinat cum Benford o folosit o lentilă Stanhope de mărimea unui bob de orez ascunsă în cadranul ceasului său de la mână pentru a examina partea din spate a carcasei telefonului mobil lăsat special într-un buzunar lateral al valizei sale. S-a uitat în sus și a dat din cap. Însemnele minuscule de acolo erau greșit aliniate. Cercetaseră carcasa și probabil descărcaseră memoria inutilă.

Mai urmau și alte pregătiri. În Sankt Petersburg, directorul biroului SVR pentru Leningrad Oblast[38] a fost sunat de la Iasenovo pe linia specială. A fost informat că urma să aibă loc un schimb. I s-a spus să organizeze și să trimită o echipă pentru a se ocupa de un prizonier ce urma să fie eliberat și apoi să escorteze o „persoană importantă” de la podul Narva la Ivangorod și apoi la Sankt Petersburg în cel mai scurt timp posibil.

Directorul a fost autorizat să sune FSB-ul din Sankt Petersburg și unitatea teritorială de grăniceri pentru a asigura sprijin în timpul schimbului. Colonelul Ziuganov de la Moscova a ordonat să nu existe niciun fel de probleme în timpul schimbului și ca acesta să se facă în cel mai mare secret.

Directorul din Sankt Petersburg a luat la cunoștință și ulterior a solicitat și a primit aprobarea de a transporta persoana importantă de

la Ivangorod la Sankt Petersburg cu un elicopter pus la dispoziție de unitatea de grăniceri. Acea persoană, oricine naiba o fi fost ea, și-a zis șeful din Leningrad, urma să fie transportată tot restul drumului până la Moscova de un aparat de zbor Yak-40, parte a escadrilei prezidențiale.

•••

Eliberarea lui MARBLE era programată pentru ziua următoare la ora 14:00. Poate pentru că erau toți nervoși, poate pentru că Forsyth era îngrijorat din cauza lui Gable, poate pentru că știa că Nate fusese ținut departe de operațiune și trimis la Washington, l-a scos pe acesta la o bere.

Stăteau sub platanii de la taverna Skalakia în Ambelokipi, la poalele colinei unde era ambasada. Nate se învârtise în jurul Stației, așteptându-și avionul, și lui Forsyth îi părea rău pentru el. Trecuse prin multe, fusese pus din plin la încercare. Știa ce îl mai deranja, pe lângă obișnuita sa neliniște legată de dosar și carieră.

Așa că Forsyth l-a condus de-a lungul bulevardului Mesogeion, apoi și pe scările abrupte spre intrarea lambrisată a tavernei și s-au așezat la o masă, ascultând cum se lăsa liniștea peste oraș pentru pauza de prânz. Nate l-a întrebat pe Forsyth dacă DIVA se întorsese în Rusia acum, după ce-l denunțase pe MARBLE, apoi și-a dat berea pe gât și a mai cerut una.

Forsyth s-a uitat la el destul de aspru și Nate i-a mărturisit că citise dosarul cu acces limitat din birou atunci când nu se uita secretara și a aflat de întreaga poveste, despre planul lui Benford, despre cum îl trădase Dominika pe MARBLE. Nu încercau să-și protejeze informatorii? Cum a putut ea să facă așa ceva? Ruși. MARBLE n-ar fi făcut-o. El era cu totul altfel.

Forsyth i-a spus-o răspicat că gândea ca un nătărău și că intenționa să-i tragă un perdaf pentru că trăsese cu ochiul la telegramele cu acces limitat. Dominika nu știuse de planul de a-l denunța pe MARBLE, ea a urmat niște ordine, a făcut ceea ce i-a spus Benford să facă, n-avea habar de capcană, de cuvintele fatale pe care i se spusese să le repete. I se ceruse să nu-i spună lui niciun cuvânt despre asta. Și ea era disciplinată, avea profesionalism. Fusese dărâmată când îi spuseseră despre MARBLE.

Nate a tăcut preț de zece minute. Apoi i-a spus lui Forsyth că se duce la casa conspirativă s-o vadă.

— Nu are rost, l-a oprit Forsyth. Am închis-o ieri. Ea e cu Gable și nici eu nu știu unde anume.

I-a povestit apoi despre schimbul de spioni, despre podul cu două benzi de autostradă din Estonia.

— Jucăm după regulile Moscovei – mă rog, după regulile Narvei – pentru că avem o singură șansă în privința asta.

Nate avea maxilarele încordate.

— Tom, trebuie s-o văd. Trebuie să mă ajuți.

— Nu aș putea nici dacă aș vrea, a spus Forsyth. Există un punct de pe suprafața globului unde e *posibil* ca ea să-și facă apariția mâine și șansele sunt de cincizeci la sută.

Nate a înțeles că Forsyth îi spunea acest lucru pentru că urma să-i dea drumul.

•••

În următoarele 24 de ore, Nate a trecut prin toate sentimentele, de la ură de sine la vinovăție, imediat după ce s-a ridicat de la masă și s-a despărțit de Forsyth, care l-a lăsat să plece, deși știa ce urma el să facă, pentru că, dacă nu încerca, îi va fi și mai rău. Avea o zi la dispoziție să ajungă acolo. Traficul din Atena se mișca încet, lumina albă, egeeană, strălucea prin geamurile taxiului și transpirația îi curgea șiroaie pe spate, pe bancheta de plastic. A plătit și a intrat în terminalul aeroportului, a cumpărat o geantă, o periuță de dinți, un tricou și un bilet de avion pentru următorul zbor spre München, Germania. Coada nu avansa, așa că a început să zbiere, dar s-a strecurat printre gardieni și nici măcar n-a observat când s-au ridicat în aer după decolare. Se întreba de ce zbura avionul așa de jos deasupra Alpilor și autobuzul din München a înconjurat aeroportul de două ori înainte să se oprească în fața ușilor glisante și el și-a impus să nu se grăbească pe scări, erau camere de luat vederi pretutindeni și începuseră să-l doară rănile prinse în copci. Mulțimea nesfârșită din München cu crenvurști și bere, pe care le-a aruncat cinci minute mai târziu, cei doi polițiști VoPos cu MP5-uri, care i-au cerut pașaportul și permisul de trecere, cărora el le-a spus că se grăbea foarte tare, și ofițerul cu epoleți care l-a mai fixat cu privirea puțin din birou și nerăbdarea lui de a trece de vamă și a-și lua actele, forțându-se să-și oprească tremurul mâinilor transpirate. Sala de așteptare era plină de baltici dolofani cu valize legate cu sfoară. A încercat să-și croiască drum printre ei să ajungă la poartă, dar ei s-au îngrămădit în jurul lui și anunțarea unei întârzieri de două ore a făcut să i se strângă stomacul. S-a uitat întruna la ceas cât a stat pe scaunul de plastic, ascultându-i pe baltici cum sporovăiau, și a simțit cum miroseau cârnații cu pâine pe care îi mâncau aceștia și s-a dus la baie la timp să vomite pe stomacul gol, mai-mai să-și dea duhul. Și-a ridicat cămașa să vadă dacă nu își desfăcuse vreuna dintre copci, pielea i se iritase, dar nu curgea nimic. Reîntorcându-se în sala de așteptare, a adormit transpirat, visându-i chipul și vocea. Cineva s-a ciocnit de picioarele lui trecând pe lângă el și atunci s-a trezit și s-a așezat la rând, adormit și amorțit, cu capul vâjâindu-i și înghesuindu-se printre ceilalți, iar ei l-au făcut să aștepte pe pistă până au rezolvat dificultățile tehnice, 20 de minute, 40 de minute, o oră și balticii nu se mai opreau din vorbit,

iar pe el îl durea capul și-i țiuiau urechile, apoi au decolat și însoțitoarea de zbor l-a întrebat dacă se simțea bine. Au trecut două ore și nu puteau ateriza din cauza ceții, așa că s-au îndreptat spre Helsinki, ceea ce i s-a părut insuportabil, astfel că a închis ochii și și-a lăsat capul pe spetează, și după un timp ceața s-a ridicat. Masa de la vamă din aeroportul modern dichisit din Tallinn era din oțel și telefonul mobil cu cartelă pe care îl cumpărase din aeroport nu mergea, iar mașina închiriată avea un volan care nu era bine fixat, dar nu mai avea timp să ia alta și motorul mașinii pârâia, iar el mergea prea repede și a rămas de căruță pe șoseaua de centură din afara Tallinnului, apoi a luat-o spre sud pe E67 până ce un indicator i-a spus că se îndrepta spre Riga și s-a întors, ajungând să depășească limita de viteză pe E20, mica lui mașină rablagită zgâlțâindu-se rău de tot și polițistul de la radar l-a oprit pe dreapta și a durat ceva timp până i-a dat amenda și l-a salutat. Apoi orașele s-au perindat în goană, nume străine într-un peisaj lunar cu coline joase și copaci bătuți de vânt, pe lângă ferme pline de noroi, a urmat Rakvere, Kohtla-Järve, apoi meschinul Vaivara și a ajuns la marginile orașului Narva, o urbe murdară, după-amiaza. Norii erau adunați grămadă pe cer și a găsit castelul și podul, dincolo de apă fiind Rusia, dar ceva l-a făcut să iasă de acolo, era zonă interzisă, ultima măsură de disciplină, operațională. A mers cu mașina prin oraș sperând s-o zărească în treacăt, dar nu avea nicio șansă și s-a simțit cuprins de vinovăție și de rușine, a apelat la ultima fărâmă de disciplină operațională și s-a oprit într-o parcare, mașina zguduindu-se în timp ce treceau tramvaiele, iar lui îi tremurau mâinile și stătea în spatele parbrizului umed de la ceață și arătătorul de la bord dădea înapoi, s-a stropit cu apă rece pe față, la subsuori și pe burtă – copcile încă îl mai dureau – la benzinărie, și-a privit chipul, o parte a feței fiind vânătă, de parcă era Fantoma de la Operă, ce mai amant fusese și el, și-a scos tricoul cu steagul grecesc și a mâncat un sandvici Narva cu salată ce avea marginile cafenii, iar grăsimea se prelingea pe pergament. Forsyth îi spusese că avea loc la apusul soarelui, așa că a pornit mașina și nu-și simțea picioarele pe pedale, s-a întors înapoi spre pod, dar cadrul vărgat era deja postat acolo, iar jeepul era parcat pe margine. I-a spus gardianului că făcea parte și el dintre cei strânși pe drum, dar tipul cu ochi albaștri, ras în cap, cu șapcă cu cozoroc, nu a înțeles ce voia el să spună și s-a zgâit la pașaportul lui, el a eliberat ambreiajul și a ocolit gardul de fier, apoi a auzit poliția fluierând, dar n-a crezut că ar fi tras și a văzut mai sus o dubă și un jeep și Benford stătea acolo, iar lui i s-a încețoșat privirea, nu-și dădea seama dacă era din cauza volanului său nesigur sau a lui, a ambreiat și a coborât încet, cu ultima fărâmă de disciplină operațională ce-i mai rămăsese.

SALATĂ ESTONIANĂ DE SFECLĂ – ROSOLIE

Tocați sfeclă fiartă, cartofi fierți, murături, mere decojite, ouă fierte tari, carne fiartă de vacă sau porc și hering sărat (înmuiat peste noapte și curățat) și amestecați cu smântână, muștar, zahăr, piper și oțet până se încorporează. Răciți și serviți.

41.

Gable a scos-o pe Dominika din casa conspirativă – ea l-a urmat fără tragere de inimă – și s-au retras într-un loc ascuns. Au stat de vorbă o zi întreagă într-o cameră pe care o rezervase Gable sub nume fals la Astir Palace, la 20 km de Atena, în Vouliagmeni, aproape de golf. S-au înregistrat drept soț și soție, era mai simplu așa. Gable nu l-a recunoscut pe polițistul aflat în timpul său liber care se ascundea în spatele tejghelei de la recepție, dar el îl cunoștea pe american și a și pus mâna pe telefon.

Gable n-avea speranțe nici măcar pe jumătate. Dominika i-a spus că nu-l mai respecta și nu mai avea încredere în el. Se folosiseră toți de ea. A ascultat-o învăluit în haloul lui violet în lumina egeeană ce venea pe fereastră în timp ce ea îi povestea că, începând cu școala de balet, îi fusese furată puterea de decizie, fusese îmbrâncită când încolo, când încoace, lucrurile cele mai dragi îi fuseseră răpite. Acesta a fost motivul pentru care se hotărâse să lucreze pentru ei. Nate, *Bratok* și Forsyth îi fuseseră ca o familie. Ei știau ce avea ea nevoie. Și erau toți atât de inteligenți, de buni profesioniști.

Dar rezultatul a fost același. Se aliaseră împotriva ei. Complotaseră. Chiar și generalul îi trădase încrederea. Mintea ei de rusoaică se gândea la conspirație, sufletul ei simțea trădare. Nu mai avea de gând să lucreze pentru ei. I-a spus că se hotărâse să nu stea nici în Rusia. Își dăduse seama că era inutil să înfrunte sistemul. *Vlasti* câștigau întotdeauna. Tot ce rămânea de făcut era să se hotărască unde să se ducă. Dacă americanii îi permiteau să se stabilească în SUA, se ducea acolo. Dacă refuzau să accepte dezertarea ei, intenționa să se stabilească într-o altă țară. Dacă CIA îi punea bețe în roate, se întorcea în Rusia ca un simplu civil. Dar ieșea din joc.

Gable a lăsat-o să vorbească, i-a făcut un ceai, a pus niște lămâie în apa Perrier și a tot ascultat-o. Când ea a obosit, s-au așezat pe balcon cu tălpile pe balustradă, privind apa de turcoaz, iar el i-a povestit despre misiunile lui de început ca tânăr ofițer, făcând-o să râdă. A continuat s-o facă să râdă și la prânzul cu calamari prăjiți cu pătrunjel, lămâie și ulei și, în timp ce începea să se însereze, s-au plimbat în jurul grădinilor. Gable a asigurat-o că n-avea de gând să încerce s-o convingă să facă ceva. Dominika a zâmbit și i-a spus: „Acesta e primul pas în a mă convinge să fac exact ce vreți”. Gable a râs și a dus-o din nou în camera lor, a lăsat-o să tragă un pui de somn în dormitor în timp ce el a rămas treaz pe balcon. În acea seară, Dominika și-a pus o rochie de vară și sandale și s-au dus cu un autobuz hodorogit de-a lungul coastei la un mic restaurant pescăresc din Lagonissi, unde ea a

comandat sardine făcute la cuptor în frunze de viță și *yiouvetsi,* creveți copți la cuptor cu roșii, uzo și feta și pește spadă la grătar în sos *latholemono,* iar Gable a comandat două sortimente de vin, o sticlă de Asprolithi la gheață și o carafă de aluminiu cu retsina înțepătoare.

S-au oprit la o altă tavernă să ia o cafea și Gable a comandat două pahare de Mavrodaphne din sudul Greciei, dulce, negru, care altă dată împrumutase mării lui Homer culoarea vinului. Luminile de Crăciun de pe baldachinul tavernei străluceau și plaja din spate era dezmierdată de valuri mici, invizibile, în noapte. Ea a așteptat, uitându-se la fața mare și cărnoasă a lui Gable și la părul lui tuns periuță, ca el să înceapă să o ironizeze.

— O să vorbești cu mine acum, nu, *Bratok*? a spus Dominika.

Gable a ignorat-o și i-a cerut să reflecteze serios la acel lucru, să reconsidere totul impunându-și propriile condiții. El avea să-i explice cum vedea asta, ce însemna pentru ea. Ea a fost de acord să asculte, se aștepta ca el să se folosească de trucuri, dar haloul lui limpede, violet, îi spunea că probabil era sincer. Probabil.

El i-a explicat că motivele ei inițiale de a intra în SVR fuseseră juste și drepte. Își putea sluji țara, putea excela într-o slujbă solicitantă. Și își dovedise competența. Dar se alesese praful de așteptările ei, din pricina durității sistemului. Nu-i mai rămăsese nimic.

— Am dreptate până aici? a întrebat-o el.

Dominika s-a tras în spate și a dat din cap. Haloul său violet era limpede și intens.

— OK, a spus el. Apoi intervine o misiune, ori norocul, ori soarta, și tu îl întâlnești pe Nate Nash și el nu seamănă cu niciunul dintre cei pe care i-ai cunoscut tu – și asta e valabil pentru ceilalți ofițeri chipeși din CIA – și începi să testezi terenul, poate pentru a te răzbuna pe ticăloși. Nu este vorba de bani sau ideologie, e vorba de valoarea ta personală. I-a făcut semn unui chelner să mai aducă încă două pahare de vin. Apoi se întâmplă ceva suspect. Îți dai seama că te bucuri de această viață, de risc și de complicațiile ei înspăimântătoare, de decepții și de secretele pe care le ascunzi în gând în fiecare zi. Te bucuri de ea, începe să-ți placă cu adevărat.

A sosit vinul și Gable a sorbit din el.

— Cum mă descurc? a întrebat el. Dominika și-a încrucișat brațele. Și, dintr-odată, ești trădată din nou, acum însă exact de cei pe care-i considerai băieții buni, dar acesta e un mod greșit de a gândi.

Dominika l-a privit pe Gable pieziș.

— MARBLE, Benford și noi toți am vrut ca tu să-i iei locul generalului ca informatoare cheie a noastră la Moscova. Poate că ar fi trebuit să ți-o cerem, dar n-am făcut-o, așa că acum am ajuns la actul final, iar Benford încearcă să te convingă să te întorci la Moscova, dar asta depinde de tine, iubito. Nimeni nu te poate obliga. Trebuie să te

hotărăști de una singură. Dominika s-a uitat la apa neagră, apoi la el. Ce-ai să faci tu fără toate astea? a întrebat-o el. Ce-ai să te faci fără activitate?

Dominika a închis ochii și a dat din cap.

— Crezi că nu pot trăi fără asta? a spus ea.

— Uită de CIA. Gândește-te la general. Și el ți-ar spune același lucru. Întoarce-te și apucă-te de treabă. Nu te mai gândi la CIA în următoarele șase luni, un an. Nu le face bastarzilor ălora de la Centru nici cea mai mică concesie. Treci peste ei. Te așteaptă un nou început. Apucă-te să-ți construiești cariera. Întoarce-te și termină cu unchiul tău. Spune-le la Centru ce a făcut, asigură-te că primește ceea ce merită. Tu o să fii de partea celor câștigători și asta te va face să pari impredictibilă și periculoasă. Mai întâi l-ai prins pe Korcinoi, acum îți termini unchiul. O să-i bagi în sperieți. Fă o alegere, cere-le, obligă-i să-ți dea un post important, o poziție cheie, undeva la Departamentul pentru America, Direcția KR, ce-o fi acolo. Coordonează-ți departamentul cu hotărâre, racolează informatori străini, dă-le lor bătăi de cap, prinde spioni, încheie alianțe, dă-ți inamicul peste cap. Fii afurisită la negocieri.

Dominika a încercat să nu zâmbească.

— Afurisită, adică *zlobnaia*, cred, a spus ea.

— O dată, de două ori pe an vii într-o misiune la alegerea ta și eu mă voi afla acolo. Ne spui doar ce vrei tu să ne spui. Tu decizi în ce privește comunicațiile interne. Dacă vrei să ne întâlnim la Moscova, eu, personal, o să am grijă să fii în siguranță. Dacă vrei echipamente de comunicații, o să-ți trimitem. Dacă ai nevoie de ajutor, l-ai primit imediat. Vrei să ne vezi plecați, duși suntem.

— Și Nate ar urma să fie și el implicat pe viitor? a întrebat ea.

— Unii cred că nu ar fi recomandabil să vă mai întâlniți având în vedere istoricul relației voastre. Dar eu mă aflu aici pentru a-ți spune că, dacă vrei ca el să se ocupe de coordonarea întâlnirilor externe, putem aranja asta.

— Ești foarte amabil, a spus Dominika.

— Activitatea asta, Dominika, ți-a intrat în sânge de-a binelea, nu poți lăsa totul baltă. Recunoaște.

— N-aș fi luat niciodată masa cu tine dacă aș fi știut că ești un *ianîciar*, a spus ea. Oare CIA te-a crescut și te-a școlit de când erai în fașă?

— Recunoaște, a insistat Gable. Aerul era scăldat în violet.

— Și acum ești *nekulturnîi*, necivilizat, a spus ea.

— Știi că am dreptate, recunoaște. Ea era învăluită toată în violet.

— *Mojet bît*, a recunoscut Dominika. Poate.

— Dominika, a spus el. Haloul lui violet s-a lăsat din jurul capului său între ei, învârtindu-se.

Ea avea chipul calm și senin.

— Poate.

— Gândește-te la ceea ce am spus. Vreau să-ți dai acceptul, știi asta, dar indiferent ce decizie iei, trebuie să o iei până mâine.

— Înțeleg, a spus Dominika. Intuiesc o altă surpriză din partea ta. De ce trebuie să mă hotărăsc până mâine, dragă *Bratok*?

— Pentru că avem nevoie de tine, Benford are nevoie de tine mâine în Estonia.

Ea l-a privit cu răceală, cu mâinile pe masă.

— Spune-mi, te rog, de ce. Și Gable i-a spus de schimbul din Estonia, observând cum i se îngustaseră ochii.

— Nu te înfuria iar, a spus Gable. Nu ți-am spus dinainte pentru că voiam să îți vorbesc în necunoștință de cauză, pentru ca acest lucru să nu atârne deasupra noastră.

— Și nu minți? a întrebat Dominika.

— O să treci pe lângă el pe afurisitul ăla de pod, i-a promis Gable. Ar fi greu să înscenăm toate astea…

— Presupun că CIA ar putea construi un pod.

— Fii serioasă, i-a tăiat-o Gable.

— Bine, voi fi serioasă, a spus Dominika. Spunându-mi asta mă puneți din nou în poziția de călău al generalului. Nu-mi oferiți nicio alternativă.

— Ce ți-am zis înainte? a întrebat Gable. E alegerea ta. Te poți hotărî acum, aici, să nu mai continui. Noi oricum îți datorăm o modestă locuință. Ai un cont bancar. O să-l sun pe Benford și apoi merg chiar eu cu tine cu avionul până în State. Mâine.

— Și generalul? a întrebat ea.

Gable a dat din umeri.

— Era cel mai bun agent rus pe care l-am avut vreodată. A rezistat 14 ani. El și-a regizat singur demisia, pentru că ajunsese la capătul cursei. A crezut că tu îi vei duce munca mai departe. Își dorea o continuitate. Dar a fost decizia lui. Agenții supraviețuiesc sau mor. Ești legat de situație în limita în care te lași legat de ea.

— Tu nu crezi asta, a spus Dominika. Nate mărturisea că tu i-ai spus că cel mai important lucru e siguranța și confortul agentului tău. Că nu îți îngăduie conștiința să îl abandonezi.

— Poate că ai dreptate, a comentat Gable. Eliberarea generalului din închisoarea Lefortovo ar însemna un început bun să ne continuăm activitatea. Dominika s-a uitat la el și a sorbit o înghițitură de vin. Gable a ridicat o sprânceană și a privit-o în ochi. Știa că spunea adevărul.

— Sunteți toți niște bastarzi.

— Cursa spre Letonia e la ora zece.

— Îți doresc călătorie plăcută, a spus ea.

•••

Au luat ultimul autobuz înapoi spre Astir Palace. S-au așezat unul lângă altul, dar n-au vorbit în timpul cursei de un sfert de oră. Au traversat fără un cuvânt salonul unde mirosea a bougainvillea și a mare și au ieșit afară în curte, au comandat apă minerală și au privit luminile feribotului spre Rhodos plutind la orizont.

Gable nu credea că o atrăsese de partea lor, era mult prea furioasă. Putea să-și dea seama când cineva avea ezitări sau era hotărât. Dominika era omul potrivit, dar nu putea fi împinsă de la spate. Benford ar fi fost dezamăgit dacă își făcea apariția fără ea. Cel mai rău lucru ar fi să vadă gărzile de pe pod luându-l pe MARBLE de acolo fără să aibă loc niciun schimb și să-l omoare.

Dar el își prezentase argumentele, Dominika știa că îi era prieten, știa că depindea de ea. Au luat liftul până la etajul lor. În holul boltit al hotelului era liniște, părea să nu mai fie nimeni altcineva la etaj. Singurul zgomot era scârțâitul servo magnetic de la axul liftului.

Dominika a descuiat ușa și a intrat. Niciunul dintre ei n-a auzit pașii. Doi bărbați își scoseseră pantofii și veneau pe tăcute în fugă spre ei din ambele părți ale holului. Ea i-a zărit când s-a întors și a încercat să-l tragă pe Gable în cameră, dar bărbații au intrat cu forța înăuntru, trântind ușa după ei. Camera era luminată doar de veiozele de pe noptiere.

Unul dintre bărbați a mormăit încet: *„Ne boites, mî pomojem vam”,* nu vă fie teamă, am venit să vă salvăm, și Dominika a remarcat că folosiseră pronumele de politețe. Preț de o clipă au rămas nemișcați toți patru, era tăcerea de dinaintea furtunii. Putea vedea patul unui pistol la cureaua unuia dintre bărbați.

Amândoi bărbații erau niște uriași din Georgia, judecând după fețele lor. Dominika s-a repezit pe lângă Gable în brațele unuia dintre bărbați, suspinând de parcă era ușurată că a fost salvată. Celălalt monstru s-a repezit la Gable, care s-a dat înapoi și l-a împins pe acesta în masa și veioza din capăt, dărâmându-le pe amândouă, dar bărbatul s-a ridicat rapid, cu nespusă agilitate pentru gabaritul lui, și și-au încleștat brațele și și-au încolăcit picioarele, prăbușindu-se la podea, fiecare din ei căutând să lovească pe unde apuca, în ochi, gât, vintre, încheieturi.

Dominika și-a răsucit un braț în jurul gâtului celuilalt bărbat, ceea ce l-a împiedicat pe acesta să se repeadă la Gable. Mirosea a câine ud și a usturoi și ea l-a prins ca într-o menghină și s-a întors să se uite la masa informă formată de Gable și de rus care se zvârcoleau. A realizat limpede că nu voia ca *Bratok* să fie rănit. I-a tras una în coșul pieptului bărbatului de lângă ea și jos în stomac, simțind tocul striat al micului pistol, și n-a ezitat să-l tragă de acolo, ridicând siguranța și împingând trăgaciul cât a putut de tare, de trei, patru ori, dar împușcăturile

înăbușite au fost acoperite de țipătul bărbatului, care a căzut pe spate zvârcolindu-se, cu pieptul cămășii și pantalonii scăldate în sânge.

Ținând pistolul într-o parte, s-a dus spre celălalt rus, care îl pironise pe Gable la podea cu antebrațul în jurul gâtului lui. *E a doua oară când un ofițer CIA se luptă pentru mine*, s-a gândit ea, și l-a apucat pe bărbat de păr, trăgându-i capul în spate și eliberându-i gâtul lui Gable din strânsoare. Capul georgianului s-a învârtit cu ochii larg deschiși să vadă cine îl trăsese de păr și Dominika i-a vârât patul pistolului sub bărbie. Și-a întors fața pentru a evita să fie împroșcată cu sânge și, având grijă să țină țeava departe de Gable, a apăsat de două ori pe trăgaci. Georgianul a scuipat sânge, s-a rostogolit într-o parte și a rămas nemișcat. Primul atacator continua să se zvârcolească pe covorul de-acum ud de sânge. Gable s-a ridicat și s-a întins să-i ia pistolul, dar Dominika s-a întors și nu l-a lăsat. Uluit, Gable s-a uitat cum a călcat pe primul atacator, s-a dus la cel în agonie, s-a aplecat, și-a acoperit fața cu mâna liberă, i-a pus țeava pistolului la frunte și a tras de două ori. Capul bărbatului s-a izbit de podea.

Dominika a aruncat pistolul gol în colțul camerei. Gable avea o vânătaie sub ochiul stâng și urme de zgârieturi pe obrazul drept și pe gât. Știau amândoi că n-ar fi putut exista altă soluție cu acei doi asasini. S-a uitat la ea prin întunericul din cameră cum îi tresălta pieptul și avea un pic de sânge pe braț.

— O să fiu puțin afurisită de acum încolo, a spus ea. *Zlobnaia.*

CREVEȚI YIOUVETSI

Sotați ceapă, fulgi de ardei roșu și usturoi, adăugați roșii tocate, oregano și uzo și fierbeți până se îngroașă sosul. Adăugați creveți, pătrunjel tocat și mai fierbeți puțin. Transferați într-un vas de copt, presărați pe deasupra brânză feta și coaceți la foc mediu până începe să clocotească.

42.

În seara următoare, la ora 17:00, deasupra râului Narva se lăsase un strat gros de ceață, cerul fiind altminteri senin. Groasă și mițoasă, ca un tampon de vată sterilă scos din cutie, ceața se prelingea din când în când pe drumul de pe pod. Lămpile de pe pod s-au aprins iluminând ceața dinspre dreapta spre stânga, dând impresia că podul însuși se mișca pe rotițe de-a lungul țărmului. Deasupra stratului de ceață, turnul Castelului Hermann de pe malul vestic era îndreptat cu fața spre bastioanele pustii ale fortăreței Ivangorod de pe malul estic.

Pe malul rus al podului, peste drum, erau parcate două camioane ușoare. Niște soldați în uniforme de camuflaj mergeau aplecați în jurul acestora. În spatele lor se afla un mic transportator blindat de persoane, un Tigre, cu o mitralieră ușoară montată sus pe turelă. Lângă mitralieră nu era nimeni, aceasta fiind prinsă în bolțuri și îndreptată spre cer. În spatele acestor vehicule, parcate pe marginea drumului ce ducea la magazin și clădirea administrativă, se aflau cinci automobile ale SVR-ului din Sankt Petersburg – două Mercedesuri și trei BMW-uri. Șoferii stăteau în întuneric și vorbeau între ei. Restul celor din SVR intraseră în ghereta de la punctul de control și așteptau ascunși, respectând instrucțiunile de a fi discreți. Pe malul râului, sub pod, stăteau doi grăniceri complet învăluiți în ceață, uzi leoarcă.

Benford aștepta în partea estoniană, la 50 m de pod, într-o dubă parcată în mijlocul drumului. Putea privi drept în față la vehiculele rusești staționate pe șosea. Lângă mașina sa era tras pe o parte un jeep mic al KaPo. Patru polițiști îmbrăcați în uniforme negre stăteau în jeep și fumau. KaPo intenționase să amplaseze două santinele în bastionul din tumul Castelului Hermann, dar ministerul nu avusese bani pentru reflectoare. Luminile de pe pod trebuiau să fie de ajuns.

•••

S-a auzit zgomot de frâne și scrâșnetul unor cauciucuri pe pietriș, o mașină oprindu-se să parcheze. Benford l-a văzut pe Nate ieșind dintr-un automobil mic, verde, cu părul lipit de cap și un tricou de un alb cu albastru ridicol, nu, era steagul grec. Benford a ieșit din dubă și s-a îndreptat spre mașină.

— Ce faci aici, Nash? l-a întrebat Benford cu o voce joasă și calmă. Și ce-i cu tricoul ăsta ridicol pe care îl porți? Știi ce urmează să se întâmple într-o jumătate de oră? Fii bun și urcă-te în dubă și stai ascuns. Ai nevoie de un duș.

Benford l-a urcat pe Nate în dubă și a tras ușa. Agenții KaPo din jeep s-au uitat întrebându-se ce se întâmpla. Benford s-a dus la ei și a acceptat țigara care i s-a oferit. Polițiștii păstrau o tăcere respectuoasă.

Benford a putut observa mai multă agitație în capătul celălalt al podului. Camioanele ușoare parcate acolo de-a lungul drumului au fost mișcate ușor din loc și transportorul Tigre s-a instalat între ele. Un soldat a demontat mitraliera de sus. Din spatele lui Benford s-a auzit zgomotul unei alte mașini. Era Gable care-și făcuse apariția într-o limuzină neagră a cărei marcă era greu de definit. Părea să fie singur în mașină. A ieșit și s-a îndreptat spre el.

— Spune-mi ce-ai făcut, l-a interogat Benford. Spune-mi că ai convins-o.

— Rușii au încercat să o ia azi-noapte din Atena. O echipă de salvare, așa cum își zic ei. Habar n-am cum au dat de noi, poate printr-un om pe care îl au rușii la hotel, poliția, nu știu. Ea i-a omorât pe amândoi, i-a executat.

Agenții KaPo ieșiseră din jeep și stăteau în spatele acestuia urmărind partea rusă a podului cu binoclurile.

— *Ea* i-a omorât? Și unde e acum? a întrebat Benford. Avem pe cine să dăm în schimbul lui MARBLE?

— Ea mi-a spus „nu”. Timp de șase ore a fost „nu”. N-am putut s-o conving să se răzgândească. În dimineața următoare aveam de gând să i-o încredințez lui Forsyth să o ducă în State, și ea mă aștepta lângă mașină. Poate că lichidarea asasinilor de la Centru a realizat minunea. Nu știu. E extrem de furioasă. Benford arăta de parcă era gata să-și dea duhul.

— E pe bancheta din spate, ascunsă. S-a așezat acolo când am intrat în Narva. Am vrut să schimb profilul.

Benford a suflat un rotocol de fum. Trecuseră aproape 72 de ore de incertitudine.

— A fost de acord? a întrebat el.

— Da și nu. Mi-a spus să mă duc la naiba, că o făcea doar pentru a-l salva pe MARBLE și pentru nimic altceva. A spus că se întoarce să se gândească dacă să lucreze în continuare pentru noi. Între timp, are de gând să le facă viața un iad celor de la Centru. E posibil să avem o informatoare, e posibil și să nu avem. O să ne anunțe ea.

— Ce înseamnă asta? a spus Benford.

Gable a ignorat întrebarea.

— Încă un lucru. Nash constituie o problemă. A întrebat de el. Benford a început să râdă. Ce e? s-a rățoit Gable.

— Nash e în dubă. Nu știu cum a făcut-o, dar a aterizat aici de la Atena. În spatele dubei e mașina lui.

— În ce stare de spirit e? a întrebat Gable.

— Agitat, pornit, epuizat. La ce te gândești?

— Mă gândesc să-i lăsăm să vorbească preț de câteva minute – poate le va prinde bine amândurora. Las-o să aibă o amintire pe care să o ia cu ea, să-l calmeze. Pot să trag mașina acolo și s-o duc în

spatele dubei fără să observe nimeni.

— Ok, așteptăm oricum. Dar așteaptă să vorbesc o secundă cu Nash.

Benford a deschis ușa dubei, s-a urcat înăuntru și s-a așezat lângă Nate pe locul din mijloc al banchetei. Nash găsise o geacă în spate și își aranjase părul cu mâna. Arăta extenuat, dar prezentabil. Benford a închis ușa pe jumătate și s-a lăsat pe spate pe banchetă.

— Au sosit Gable și DIVA. Ea e în mașină. Azi-noapte rușii au încercat s-o salveze, dar ea i-a ucis pe amândoi. A fost de acord să se întoarcă în Rusia doar pentru a face schimbul, pentru a-l elibera pe MARBLE. În ce privește activitatea ei de spionaj în interior, nu și-a luat niciun angajament și nu știm ce șanse sunt ca ea să mai fie acum sau în viitor agenta noastră. Avem la dispoziție câteva minute și Gable crede că ar fi bine să stai de vorbă cu ea. Vreau să fii din nou tu ofițerul care să o racoleze. Vreau să fii inspirat. Vreau să îi vorbești despre datorie, despre misiune și activitatea de spionaj pe termen lung. Există o singură modalitate de a juca asta, care să nu aibă drept consecință arestarea ei la celălalt capăt al podului – ca ofițer de caz care își pregătește agentul. Altminteri o să-și piardă stăpânirea de sine. Poți face asta?

Nate a dat din cap. Benford a ieșit din dubă și Nate a auzit zgomot de motor și clinchetul unei portiere, apoi ușa s-a deschis și Dominika a pătruns înăuntru închizând-o la loc. S-a strecurat pe lângă locul din spate și s-a așezat lângă el. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, bleumarin, cu un sacou ușor de aceeași culoare. Gable insistase să poarte pantofi negri, comozi, cu șireturi și ciorapi bej. Își strânsese părul în sus și nu era machiată, ca și cum abia scăpase din captivitatea CIA-ului. Ochii ei albaștri erau neschimbați și l-a privit pe Nate scrutându-i chipul. Era învăluit într-un violet pal, strălucitor. Ceea ce însemna că suferea.

Pentru prima dată în scurta sa carieră, Nate nu s-a mai gândit la consecințele nerespectării regulilor, la ignorarea lui Benford, la afectarea reputației sale. S-a aplecat în față, a prins-o pe Dominika pe după umeri și a sărutat-o. Ea a înțepenit, apoi s-a relaxat și în cele din urmă și-a pus mâinile pe pieptul lui și l-a împins blând în spate.

— Nu avem timp suficient ca să-ți spun cât de rău îmi pare pentru ceea ce ți-am reproșat, a încercat Nate să se scuze. Nu avem timp să-ți spun ce însemni tu pentru mine, ca femeie, ca iubită, ca parteneră. Și nu avem timp să-ți spun cât de mult îmi vei lipsi. Ar trebui să îți vorbesc despre continuarea relației noastre clandestine, despre faptul că ar trebui să lucrezi pentru CIA de la Moscova. Nu-mi pasă de asta acum. Știu că te întorci doar pentru a-l salva pe general. Și eu aș face la fel, așa că, indiferent ce s-ar întâmpla, l-ai eliberat. Dar vreau să fii în siguranță. Nimic din toate astea nu are valoare. Tu ești singurul

lucru care contează, cel puțin pentru mine.

Nate a privit atent în depărtare, prin parbrizul dubei, la drumul învăluit în ceață, ca un tunel al timpului ducând spre Rusia. Dominika s-a întors și ea să se uite la același lucru, hotărâtă.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Neit, a spus Dominika hotărâtă. Mă întorc la mine în țară, printre ai mei. O să îmi fie bine. Ce ușor ți-a fost să-ți ceri scuze și să-mi spui că-ți faci griji pentru mine cu cinci minute înainte să trec granița. Te rog, fă-mi o favoare, a spus Dominika. Nu mă face să mă răzgândesc. *Dușka, lasă-mă să plec*, și-a zis ea.

S-a ridicat de pe scaun, s-a strecurat spre ușa din spate și a bătut în geam. Nate a urmărit-o cu privirea cum pleca. S-a uitat la ceață, cu mâinile strânse în spatele capului.

Gable a văzut privirea ei și și-a dat seama că atârna de un fir de ață. Naiba să te ia, Nash. Fata avea nevoie de întărire și încă repede. A condus-o spre mașină, la adăpostul dubei.

— Intră, a spus el. Vreau să-ți vorbesc. Ea s-a strecurat pe bancheta din spate și Gable s-a urcat și el lângă ea, trântind ușa. Făcea pe durul, prefăcându-se că nu-i observase privirea. O să fii urmărită de o droaie de binocluri în momentul în care o să ieși din mașina asta în câmp deschis, a avertizat-o el. Gărzile își vor face griji în privința securității, dar cei care te vor urmări vor fi ceilalți, maimuțele de la contrainformații care vor fi cu ochii *pe tine în mod special*. Înțelegi? Dominika a evitat să se uite la el și a dat din cap. Când traversezi, mergi cu pas sigur, nu prea repede, dar nici șovăielnic. E important să nu te uiți la Korcinoi atunci când treci pe lângă el pe pod. El e un trădător și tu ai fost cea care l-a băgat în închisoare, a continuat Gable. E posibil ca ei să vă ceară să vă opriți, amândoi, în mijlocul drumului. E marcat cu o linie de asfalt, o mică ridicătură în drum. E normal. Gărzilor le place să strige la megafoane. Probabil că vor transmite imagini video cu tine la Centru pentru confirmarea identității. Dominika se simțea mai bine. Gable își dădea seama că ea începuse să se gândească la drumul pe care îl avea în față, nu la Nash. Îndreaptă-te hotărâtă spre camioane. O să fie un dobitoc din Leningrad într-un costum prost care o să îți iasă în întâmpinare și o să-ți spună… Ce-o să-ți spună?

— *Dobro pojalovat*, a spus Dominika uitându-se pe fereastră. Bine ai venit acasă.

— Da, bine, fă-mi o favoare și dă-i un șut între picioare. Comportamentul tău din acel moment încolo e de maximă importanță. Ține minte, a spus Gable, te întorci acasă, eliberată din mâinile CIA. Ești ușurată și în siguranță. Nu foarte vorbăreață, asta nu ar fi potrivit. Ești responsabilă de uciderea a trei oameni, compatrioți de-ai tăi care au încercat să te omoare, și ești supărată. O să fii înconjurată de toți

acei asasini din Leningrad în mașină sau în tren sau în ce mijloc de transport te vor duce ei la Sankt Petersburg.

— Simt familiarizată cu specia asta, l-a liniștit Dominika. N-o să am niciun fel de probleme cu ei. Tocmai m-am întors dintr-o misiune *pentru Centru*. Singurii oameni cu care voi sta eu de vorbă vor fi cei din Moscova.

— Exact. Și odată ajunsă acolo, arată-le rana căpătată în Grecia și fă-le scandal pentru maniacul ăla din Spețnaz și pentru Korcinoi și întreabă-i de ce a durat așa de mult să vină să te ia. Te-ai întors, iubito, te-ai întors.

— Da, a spus Dominika, m-am întors.

— Și ne vedem peste șase luni, a spus Gable.

— Nu conta pe asta, l-a oprit Dominika.

— Ții minte numărul universal de apel, nu?

— L-am aruncat, a spus Dominika.

— După ce l-ai memorat, a corectat-o Gable.

— Spune-i lui Forsyth la revedere din partea mea, a spus ea, ignorându-l.

•••

Liudmila Mihailievna Pavlicenco fusese cea mai mare lunetistă de elită a Armatei Roșii din istorie, cu 309 ucideri la activ în timpul campaniei din Crimeea din al Doilea Război Mondial. În acea seară, pe ruinele turnului sudic al fortăreței Ivangorod de pe malul rusesc, tiza acesteia, Liudmila Țukanova, trăgătoarea de bază a Grupului Special B al SVR, s-a lăsat pe burtă și s-a așezat în poziție de tragere. Era îmbrăcată într-o salopetă neagră, lăbărțată, cu o glugă trasă pe ochi și strânsă bine în jurul feței brăzdate de cuperoză. Ghetele cu talpă îmbrăcată în pâslă erau întinse în spatele ei. Și-a sprijinit pușca cu lunetă VSS Vincent de obrazul crăpat și s-a uitat prin luneta NSPU-3 la 300 m în diagonală, dincolo de apă, în capătul vestic al podului Narva – avea să fie o tragere pe timp de noapte, exact pe gustul ei. Urmărea silueta unei femei cu păr negru care mergea șchiopătând ușor.

•••

Elicopterul Mi-14 cu nasul negru de Mickey Mouse era o versiune de transport civil vopsită în roșu și alb. A aterizat încet pe platforma de parcare a Gării Ivangorod. Zidurile de culoarea muștarului ale fațadei în stil baroc a gării s-au colorat în roz la lumina farurilor elicopterului. În timp ce acesta tresălta pe roți, zgomotul motorului a scăzut de la un bâzâit sonor la un uruit molcom. Elicele uriașe au încetat să se mai învârtească, încinse în aerul rece al nopții. Nu s-a deschis nicio portieră a elicopterului până nu au parcat lângă el două mașini ale SVR-ului, care așteptaseră pe drum. Portiera laterală pentru pasageri s-a deschis și doi bărbați în costume au coborât zdrăngănind scările metalice și au condus un personaj plăpând, cu părul alb, spre

mașina din față.

Cele două mașini s-au îndreptat încet spre camioanele de baraj de pe pod și cei trei bărbați au ieșit afară, fiecare dintre ei pe câte o parte, sprijinindu-l pe bărbatul firav. S-au strecurat dincolo de camioane și au rămas în picioare tăcuți, nemișcați, uitându-se în josul drumului la figurile neclare din celălalt capăt. Grănicerii din jurul camioanelor și-au ridicat puștile și s-au aprins proiectoarele de pe camioane, scăldând în lumină partea rusă a podului. Balustradele și stâlpii de lumină conturau umbre de-a lungul șoselei. În spatele geamului de la ghereta postului de control se vedeau o mulțime de raze de lumină roșiatică. Băieții de la Leningrad fumau și stăteau la pândă, fără a vorbi.

•••

Au ieșit din dubă și au venit să se așeze în fața rușilor. Aceștia au aprins reflectoarele, iar Benford a făcut semn ca jeepul KaPo să își aprindă farurile și reflectorul. Partea rusească era acum obscură, învăluită într-un zid de lumină pe care ceața continua să-l împresoare.

— O să te conducem până la capătul podului, i-a spus Gable Dominikăi ținând-o strâns de braț.

Benford s-a apropiat ținând-o de celălalt braț, de deasupra cotului. Nate ieșise din dubă și stătea într-o parte. Gable și Benford au înaintat.

— Așteptați, a spus Dominika și s-a aplecat spre Nate și i-a tras o palmă zdravănă peste obraz.

— Bravo, a felicitat-o Gable.

Agenții KaPo din jeep și-au dat coate unul altuia. Dominika și Nate s-au uitat unul la altul preț de o clipă, fără a vedea pe nimeni altcineva în acea lume învăluită în ceață, apoi Dominika i-a șoptit:

— *Poka*, ne mai vedem noi. Și-a îndreptat spatele și i-a tras pe Gable și pe Benford înainte. Haideți, le-a spus ea.

— Fii tare, iubito, a sfătuit-o Gable din colțul gurii. El și Benford o conduceau ținând-o de brațe ca niște gardieni de închisoare.

Dominika avea mâinile încleștate, opunând rezistență strânsorii lor. Au mers până la capătul drumului de pe pod și s-au oprit acolo, urmărind cum se prelingea ceața peste el. În capătul îndepărtat al podului s-au aprins farurile mașinilor, îngreunând vizibilitatea, s-a produs o agitație, apoi s-au zărit trei bărbați, în mijloc fiind unul scund. Un reflector s-a stins și s-a reaprins și Benford le-a făcut semn polițiștilor să transmită și ei același semnal. Luminile poliției estoniene s-au aprins fiind urmărite de o sumedenie de binocluri.

— Oprește-te când ajungi în mijloc, a îndrumat-o Gable.

Dominika și-a smuls ambele brațe din strânsoarea lor și le-a spus:

— *Iob tvoiu mat*, și-a aranjat haina și a pășit înainte. Cu acel șchiopătat ușor al ei, a început să meargă prin ceață cu capul sus, cu picioarele de balerină arcuite, cu umerii trași în spate. Bărbatul scund

din celălalt capăt al podului a început și el să se deplaseze.

— Ce-a spus? a întrebat Benford.

— Suna destul de obscen, a spus Gable.

Silueta Dominikăi se estompa din ce în ce mai mult în timp ce trecea prin cercurile slabe de lumină de pe drum. Ea și figura solitară ce mergea în celălalt sens se aflau aproape pe aceeași linie.

— A ajuns la mijloc cu MARBLE acum, a spus Gable încet. S-a strigat ceva într-o portavoce și cei doi s-au oprit. Stăteau unul lângă altul în centrul podului, în lumina unui felinar, învăluiți și udați de ceață. Dominika privea drept înainte hotărâtă, disprețuitoare. Nu a întors deloc capul, îi simțea prezența maiestuoasă, violet, era ultima oară când i-o simțea. MARBLE s-a uitat la ea, părul său strălucind în lumina felinarului, și și-a scos pardesiul și i l-a întins, ca pe un dar de la un spion dat în schimbul altuia. Dominika a luat pardesiul și l-a aruncat pe pavajul udat de ceață. Exact așa cum sperase și el să facă. O sumedenie de binocluri strălucitoare erau ațintite asupra lor.

MARBLE a privit drept înainte, uitându-se spre luminile orașului Narva, spre turnul în penumbră al castelului, spre o stea ce licărea pe cer la apus, spre reflectoarele și siluetele bărbaților din capătul îndepărtat al podului. Atunci când luminile din ambele capete ale podului s-au reaprins, și-a reluat și el mersul. A auzit pașii Dominikăi îndepărtându-se în spatele lui. Și-a simțit corpul ușor, se obișnuise cu durerile, dar golul din piept îi dispăruse. Avea mintea limpede și se concentra să nu se grăbească, urma să le arate până la capăt cum își încheia un profesionist drumul. Apropiindu-se tot mai mult, siluetele au început să prindă contur, contururile unor fețe familiare. Conta mult mai mult că-și revedea prietenii decât că era liber. Benford. Nathaniel. Un schimb de spioni. Mai-mai că-i venea să râdă.

Glonțul de calibru 9x39 mm din luneta cu amortizor a Liudmilei i-a străpuns gâtul lui MARELE în partea stângă, retezându-i carotida înainte de a ieși prin mușchiul pectoral drept de sub subsuoară. Țukanova intenționase să-l împuște în cap, țintise un pic mai jos și aerul rece al nopții afectase tirul subsonic al armei. S-a ridicat și a străbătut drumul spre ieșire de-a lungul zidului sudic al fortăreței înainte ca picioarele lui MARBLE să se împleticească. Rușii aflați pe partea lor de pod habar n-au avut ce se întâmplase.

Benford l-a prins pe MARBLE, dar greutatea trupului său neînsuflețit i-a scăpat din brațe și bătrânul s-a prăbușit pe asfaltul umed. Nate s-a așezat pe drum și i-a sprijinit capul de coapsa lui, dar bătrânul spion era nemișcat. L-au iluminat cu o lanternă, dar murise, avea ochii închiși, chipul ciudat de destins. Benford și-a privit mâinile înroșite de sângele lui MARBLE.

Agenții KaPo și-au ridicat puștile în poziție de tragere, dar Gable a strigat:

— Opriți-vă. Și le-a făcut semn să stea pe loc.

În partea cealaltă a podului. Dominika s-a întors în treacăt – auzise strigătul lui Gable –, dar era prinsă în lumina reflectoarelor. A observat grupul întunecat de siluete din jurul unei grămezi negre zăcând pe jos și și-a dat seama instinctiv de ceea ce se întâmplase.

A țipat *Nu*! în sinea ei, apoi și-a impus să se oprească, să-și destindă fața și să-și relaxeze umerii. A fost împinsă într-un automobil ce o aștepta, un Mercedes extrem de bine încălzit, care a demarat în viteză pe autostradă. Mașina făcea viraje periculoase și ea își reprimă oroarea rememorând imaginile cu Korcinoi. Își stăpâni furia cumplită în timp ce un colonel din Leningrad învăluit în galben umplea mașina cu fum de țigară.

Benford se uită la MARBLE paralizat, incapabil să se miște, să gândească. Nate avea capul plecat și mâinile îi tremurau în timp ce continua să-i țină capul lui MARBLE în poală. Asta era o violență de o cruzime insuportabilă. Rămăseseră fără grai, împietriți în fața sfârșitului lui tragic, a pierderii unei vieți de neînlocuit. Erau zguduiți de trădarea cumplită a despotului de la Kremlin, de enormitatea cruzimii gestului.

Toți, cu excepția lui Gable. El s-a dus repede înapoi pe drum și și-a ridicat binoclul. Un grup de siluete din partea rusească se mișcau de colo-colo. Farurile din spate ale unei limuzine au dispărut în noapte. Gable nu-și putea da seama dacă Dominika văzuse ceea ce se întâmplase, dar spera să fi fost așa. *Dă Doamne să știe ce s-a întâmplat.*

Erau învăluiți de rotocoale de ceață, care le umezea părul și se prelingea pe chipul destins al lui MARBLE. Haina udă leoarcă a bătrânului zăcea uitată în mijlocul podului.

Jason Matthews

VRABIA ROȘIE

virtual-project.eu

virtual-project.eu

Notes

[←1]

În jargonul spionilor, „cârtița” este un agent infiltrat sau recrutat care acționează în interiorul serviciului de informații advers sau în structura unei instituții ori organizații țintă. (n.r.).

[←2]

Referire la asasinarea disidentului bulgar Gheorghi Markov pe o stradă din Londra, după ce a fost înțepat cu o alică cu ricină, o otravă mortală, amplasată în vârful unei umbrele. (n.r.).

[←3]

Trupele speciale ruse specializate în operațiuni militare „cu destinație specială”, lupte în spatele liniilor inamice, neutralizarea organizațiilor teroriste, acțiuni de sabotaj etc. (n.r.).

[←4]

Rezidentura SVR este echivalentul Stației CIA și reprezintă baza operativă a respectivului serviciu de informații într-o țară străină. Șeful unei *Rezidentura* este numit *rezident.* (n.r.).

[←5]

Prezidiul Comitetului Executiv, format din 19 membri, cu patru președinți, reprezenta organul puterii supreme în Uniunea Sovietică între sesiunile Comitetului Executiv Central al URSS. (n.r.).

[←6]

Termen peiorativ folosit pentru a desemna, în principal, zona de nord a SUA, Midwest și Marile Lacuri, dar și pentru a caracteriza o regiune unde s-a înregistrat un declin al sectorului industrial – statele de lângă Marile Lacuri erau renumite cândva pentru producția de oțel și industria grea. (n.r.).

[←7]

Oraș din Kansas, faimos pentru legendele și istoria lui încărcată de nelegiuiri și crime. În cultura americană a devenit un simbol al „vestului sălbatic” și al violențelor. (n.r.).

[←8]

Denumire dată operațiunilor de spionaj prin care femei (sau bărbați) foloseau seducția ori favorurile sexuale pentru a obține secrete de la diverse ținte. (n.r.).

[←9]

Direcția Generală de Securitate Externă din Franța. (n.tr.).

[←10]

Night Vision Goggles/ NVG – dispozitive bazate pe intensificarea luminii nocturne. (n.r.).

[←11]

Anatoli Golițîn (1926-2008), fost ofițer KGB care, în 1961, a cerut azil politic ambasadei americane din Helsinki. Datorită dezvăluirilor lui, a fost demascată o întreagă rețea de agenți KGB infiltrați în marile servicii secrete occidentale. (n.r.).

[←12]

Royal Canadian Mounted Police – Poliția Regală Călare Canadiană. (n.r.).

[←13]

Serviciul Finlandez pentru Informații Externe. (n.t.).

[←14]

Spețnaz (abrevierea din rusă pentru „Unități cu destinație specială”) este termenul care desemna trupele speciale sovietice și unități antitero cu misiunea de a neutraliza organizații teroriste, de a conduce operațiuni militare în spatele liniilor inamice, de a efectua sabotaje și de a elimina dușmanii statului. (n.r.).

[←15]

Agenția Federală pentru Comunicații și Informații Guvernamentale din Rusia. (n.r.).

[←16]

Vitali Iurcenko, diplomat și ofițer KGB, care s-a predat Stației CIA din Roma. După ce a dezvăluit numele unor agenți KGB care operau ca ofițeri în serviciile secrete americane, s-a prezentat la ambasada sovietică din SUA și a cerut repatrierea. Deși nu este clar dacă Iurcenko dezertase cu adevărat sau nu, el a fost decorat de guvernul sovietic pentru reușita „operațiunii de infiltrare”, apoi a dispărut pentru totdeauna. (n.r.).

[←17]

Night ACTion = US Government immediate action security classification. Este o cerere de clasificare a nivelului de securitate, prin care se solicită adresantului să ia măsuri de urgență, indiferent de zi sau oră. (n.r.).

[←18]

Complexul de la Butovo adăpostește mormintele victimelor epurărilor staliniste din perioada 1937-1938. Fostul poligon de execuție este situat în apropierea Moscovei și a aparținut NKVD-ului, fostei poliții secrete sovietice. Astăzi a devenit loc de pelerinaj pentru rudele victimelor și un simbol al conflictului între regimul bolșevic și opozanții lui. (n.r.).

[←19]

Counterintelligence Division – Divizia de Contraspionaj. (n.r.).

[←20]

Arthur „Boo” Radley, personaj din romanul lui Lee Harper, *Să ucizi o pasăre cântătoare*, publicat în 1960. În această piesă clasică a literaturii americane, care a câștigat Premiul Pulitzer, Arthur Radley este un pustnic, cu un trecut dubios, pe care zvonurile îl transformă într-o sperietoare pentru copii. (n.r.).

[←21]

Office of Strategic Research – Biroul de Cercetări Strategice. (n.r.).

[←22]

OGPU – Administrația Politică Unită de Stat, poliția politică a Uniunii Sovietice. În 1934 a fost încorporată în NKVD (Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne), devenind GUGB (Administrația Centrală a Securității Statului) și, mai târziu, KGB (Comitetul Securității Statului). (n.r.).

[←23]

O rețea de spioni din Marea Britanie care a transmis informații URSS în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și care a rămas activă cel puțin până în anii 1950. Niciunul dintre membrii ei nu a fost judecat pentru spionaj. (n.r.).

[←24]

Senate Select Committee on Intelligence. (n.r.).

[←25]

Metodă folosită în spionaj pentru a afla cine dezvăluie informații confidențiale, oferindu-le mai multor suspecți diferite versiuni ale unei anumite informații sau ale unui document, pentru a depista cine se face vinovat de trădare. (n.r.).

[←26]

O listă BIGOT este lista cu personalul autorizat, care are acces la informații clasificate și în zone restricționate, în urma unei verificări amănunțite. (n.r.).

[←27]

Ticălos, nemernic. (n.r.).

[←28]

Zonă de la granița dintre Hesse și Frankfurt am Main, care conține două coridoare de șes, un teritoriu foarte important din punct de vedere strategic în timpul Războiului Rece. (n.t.).

[←29]

Este vorba de o tehnică de supraveghere ce implică trei agenți operativi care urmăresc o țintă în imediata apropiere. (n.r.).

[←30]

Joc în care participanților li se dă un cuvânt sau un vers cerându-li-se să-i găsească o rimă. (n.t.).

[←31]

Sistemul integrat de identificare automată a amprentelor. (n.t.).

[←32]

Numele grecesc al lui Abaddon, un înger al abisului, după cum este descris în Apocalipsa după Ioan. În Vechiul Testament, Abaddon apare ca împărăția morților, un loc al distrugerii. (n.r.).

[←33]

Necruțător, fără inimă. (n.r.).

[←34]

La Liberté guidant le people (*Libertatea conducând poporul*) este o capodoperă a pictorului Eugène Delacroix, inspirată din mișcările revoluționare din Franța din iulie 1830. În centrul tabloului, o femeie personificând conceptul de libertate, cu un sân dezgolit și fluturând în mâini steagul Revoluției Franceze, conduce oamenii peste baricade și trupurile căzute, în lupta împotriva despotismului. (n.r.).

[←35]

Personaj de desene animate. Droopy este un câine mic și alb, mereu bosumflat, plictisit de viața sa. (n.t.).

[←36]

Liderul sovietic Iosif Stalin (1878-1953) era numit de presa occidentală „Uncle Joe”. (n.r.).

[←37]

Sfânta Evanghelie după Ioan, capitolul 11, versetul 35. Iisus lăcrimează în fața mormântului prietenului Său Lazăr. Este cel mai scurt verset din Biblie în versiunea lui Ioan și care demonstrează, susțin exegeții, latura umană a lui Iisus. În unele țări vorbitoare de limba engleză, expresia „Jesus wept” este folosită pentru a exprima un ușor scepticism sau pentru a arăta că ceva nu e în regulă. (n.r.).

[←38]

Diviziune administrativă în Rusia, echivalentă cu o regiune sau provincie. (n.t.).